DİNİMİZ İSLAM

www.dinimizislam.com

Vehhabilik

Künye
Sahibi:
Mehmet Ali Demirbaş
Gazeteci – Yazar

29 Ekim Cad. No:23 Kat:4
Yenibosna İstanbul
Tel: (0212) 454 38 20
mehmetali.demirbas@tg.com.tr

Hazırlayan:
www.bizimsahife.org

Vehhabilik

İÇİNDEKİLER

Vehhabilik nedir 5
İngiliz Casusunun İtirafları (Özet) 18
Selefiyecilik 45
Selefiyecilik nedir 45
Selefiyecilerin gerçek yüzü 57
Her günah işleyen kâfir mi? 81
Tevhidin aslı Amentü'ye inanmaktır 81
Amel imandan parça değildir 82
İman azalıp çoğalmaz 91
Ruh ölmez her ölü işitir 98
Beden ölse de ruhlar ölmez 98
Kabirde nimet veya azap var 110
Herkesi kabir sıkar 115
Ruh ölmez, ölü işitir 117
Mümin ve kâfir her ölü işitir 121
Allahü teâlâ niye (Sen ölülere işittiremezsin) buyuruyor? 122
İşittirmek kabul ettirmek demektir 125
Ölüden yardım istemek şirk mi? 127
Dua doğru ama ağız yanlış 130
Selefiyeciler kör ve sağır mı? 138
Şehitler ve âlimler 141
Resulullaha selam vermek 142
Vefat eden velinin tasarrufu 143
Ruhların hazır olması 144
İşitenlere selam 147
Ölüler savaşır mı? 148
Allah yolunda ölmek 150
Peygamberlere ölü denmez 151
Şefaat müslümanlara vardır 153
Ölüden yardım istemek ve şefaat 153
Resulullah efendimizin şefaati 155
Diğer insanların şefaati 163
Peygamber hakkı için dua etmek 168
Müminler için dost ve şefaatçi var 169

Hacer-ül esved put değildir 171
Şefaat istemek 174
Şefaati inkâr etmek 176
Resulullahı öven kâfir mi olur? 179
Âlemlerin rahmet ve uyarıcısı 179
Resulullahı anmak ibadettir 179
Resulullahı övmek şirk değildir 182
Aşırı sevmek ne demektir 184
Kabir ziyareti yapan kâfir mi olur? 186
Kabir ziyareti dinimizin emridir 186
Kabri şerifi ziyaretin önemi 197
Kabir ziyareti nasıl olur 200
Türbeden şifa beklemek 206
Ölü ziyareti 207
Bütün tasavvuf ve tarikat ehli kâfir mi? 208
Tasavvufun çıkışı 208
Tasavvuf nedir? 208
Ledün ilmi okuyarak öğrenilmez 208
Bâtın ilminin önemi 208
Evliyaya evliya denmez mi? 208
Evliyaya dil uzatmak 208
Tarikat ve tarikatçılık 208
Mucize ve Keramet haktır 208
Mucizeyi kerameti yaratan Allah'tır 208
Vehhabilerin dini, kitabı başka mı? 211
Resulullah gelecekten haber verdi 213
Mirac mucizesi 218
Kur'an-ı kerim efsane değildir 219
Hazret-i Nuh'un gemisi 221
Veli, keramet, mürşid ne demektir 223
Vesile arayın 227
Allahü teâlânın bu ümmete ikramı 231
İsrailiyatçıların hezeyanı 233
Mucize-Keramet-Firaset-İstidraç-Sihir 237
Firavun'un çürümeyen cesedi 240
Evliya olmayan keramet göremez mi? 247
Sebeplere yapışan kâfir mi olur? 249
Sebeplere yapışmak dinimizin emridir 251

Sebepler yaratıcı değildir 251
Hazret-i Süleyman hâşâ bilmiyor muydu? 262
Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır 266
Resulullahın hakkı için 267
Yalnız Senden yardım isteriz 268
Allah'tan başkasına dua 270
Sevene atılan kement 278
Hürmetine diye dua etmek 279
Aracı kullanmak 280
Kabirden yardım istemek 282
Eşyalarla bereketlenmek 283
Allah'tan başkasından yardım istemek 285
Cenazeyi türbeye götürmek 287
Mezhebe uyan müslüman kâfir mi? 294
Vehhabilik son din mi ki 295
Parçalanıp bölünmenin zararı 295
Mezhebin lüzumu 297
Aynı yere giden dört yol 298
Türbe yapmak caizdir 303
Allah'tan başkası için hayvan kesmek 313
Hıristiyan gibi Allah gökte diyorlar 318
Vehhabiler Hıristiyan gibi inanıyor 318
Yanlış düşünenlere cevaplar 320
İbni Teymiyeci âyetleri değiştiriyor 321
Onun eşi benzeri olmaz 323
Müteşabih nasların keyfiyeti bilinmez 324
Allah mekandan münezzehtir 327
Müteşabih âyetleri tevil etmek 328
Arş da sonradan yaratıldı 330
Kur'anda yedi şey bildirilir 331
Tanrı Baba demek 333
Allahın eli ne demektir? 333
Hacılara dağıtılan kitaplar 341
Mübarek geceler bid'at mi? 347
Her şeyden önce doğru itikad 348
Vehhabinin Şirk kitabı 350
"Tuhfet-ül ihvan" vehhabi kitabı 351
Yerli Vehhabiler 356

Vehhabilik

Vehhabilik nedir

Vehhabiliği kuran, Mehmed bin Abdülvehhabdır. İngiliz casuslarından, Hempher'in tuzağına düşerek, ingilizlerin (İslamiyet'i imha) etmek çalışmalarına alet oldu.

[**İngiliz Casusunun İtirafları** kitabında, Vehhabiliğin kuruluşu uzun anlatılmaktadır. Bu kitabı, www.hakikatkitabevi.com adresinden okuyabilir ve temin edebilirsiniz.]

Eline geçirdiği, ibni Teymiye'nin Ehl-i sünnete uymayan kitaplarını okumuş, (Şeyh-i necdi) diye meşhur olmuştu. Düşünceleri, ingiliz paraları ve ingiliz silahları karşılığında, köylüler ve Deriyye ahalisi ile reisleri Muhammed bin Süud tarafından desteklendi. Sapık din adamı ibni Teymiye'nin fikirleri ile Hempher'in yalanlarının karışımına **Vehhabilik** denir.

Mirat-ül-Haremeyn kitabının basıldığı 1888 senesinde Necd emiri, Abdullah bin Faysal idi. Aşağıdaki bilgilerin çoğu **Mirat-ül-Haremeyn**'den alınmıştır:

Mehmed'in babası Abdülvehhab, iyi bir müslüman idi. Bu ve Medine'deki âlimler, Abdülvehhab oğlunun sözlerinden, yeni bir yol tutacağını anlamış, herkese, bununla konuşmamasını nasihat etmişlerdi. Fakat, Abdülvehhab oğlu, 1738 senesinde Vehhabiliği ilan etti. İngilizlerin siyasi ve askeri yardımları ile, Arabistan'a yayıldı.

Vehhabilere inanan Deriyye hakimi Abdülaziz bin Muhammed bin Süud ilk olarak 1791 senesinde, Mekke emiri şerif Galib efendi ile harp etti. Daha önce, vehhabiliği gizlice yaymışlardı. Sayısız müslümanları öldürüp, kadınlarını, çocuklarını ve mallarını almışlar ve işkence etmişlerdi.

Abdülvehhab oğlu, Beni Temim kabilesindendir. 1699 senesinde Necd çölündeki Hureymile kasabasında, Uyeyne köyünde doğmuş, 1791'de Deriyye'de ölmüştü. Önceleri ticaret için Basra, Bağdat, İran, Şam ve Hind taraflarına gitmiş, çok zeki ve bozguncu sözleri ile (Şeyh-i Necdi) adını almıştı. Dolaştığı yerlerde çok şeyler görmüş, şef olmak düşüncesine kapılmıştı. 1713 senesinde, Basra'da tanıştığı ingiliz casusu Hempher, Abdülvehhab oğlunun devrim yapmak arzusunda olduğunu anladı. Bununla uzun zaman arkadaşlık yaptı. İngiliz Sömürgeler Bakanlığından aldığı hile ve yalanları buna telkin etti. Abdülvehhab

oğlunun bu telkinlerden zevk aldığını görünce, yeni bir din kurmasını teklif etti. Bu yeni dinin esaslarını ona bildirdi. Casus da, Abdülvehhab oğlu da aradıklarına kavuşmuş oldular.

Yeni bir din kurmak için, önce Medine'de, sonra Şam'da, Hanbeli âlimlerinden okudu. Necde dönünce köylüler için küçük din kitapları yazdı. Bu kitaplara, ingiliz casusundan öğrendiklerini ve Mutezile ve başka bid'at fırkalarından aldığı bozuk düşünceleri de karıştırdı. Köylülerin çoğu buna tâbi oldular. İslamiyet'i içerden yıkmak için, İngiltere'de kurulmuş olan (Sömürgeler Bakanlığı), bu hâli, Necd şeyhi olan (Muhammed bin Süud)a bildirdi. Çok para vererek ve siyasi, askeri yardımlar vaat ederek, Abdülvehhab oğlu ile işbirliği yapmasını temin etti. Arabistan'da hasebe ve nesebe çok ehemmiyet verirlerdi. Kendisi ise, cahil olduğundan, Abdülvehhab oğlu **Vehhabilik** adını verdiği bu sapık inancı yaymak için, Muhammed bin Süudu maşa olarak kullandı. Kendisine (Kadı), Muhammed bin Süuda (Hakim) ismini taktı. Kendilerinden sonra da, çocuklarının bu makama geçmelerini temin eden bir anayasa yaptırdı.

Abdülvehhab oğlu, önceleri Medine'de okurken, Medine'nin salih, temiz âlimlerinden olan babası Abdülvehhab ve kardeşi Süleyman bin Abdülvehhab ve kendisine ders okutan hocaları, bunun sözlerinden ve davranışlarından ve sık sık söylediği düşüncelerinden bunun ileride İslam dinini içeriden yıkacak bir sapık olacağını anlamışlardı. Kendisine nasihat verirler ve müslümanlara, bundan sakınmalarını söylerlerdi. Fakat, korktukları çabuk meydana geldi. Düşüncelerini Vehhabilik adı ile açıkça yaymaya başladı. Cahilleri, ahmakları aldatmak için İslam âlimlerinin kitaplarına uymayan yeniliklerle, dinde reformculukla ortaya çıktı. (Ehl-i sünnet vel-cemaat) mezhebinde olan doğru müslümanlara kâfir diyecek kadar taşkınlık yaptı. Peygamberimizi ve başka Peygamberleri ve Evliyayı vesile ederek, Allahü teâlâdan bir şey istemeye ve bunların kabirlerini ziyaret etmeye şirk dedi.

Abdülvehhab oğlunun, ingiliz casusundan öğrendiğine göre, bir kabir başında dua ederken, meyyite karşı söyleyen, müşrik olurmuş. Allah'tan başka bir kimse veya bir şey için, yaptı demek, mesela, **Falanca ilaçtan fayda oldu** veya **Peygamber efendimizi veya bir Veliyi vasıta yaparak istediğim oldu** diyen müslümanlar müşrik olurmuş. Abdülvehhab oğlunun, bu sözlerine vesika olarak ortaya attığı şeyler, hep yalan ve iftira ise de, cahil halk, doğruyu eğriden ayıramadıkları için sözleri, işsizlerin, çapulcuların, bilhassa Deriyye hakimi Muhammed bin Süud'un hoşuna gitti. Cahiller ve vurguncular, taş yürekliler, Abdülvehhab oğlunun

sözlerine hemen yanaştılar. Doğru yolda olan halis müslümanlara kâfir dediler.

Abdülvehhab oğlu, düşüncelerini kolayca yayabilmek için, Deriyye hakimine başvurunca, o da topraklarını genişletmek ve kuvvetlerini arttırmak için ve Londra'dan aldığı emirleri yaymak için, Abdülvehhab oğlu ile seve seve işbirliği yaptı. Onun fikirlerini her tarafa yaymakta bütün gücü ile uğraştı. İnanmayıp karşı duranlarla harp etti. Müslümanların mallarını yağma etmek, canlarına kıymak helal denilince, çöldeki vahşiler, soyguncular, Muhammed bin Süud'a asker olmak için yarış ettiler. Süud oğlu ile Abdülvehhab oğlu el ele vererek, vehhabiliği kabul etmeyenlerin kâfir ve müşrik olduklarına, kanlarını dökmek ve mallarını almak helal olduğuna 1730 senesinde karar verip, 1738 yılında vehhabiliği ilan ettiler. Buna göre, Abdülvehhab oğlu, otuziki yaşında bozuk fikirleri yaymaya başlamış, kırk yaşında ilan etmiştir.

Mekke-i mükerreme şafii müftüsü Esseyyid Ahmed bin Zeyni Dahlan, **El-Fütuhat-ül-islamiyye** kitabının 2.cüz 228.sayfasından başlayarak, **Fitnet-ül-vehhabiyye** başlığı altında bunların bozuk inançlarını ve müslümanlara yaptıkları işkenceleri anlatmaktadır. Bunun 234.sayfasında diyor ki:

(Mekke'deki ve Medine'deki Ehl-i sünnet âlimlerini aldatmak için, buralara kendi adamlarını gönderdiler. Bu adamlar, İslam âlimlerine cevap veremediler. Cahil ve sapık oldukları anlaşıldı. Kâfir olduklarını ispat eden bir karar yazılıp her tarafa gönderildi.)

Hicaz'da bulunan dört mezhep âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhab oğlunun kardeşi Süleyman efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhab oğlunun kitaplarını inceleyerek, İslam dinini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevaplar hazırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesikalarla kitaplar yazarak, müslümanları uyandırmaya çalıştılar. Süleyman bin Abdülvehhab'ın, kardeşine karşı yazdığı kitabın ismi, **Savaık-ul ilahiyye firreddi alel-vehhabiyye**'dir.

Bu kitaplar onları gafletten uyandıramadı. Müslümanlara karşı olan düşmanlıklarını arttırdı ve Muhammed bin Süud'un müslümanlar üzerine saldırmasına, akıtılan kanların çoğalmasına sebep oldu. Bu adam, (Beni Hanife) kabilesinden olup, Müseyleme-tül Kezzabın peygamberliğine inanmış olan ahmakların soyundan idi. Muhammed bin Süud, 1765 senesinde ölünce, oğlu Abdülaziz yerine geçti. Abdülaziz bin Muhammed bin Süud, 1803 senesinde, Deriyye camiinde, bir Şii tarafından, karnına hançer sokularak öldürüldü. Bundan sonra, oğlu Süud bin Abdülaziz vehhabilerin şefi oldu. Arabları aldatmak, sapık inançlarını yaymak için

müslümanların kanını dökmekte, üçü de, birbiri ile yarışırcasına çalıştılar.

[Vehhabilerin ve mal, mevki ele geçirmek için bunların arasına karışan cahil, vahşi kimselerin, Taif'de, Mekke ve Medine'de ve diğer yerlerdeki müslümanlara yaptıkları işkenceler ve kadınların, çocukların barbarca öldürülmeleri, Ahmed bin Zeyni Dahlan'ın **Hulasat-ül-kelam** kitabında ve Eyyub Sabri Paşanın 1879 senesinde basılmış olan **Tarih-i Vehhabiyan** ve **Mirat-ül-Haremeyn** kitaplarında uzun yazılıdır. Yüreği dayanabilenler oradan okuyabilirler. Bunların, Osmanlı devleti tarafından nasıl cezalandırıldıkları ve birinci cihan harbinden sonra, ingilizlerin bol para ve silah yardımı ile tekrar nasıl devlet kurdukları da yazılıdır.]

Abdülvehhab oğlunun bu düşüncelerini yayması, Allah'ı tevhidde halis olmak için ve müslümanları şirkten kurtarmak için imiş. Müslümanlar şirk üzere imişler. Yani müşriklermiş, yani puta tapan kâfirlermiş. Müslümanların dinini tazelemek için, dinde reform yapmak için, ortaya çıkmış. Diğer maddelerde bu sapık fikirlerini ve cevaplarını yazacağız. Burada önsöz mahiyetinde yazıyoruz.

Bu düşüncelerine herkesi inandırmak için, Ahkaf suresinin 5.âyet-i kerimesini, Yunus suresinin 106.âyet-i kerimesini ve Rad suresinin 14.âyet-i kerimesini vesika olarak ileri sürmüştür. Halbuki bunlara benzeyen, daha birçok âyet-i kerimeler vardır. Bu âyet-i kerimelerin hepsi, puta tapan kâfirleri, müşrikleri bildirmek için gönderildiğini, tefsir âlimleri sözbirliği ile beyan buyurmuşlardır.

Abdülvehhab oğlunun düşüncelerine göre, bir müslüman, Peygamber efendimizden veya başka Peygamberlerden yahut Velilerden, Salihlerden birinin kabrinin yanında veya uzakta iken bundan (istigase) etse, yani sıkıntıdan, dertten kurtulması için yardım istese, yahut o zatın ismini söyleyerek şefaat etmesini dilese, yahut kabrini ziyaret etmek için gitmek istese, o müslüman müşrik olurmuş. Allahü teâlâ, Zümer suresinin üçüncü âyetinde, puta tapan kâfirleri bildirmektedir. Peygamberleri ve Evliyayı vesile ederek dua eden müslümanlara müşrik diyebilmek için, bu âyet-i kerimeyi ileri sürüyorlar. Müşrikler de putların yaratıcı olmadığına, her şeyi Allahü teâlânın yarattığına inanıyorlardı diyorlar. Hatta Ankebut suresinin 61. ve Zuhruf suresinin 87. âyet-i kerimesinde mealen, **(Bunları kimin yarattığını, onlara sorarsan, elbette Allah yarattı derler)** buyuruldu. Allahü teâlânın da böyle buyurduğunu söylüyorlar. Kâfirler böyle inandıkları için değil, Zümer suresinin 3.âyetinde bildirilen, **(Allah'tan başkalarını dost edinenler, onlar Allahü teâlâya şefaat ederek bizi yaklaştırırlar derler)** meali şerifini söyledikleri için kâfir ve müşrik oluyorlar, diyorlar.

Peygamberlerin, Evliyanın kabirlerinden şefaat, yardım isteyen müslümanlar da, böyle söyleyerek müşrik oluyorlarmış.

Abdülvehhab oğlunun, bu âyet-i kerimeyi ileri sürerek, müslümanları kâfirlere, müşriklere benzetmesi, çok çürük, ahmakça ve gülünç bir şeydir. Çünkü, kâfirler, şefaat etmeleri için putlara tapınıyorlar. Allahü teâlâyı bırakıp, dileklerini yalnız putlardan istiyorlar. Allahü teâlânın âlemlere rahmet olarak gönderdiği Muhammed aleyhisselama ve getirdiği İslam dinine inanmıyorlar. Biz Müslümanlar ise, Allah'a ve Resulüne iman ediyor, getirdiği İslam dinine inanıyoruz. Zaten buna iman ettiğimiz için müslüman oluyoruz. İman edenler ile putlara tapan müşrikler hiç mukayese edilebilir mi? Hiç birbirine benzetilebilir mi? Üstelik bu müşrikler, Peygamber efendimize iman etmemekle kalmayıp, Ona ve iman eden müslümanlara her türlü eziyeti yapmış, sayısız harpler etmişlerdi. Biz, Peygamberlere, Evliyaya tapınmıyor, her şeyi yalnız Allah'tan bekliyoruz. Evliyanın vasıta, vesile olmasını istiyoruz. Âlemlere rahmet olarak gönderilen en sevgili kul, en büyük Peygamber Muhammed aleyhisselamın şefaat etmesini istiyoruz.

Kâfirler, putlarının diledikleri gibi şefaat edeceklerine, her dilediklerini Allah'a mutlaka yaptıracaklarına inanıyorlar. Biz Müslümanlar ise, Allahü teâlânın, sevdiği kullarına şefaat için izin vereceğini, sevdiklerinin şefaatlerini ve dualarını kabul edeceğini, Kur'an-ı kerimde bildirdiği için, Kur'an-ı kerimde bildirilen bu müjdeye inandığımız, iman ettiğimiz için, Allahü teâlânın sevgilisi olan yüce Peygamberimizden, sevgili kulları Evliyadan şefaat ve yardım istemekteyiz.

Kâfirlerin putlara tapınması ile, müslümanların Evliyadan yardım istemeleri birbirine benzetilemez. Bir müslüman ile bir kâfir, görünüşte hep insandır. İnsanlıkları birbirlerine benzemektedir. Fakat, müslüman, Allahü teâlânın dostudur. Sonsuz Cennette kalacaktır. Kâfir olan ise, Allahü teâlânın düşmanıdır. Sonsuz Cehennemde kalacaktır. Görünüşte birbirlerine benzemeleri, hep aynı olacaklarına senet olamaz. Allahü teâlânın düşmanı olan putlara, heykellere yalvaran ile, Allahü teâlânın sevgili Peygamberine ve veli kullarına yalvaranlar, görünüşte benzeyebilirler. Fakat, putlara yalvarmak, Cehenneme götürür. Peygambere ve Evliyaya yalvarmak ise, Allahü teâlânın af etmesine, merhamet etmesine sebep olur. **(Allahü teâlânın sevdiği kulları hatırlanırsa, Allahü teâlâ merhamet eder)** hadis-i şerifi meşhurdur. Bu hadis-i şerifi, aşağıda diğer maddelerde tekrar bildireceğiz. Peygamberlere, Evliyaya yalvarınca, Allahü teâlânın merhamet edeceğini, af buyuracağını bu hadis-i şerif de göstermektedir.

Müslümanlar, Peygamberlerin, Evliyanın ilah, mabud, Allahü teâlâya şerik, ortak olmadıklarına inanır. Bunların, Allahü teâlânın aciz kulları olduklarına, ibadete, tapınmaya, yalvarmaya hakları olmadığına inanır. Allahü teâlânın sevdiği, dualarını kabul eylediği kulları olduğuna inanır. Maide suresi, 35.âyetinde mealen, **(Bana yaklaşmak için vesile arayınız)** buyuruldu. **Salih kullarımın dualarını kabul ederim, dileklerini veririm** buyuruyor. Buhari'de ve Müslim'de ve Künuz-üd-dekaık'te bulunan hadis-i şerifte, **(Elbet, Allahü teâlânın öyle kulları vardır ki, bir şey için yemin etse, Allahü teâlâ, o şeyi yaratır. Onu yalancı çıkarmaz)** buyuruldu. Müslümanlar, bu âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere inandıkları için, Peygamberi ve Evliyayı vesile yapmakta, onlardan dua ve yardım beklemektedir.

Evet, kâfirlerin bir kısmı, putlarının, heykellerinin yaratıcı olmadıklarını, her şeyi Allahü teâlânın yarattığını söylüyorlar ise de, **putların tapınmaya hakları vardır, onlar dilediğini yaparlar ve Allah'a da yaptırırlar** diyorlar. Putlarını Allah'a şerik, ortak yapıyorlar. Bir kimse, dünyada başkasından yardım istese, bana elbette yardım yapar, onun her istediği kesinlikle olur dese, bu kimse kâfir olur. Fakat, benim işim onun istemesi ile kesinlikle olmaz. O bir sebeptir. Allahü teâlâ sebebe yapışanları sever. Sebeple yaratmak Onun âdetidir. Sebebe yapışmış olmak için, bundan yardım istiyorum, dileğimi Allah'tan bekliyorum. Peygamber efendimiz de sebeplere yapışmıştır. Sebebe yapışmakla, o yüce Peygamberin sünnetine uymuş oluyorum diyerek birisinden yardım isteyen kimse sevap kazanır. İşi olursa, Allahü teâlâya hamd eder. İşi olmazsa, Allahü teâlânın kazasına, kaderine razı olur.

Kâfirlerin puta tapması, müslümanların Peygamberden, Evliyadan dua, şefaat, yardım istemelerine benzemez. Aklı olan, doğru düşünebilen, bu ikisini birbirine benzetmez. Birbirinden başka olduklarını iyi anlar. Zararı ve faydayı yaratan, ancak Allahü teâlâdır. Ondan başkasının tapınmaya hakkı yoktur. Hiçbir Peygamber, hiçbir Veli ve hiçbir mahlûk, hiçbir şey yaratamaz. Allah'tan başka yaratıcı yoktur. Yalnız Allahü teâlâ, Peygamberlerinin, Velilerinin, salih kullarının, yani sevdiği kullarının isimlerini söyleyenlere, onları vesile edenlere merhamet eder. Dilediklerini verir. Böyle olduğunu, kendisi ve sevgili Peygamberi haber vermiştir. Bu haberlere uyarak müslümanlar da böyle inanmaktadır.

Müşrikler, kâfirler ise, putların bir şey yaratmadığını bildikleri halde, putları ilah ve mabud biliyorlar. Putlara tapınıyorlar. Kimisi üluhiyyette müşrik oluyor. Kimisi de, ibadette müşrik oluyorlar. (Putlarımız bize

şefaat edecektir. Allah'a yaklaştıracaktır) dedikleri için, müşrik olmuyorlar. Putları mabud bildikleri için, putlara tapındıkları için müşrik oluyorlar.

Peygamber efendimiz, **(Bir zaman gelecek, kâfirler için gelmiş olan âyet-i kerimeleri, müslümanları kötülemek için vesika olarak kullanacaklardır)** buyurdu. Başka bir hadis-i şerifte, **(En çok korktuğum şey, âyet-i kerimeleri Allahü teâlânın dilemediği yerlerde kullanacak kimselerin ortaya çıkmasıdır)** buyurdu. Bu hadis-i şeriflerin ikisini de Abdullah bin Ömer "radıyallahü anhüma" bildirdi. Bu iki hadis-i şerif, mezhepsizlerin, zındıkların türeyeceklerini ve kâfirleri bildiren âyet-i kerimelerin müslümanlar için geldiğini söyleyeceklerini, Kur'an-ı kerime iftira edeceklerini bildirmektedir.

Müminler, Allahü teâlânın sevdiğine inandıkları kimselerin mezarlarını ziyarete gidiyorlar. Allahü teâlânın sevdiği kullarını vasıta, vesile ederek, Allahü teâlâya yalvarıyorlar. Peygamber efendimiz ve Eshab-ı kiram da böyle yaparlardı. Peygamber efendimiz, **(Ya Rabbi, istediklerini vermiş olduğun kullarının hakkı için, hürmeti için senden istiyorum)** duasını okurdu. Bu duayı Eshabına öğretir ve okumalarını emrederdi. Müminler de, böyle dua etmektedir.

Hazret-i Ali'nin validesi olan Fatıma binti Esed vefat edince, Resulullah kabre koydu ve **(Ya Rabbi, bana annelik yapan Fatıma binti Esedi af eyle! Peygamberinin ve benden önce gelmiş olan Peygamberlerinin hakkı için, ona rahmetini bol eyle)** diye dua eyledi. Gözlerinin açılması için dua isteyen birisine, iki rekat namaz kılmasını, sonra **(Ya Rabbi, kullarına merhamet ederek göndermiş olduğun Peygamberin Muhammed aleyhisselamın hürmeti için, Onu vesile ederek, senden istiyorum. Sana yalvarıyorum. Ya Muhammed "aleyhisselam"! Seni vesile ederek, duamı kabul edip, dileğimi ihsan etmesi için Rabbime yalvarıyorum. Ya Rabbi, duamın kabul olması için, o yüce Peygamberi bana şefaatçi eyle)** duasını okumasını emir buyurdu.

Âdem aleyhisselam, yasak edilen ağaçtan yiyerek, (Seylan) yani Serendib adasına indirilince, **(Ya Rabbi, oğlum Muhammed aleyhisselam hürmetine beni af et)** duasını yaptı. Allahü teâlâ da, **(Ey Âdem, Muhammed aleyhisselamı vesile ederek, yerdekiler ve göktekiler için şefaat isteseydin, şefaatini kabul ederdim)** buyurdu.

Hazret-i Ömer, Hazret-i Abbas'ı beraber götürüp, onu vesile ederek, yağmur duası yapmış, duası kabul olmuştur.

Gözlerinin açılmasını isteyen birisine, okuması emrolunan duada, (Ya Muhammed! Seni...) demek, Evliyayı vesile ederken ismini

söyleyerek yalvarmanın caiz olduğunu göstermektedir.

Eshab-ı kiramın ve Tabi'inin hayatını bildiren kitaplar, kabir ziyaretinin ve ismini söyleyerek şefaat istemenin ve meyyiti vesile kılmanın meşru ve caiz olduğunu gösteren vesikalarla doludur.

İbni Hacer-i Hiytemi'nin **Minhac** şerhi olan **Tuhfe** kitabına haşiyeleri ile meşhur Muhammed bin Süleyman şafi'i, Abdülvehhab oğlunun bozuk ve sapık bir yolda olduğunu, âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere yanlış manalar verdiğini, vesikalarla ispat etmiştir.

Kitabında şöyle demektedir:

(Ey Abdülvehhab oğlu! Müslümanlara dil uzatma, sana Allah rızası için nasihat ediyorum. Allah'tan başka yaratıcı olduğunu söyleyen varsa, ona doğruyu bildir! Vesikalar göstererek onu doğru yola çevir! Müslümanlara kâfir denilemez! Milyonlara kâfir dememek için, bir kişiye kâfir demek daha doğru olur. Sürüden ayrılan koyunun tehlikede olduğu muhakkaktır. Nisa suresinin **(Doğru yol gösterildikten sonra, Peygambere uymayan, imanda ve amelde müminlerden ayrılan kimseyi, küfür ve irtidadda bırakır ve Cehenneme atarız)** mealindeki 115. âyet-i kerime, Ehl-i sünnet ve cemaatten ayrılmış olanların halini göstermektedir.)

Kabir ziyaretinin caiz ve faydalı olduğunu bildiren hadis-i şerifler, pek çoktur. Eshab-ı kiram ve Tabi'in-i izam, Peygamber efendimizin mübarek türbesini ziyaret ederlerdi. Bu ziyaretin nasıl yapılacağını ve faydalarını bildirmek için kitaplar yazılmıştır.

Bir Veliyi vesile ederek dua etmek, ismini söyleyerek ondan yardım istemek, hiç zararlı değildir. İsmi söylenen zatın, tesir edeceğine, istenileni elbet yapacağına, gaybları bileceğine inanmak küfür olur. Müslümanlar böyle inanmıyor ki, kötülenebilsin. Müslüman, Allahü teâlânın sevgili bir kulundan, yalnız vesile olmasını, şefaat etmesini, dua etmesini ister. İstenileni yaratan yalnız Allahü teâlâdır. Maide suresi, 27.âyetinde mealen, **(Mütteki kullarımın duasını kabul ederim)** buyuruldu. Bunun için, sevdiklerinden dua istenir. Meyyitten, istekleri vermesi değil, Allahü teâlânın vermesine vasıta olması istenir. Vermesini istemek caiz değildir. Müslümanlar bunu istemez. Verilmesi için vasıta olmasını istemek caizdir. **İstigase** ve **İstişfa** ve **Tevessül** kelimeleri de, hep vasıta, vesile olmayı istemek demektir.

Her şeyi yaratan, yapan yalnız Allahü teâlâdır. Bir şeyi yaratmak için, başka bir mahlûkunu vasıta ve sebep yapması, Allahü teâlânın âdetidir. Allahü teâlânın bir şeyi yaratmasını isteyenin, o şeyin yaratılmasına vesile olan sebebe yapışması lazımdır. Peygamberler hep sebeplere

yapışmışlardır.

Allahü teâlâ sebebe yapışmayı övmektedir. Peygamberler sebeplere yapışmayı emir etmektedir. Dünyadaki olaylar, hadiseler de, sebebe yapışmanın lazım olduğunu göstermektedir. Bir şeye kavuşmak için, o şeyin sebebine yapışılır. O sebebi, o şeye sebep yapan ve insanın o sebebe yapışmasını sağlayan, o sebebe yapıştıktan sonra, o şeyi yaratan, hep Allahü teâlâ olduğuna inanmak lazımdır. Böyle inanan bir kimse, bu sebebe yapışmakla, o şeye kavuştum diyebilir. Bu sözü, o şeyi sebep yarattı demek değildir. Allahü teâlâ, o şeyi bu sebeple yarattı demektir. Mesela (İçtiğim ilaç ağrımı kesti), (Seyyidet Nefise hazretlerine adak yapınca, hastam iyi oldu), (Çorba beni doyurdu), (Su, hararetimi giderdi) sözleri, bu şeylerin hep vesile ve vasıta olduklarını göstermektedir. Bunlar gibi konuşan müslümanlar, yukarıda bildirdiğimiz gibi inanmaktadır. Böyle inanana kâfir denemez. Vehhabiler de, diri olandan, yanında bulunandan bir şey istemek caizdir diyor. Birbirlerinden ve hükümet memurlarından çok şey istiyorlar. Vermeleri için yalvarıyorlar. Uzakta olandan ve ölüden istemek şirktir, diriden istemek şirk olmaz diyorlar. Ehl-i sünnet âlimleri ise, birisi şirk olmayınca, öteki de şirk olmaz diyor. Aralarında fark yoktur diyor.

Her müslüman, imanın, İslam'ın şartlarına, farzların farz olduklarına ve haramların haram olduklarına inanmaktadır. Her müslümanın, yaratıcı, yapıcı yalnız Allah olduğuna, Allah'tan başkasının yaratmadığına inanmış oldukları da meydandadır. Namaz kılmayacağım diyen bir müslümanın, şimdi veya burada kılmayacağım veya kılmış olduğum için kılmayacağım demek istediği anlaşılır. Ben hiç namaz kılmak istemiyorum demek istiyor diye, kimse buna dil uzatamaz. Çünkü, söz sahibinin müslüman olması, ona küfür, şirk damgasını vuracak dilleri kesmektedir. Kabir ziyaret eden, meyyitten yardım, şefaat isteyen, şu işim olsun diyen bir müslümana, küfür, şirk damgasını basmaya kimsenin hakkı yoktur. Bu sözleri söyleyenin veya kabir ziyaret edenin, ya Resulallah, bana şefaat et diyenin müslüman oluşu, bu sözlerinin ve işlerinin caiz ve meşru olan imanla ve düşünce ile olduğunu göstermektedir.

Yukarıdaki bilgiler iyi anlaşılır ve iyi düşünülürse, Abdülvehhab oğlunun inançları ve yazıları temelinden yıkılmış ve çürütülmüş olur. Bununla beraber, bozuk yolda olduğunu, müslümanlara iftira ettiğini ve İslamiyet'i içten yıkmaya çalıştığını vesikalarla ispat eden çok sayıda kitap yazılmıştır.

Zebid müftüsü Seyyid Abdurrahman, vehhabilerin bozuk yolda olduğunu göstermek için **(Arabistan'ın doğu tarafından kimseler çıkar.**

Kur'an-ı kerim okurlar. Fakat, Kur'an-ı kerim boğazlarından aşağı inmez. Ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Yüzlerini kazırlar) hadis-i şerifi yetişir buyuruyor. Başı, yanakları tıraş etmeyi, Abdülvehhab oğlunun kitapları emir etmektedir. Diğer sapık fırkaların hiçbirisinde böyle bir emir yoktur.

Vehhabilikten önceki müslümanlar kâfirmiş!

Süud bin Abdülaziz, Mekke'ye ve Medine'ye hücum ettiği zaman Resulullah efendimizin türbesinden başka, Eshab-ı kiramın ve Ehl-i beytin ve Evliyanın ve Şehidlerin türbelerinin hepsini yıktılar. Kabirleri, belirsiz hâle getirdiler. Resulullah efendimizin mübarek türbesini de yıkmaya başladılar ise de, eline kazma alanın aklına veya bedenine sakatlık geldiğinden bu cinayeti işleyemediler. Medine'ye girdikleri zaman, Süud, müslümanları bir araya toplayıp, **(Vehhabilik gelmesi ile, dininiz şimdi tamam oldu. Allah sizden razı oldu. Babalarınız kâfir idi, müşrik idi. Onların dinlerine uymayınız! Onların kâfir olduklarını herkese anlatınız! Resulullahın türbesi önünde durup, Ona yalvarmak yasaktır. Türbenin önünden geçerken, Esselamü âla Muhammed denir. Ondan şefaat istenmez)** gibi, müslümanları kötüleyen şeyler söyledi.

Süud, çarşılarda, pazarlarda, sokaklarda, adamlar bağırtıp, **(Süud'un dinine giriniz! Onun geniş olan gölgesine sığınınız!)** dedirtti. Müslümanları Abdülvehhab oğlu Mehmed'in dinine sokmaya zorladı.

Süud bin Abdülaziz, her tarafa zulüm, işkence ateşlerini yağdırdığı sırada, Ehl-i sünnet âlimlerinden birini çağırıp, **(Peygamber mezarında diri midir? Yoksa bizim inancımıza uygun olarak, herkes gibi ölü müdür?)** deyince, **(Resulullah bizim bilmediğimiz bir hayatla diridir)** cevabını aldı. Süud'un bu suali sorması, onun cevap veremiyeceğini düşünerek, işkence ile öldürmek içindi. **(Peygamberin, kabrinde diri olduğunu, bize göster de sana inanalım. Saçma sapan sözlerle cevap verirsen, benim hak dinimi kabul etmemekte inatçı olduğun anlaşılacağından, seni öldürürüm)** dedi. Ehl-i sünnet âlimi, **(Dışarıdan bir şey gösterip de seni inandırmaya çalışmayacağım. Geliniz, birlikte Medine-i münevvereye gidelim! (Muvacehe-i saadet) penceresi önünde duralım. Ben selam vereyim. Selamıma cevap verirse, inanırsın. Resulullah efendimizin, Kabri saadetinde diri olduğunu, selam verenleri işittiğini ve cevap verdiğini anlamış olursun. Selamıma cevap verilmezse, benim yalancı olduğum anlaşılır. Bana istediğin cezayı verebilirsin)** dedi. Süud, bu sözleri

işitince, Ehl-i sünnet âlimini salıverdi. Süud, bu cevaba çok kızmıştı. Çünkü, bu işi yapsaydı, kendi inancına göre, kendisi de kâfir, müşrik olurdu. Şaşırıp kaldı. Çünkü, buna karşılık verebilecek bir bilgisi yoktu. Rezil olmamak için, âlimi serbest bıraktı. Sonra, kendi adamlarından birine, bu hocayı bulup öldüreceksin ve ölüm haberini bana hemen bildireceksin dedi. Allahü teâlânın takdiri ile, bu vehhabi bir yoluna getirip de, o zatı öldüremedi. Bu korkunç haber, ağızdan ağza, o zata kadar ulaştı. Bu mücahid zat, artık Mekke'de bulunmanın doğru olmayacağını düşünerek, başka yere hicret etti.

Süud, mücahid zatın Mekke'den çıktığını haber aldı. Arkasından kiralık katil gönderdi. Bu katil, **(Bir Ehl-i sünneti öldüreceğim, çok sevap kazanacağım!)** diyerek, gece gündüz durmadan gitti.

Mücahid zata yetişti ise de, o zat, biraz önce kendi eceli ile vefat etmiş idi. O zatın devesini bir ağaca bağlayıp, su aramak için, bir kuyu başına gitti. Gelince, yalnız deveyi gördü. O zatı bulamadı. Süuda gidip olanları söyledi. Süud, **(Evet, evet! Ben o zatın zikir ve tesbih ile göklere çıkarıldığını rüyada gördüm. Nur yüzlü kimseler, bu cenaze filan zattır. Ahir zaman Peygamberine dürüst inandığı için, cenazesi semaya kaldırıldı dediğini işittim)** cevabını verince, **(Beni böyle mübarek bir zatı öldürmek için, gönderirsin. Allahü teâlânın ona olan ihsanını gördüğün halde, bozuk inancını düzeltmezsin)** diyerek sövüp saydı. Kendi tevbe etti. Süud, adamının bu sözlerine kulak bile vermedi.

Süud, Medine ahalisini Mescid-i Nebiye toplayıp, Mescid kapılarını kapatıp, kürsüye çıktığı zamanda ise şöyle demişti:

(Ey cemaat! Size nasihat vermek ve emirlerime uymanızı tembih etmek için buraya topladım. Ey Medine ahalisi! Bugün dininiz tamam oldu. Müslüman oldunuz. Allah'ı sevindirdiniz. Artık babalarınızın, dedelerinizin bozuk olan dinlerine özenmeyiniz! Allah'ın onlara rahmet etmesi için dua etmeyiniz! Onların hepsi şirk üzere öldüler. Müşrik idiler. Allah'a nasıl ibadet edeceğinizi, nasıl dua edeceğinizi, din adamlarımıza verdiğim kitaplarda bildirdim. Din adamlarımın bildirdiklerine uymayanlarınız olur ise, mallarınızın ve eşyanızın, çocuklarınızın ve kadınlarınızın, kanınızın, askerim için mubah olduğunu biliniz! Hepinizi zincire bağlayıp, işkence yapacaklar ve öldüreceklerdir. Peygamberin türbesi önünde, dedelerinizin yaptığı gibi salat ve selam söylemek için saygı ile durmak, vehhabilik dininde yasaktır. Türbe önünde durmayıp, geçip gitmeli. Giderken yalnız, (Esselamü ala Muhammed) demelidir.

Peygambere saygı, imamımız Muhammed bin Abdülvehhab'ın ictihadına göre bu kadar yetişir.)

Aslında birkaç satırını yazdığımız sözlerinde, bunların ne derece sapık oldukları açıkça görülmektedir. Vehhabiler, Âdem aleyhisselamın peygamber olduğuna inanmadıkları için ve bütün müslümanlara müşrik yani kâfir dedikleri için, kâfir olmaktadır. Türkiye'deki vehhabiler kendilerine **selefiye** demektedirler. Selefiye, vehhabiliğin kamufle adıdır. [**Selefiyecilik nedir** maddesine bakınız]

Aşağıda yazacağımız inançlara sahip olanlar vehhabidir.

Vehhabilerin üç temel inancı

Abdülvehhab oğlunun **Kitab-üt tevhid** ve torununun buna yaptığı **Feth-ül mecid** adındaki şerhde, 250'den fazla bozuk inanışları vardır. Bunların temeli, üç meseledir.

Diyorlar ki:

1- Amel [ibadet], imanın parçasıdır, azalır çoğalır. Bir farzı yapmayan, mesela farz olduğuna inandığı halde, tembellikle namaz kılmayan kâfir olur. Bu öldürülür, malları vehhabilere taksim edilir.

2- Peygamberlerin ve Evliyanın ruhlarından şefaat isteyen, bunların mezarını ziyaret edip, bunları vesile ederek dua eden kâfir olur. Kabirde olandan işitmeyenden dua istemek şirktir. Ölü ve uzakta olan diri, işitmez ve cevap vermez. Bunların fayda ve zararları olmaz. Ölmüş peygamberden de bir şey istemek şirktir.

3- Mezarlar üzerine türbe yapmak ve türbelerde namaz kılmak ve ölülerin ruhlarına sadaka adamak, caiz değildir. Haremeyn halkı şimdiye kadar kubbelere, duvarlara tapındı. Sünniler ve Şiiler bunun için müşriktir. Bunları öldürmek, mallarını yağma etmek helaldir, kestikleri leş olur.

Diğer yanlış inançlarından bazıları:

1- Bir Mezhebe uymayı kabul etmezler.

2- (Türbelerdeki Evliyaya tevessül etmek, şirktir. Peygamberlerin ve Evliyanın mezarlarına türbe yaptırmak, Allah'tan başka şeylere tapınmaktır. Her türbe puthanedir. Bunların çoğu Lat ve Uzza putları gibidir. Müslümanların çoğu müşrik oldu) derler.

3- Şefaate inanmazlar.

4- Keramete inanmazlar.

5- Tasavvufa inanmazlar. Bu konuda şöyle diyorlar:

(Tasavvufun başlangıcı, Hind yahudilerinin bir oyunudur. Eski yunanlılardan alınmıştır. Tasavvufcular, şirk ve küfür üzeredir. Bunların kitapları, Ebu Cehlin hatırlarına gelmeyen şirk ile doludur. Mürid şeyhine tapınıyor. Evliyanın mezarlarını putlaştırıyorlar. Onlara tapınıyorlar.

Mısırlıların en büyük mabudları Ahmed Bedevidir. Muhyiddin-i Arabi, yeryüzünün en büyük kâfiridir.)

6- Allahü teâlâ için adak yapmak ve hayvan kesmek ve bunların etlerini fakirlere dağıtıp, sevaplarını Peygamberlere ve Evliyaya hediye etmek şirk diyorlar.

7- Resulullahı övmeye, Ondan şefaat istemeye şirk, böyle yapan müslümanlara müşrik, yani puta tapan kâfir damgasını basarlar. (Ölüler kendilerine söylenileni duymazlar. Ölüden dua, şefaat istemek, ona tapınmak olur. Mescid-i nebeviye namaz kılmak için girenin, selam vermek için, kabre gitmesi, Hücre-i saadeti ziyaret için, uzak yerlerden gelmek yasaktır) derler.

Resulullahı metheden imam-ı Busayri'nin (Kaside-i bürde)sinden örnek vererek: (Bu sözler Allah'tan başkasına güvenmek, mahlûku büyültmektir. Şirktir) derler.

8- (Arş kadimdir), (Allah Arş'ın üzerinde oturur, kendisi ile beraber oturması için Resulullaha da yer bırakır) derler.

9- Sebeplere yapışmaya, vesileye, tevessüle şirk derler.

Not: Bütün bu bozuk inanç ve iddialarına diğer maddelerde cevap verilmiştir.

İbahilik nedir?

Sual: Vehhabilik, selefilik adı altında sinsice hızla yayılıyor. Mezhep, âlim falan tanımıyorlar. Vehhabi olmayana kâfir diyorlar. Vehhabilikten önce ölenlerin de müşrik yani kâfir olarak öldüklerini söylüyorlar. İslam âlimleri Vehhabilerin kâfir olduklarını bildirmiş midir?

CEVAP

Vehhabiliği ingilizler kurdurmuştur. Vehhabilerin kâfir olduklarına dair bir çok kitap yazılmıştır.

Ahmed bin Seyyid Zeyni Dahlan, Mekke'nin müftisi ve reis-ül-uleması ve Şafii şeyhul-hutebası idi. Birçok eserleri olup, **(Hülasat-ül-kelam fi beyani umerail beledil-haram)**, **(Firreddi alel-vehhabiyyeti-etba-ı mezhebi İbni Teymiyye)** ve **(Ed-Dürer-üs-seniyye)** kitaplarında Vehhabilerin içyüzlerini açıklamakta, yanlış yolda, sapık olduklarını âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerle göstermektedir.

Yusüf Nebhani'nin **(Şevahid-ül-hak)** kitabında, ikinci Abdülhamid hanın bahriye mirlivası [amirali] Eyyub Sabri Paşanın **(Tarihi Vehhabiyan)** ve **(Mirat-ül-Haremeyn)** kitaplarında da iç yüzleri yazılıdır.

İbni Abidin'in üçüncü cildinde bagileri anlatırken ve **(Nimet-i İslam)** kitabının nikah bahsinde, Vehhabilerin **ibahi** yani dinsiz oldukları açıkça

yazılıdır.

İbni Âbidin hazretleri buyuruyor ki:

Vehhabiler, kendilerini Müslüman sayıp, vehhabilere muhalif olanların müşrik olduğuna inanırlar. Bundan dolayı Ehl-i sünneti ve Ehl-i sünnet âlimlerinin öldürülmesini mubah görürler. **(Redd-ül-muhtar)**

Nimet-i İslam kitabını her yerde bulmak mümkündür. Bu kitapta Hıristiyan ve Yahudi kadınlarla evlenmek caiz olduğu bildirilirken Vehhabilerle evlenmenin caiz olmadığı bildiriliyor. **Şirk sebebiyle muharrematten olanlar** bahsinde bâtıniyye ile evlenmenin haram olduğu bildirildikten sonra, 1 numaralı dipnotta deniyor ki:

(Bâtınıyye ki, onlara Talimiyye ve İsmailiyye ve İbahiyye dahi denir. Son asırlarda onlar **vehhabiyye** ismini almışlardır Ve din kisvesi içre, öteden beri dinsiz oldukları halde ehl-i dine ihanet ede gelmişlerdir.)

Not: Nimet-i İslam kitabı, herkes tarafından en sahih ilmihal olarak kabul edilmektedir. Mezhepsizler bile bu kitabı övmektedir. Mezhepsizliği savunmak için **(Mezhepsizlik Yaygarası)** isimli kitap yazan müteveffa **Ahmet Gürtaş** bile, adı geçen yaygarasında **Nimet-i İslam** için **"Şaheser"** tabirini kullanmıştır. İbni Âbidin hazretlerinin **Redd-ül-muhtar** kitabı ise en sahih, en kıymetli fıkıh kitabıdır.

Kâfir mi, bidat sahibi mi?

Sual: Vehhabiler için, **Herkese Lazım Olan İman** kitabında, bidat sahibi denirken, **İslam Ahlakı** kitabında ise, kâfir deniyor. Bu fark nereden ileri geliyor?

CEVAP

Konular anlatılırken, bunların o hususlardaki bazı iddia ve inanışları küfür oluyor, bazıları bid'at oluyor. Küfür olan inanışları yüzünden kâfir, bid'at olan inanışları yüzünden bid'at ehli deniyor. Mesela**, (Peygamberler, kabirlerinde, namaz kılarlar)** gibi hadis-i şerifleri tevil ediyorlar, bu konularda bid'at ehli oluyorlar. **(Herkese Lazım Olan İman)**

İdris, Şit ve Âdem aleyhimüsselamın peygamber olduklarını inkâr ettikleri için ve Müslümanlara müşrik dedikleri için kâfir olurlar. **(İslam Ahlakı)**

Vehhabilerin kâfir oldukları, **Nimet-i İslam** kitabının nikah bahsinde de yazılıdır.

İngiliz Casusunun İtirafları (Özet)

İngilizler, Hıristiyanlık propagandası yapmak için Hempher'in itiraflarını yayınlamışlar. Müslüman yavrularını aldatmak için, İslam

bilgilerini yalan ve yanlış yazmışlardır. Bu yalan ve iftiraları tashih ederek, gerekli açıklamalar yaparak gençlerimizi bu İngiliz hilesinden, tuzağından kurtarmak maksadı ile, bu kitabın özetini yayınlıyoruz.

Bu kitap üç kısımdır:

1- İngilizlerin İslamiyet'i imha etmek için hazırladıkları planları bildirilmektedir.

2- İngilizlerin planlarını, Müslüman memleketlerinde sinsice tatbik ettikleri, devlet adamlarını aldattıkları, Müslümanlara, akla, hayale gelmeyen işkenceler yaptıkları ve Hind ve Osmanlı İslam devletlerini yok ettikleri bildirilmektedir.

3- **Hulasat-ül-kelam'**dan tercüme olup, hak dinin İslamiyet olduğunu ispat etmektedir.

Kitabın tamamı www.hakikatkitabevi.com adresinden okunabilir ve temin edebilir.

İngiliz casusu Hempher diyor ki:

Devletimiz, Hindistan, Çin ve Ortadoğu'daki sömürgelerini idaremizin altına alabilmek için çok faal ve başarılı bir politika tatbik ediyor. Burada iki şey mühimdir:

1- Elimize geçmiş yerleri elimizde tutmaya çalışmak,

2- Elimize geçmemiş yerleri ele geçirmeye çalışmak.

Sömürgeler bakanlığı, bu iki vazifeyi ifa etmek üzere, bu devletlerin her biri için, birer komisyon teşkil etmiştir. Vazifeye başlayınca, bakan bana itimat etti ve Doğu Hindistan şirketinde bir vazife verdi. Bu, görünüşte bir ticaret şirketi idi. Fakat asıl vazifesi, Hindistan'ın büyük ve geniş topraklarına hakim olmanın yollarını araştırmaktı.

Hükümetimizin, Hindistan için hiç endişesi yoktu. Zira Hindistan, değişik milletlere, ayrı dillere ve zıt çıkarlara sahip bir ülkeydi. Çin'den de pek korkumuz yoktu. Çünkü, Çin'e hakim olan Budizm ve Konfüçyüs dinlerinin canlanmasından korkulmuyordu. Zira bunlar, hayatla hiç alakalanmayan, iki ölü din idi. Binaenaleyh, bu iki ülke halkında vatan sevgisinin olması, çok uzak bir şeydi. Bu iki ülke, biz İngiltere hükümetini rahatsız etmiyordu. Fakat, ilerde olabilecek hadiseleri de gözümüzden uzak tutmuyorduk. Binaenaleyh, bu ülkelerde tefrika, cehalet ve fakirlik, hatta sari hastalıkları yaymak için, uzun vadeli planlar yapıyorduk. Bu iki ülke halkının âdetlerini taklit ederek, niyetlerimizi rahatça gizleyebiliyorduk.

İslam memleketleri son derece rahatımızı bozuyordu. Hepsi de, lehimize olmak üzere, Hasta Adamla [Osmanlı devleti ile] bir kaç anlaşma yapmıştık. Sömürgeler bakanlığının tecrübeli adamları, bu

hastanın bir asırdan az bir zaman zarfında can vereceğini söylüyorlardı. Ayrıca, İran hükümeti ile de, gizlice bir kaç anlaşma yapmış ve bu iki ülkeye, mason yaptığımız, devlet adamlarını yerleştirmiştik. Rüşvet, kötü idare ve din bilgisi noksan idarecilerin, güzel kadınlarla meşgul olup, vazifelerini unutması, bu iki ülkenin belini kırdı. Fakat, bütün bunlara rağmen, şu sayacağım sebeplerden dolayı, yaptıklarımızın beklediğimiz neticeyi vermemesinden endişe ediyorduk:

1- Müslümanlar, İslam'a son derece bağlıdır.

2- İslamiyet, bir zamanlar, idare ve hüküm dini idi. Müslümanlar da, azizdi. Bu efendi insanlara, şimdi siz kölesiniz demek zordur. İslam tarihini kötüleyip, Müslümanlara, bir zamanlar elde ettiğiniz izzet ve itibar, bazı şartlar icabıydı. O günler gitti, bir daha geri dönmez, dememiz de mümkün değildir.

3- Osmanlı ve İranlıların, yaptıklarımızın farkına vararak, planlarımızı bozup tesirsiz hâle getirmelerinden çok endişe ediyorduk.

4- İslam âlimlerinden son derece rahatsızdık. Çünkü, İstanbul ve El-ezher âlimleri, Irak âlimleri, Şam âlimleri, emellerimizin önünde aşılmaz engellerdi.

Bu hâl karşısında, bir çok toplantılar yaptık. Fakat, maalesef, her seferinde önümüzde yolun kapalı olduğunu gördük. Casuslarımızdan gelen raporlar, hep hayal kırıcı, konferansların sonuçları da sıfır idi. Lakin, yine de ümitsizliğe kapılmıyorduk. Çünkü, biz, derin nefes almayı ve sabretmeyi âdet edinmişizdir.

Bir toplantımıza, Bakanın kendisi, büyük papazlar ve bir kaç da uzman katılmıştı. Yirmi kişiydik. Üç saatten fazla süren bu toplantıda, hiçbir neticeye varılamadı. Fakat, bir papaz şu sözleriyle bizi cesaretlendirdi:

(Endişelenmeyin! Çünkü, Hıristiyanlık, ancak 300 yıl zulüm çektikten sonra yayıldı. Umulur ki Mesih, gayb âleminden bize nazar edip, 300 yıl sonra da olsa, düşmanlarımız olan müslümanları merkezlerinden çıkarmayı nasip eder. Biz kuvvetli bir inanç ve uzun bir sabırla silahlanmalıyız! Hükmü elimize geçirebilmek için, bütün vasıtaları elde edip, bütün yolları denemeliyiz. Hıristiyanlığı, müslümanların arasında yaymaya çalışmalıyız. Asırlar sonra da, neticeye varabilirsek, çok iyidir. Zira, babalar çocukları için çalışır!)

Sömürgeler bakanlığında, İngiltere'nin yanı sıra, Fransa ve Rusya'dan da, diplomat ve din adamlarının katıldığı bir konferans yapıldı. Bakan ile aramız iyi olduğu için, ben de katılmıştım. Konferansta, Müslümanları parçalayıp, İspanya gibi, dinlerinden çıkararak

Hıristiyanlaştırmanın hesapları yapıldı. Fakat, varılan neticeler istenildiği gibi değildi.

Derinlere kök salmış büyük bir ağacı, kurutup, söküp atmak zordur. Fakat, biz zorlukları kolaylaştırıp, yenmeliyiz. Hıristiyanlık, yayılmak için gelmiştir. Bunu, Mesih bize vaad etmiştir. Sömürgeler bakanlığımızın ve diğer hıristiyan hükümetlerin büyük gayret ve çalışmaları neticesinde, Müslümanlar gerilemeye başladı. Hıristiyanlar ise, kuvvetleniyorlar. Uzun asırlar boyunca kaybedilen yerleri alma zamanı geldi. İslamiyet'i imha etmeye, Büyük Britanya devleti öncülük etmektedir.

Müslümanları parçalamak için hareket

1710 yılında Sömürgeler bakanı beni, Müslümanları parçalamak için gerekli ve yeterli bilgileri toplamak ve casusluk yapmak üzere, Mısır, Irak, Hicaz ve İstanbul'a gönderdi. Aynı tarihte ve aynı vazife ile bakanlık canlılık ve cesaret dolu dokuz kişiyi daha vazifelendirdi. Bize lazım olabilecek para, bilgi ve haritanın yanında bir de, devlet adamlarının, âlim ve kabile reislerinin isimleri bulunan birer fihrist verildi. Hiç unutamıyorum! Sekreter ile vedalaştığımızda, bize demişti ki:

(Devletimizin geleceği başarınıza bağlıdır. Onun için, var kuvvetinizle çalışmalısınız.)

İslamiyet'in hilafet merkezi olan İstanbul'a doğru, denizden yola çıktım. Asıl vazifemin yanında, bir de ek olarak, orada Türkçe'yi çok güzel bir şekilde öğrenmem gerekiyordu. Zaten daha önce Londra'da epey Türkçe ve Arapça ve Farsça öğrenmiştim. Fakat, bir lisanı öğrenmek başka, o lisanı ülkenin halkı gibi konuşmak başka şeydi. İnsanların benden şüphe etmemeleri için, Türkçe'yi bütün incelikleriyle öğrenmem gerekiyordu.

Benden şüphe ederler diye endişem yoktu. Zira, Müslümanlar, müsamahakâr, açık kalbli ve iyi niyetlidir. Onlar bizim gibi, şüphe edici değildir. Kaldı ki, Türk hükümeti, o zaman casusları yakalayabilecek örgüte malik de değildi.

Çok yorucu bir yolculuktan sonra İstanbul'a vardım. İsmimin Muhammed olduğunu söyledim ve camiye gitmeye başladım. Müslümanların temiz ve itaatkâr oluşları çok hoşuma gitti. Bir ara kendi kendime: **(Bu masum insanlarla neden savaşıyoruz? Mesih efendimiz, bize bunu mu emretti?)** dedim. Fakat, ben hemen bu şeytani düşünceden dönüp en güzel bir şekilde, vazifemi yerine getirmeye karar verdim.

İstanbul'da Ahmed efendi isminde yaşlı bir âlim ile tanıştım. Ondaki inceliği, açık kalbliliği, gönül berraklığı ve iyilikseverliği hiçbir papazda

görmedim. Bu zat, gece gündüz Peygamberlerine benzemeye çalışırdı. Ona göre, Peygamberleri en kâmil, en üstün insandı. Çok şanslıydım ki, bir kere bile, kim olduğumu, nereli olduğumu sormadı. Bana (Muhammed efendi) diye hitap ederdi. Sorduğum suallere cevap verir, bana şefkat ve merhamet ile muamele ederdi. Zira, beni Türkiye'de çalışmak ve halifenin gölgesinde yaşamak için İstanbul'a gelmiş bir misafir olarak bilirdi. Zaten, bu bahane ile İstanbul'da kalıyordum.

Bir gün Ahmed efendiye: (Annem ve babam öldü. Kardeşim de yok. Bana miras olarak da hiçbir şey kalmamış. Çalışıp kazanmak, Kur'an ve din bilgilerini öğrenmek, yani hem dünya, hem de ahireti kazanmak için, İstanbul'a) dedim. Bu sözlerime çok sevinip dedi ki:

Şu üç sebepten dolayı, sana hürmet göstermek lazımdır:

1- Sen Müslümansın. Bütün Müslümanlar kardeştir.

2- Sen misafirsin. Resulullah **(Misafire ikramda bulunun!)** buyurdu.

3- Sen çalışmak istiyorsun, **(Çalışan, Allah'ın dostudur)** diye bir hadis-i şerif vardır.

Bu sözler çok hoşuma gitmişti. Kendi kendime, (Keşke Hıristiyanlıkta da, bunun gibi parlak hakikatler olsaydı. Ne yazık ki, hiçbiri yok) dedim. Fakat hayret ettiğim şey, bu kadar yüce bir din iken, bazı kimseler elinde, İslam'ın zayıflamasıydı.

Ahmed efendiye, Kur'an-ı kerimi öğrenmek istiyorum dedim. Baş üstüne, sana öğretirim dedi. Fatiha suresinden öğretmeye başladı. Kur'an-ı kerimi okutmaya başlamadan önce, abdest alır ve bana da aldırırdı. Kıbleye karşı oturup okuturdu. İki yıl içinde, Kur'an-ı kerimi baştan sona kadar okudum.

İstanbul'da bulunduğum müddetçe, bir cami hizmetçisinin yanında, biraz para karşılığında yatardım. Bu hizmetçi, çok asabi bir adamdı.

Cuma günü işe gitmiyordum. Haftanın kalan günlerinde, Halid isminde bir marangozun yanında, haftalık ücret ile çalışıyordum. Sadece sabahtan öğleye kadar çalışıyordum.

İkindi namazından sonra Ahmed efendinin evine gider, ondan Kur'an, Arabi ve Türkçe lisan dersleri alırdım. Hakikaten, bana Kur'anı, İslam dininin icaplarını ve Arabi ile Türkçe lisanlarının inceliklerini gayet güzel bir şekilde öğretiyordu.

Ahmed efendi bekâr olduğumu anlayınca, beni evlendirmek istedi. Hayır dersem, ilişkilerimizin kesilmesine sebep olabileceğini anlayınca, ona yalan söyledim. Ben iktidarsızım dedim. Böylece, eski dost ve ahbaplığın devam etmesini sağladım.

İki yıl sonra, Londra'ya dönüp, Bakanlığa, hilafet merkezi ile alakalı

geniş bir rapor sunup, yeni emirler almam gerekiyordu.

Londra'ya dönünce yeni emirler aldım

Maalesef Londra'ya ancak altı kişi dönebilmiştik.

Türkçe ve Arapça ile Kur'anı ve ahkam-ı İslamiyeyi çok iyi öğrenmiştim. Fakat, bakanlığa Osmanlı Devletinin zayıf noktalarını gösterecek bir rapor hazırlamayı başaramamıştım. İki saat süren toplantıdan sonra, sekreter bu başarısızlığımın sebebini sordu. Ben de, (Önceki vazifem dil ile Kur'an ve İslamiyet'i öğrenmekti. Bunun haricindeki işlere fazla vakit ayıramadım. Fakat, bu sefer sizi memnun edeceğim) dedim. Sekreter, (Elbette başarılısın ancak birinci olmanı isterdim) dedi ve şöyle devam etti:

(Hempher, gelecek seferki vazifen ikidir:

1- Müslümanların zayıf noktaları ile, onların vücutlarına girip, mafsallarını ayırmamızı sağlayacak noktaları tespit etmektir. Zaten, düşmanı yenmenin yolu da budur.

2- Bu noktaları tespit edip, dediğimi yaptığın zaman, yani Müslümanların arasını açıp, onları birbirine düşürebildiğin zaman en başarılı ajan olacak ve bakanlık madalyasını kazanmış olacaksın.)

Londra'da altı ay kaldım. Amcamın kızı Maria ile evlendim. O zaman ben 22, o ise 23 yaşındaydı. Maria hamile iken Irak'a gitmem için emir geldi. Çocuğumun dünyaya gelmesini beklerken, bu emrin gelmesi beni üzdü. Fakat, vatanıma verdiğim önem, kocalık ve babalık hislerimin üstündeydi. Bunun için, hiç tereddüt etmeden, emri kabul ettim. Vedalaştığımız gün, ikimiz de çok ağladık. Az daha seferi iptal ediyordum. Fakat, hislerime hakim olmayı bildim. Onunla vedalaştım ve son talimatları almak üzere, bakanlık binasına gittim.

Altı ay sonra, kendimi Irak'ın Basra şehrinde buldum. Basra'da, Arap, Fars ve biraz da Hıristiyan vardı.

Bir gün, Sömürgeler bakanlığında Sünni ve Şii ihtilafından söz ettim, (Müslümanlar, hayattan bir şey anlasalar, aralarındaki Şii-Sünni ihtilafını kaldırır ve birleşirler) dedim. Birisi, hemen sözümü keserek, **(Senin vazifen bu ihtilafı körüklemektir. Müslümanların nasıl birleşeceğini düşünmek değildir)** dedi.

Sekreter, Irak seferine çıkmadan önce, bana dedi ki:

(Hempher, bu sefer vazifen, bu ihtilafları iyice tanımak ve bakanlığa bilgi vermektir. Müslümanların arasındaki ihtilafı şiddetlendirebilirsen, İngiltere'ye en büyük hizmeti yapmış olacaksın. Biz İngilizler, refah ve saadet içinde yaşamamız için, bütün dünya devletlerinde ve sömürgelerimizde tefrikalar çıkarmak zorundayız. Osmanlı Devletini de

ancak böyle fitnelerle yıkabiliriz. Böyle olmazsa, sayıca az bir millet, sayısı çok olan bir millete nasıl hüküm edebilir? Bütün gücünle, zayıf noktaları ara bul ve oradan içeriye gir. Bilmiş ol ki, Osmanlı Devleti ve İran, zayıf devrelerini yaşıyorlar. Bunun için, senin vazifen, idarecilere karşı isyana sevk etmektir! Tarih, "Bütün inkılapların, halkın ayaklanmasından kaynaklandığını göstermiştir". Müslümanların birlik beraberliği kuvvetleri dağılınca, onları rahatça imha ederiz.)

Muhammed'in Peygamberliği hususunda hakikate varabilmek için, daima inceleme ve araştırma yapıyordum. Bir kere, merakımı Londra'da papazın birine açtım. Taassup ve inat ile konuştu. İkna edici bir cevap da vermedi.

Müslümanlar, (Hazret-i Muhammed'in Peygamberliğinin delili çoktur. Bunlardan biri Kur'andır) derler. Kur'anı okudum, hakikaten çok yüce bir kitaptır. Hatta, Tevrat'tan ve İncil'den daha yüksektir. Zira, içinde düsturlar, nizamlar, ahlakiyat v.s. vardır.

Muhammed Peygamber gibi, okumamış, yazmamış bir zatın, böyle yüce bir kitabı nasıl bıraktığına hayret ediyorum. Çok okumuş, seyahat etmiş bir adamın dahi sahip olamadığı bilgi, zekâ ve bir şahsiyete nasıl malik olabilmişti? Acaba bunlar, onun Peygamberliğinin delilleri miydi?

Basra'ya varınca

Basra'ya varınca, bir camiye yerleştim. Caminin imamı Şeyh Ömer Tai isimli, Arap asıllı Sünni bir zattı. Ama benden şüphelenip, beni sorguya çekti. Bu tehlikeli sohbetten kendimi şöyle kurtardım: (Ben Türkiyeliyim, Iğdırlıyım, İstanbul'daki Ahmed efendinin talebesiyim. Halid isminde bir marangozun yanında çalışıyordum) dedim ve gerekli bilgiler verdim. Birkaç cümle Türkçe de konuştum. İmam gözleriyle oradan birisine işaret ederek, benim Türkçe'yi doğru konuşup konuşmadığımı sordu. O da, olumlu cevap verdi. İmamı ikna ettiğim için çok sevinmiştim. Fakat, hayal kırıklığına uğradım. Çünkü, birkaç gün sonra, anladım ki, imam efendi benden şüpheleniyor ve Türk casusu olduğumu zan ediyordu. Daha sonra, Sultan tarafından tayin edilen vali ile, aralarında ihtilaf olduğunu öğrendim.

Şeyh Ömer efendinin camiinden uzaklaştım, orada misafir ve yabancıların kaldığı bir handa, oda kiraladım. Hanın sahibi Mürşid efendi her sabah rahatımı kaçırır, sabah ezanı okunur okunmaz, namaza kaldırmak için gelip, kapımı sert bir şekilde çalardı. Onu dinlemeye mecburdum. Ben de kalkar ve sabah namazını kılar görünürdüm.

Bir gün, Mürşid efendi, (Sen geldikten sonra, başım dertten kurtulmuyor. Ben bunu, senin uğursuzluğuna veriyorum. Zira, sen

bekârsın. Bekârlık, uğursuzluktur. Ya evlen, ya da burayı terk et) dedi. Ona, evlenebilecek durumum, param yok dedim. Ahmed efendiye söylediğimi ona söyleyemedim. Zira Mürşid efendi, doğru söyleyip söylemediğimi öğrenebilmek için, soyup kontrol edebilecek biri idi.

Böyle deyince, Mürşid efendi, **(Eğer yoksul iseler, Allah onları lütfu ile zenginleştirir)** âyetini duymadın mı?) dedi. Şaşırıp kaldım. Sonunda dedim ki, peki evleneyim, fakat masrafsız bir kız bulabilir misin?

Mürşid efendi, (Ben anlamam! Receb ayının başına kadar ya evlen veya çık git) dedi. Recebe 25 gün kalmıştı.

Bir marangozun yanında çok az bir ücretle iş bulup, Mürşid efendinin hanından çıktım. Marangoz Abdür Rıza Horasanlı bir Şii idi. Ondan Farisi öğrenmeye başladım. Her gün, İranlı Şiiler, onun yanında toplanır, siyasetten iktisada kadar, her konuda, konuşurlardı. Hem kendi hükümetlerine, hem de İstanbul'daki Halifeye çok dil uzatırlardı. Yabancı biri gelince, hemen sözü değiştirirlerdi.

Bana çok itimat ediyorlardı. Sonradan anladım ki, Türkçe bildiğim için, beni Azerbaycan halkından zan ediyorlarmış.

Marangoz dükkanına bir delikanlı arada bir uğrardı. İlim talebesi kıyafetinde ve Arabi, Farisi, Türkçe biliyordu. İsmi **Muhammed bin Abdülvehhab Necdi** idi. Bu delikanlı, son derece yüksekten konuşan ve gayet asabi biriydi. Osmanlı hükümetini çok kötülediği halde, İran hükümetinin aleyhine konuşmazdı. Onun dükkan sahibi Abdürrıza ile dostluğunun sebebi, ikisi de İstanbul'daki Halifeye muhalif idiler. Ama bu delikanlı, Farisi'yi nasıl biliyor ve Şii olan Abdürrıza ile nasıl arkadaşlık edebiliyordu?

Necdli Muhammed, Sünni idi. Sünnilerin çoğu, Şiilerin aleyhinde konuşmalarına ve hatta bir kısmı, Şiileri tekfir etmelerine rağmen, o hiç Şiileri rencide etmezdi. Necdli Muhammed, Sünnilerin dört mezhebinden birine tâbi olmayı gerektiren, herhangi bir sebep görmüyordu ve (Kur'anda bu mezhepler hakkında hiçbir delil yok) diyordu. Bu hususstaki hadislere hiç önem vermiyordu. Kendini beğenmiş bu Necdli genç, Kur'anı ve Sünneti anlama hususunda, nefsine uyardı. Sadece kendi zamanındaki âlimlerin ve dört mezhep imamının değil, Ebu Bekir, Ömer gibi sahabenin de görüşlerini hiçe sayardı.

Aradığımı bu gençte bulmuştum. Zira, onun âlimlere saygısızlığı, dört Halifeye de önem vermeyişi, Kur'anı ve Sünneti anlama hususunda müstakil bir görüşe sahip oluşu, onu avlayıp elde etmek için, en zayıf noktalarındandı. Bu mağrur genç nerede, o Türkiye'de yanında okuduğum Ahmed efendi nerede! O âlim, selefleri gibi, dağa benziyordu.

Hiçbir güç, onu yerinden oynatamazdı. Ebu Hanife'nin ismini zikir etmek istediği zaman, kalkar abdest alırdı. **Buhari** isimli hadis kitabını eline almak istediği zaman, yine abdest alırdı.

Necdli genç ise, Ebu Hanife'yi çok hafife alır, (Ben Ebu Hanife'den daha iyi biliyorum) derdi.

[Hempher'in itiraflarını okurken, şu olayı hatırladık: Lisede öğretmen iken derste, bir talebem, (Hocam, harpte ölen Müslüman şehid olur mu?) dedi. Evet olur dedim. (Peygamber bunu haber verdi mi?) dedi. Evet dedim. (Denizde boğulursa da, uçaktan düşerse de, şehid olur mu?) dedi. Evet olur dedim. (Peygamberimiz bunları da haber verdi mi?) dedi. Evet, haber verdi dedim. Bir kahraman edası ile ve gülerek, (Hocam! O zaman uçak var mı idi?) dedi. Yavrum! Peygamber efendimizin bir çok isminden biri, **Camiul-kelim**'dir. Çok şeyleri, bir kelime ile bildirirdi. İşte Peygamber efendimiz, **(Yüksekten düşen şehid olur)** buyurdu dedim. Bu cevabımı çocuk hayret ve şükran ile karşıladı. Bunun gibi, Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde, çok kelimeler ve hükümler, yani emirler ve yasaklar vardır ki, herbiri, muhtelif manaları bildirmektedir. Bu manaları bulmaya ve aralarından lazım olanı seçmeye (İctihad) etmek denir. İctihad yapabilmek için, derin âlim olmak lazımdır. Bunun için, Sünniler, cahillerin ictihad yapmalarını yasak etti. Bu, ictihadı yasak etmek değildir. Hicretten dört asır sonra, mutlak müctehid hiç yetişmediği için, ictihad yapılamadı, ictihad kapısı kendiliğinden kapandı. Kıyamete yakın, İsa aleyhisselam gökten inecek ve Mehdi çıkacak, ictihad yapacaklardır.]

Ben, Necdli genç ile çok yakın bir arkadaşlık kurdum. Daima onu övüyordum. Bir gün ona, sen Ömer ve Ali'den daha büyüksün. Peygamber şimdi hayatta olsaydı, onları değil seni kendine halife tayin ederdi. Ben, İslam'ın senin elin üzerinde yenilenmesini ve yükselmesini umuyorum. İslam'ı cihana yayacak biricik âlim sensin dedim.

Onunla Kur'anı, sahabenin, mezhep imamlarının ve müfessirlerin tefsirlerine muhalif bir şekilde, tamamen kendi fikirlerimize göre tefsir etmeyi kararlaştırdık. Kur'anı okuyor ve bazı âyetler üzerinde konuşuyorduk. Bundan maksadım, onu tuzağa düşürmekti. Zaten o da, kendini devrimci olarak göstermek ve daha fazla itimadımı kazanmak için, görüşlerimi memnuniyet ile karşılardı.

Bir kere, Cihad farz değildir dedim. İtiraz etmesine rağmen onu ikna ettim, kabul etti. Bir kere de, ona müta nikahı caizdir dedim. İtiraz etti ve (Ömer, Peygamber zamanında mevcut olan iki mütayı yasak etti ve onu yapanı cezalandıracağını bildirdi) dedi. Ben, sen hem, Ömer'den daha iyi biliyorum diyor, hem de ona tâbi oluyorsun. Kaldı ki Ömer, Peygamber

helal ediyordu, ben yasaklıyorum demiştir. Sen niye Kur'an ile Peygamberin sözünü bırakıp, Ömer'in sözünü tutuyorsun dedim. O cevap vermedi. Anladım ki, ikna oldu. Onun canının kadın istediğini biliyordum, kendisi bekâr idi. Ona, gel müta nikahı ile birer kadın alalım. Onlarla eğleniriz dedim. Başını sallayarak kabul etti. Bu fırsatı büyük bir ganimet bildim ve ona eğlencelik bir kadın bulmaya söz verdim. Benim gayem, onun insanlardan olan korkusunu kırmaktı. Fakat o, bu işin aramızda sır olarak kalmasını ve ismini de kadına söylemememi şart koştu. Alelacele, orada Müslüman gençleri ifsad etmek için, Sömürgeler bakanlığı tarafından gönderilen, Hıristiyan kadınların yanına gittim. Onlardan birine meseleyi anlattım. Kabul edince, ona Safiye ismini verdim. Necdli genci onun evine götürdüm. Evde sadece Safiye vardı. Necdli genç için bir haftalık müta yaptık. O da kadına ücret olarak biraz altın verdi. Ben dıştan, Safiye içten, Necdli genci avlamaya başladık.

Safiye, onu iyice eline aldı. Zaten, o da, ictihad ve fikir hürriyeti bahanesi ile, İslamiyet'in emirlerine karşı gelmenin nefsani tadını duymuştu.

Müta nikahının üçüncü gününde, âyet ve hadislere rağmen içkinin haram olmadığına dair uzun uzadıya onunla münakaşa ettim. Sonunda, sarhoş etmeyecek kadarı içmek haram değildir diye inandı ve (içki sarhoş etmediği zaman, haram değildir) dedi.

Aramızda geçen bu içki ile alakalı münakaşayı Safiye'ye bildirdim ve ona çok kuvvetli bir içki içirmesini tembih ettim. O da, (Senin dediğini yaptım, içkiyi içirdim, oynadı) dedi. İşte böylece, Safiye ile birlikte, onu iyice ele geçirdik. Sömürgeler bakanı ile vedalaştığım zaman bana, (Biz İspanya'yı Müslümanlardan içki ve zina ile aldık. Yine bu iki büyük kuvvet ile, diğer bütün topraklarımızı da geri alalım) demişti. Bu sözünde ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum.

Bir gün ona oruç meselesini açtım. Oruç sünnettir, farz değildir dedim. Buna da itiraz edip, (Beni temelli dinden mi çıkarmak istiyorsun?) dedi. Ben de ona, din, kalbin temizliği, ruhun selameti ve başkasının hakkına tecavüz etmemektir. Peygamber, **(Din sevgidir)** dememiş mi dedim. Bir kere ona, namaz farz değildir, Allah Kur'anda, **(Beni anmak için namaz kıl)** [Taha 14] demiyor mu dedim. Öyle ise, namazdan maksat, Allah'ı anmaktır. Binaenaleyh namaz kılmak yerine, Allah'ı an dedim. O da, (Evet bazı kimseler, namaz vakitlerinde namaz yerine Allah'ı zikir ediyorlarmış) dedi. Ben de, onun bu sözüne çok sevinmiştim. Bu fikri ileri götürmeye çok çalıştım ve onun kalbini ele geçirdim. Sonra baktım ki, namaza önem vermiyor. Bazen kılıp, bazen kılmıyor. Bilhassa

sabah namazlarını çok kaçırıyordu. Zira, gece ortasına kadar onunla konuşarak, uyumasına mani oluyordum. Sabahları da, halsiz olduğu için, namaza kalkamıyordu.

Bir gün, Peygamber hakkında da yokladım, (Bundan sonra, bu konuda, konuşursan, aramız açılır ve seninle alakamı keserim) dedi. Bunun üzerine, bütün başarılarımın bir anda yok olacağı korkusundan, Peygamber hakkında konuşmayı bıraktım.

Sünnilik ve Şiiliğin haricinde, kendisine bir yol tutmasını telkin ettim. O da, bu fikrime önem veriyordu. Zira mağrur birisiydi. Onun yularını Safiye sayesinde, ele geçirdim.

Bir kere de, Peygamber eshabını birbirine kardeş yapmış, doğru mu dedim. (Evet), dedi. Bunun üzerine, İslam'ın ahkamı geçici mi, devamlı mı dedim. (Devamlıdır. Zira Peygamberin helali kıyamet gününe kadar helal, haramı da kıyamet gününe kadar haramdır) dedi. Ben de, öyleyse gel seninle kardeş olalım dedim ve onunla kardeş olduk.

O günden sonra, ondan hiç ayrılmadım. Sefere çıktığında da beraberdik. Kendisine çok önem veriyordum. Zira, gençliğimin en kıymetli günlerini vererek diktiğim ağaç, meyvesini vermeye başlamıştı.

Londra'ya, Sömürgeler bakanlığına her ay bir rapor gönderirdim. Gelen cevaplar çok cesaret verici ve teşvik edici idi. Necdli genç, kendisine çizdiğim yolda yürüyordu.

Benim vazifem ona, istiklal, hürriyet ve şüpheciliği aşılamaktı. İstikbalinin çok parlak olacağını söyler ve onu çok överdim. Bir gün, şöyle bir rüya uydurdum:

Dün gece Peygamberimizi rüyada gördüm. Hocalardan duyduğum sıfatlarını da söyledim. Bir kürside oturuyordu. Etrafında, hiç tanımadığım âlimler vardı. Siz girdiniz. Yüzünüz nur gibi parlıyordu. Peygamberin yanına vardığınızda, Peygamber yerinden kalktı ve her iki gözünüzün arasını öptü. Ve **(Sen benim adaşım, ilmimin vârisisin, din ve dünya işlerinde, benim vekilimsin)** dedi. Sen, (Ya Resulallah, ben ilmimi insanlara açıklamaktan korkuyorum?) dedin. Peygamber cevaben, **(Sen büyüksün, hiç korkma)** dedi.

Rüyayı duyduktan sonra, sevincinden uçuyordu. Birkaç defa doğru mu diye sordu. Ben de, her seferinde, yemin ettim, elbette doğrudur dedim. O da, doğru söylediğime emin oldu. O günden sonra, yeni bir mezhep kurmaya karar verdi.

[İstanbul **Dar-ül-fünun**'unda **Akaid-i islamiyye** müderrisi Bağdatlı Cemil Sıtkı Zehavi, **El-fecr-üs-sadık** kitabında diyor ki:

(İngilizlerin hazırladığı Vehhabi fırkasının bozuk fikirlerini,

Muhammed bin Abdülvehhab 1737'de Necdde izhar etti. Deriyye emiri Muhammed bin Süud tarafından çok müslüman kanı dökülerek, yayıldı. [Vehhabilerin, müslümanlara, sapıktır, zararlıdır dedikleri ve yaptıkları işkenceler **(Kıyamet ve Ahiret)** kitabında uzun yazılıdır.] Vehhabiler, kendilerinden olmayan müslümanlara müşrik dediler. Bütün dedeleri gibi bunlar da kâfirdir dediler. Vehhabi dinini kabul etmeyenleri öldürdüler. Mallarını ganimet olarak yağma ettiler. Fıkıh, tefsir ve hadis kitaplarını yaktılar. Kur'an-ı kerimi, kendi düşüncelerine göre yanlış tefsir ettiler. Müslümanları aldatmak için, Hanbeli'yiz dediler. Halbuki, Hanbeli âlimlerinin çoğu bunları red eden, bozuk olduklarını bildiren kitaplar yazdılar. Haramlara helal dedikleri ve enbiyayı ve evliyayı suçladıkları için kâfir oluyorlar. Vehhabi dininin esası ondur. İnançları şöyledir:

1- Allah maddi bir varlıktır. Eli, yüzü ve ciheti vardır.

2- Dört mezhepten birini taklit eden kâfir olur.

3- Vehhabi olmayan kâfirdir.

4- Peygamberin ve Evliyanın mezarlarını ziyaret etmek haramdır.

5- Peygamberi, evliyayı vesile yaparak dua eden kâfir olur.

6- Allah'tan başkası ile yemin eden müşrik olur.

7- Allah'tan başkası için nezreden ve Evliya kabri yanında hayvan kesen müşrik olur.

8- İlk peygamber Âdem değil Nuh'tur, Âdem, İdris ve Şit peygamber değildir.

9- Kur'andan bizim anladığımız doğrudur diyorlar.

10- Eshab-ı kiramın ve âlimlerin bildirdiği şeyleri inkâr ederler.) **[El-fecr-üs-sadık]**

[Dikkat edilirse, vehhabiliğin bu on esası, Hempher'in Necdli Muhammed'e telkin ettiği din bilgileridir.]

Londra'dan yeni emir geldi

Şiilerin en çok sevdiği, aynı zamanda onların ilim ve ruhaniyet merkezi **Kerbela** ve **Necef** şehirlerine gitmek için Londra'dan emir geldi. Necdli genç ile görüşmemize son vermeye, Basra'dan ayrılmaya mecbur oldum. Ama bu cahil ve ahlakı bozulan adamın, yeni bir fırka kuracağına ve İslamiyet'in içerden yıkılmasına sebep olacağına ve bu fırkanın bozuk inançlarını hazırlamış olduğuma sevinerek, Basra'dan ayrıldım.

Necef'e, Azerbaycanlı bir tüccar kıyafetinde gittim. Şii din adamlarıyla arkadaşlık ve samimiyet kurdum ve onları aldatmaya başladım. Onların ders halkalarına katıldım. Sünnilerin çalıştıkları gibi, fen bilgilerine çalışmadıkları ve onlardaki güzel ahlaka malik olmadıklarını gördüm.

Birkaçı şöyledir:

1- Osmanlıya son derece düşmanlar. Sünnilere kâfir diyorlar.

2- Şii âlimleri, tıpkı bizim duraklama devrindeki papazlarımız gibi, kendilerini tamamen dini ilimlere vermiş, dünyevi ilimlerle çok az ilgileniyorlar.

3- İslamiyet'in hakikatinden, fen ve teknikteki ilerlemelerden haberleri yok.

Birkaç kere, onları halifeye isyan etmek için teşvik ettim. Beni maalesef dinleyen olmadı. Çünkü onlar, Hilafete zapt edilmesi mümkün olmayan bir kale gibi bakıyorlardı. Onlara göre, ancak Mehdi geldiği zaman, hilafetten kurtulabilirlerdi.

Irak seferimde kalbimi ferahlandıran bir manzara ile karşılaştım. Bazı olaylar, Osmanlının sonunun yaklaştığını haber veriyordu. Zira, İstanbul hükümeti tarafından tayin edilen vali, cahil ve zalim biri idi. Halk ondan razı değildi.

Londra'ya dönmek istiyordum. Zira, uzun zaman gurbette idim. Vatanımı ve ailemi çok özlemiştim. Bundan dolayı, raporumla beraber, bakanlıktan kısa bir müddet için bile olsa, Londra'ya dönmek için izin talep ettim. Üç yıllık Irak seferimle alakalı intibalarımı şifahen anlatmak ve biraz istirahat etmek istiyordum.

Bakanlığın Irak'taki mümessili, kimse şüphelenmesin diye, kendisine fazla uğramamamı ve Dicle nehrinin kıyısındaki hanların birinde, bir oda kiralamamı tembih etti ve (Londra'dan haber gelince sana bildireceğim) dedi.

Basra'dan Kerbela ve Necef'e gittiğimde, Necdli genç, kendisine gösterdiğim yoldan sapacak diye, çok üzülüyordum. Zira o, çok değişken idi. Onun üzerinde inşa ettiğim bütün emellerimin zayi olacağından korkuyordum.

Kendisinden ayrılırken, İstanbul'a gitmeyi düşünüyordu. Bu fikrinden vazgeçmesi için, çok telkinde bulundum ve (Oraya gittikten sonra, seni tekfir edebilecekleri bir söz sarf edersin, seni öldürmelerinden çok endişe ediyorum) diyerek vazgeçirmeye çalıştım.

Gayem başka idi. Oraya gittikten sonra, eğrilerini doğrultacak, Ehl-i sünnet itikadına dönmesini sağlayacak derin âlimlerle görüşmesinden ve bütün emellerimin zayi olacağından korkuyordum. Çünkü, İstanbul'da ilim ve İslam'ın güzel ahlakı vardı.

Ondan ayrılırken, kendisine, takıyyeyi anlattım. (Şiiler arasında, takıyye et, Sünni olduğunu söyleme ki, başına bir felaket getirmesinler) dedim.

Oradan ayrılırken, zekât adı altında ona bir miktar para verdim.

Londra'ya dönmek için emir geldi

Nihayet dönmek için emir geldi. Londra'ya döndüm. Londra'da sekreter ve bazı bakanlık mensupları ile görüştüm. Onlara uzun seferimde yaptıklarımı ve müşahedelerimi anlattım. Çok sevindiler ve memnuniyetlerini bildirdiler. Daha önce gönderdiğim raporu da görmüşlerdi. Safiye de, benim raporuma mutabık bir rapor yollamış. Yine öğrendim ki, her seferimde, bakanlığın adamları, beni takip etmişler. Onlar da, gönderdiğim raporlara ve sekretere anlattıklarıma uygun raporlar vermişler.

Sekreter, Bakan ile görüşmem için bana vakit verdi. Bakanı makamında ziyaret ettiğimde, beni İstanbul'dan döndüğüm seferden farklı bir şekilde karşıladı. Kalbinde, müstesna bir yer işgal etmiş olduğumu anladım.

Bakan, Necdli genci elde ettiğime çok memnun oldu. (O, bakanlığımızın aradığı bir silah idi. Bütün mesain, sadece onu elde etmek için olsa da değer) dedi.

Ben de, (Necdli genç için çok endişeli idim. Zira fikrinden dönmüş olabilir) dedim. (Kalbin rahat olsun. Ondan ayrıldığında sahip olduğu fikirlerden dönmemiştir ve İsfahan'da bakanlığımızın casusları, onunla görüşmüşler, bakanlığa onun bozulmadığını haber vermişlerdir) dedi. Kendi kendime dedim ki, (Necdli genç nasıl sırlarını başkasına anlatabilir!) Bunu bakana sormaya cesaret edemedim. Fakat, sonra Necdli genç ile görüştüğümde anladım ki, İsfahan'da Abdülkerim isminde bir adam onunla görüşmüş ve (Ben Şeyh Muhammedin [Beni kast ediyor] kardeşiyim. Sizin hakkınızda ne biliyorsa hepsini bana söyledi) diyerek, Necdli Muhammedi aldatmış ve onun sırlarını öğrenmiş.

Necdli Muhammed bana, (Safiye benimle İsfahan'a geldi ve iki ay daha, onunla müta nikahı ile yaşadık. Abdülkerim de, benimle Şiraz'a geldi ve Safiye'den daha güzel ve daha cazip Asiye isminde bir kadın daha buldu. O kadınla da müta ile, hayatımın en neşeli dakikalarını geçirdim) dedi.

Daha sonra öğrendim ki, Abdülkerim, İsfahan havalisinden Celfa'da oturan, bakanlığın hıristiyan bir ajanıdır. Asiye ise, Şiraz Yahudilerinden olup, bakanlığın başka bir ajanıdır. Dördümüz, Necdli genci ileride kendisinden bekleneni en güzel bir şekilde yapabilecek surette yetiştirdik.

Ben, olayları anlatınca, Bakan bana, (Sen bakanlığın en büyük madalyasını hak ettin. Zira sen, bakanlığın en mühim ajanları arasında birincisin. Sekreter sana, vazifende yardımcı olacak bazı devlet sırları

söyleyecek) dedi. Sonra, bana on günlük izin verdiler.

Yeni emirleri almak için Bakanlığa, gittiğimde, sekreter, (sana çok mühim iki devlet sırrı söyleyeceğim. İlerde, bu iki sırdan çok istifaden olacaktır. Bu iki sırrı, kendilerine tam itimat edilen, birkaç kişiden başka kimse bilmez) dedi. Elimden tutarak, Bakanlığın bir odasına götürdü. Bu odada çok cazip bir şeyle karşılaştım: Yuvarlak bir masanın etrafında on adam oturuyordu.

Birincisi, Osmanlı padişahının kıyafetinde idi. Türkçe ve İngilizce biliyordu.

İkincisi, İstanbul'daki Şeyh-ul-İslamın kıyafetinde idi.

Üçüncüsü, İran Şahının kıyafetinde idi.

Dördüncüsü, İran sarayındaki vezirin kıyafetinde idi.

Beşincisi, Şiilerin tâbi olduğu Necef'deki en büyük âlimin kıyafetinde idi.

Bu son üç kişi, Farsça ve İngilizce biliyorlardı. Bu adamların her birisinin yanında, onların söylediklerini yazmak için, birer katip bulunuyordu. Bu katipler aynı zamanda, bu adamlara, casusların İstanbul, İran ve Necef'deki, onların asılları olan beş kişi hakkında topladıkları malumatı bildiriyorlardı.

Sekreter, (Bu beş kişi, oralardaki beş kişiyi temsil ederler. Onların ne düşündüklerini anlamak için, asılları gibi yetiştirdik. Biz İstanbul, Tahran ve Necef'dekilerle alakalı elimize geçen bilgileri, bunlara bildiriyoruz. Bunlar da, kendilerini oradakilerin yerinde kabul eder. Biz onlara soruyoruz, onlar da bize cevaplandırıyor. Bizim tespitimize göre, buradakilerin cevapları, oradakilerin cevaplarına yüzde yetmiş uymaktadır. İstersen, tecrübe mahiyetinde bir şeyler sorabilirsin. Nasılsa, daha önce Necef âlimi ile görüşmüştün) dedi.

Ben de peki dedim. Zira, daha önce, Necef'deki şianın en büyük âlimi ile görüşmüş ve ona bazı hususlar sormuştum. İşte, onun benzerinin yanına yaklaştım ve bazı sorular sordum o da cevaplandırdı.

Bakanlıktaki bu adamın cevapları, Necef'deki Şii âliminin cevaplarına tıpa tıp mutabık idi. Bu adamın Necef'deki âlime bu kadar uygunluğu, beni hayretler içinde bıraktı. Bir de üstelik bu adam Farsça biliyordu.

Sekreter, (Şayet sen diğer dört kişinin asılları ile de görüşmüş olsaydın, şimdi onlarla da görüşebilir ve onların da asıllarına ne kadar mutabık olduğunu görebilirdin) dedi. Ben dedim ki, (Şeyh-ul-İslamın da nasıl düşündüğünü biliyorum. Çünkü, benim İstanbul'daki hocam Ahmed efendi, Şeyh-ul-İslamı bana iyice anlatmıştı.) Sekreter, (O zaman buyur, onun da numunesi ile görüşebilirsin) dedi.

Şeyh-ul-İslamın benzerinin yanına yaklaştım ve ona da bazı sorular sordum. O da cevaplandırdı. Bu soruları hocam Ahmed efendiye de, daha önce sormuş ve az bir fark ile aynı cevapları almıştım.

Sonra, sekretere dedim ki, (Bu benzer kimseleri hazırlamanın hikmeti nedir?) Bana; (Biz bu usul ile onların düşünce kabiliyetlerini öğreniyoruz. Siyasi ve dini mevzularda, onlar ile mücadele etmemize yardımcı tedbirler bulmaya çalışıyoruz. Mesela, düşman askerlerinin hangi taraftan geleceğini bilirsen, ona göre hazırlanır ve askerlerini uygun yerlere yerleştirirsin ve onu perişan edersin. Fakat, onun ne taraftan saldıracağını bilmezsen, askerlerini her tarafa gelişigüzel dağıtır ve mağlup olursun. Aynen öyle, Müslümanların, getirecekleri delilleri bilirsen, onların delillerini çürütebilecek karşı deliller hazırlaman mümkün olur ve o karşı delillerle onların akidelerini sarsabilirsin) dedi.

Sonra, bin sayfalık bir kitap verdi. (Okuduktan sonra getirirsin) dedi.

Bakanlığın verdiği kitabı okuduktan sonra, devletime olan itimadım biraz daha arttı ve Osmanlı İmparatorluğunun bir asırdan daha az bir zaman içinde yıkılması planlarının hazırlandığını yakînen anladım. Müslümanlarla alakalı malumatım arttı. Onların nasıl düşündüğünü, onların zayıf noktalarını, kuvvetli noktalarını, ayrıca, kuvvetli noktalarını zayıf nokta haline getirmenin usullerini iyice öğrenmiş oldum.

Kitap, (Müslümanların zayıf noktaları) olarak, zikir ettiği yukarıdaki maddelerden sonra, Müslümanları, dinleri olan İslamiyet'in maddi ve manevi üstünlüğünden cahil bırakmanın lazım olduğunu tavsiye ediyordu.

Kitabın, bozulup yok edilmesini emrettiği kuvvet noktaları da şunlardır:

1- İslam, ırk, dil, örf, âdet ve milliyetçilik taassubunu ortadan kaldırmıştır.

2- Faiz, ihtikâr, zina, içki ve domuz eti yasaktır.

3- Müslümanlar, sımsıkı bir şekilde âlimlerine bağlıdırlar.

4- Sünniler Halifeyi Peygamberin vekili olarak kabul eder. Allah'a ve Peygambere gösterilmesi lazım olan hürmeti, ona da göstermenin farz olduğuna inanırlar.

5- Cihad farz derler.

6- Şiilere göre, gayri müslimler ve Sünniler necistir.

7- Bütün Müslümanlar, İslam'ın biricik hak din olduğuna iman ederler.

8- Yahudi ve Hıristiyanların Arap yarımadasından çıkarılmasının farz olduğuna inanırlar.

9- İbadetlerini, mesela (namazı, orucu, haccı...) çok güzel bir şekilde eda ederler.

10- Şiiler, İslam ülkesinde kiliselerin inşasının haram olduğuna inanırlar.

11- Müslümanlar, İslam akidesine sımsıkı bağlıdırlar.

12- Şiiler, (Humüs)ün yani ganimetin beşte birinin âlimlere verilmesini farz bilirler.

13- Müslümanlar, çocuklarını öyle büyütüyorlar ki, ecdatlarının yolundan ayrılmaları mümkün değildir.

14- Müslüman kadınlar, o kadar örtünüyor ki, onlara fesadın bulaşması çok zordur.

15- Müslümanları her gün beş defa bir araya getiren, cemaat namazları vardır.

16- Ali ve salihlerin kabirleri mukaddes olduğu için, oralarda da toplanırlar.

17- Peygamberlerinin neslinden gelen Seyyid ve şerifler Peygamberi hatırlatırlar.

18- Vaizler, müslümanların imanlarını kuvvetlendirir ve ibadete teşvik ederler.

19- Emr-i bil-maruf ve nehy-i anil-münker farzdır.

20- Müslümanların çoğalması için, evlenmek ve çok kadın nikah etmek sünnettir.

21- Müslüman için, bir insanı İslam'a getirmek, bütün dünyaya sahip olmaktan iyidir.

22- Müslümanlar arasında, **(Kim hayırlı bir çığır, bir yol açarsa, onun sevabına ve o yolda giden her insanın kazandığı sevaplara nail olur)** hadisi meşhurdur.

23- Müslümanlar, Kur'ana ve hadislere çok büyük hürmet gösterirler. Onlara tâbi olmanın, Cennete girmeye biricik sebep olduğuna inanırlar.

Kitap, Müslümanların kuvvetli noktalarını bozup, zayıf noktalarını yaymayı tavsiye ediyor ve bunu yapabilmek için, gerekli yolları sıralıyor.

Zayıf noktaları yaymak için şunları yapmalıyız:

1- Cemaatlerin, aralarına düşmanlık sokup, suizannı aşılayarak, bölücülüğü teşvik eden kitaplar yayınlamak suretiyle, ihtilafları yerleştireceğiz.

2- Okulların açılmasını, kitapların yayınlanmasını men etmeliyiz. Yakılması ve yok edilmesi mümkün olan din kitaplarını yakıp yok etmeliyiz. Din adamları hakkında muhtelif iftiralar uydurmakla, Müslümanları, çocuklarını dini okullara vermekten vazgeçirerek, cahil

kalmalarını sağlamalıyız.

3-4- Onların yanında Cenneti övüp, dünyaya önem vermemeyi teşvik etmeliyiz.

5- Hükümdarları zulüm ve diktatörlük yapmaya teşvik etmeliyiz.

6- İdam cezasını kaldırmak. Gaspçıları, hırsızları cezalandırmaktan hükümeti alıkoymak ve anarşistleri silahlandırarak, bu işi yapmalarını teşvik etmek ve güvensizliği yaymak için çalışmalıyız.

7- Şu şekilde, onların hastalık içinde yaşamalarını sağlayabiliriz:

Her şey Allah'ın kaderi ile olur. Tedavinin iyileşmede hiçbir tesiri yoktur. Allah Kur'anda, **(Rabbim beni yedirir ve içirir. Hasta olduğum zaman da, O bana şifa verir. Beni öldürecek, sonra da diriltecek Odur)** [Şuara 79-80-81] dememiş mi? Öyleyse, Allah'ın iradesi dışında kimse, ne şifa bulur ve ne de ölümden kurtulur diyerek tedaviden uzaklaştırmak gerekir.

8- Zulmü temin için, İslam, ibadet dinidir. Onun devlet işleriyle ilgisi olmaz demeli.

9- İktisadi çöküntü de, bahsi geçen zararlı işlerin tâbii bir neticesidir. Mahsulleri çürütmek, ticaret gemilerini batırmak, çarşıları yakmak, bentleri, barajları yıkıp ziraat sahalarını ve sanayi merkezlerini su altında bırakmak ve içme suyu şebekelerine zehir katmak suretiyle tahribatı arttırmalıdır.

[ÖNEMLİ NOT: Yukarıdaki 9. maddeyi okuyunca, tarihte bilinen meşhur Edirne, İstanbul ve Babıali yangınlarını hatırladık. Bakın o tarihlerden itibaren nasıl yangınlar olmuş. Bu kadar yangın tesadüf mü, yoksa casuslar mı yaptı? Ansiklopedilerdeki bilgiler şöyle:

* İstanbul, 24 Temmuz 1660 Cumartesi günü tarihinin en büyük yangın felaketine uğradı. Öyle ki 49 saat içinde şehrin üçte biri kül oldu. Yangın Unkapanı semtinde başlayarak, Topkapı Sarayı yönüne, Aksaray'dan surlara doğru ve Fatih semtine yayıldı. Deniz kenarındaki surların tepesinden aşarak, Marmara kıyılarında bulunanların üzerine kıvılcımlar sıçradı. En az 4000 kişinin öldüğü bu yangında 80.000 ev kül oldu. Yangında su yolları kapandı ve fırınlar çalışmadığı için, halkın büyük bir kısmı aç ve susuz kaldı. Sultan Dördüncü Mehmed Hanın büyük gayretleri ve yardımlarıyla iki ay içinde Anadolu'dan getirilen ustalarla yanan binaların yerlerine yenileri yaptırıldı. Bu yangında 360 cami ve mescit, 40 hamam, 100 han ve kervansaray, 100 depo, yüzlerce konak, okul, medrese, tekke yanmıştı.

* 5 Eylül 1693'de Ayazma Kapısında çıkan yangında; 18 cami, 19 mescit, 17 ilkokul, 10 medrese ve tekke, 11 hamam, 12 fırın, 2517 ev,

1146 dükkan birçok han ve depo yandı.

* 1700 senesinde, Edirne 350 bin nüfusu ile dünyanın en büyük birkaç şehrinden biriydi. Bunlar; İstanbul, Paris, Londra ve Edirne idi. On sekizinci asırdan itibaren gerilemeye başladı. 1745 senesinde çıkan büyük bir yangınla 60 mahalle kül oldu. 1751 yangını da 1745'deki yangın şiddetindeydi.

* 28 Eylül 1755'de İstanbul'da Hoca paşa semtinde çıkan yangın, dört kola ayrılarak büyük bir âfet hâline geldi. Yaklaşık otuz altı saat süren yangın sonunda Paşa kapısı da yandığından, sadâret dairesi bir müddet Kadırga Limanındaki Esma Sultan Sarayına nakledildi.

* 6 Temmuz 1756'da, Sultan Üçüncü Osman devrinin ikinci büyük yangını oldu. Bu yangın İstanbul'un dörtte üçünü kül hâline getirdi. Cibâli taraflarında başlayan yangın, on üç kola ayrıldı. Unkapanı, Süleymaniye tarafları, Vefa'dan itibaren Şehzadebaşı, eski yeniçeri odaları, Langa tarafları, Zeyrek, Saraçhane, Etmeydanı, Aksaray, Davutpaşa İskelesi, Fatih, Sultanselim, Ali Paşa Çarşısı, Aya kapısı semtleri harabe hâline geldi.

* 7 Temmuz 1795 gecesi çıkan yangında İstanbul'un mal depoları büyük ticarethaneleri yandı. Uğranılan zarar tahmini olarak o zamanki Osmanlı Devletinin iki yıllık geliri kadardı.

* 1908, 1911, Mart ve 13 Haziran 1918'de çıkan dört yangın Sultanselim, Fatih, Halıcılarda büyük zararlara sebep oldu. Harp içinde olan devlet bunların yerine hemen yenisini yaptıramadığından uzun yıllar yanık yerler öyle kaldı.

* **Babıali Yangınları:** Osmanlı Devletinin idari merkezi olan Babıali'nin; 1740, 1755, 1808, 1826 ve 1839 senelerinde tamamen, 1878 ve 1911 senelerinde ise kısmen yanmasına sebep olan yangınlardır.]

10- Devlet adamlarını, kadın ve spor gibi fitneye ve parçalanmaya sebep olacak arzulara, içki, kumar, rüşvete ve hazine mallarını, kendi şahsi işlerinde harcamaya alıştırmak, vazifelileri bu işleri yapmaya teşvik edip, bize hizmet edenleri ödüllendirmek lazımdır. Bu işlerle vazifeli ingiliz casuslarını, gizli ve açık olarak korumak, onlardan Müslümanların eline geçenleri kurtarmak için, her çeşit masrafı yapmak lazımdır.

11- Faizin her şeklini yaymak lazımdır. Zira faiz, milli ekonomiyi harap ettiği gibi, Müslümanları, Kur'anın ahkamına karşı gelmeye de alıştırır. Zira insan, bir kanunun bir maddesini ihlal edince, artık diğer maddelerini de ihlal etmesi kolay olur.

12- Âlimlere kötü isnatlarda bulunup, aleyhlerine adi ithamlar uydurarak, Müslümanların onlardan soğumalarını temin etmek lazımdır.

Casuslarımızın bir kısmını, onların kıyafetine sokacağız. Sonra, bunlara çirkin işler yaptıracağız. Böylece bunlar, âlimler ile karışmış olacak ve her âlimden şüphe edilecek. Bu casusları, El-Ezhere, İstanbul'a, Necef ve Kerbela'ya sokmak zaruridir. Müslümanları âlimlerden soğutmak için okullar, kolejler açacağız. Buralarda, Rum ve Ermeni çocuklarını, Müslümanlara düşman olarak yetiştireceğiz. Müslüman çocuklarına da kendi ecdatlarının cahil olduklarını aşılayacağız. Bu çocukları, Halife ve âlimler ve devlet adamlarından soğutmak için, onların hatalarını, kendi zevkleri ile meşgul olduklarını, Halifenin cariyelerle vakit geçirip, halkın malını kötü yollarda kullandığını, hiçbir işte Peygambere uymadıklarını aşılayacağız.

13- İslam'ın, kadına hakaret ettiğini yayacağız. Feminizmi savunacağız.

14- Pislik, susuzluğun neticesidir. Suyun arttırılmasına mani olmaya çalışmalıyız.

Müslümanların kuvvetli noktalarını tahrip etmek için:

1- Müslümanların arasında, ırkçılık ve milliyetçiliği körükleyecek ve onların dikkatlerini, İslamiyet'ten önceki kahramanlıklarına çekeceksiniz. Mısır'da Firavunluğu, İran'da Mecusiliği, Irak'ta Babilliliği, Osmanlıda Attila ve Cengiz vahşetini canlandıracaksınız

2- Şu dört şeyi, gizli açık yaymak lazımdır: İçki, kumar, zina ve domuz eti [ve spor kulüplerinin birbirleri ile kavgaları]. Bu işi yapmak için, İslam ülkelerinde yaşayan Hıristiyan, Yahudi, Mecusi ve diğer gayri müslimlerden azami derecede istifade etmek ve bu iş için çalışanlara Sömürgeler bakanlığının bütçesinden bol maaş bağlamak lazımdır. Bunun için, siyasi fırkaların ve spor kulüplerinin çoğalmasını sağlayacağız. Partileri ve kulüpleri birbirlerine düşman yapacağız. Birbirleri ile uğraşacaklar, din kitabı okumaya, dinlerini öğrenmeye vakit bulamayacaklardır. Avladığımız kimselere günlük gazete, dergi çıkartacağız. Gazetelerini, dergilerini, bol para ile, menfaatler ile besleyeceğiz. Satın aldığımız kimseleri, kurtarıcı, kahraman gibi isimlerle meth ettireceğiz. İslam dinini ve ahkam-ı İslamiyeye bağlı olan idarecileri kötületeceğiz. Din terbiyesinin kaynağı olan aile yuvalarını yok edeceğiz. Bunun için, spor, güreş ismi altında, avret mahalleri, edep yerleri açık kız ve oğlan resimleri yayınlayarak, gençleri fuhşa, eşcinselliğe, cinsi sapıklığa sürükleyeceğiz. İslam ahlakını bozunca, İslamiyet'i yok etmek kolay olur. Çok cami yapacağız. Fakat, camilerde, hocaları değil, misyonerleri ve mezhepsizleri konuşturacağız. İslam müziği ismi altında, çalgıları, şarkıları, radyoları camilere sokacağız. Camileri birer tuzak

olarak kullanacağız. Camilere giden ve kadınları örtünen devlet memurlarını ve subayları, casuslarımız tespit edecek, bunlar, vazifelerinden uzaklaştırılacaklardır. Ahkam-ı İslamiyeye uyan gençler, üniversitelere alınmayacak, girmiş olanların diploma almaları engellenecektir. Sekreter, bu bilgileri gizli tutmamızı, Necdli Muhammed'den de saklamamızı sıkı tembih etti. Ben de bu hatıralarımı mahkemeye vererek, elli yıldan önce açılmamasını vasiyet ettim.

3- Cihadın geçici bir farz olduğunu, vaktinin son bulduğunu telkin edeceksiniz.

4- Şiilerin kalblerinden, kâfirlerin necis olduğu fikrini çıkaracaksınız.

5- Müslümanlara, İslam'dan kastın mutlak din olduğunu ve bu dinin Yahudilik ve Hıristiyanlık olabileceğini, sadece İslamiyet'in olmadığı inancını aşılayacaksınız.

6- Kilise yapmanın haram olmadığını, Peygamber ve Halifeleri onları yıkmadığını, bilakis onlara hürmet gösterdiğini, İslam'ın ibadethanelere hürmetkâr olduğunu, onları yıkmadığını, yıkanlara mani olduğunu çokça söyleyeceksiniz.

7- (Yahudileri Arap yarımadasından çıkarın) ve **(Arap yarımadasında iki din olmaz)** hadisleri hakkında, Müslümanları şüpheye düşüreceksiniz, zayıf veya uydurma diyeceksiniz. Hadislere şüphe ile bakılmasını sağlayacaksınız.

8- Müslümanları, ibadetlerinden men etmeye çalışacak ve (Allah insanların ibadetlerine muhtaç değildir) diyerek, onları ibadetlerin faydaları hakkında tereddüte düşüreceksiniz. Hacca gitmek ve cemaat ile namaz kılmak gibi, onları bir araya getiren ibadetlerden men edeceksiniz. Aynı şekilde, camilerin, türbelerin ve medreselerin inşasına mani olmaya çalışacaksınız.

9- Harpte düşmandan ganimet olarak alınan malın beşte birinin [Humusun], âlimlere verilmesini şüphelendirecek ve bunun ticaret kazancıyla bir ilgisinin olmadığını izah edeceksiniz.

10- Müslümanların akidelerine bid'atler sokup, İslam'ı gericilik ve terör dini olmakla itham edeceksiniz. İslam memleketlerinin geri kaldığını, sarsıntılara maruz kaldığını söyleyecek ve böylece onların İslam'a olan bağlılıklarını zayıflatmış olacaksınız.

11- Çocukları babalarından uzaklaştırıp, büyüklerinin dini terbiyelerinden mahrum kalmalarını sağlayacaksınız. Onları, biz yetiştireceğiz. Binaenaleyh, çocuklar babalarının terbiyelerinden koptukları an, akideden, dinden ve âlimlerden kopmaya mahkum olacaklardır.

12- Kadını tahrik edip, örtüsünü açmasına sebep olacaksınız. Kadını açtıktan sonra, gençleri tahrik edip, her ikisinin arasında fesat hasıl olması için çalışacaksınız! İslam'ı yok etmek için, bu iş, çok etkilidir. Önce bu işi gayri müslim kadınlara yaptıracaksınız. Sonra, Müslüman kadın kendiliğinden bozulup, bunların yaptığını yapacaktır.

13- Cami imamlarının fâsık, sapık olduklarını yayarak cemaat ile namazı ortadan kaldıracaksınız.

14- Bid'at olduğu gerekçesiyle, türbelerin hepsinin yıkılması lazımdır diyeceksiniz.

15- Seyyidlerin, Peygamberlerinin soyundan geldikleri hususunda insanlar tereddüde düşürülecek. Seyyid olmayanlara fellahlara, zencilere yeşil sarık giydirilip, seyyidlerin diğer insanlarla karışmaları temin edilecek. Böylece, insanlar bu hususta şaşırıp, Seyyidler hakkında suizanda bulunacaklar.

16- Vaizleri azaltmaya çalışılacaktır.

17- Müslümanlara hürriyet var diyerek, (Herkes dilediğini yapabilir. Emr-i maruf ve nehy-i münker ve İslam ahkamının öğretimi farz değildir) diyeceksiniz!

18- Müslümanların neslini azaltmak için, doğum kontrolü yapılacaktır ve birden fazla evliliği yasaklatacaksınız.

19- İslam'ın yayılması ve Müslüman olmayanlara öğretilmesi faaliyetleri kat'i surette men olunacak. İslam'ın yalnız Arapların dini olduğu fikri yayılacak.

20- Hayır kurumlarının hudutları daraltılacak ve devlete ait bir hâle getirilecek.

21- Müslümanları Kur'an hakkında şüpheye düşürecek ve içinde noksanlık ve fazlalık var, diyeceksiniz. Arap memleketleri dışında (Ezan), (Namaz) ve (Dualar)ın Arapça yapılmasını önleyeceksiniz. Hadisler hakkında da Müslümanlar tereddüte düşürülecektir. Bu zayıf, bu uydurma denecek. Hadislerin kaynak olması devreden çıkarılacak, yalnız Kur'an denilecektir.

(İslam'ı nasıl yıkabiliriz) isimli bu kitap, çok mükemmel idi. İleride yapacağım çalışmalar için, emsalsiz bir rehber idi. Sekretere kitabı iade edip, memnuniyetimi ifade ettiğimde, bana, (Bilmiş ol ki, bu meydanda, sen yalnız değilsin. Yaptığın işi yapan pek çok adamlarımız var. Bu işi yapmak için, şimdiye kadar bakanlığımız **beş binden fazla** adam vazifelendirmiş bulunmaktadır. Bakanlık bu sayıyı **yüz bine** çıkarmayı düşünüyor. Bu sayıya ulaştığımız zaman, Müslümanların hepsine hakim olacak ve bütün İslam ülkelerini ele geçirmiş olacağız) dedi.

Daha sonra, sekreter şunları söyledi:

(Sana şunu müjdelerim ki, bakanlığımızın bu programı gerçekleştirmesi için, en fazla, bir asırlık bir zamana ihtiyaç vardır. Biz o günleri görmesek bile, çocuklarımız görecektir. Şu atasözü ne kadar güzeldir: **(Başkasının ektiğini yedim. Öyleyse, ben de başkaları için ekiyorum.)** İngilizler, bunu yaptığı zaman, bütün Hıristiyan âlemini memnun etmiş ve onları 12 asırlık felaketten kurtarmış olacaktır.)

Sekreter sözlerine şöyle devam etti:

(Asırlarca devam eden Haçlı seferleri, hiçbir fayda sağlayamadı. Keza, Moğollar [Cengiz orduları] da, İslam'ın köklerini kazımak için bir şey yapmış sayılmaz. Çünkü onların yaptığı iş, plansızdı. Düşmanlıklarını ortaya koyacak, askeri işler yapıyorlardı. Bunun için, çok çabuk yoruldular. Fakat şimdi, hükümetimizin değerli idarecileri, İslam'ı çok ince bir plan ve uzun bir sabırla içten yıkmak için çalışıyorlar. Askeri güç kullanmamız da lazımdır. Fakat bu iş, son aşamada, yani İslam'ı yiyip bitirdikten ve her tarafından balyozlayıp, bir daha toparlanamaz, bizimle savaşamaz hâle geldikten sonra gelir.)

Sekreter sözlerini şöyle bitirdi:

(İstanbul'daki büyüklerimiz, çok akıllı ve zeki imişler, ki bizim planımızın aynını uygulamışlar. Ne yapmışlar: Müslümanların arasına sokulup, onların çocukları için, medreseler açmışlar, Kiliseler inşa etmişler. Onların arasında, içkiyi, kumarı, fıskı, futbolu çok güzel bir şekilde yaymayı başarmışlar. İslam gençliğini, dinleri hakkında şüpheye düşürmeye, kendi hükümetleri ile aralarına münakaşa ve muhalefet sokmaya, her tarafta anarşiyi yaygınlaştırmaya, amirlerin, müdürlerin, devlet adamlarının evlerini Hıristiyan kadınları ile doldurarak, ahlaklarını bozmaya çalışmışlardır. Biz de, bu şekilde hareket ederek, onların kuvvetlerini kıracağız, dinleri ile olan irtibatlarını sarsacağız, ahlaklarını bozacağız. Birlik ve beraberliklerini yok edeceğiz. Sonra, ani bir savaş başlatıp, İslam'ın kökünü kazıyacağız.)

Sekreter ikinci sırrı da açıkladı

Birinci sırrın tadını tattıktan sonra, ikinci sırrı da öğrenmek için, can atıyordum. Nihayet bir gün sekreter, söz verdiği ikinci sırrı da açıkladı. İkinci sır, bir asırlık bir zaman içinde İslam'ı yok edip unutturmak gayesi ile, bakanlıkta bu iş için çalışan yüksek rütbeli İngilizlere mahsus hazırlanmış, elli sayfalık bir plan dergisi idi. Bu planlar 14 maddede toplanmıştı. O planlar şunlardı:

1- Buhara'yı, Tacikistan'ı, Ermenistan'ı, Horasan ve etrafını istila etmek için, Rus çarı ile çok iyi bir ittifak ve yardım anlaşması kurmamız

lazımdır.

2- İslam âlemini, hem içerden, hem de dışarıdan yıkmak için, Fransa ve Rusya ile, işbirliği yapmamız lazımdır.

3- Türk-İran hükümetleri arasına çok şiddetli ihtilaflar sokup, her iki tarafta milliyetçilik ve ırkçılık fikirlerini kuvvetlendirmemiz lazımdır. Ayrıca, birbirine komşu bütün Müslüman kabile ve milletlerin arasına ve Müslüman ülkeler arasına düşmanlık sokmamız lazımdır. Halkı gruplara bölmek, eskileri dahil, bütün bozuk mezhepleri ihya edip, canlı tutmak ve birbirine düşürmek lazımdır.

4- İslam ülkelerinden bazı parçaları gayri müslimlerin eline vermek lazımdır. Mesela: Medine'yi Yahudilere, İskenderiye'yi Hıristiyanlara, İmareyi Saibeye, Kermanşahı Ali'yi ilahlaştıran Nusayrilere, Musulu Yezidilere, İran körfezini Hindulara, Trablusu Dürzilere, Karsı Ermenilere, Maskatı Haricilere vermek lazımdır. Sonra, bunları, para, silah ve gerekli bilgilerle takviye etmek gerekir ki, bunlar İslam'ın vücudunda birer diken olsun. İslam iyice yıkılıp kayboluncaya kadar, bunların yerlerini genişletmek lazımdır.

5- Osmanlı ve İran'ı, birbirleriyle hiç anlaşamayan ufak mahalli devletlere bölmeyi planlamak lazımdır. Hindistan'ın şimdiki hâli gibi. Zira, şöyle bir nazariye var: (Parçala, hükmet, parçala, mahvet)

6- İslam'ın bünyesinde, tahrif edilmiş din ve mezhepler ihdas etmek lazımdır ve ihdas edeceğimiz bu dinlerin her birisinin bir memleketin insanlarının heva ve hevesine uygun olması için, çok ince bir plan yapmalıyız.

7- Zina, homoseksüellik, içki ve kumar ile, halk arasına fitne ve fesat tohumları saçılacak. Bunun için, bu memleketlerde yaşayan gayri müslimler kullanılacak.

8- İslam ülkelerinde zalim liderler yetiştirmeye, bunları hükümetin başına geçirerek, İslamiyet'e uymayı yasaklayan kanunlar çıkarmaya azami önem vermek lazımdır. Onları kullanıp, bakanlığın yap dediğini yapacak, yapma dediğini yapmayacak duruma getirmeliyiz. Onların vasıtası ile Müslümanlara ve İslam ülkelerine isteklerimizi kanun zoru ile yaptırmalıyız. İslamiyet'e uymayı suç, ibadet yapmayı gericilik haline getirmeliyiz. Müslüman ülkelerdeki hükümet adamlarını, mümkün olduğu kadar aslı gayri müslimlerden seçtirmeliyiz. Bunu yapmak için, bazı ajanlarımızı sureten Müslüman, din adamı şekline sokup, isteklerimizi icra etmek için, yüksek makamlara getirmeliyiz.

9- Mümkün mertebe Arapça'nın öğretilmesine mani olacaksınız. Arapça'nın dışındaki dilleri, yayacaksınız. Arap ülkelerinde, yabancı

diller, ihya edecek ve Kur'an ile Sünnetin dili olan fasih Arapça'yı yok etmek için, mahalli lehçeleri yayacaksınız.

10- Devlet adamlarının etrafına adamlarımızı yerleştirip, onların vasıtası ile, bakanlığımızın arzularını tatbik etmek için, onları bu devlet adamlarının müsteşarları haline getirmeliyiz. Bu işin en kolay yolu, köle ticaretidir: Köle ve cariye olarak göndereceğimiz casusları, evvela layıkı ile yetiştireceğiz. Sonra, Müslüman devlet adamlarının yakınlarına, mesela onların çocuklarına, hanımlarına ve onların indinde hatırı sayılır insanlara satmalıyız. Sattığımız bu köleler, tedrici olarak, devlet adamlarına yaklaşacaklardır. Onların anneleri ve mürebbiyeleri olup, bileziğin bileği ihata ettiği gibi, onlar da, Müslüman devlet adamlarını ihata edeceklerdir.

11- Misyonerliğin sahasını genişletip, her sınıf ve mesleğe bilhassa doktor, mühendis, muhasebeci v.s. gibi mesleklere sokmalıyız. İslam ülkelerinde kilise, okul, hastane, kütüphane ve hayır kurumları ismi altında propaganda, yayın merkezleri açmalı ve bunları, İslam ülkelerinin dört bir bucağına yaymalıyız. Milyonlarca Hıristiyan kitaplarını bedava dağıtmalıyız. İslam tarihinin yanında, Hıristiyan tarihini, devletler hukukunu da neşir etmeliyiz. Kilise ve manastırlara rahib ve rahibe ismi altında casuslarımızı yerleştirmeliyiz. Bunları vasıta olarak kullanıp, Hıristiyan hareketlere rehberlik yapmalarını temin etmeliyiz. Müslümanların her hareket ve fikirlerini öğrenip bize aktarmalarını temin etmeliyiz. İslam tarihini bozup, tahrif edecek ve Müslümanların ahval ve dinlerini iyice öğrendikten sonra, onların bütün kitaplarını imha edecek, İslam ilimlerini yok edecek, profesör, ilim adamı, araştırmacı gibi isimler altında, bir Hıristiyan ordusu kurmalıyız.

12- Kız, erkek, bütün İslam gençliğinin kafasını karıştırıp, İslamiyet hakkında şüphe ve tereddüte düşmelerini temin etmeliyiz. Okul, kitap, mecmua [spor kulüpleri, sinema filmleri, televizyon] ve bu iş için yetiştirilmiş elemanlarımızın vasıtası ile, onların ahlaklarını sıfıra indirmeliyiz. Yahudi, Hıristiyan ve bütün gayri müslim gençleri, onları avlamak için, birer tuzak olarak yetiştirmek için, gizli örgütler açmalıyız!

13- İç savaş ve ayaklanmaları teşvik etmeli ve kendi aralarında ve gayri müslimler ile daima mücadele halinde olmalarını temin etmeliyiz ki, kuvvetleri zail olsun, genç ve faal olanları ortadan kalksın. Barış ve huzur, yerini ihtilale bıraksın.

14- İktisatları tahrip edilecek, gelir kaynakları, ziraat sahaları bozdurulacak, su bentleri yıktırılacak, ırmaklar kurutulacak, tembellik yaygınlaştırılacak, tembeller için, oyun yerleri açılacak. Uyuşturucu

madde, içki, yaygın bir hale getirilecektir.

Bana bu muhteşem vesikanın bir kopyasını verdiği için, sekretere teşekkür ettim.

Abdülvehhab oğlunun kabul ettiği, Bakanlığın 6 maddelik ince planı

Londra'da bir ay daha kaldıktan sonra, tekrar Necdli Muhammed ile görüşmek üzere, Irak'a gitmek için emir aldım. Sefere çıkarken, sekreter bana dedi ki:

(Necdli Muhammed hakkında bir ihmalkârlık yapmayasın! Casuslarımızın gönderdikleri raporlardan anlaşıldığı gibi o, planlarımızı gerçekleştirmek için çok uygun bir ahmaktır. Onunla açık konuş! İsfahan'da ajanlarımız, onunla açıkça konuşmuş, o da, isteklerimizi bir şart ile kabul etmiştir. Onun şartı şudur: Görüşlerini açıklayınca, kendisine saldırması muhakkak olan, devlet adamlarından ve âlimlerden kendini korumak için, kâfi derecede mal ve silahla takviye edilmesi, memleketinde kendisine küçük de olsa, bir beylik kurulmasıdır. Bakanlık da, bu şartları kabul etmiştir.)

Bu haberin verdiği sevinçle, az daha uçacaktım. O zaman, sekretere bu hususta, ne yapmam gerektiğini sordum. Cevabında, (Necdli Muhammedin tatbik etmesi için, bakanlık ince bir plan hazırlamıştır, şöyle ki:

1- Bütün Müslümanları, tekfir edip, onları öldürmenin, mallarını ellerinden almanın, namuslarına tecavüzün, erkeklerini köle, hanımlarını cariye yapıp, köle pazarlarında satmanın helal olduğunu söyleyecek.

2- Hac ibadetini ortadan kaldırmak için, kabileleri hacılara saldırtıp, mallarını ellerinden almaya ve onları öldürmeye teşvik edecek.

3- Müslümanları, Halifeye itaat etmekten men etmeye çalışacak. Onları Halifeye karşı isyan etmeye teşvik edecek ve bu iş için, ordular hazırlayacak.

4- Mekke, Medine ve diğer İslam ülkelerinde bulunan türbe, kubbe ve mukaddes yerlerin put ve şirk olduklarını söyleyerek, yıkılmalarının lazım olduğunu ilan edecek.

5- İslam ülkelerinde mümkün mertebe ihtilal, zulüm ve anarşiyi temin edecek.

6- Tahrif edilmiş bir Kur'an neşretmeye çalışacak.

Sekreter, yukarıdaki altı maddelik planı söyledikten sonra dedi ki:

(Bu büyük program seni korkutmasın. Çünkü vazifemiz, İslamiyet'i yok etme tohumunu atmaktır. Bu işi tamamlayacak nesiller gelecektir.

İngiliz hükümeti, sabretmeyi ve adım adım yürümeyi âdet edinmiştir.)

Bir kaç gün sonra, Bakan ve sekreterden izin aldım, aile ve dostlarıma veda ettim. Basra'ya doğru yola çıktım. Yorucu bir seferden sonra, nihayet geceleyin Basra'ya vardım. Abdürrızanın evine gittim, uyandırdım. Beni görünce, çok sevindi. Beni ağırladı. O gece, orada kaldım. Sabahleyin bana (Necdli Muhammed bana uğradı ve sana bu mektubu bırakarak gitti) dedi. Mektubu açtım. Memleketi olan Necd'e gittiğini ve adresini yazıyordu. Ben de hemen oraya doğru yola çıktım. Son derece meşakkatli bir yolculuktan sonra, oraya vardım. Onu evinde buldum.

Biz aramızda, benim onun kölesi olduğumu ve beni bir yere gönderdiğini, şimdi de geri döndüğümü herkese söylemek için anlaştık. Beni böyle bildirdi.

Onun yanında iki yıl kaldım. Davetini ilan etmek için bir program hazırladık. Nihayet, 1730'da, onun azmini kuvvetlendirdim. O da, kendine yardımcı topladıktan sonra, kapalı bazı cümlelerle davetini kendine çok yakın olanlara anlattı. Sonra, davetini günbegün genişletti. Onu düşmanlarından korumak için, etrafına muhafızlar koydum. Ve onlara istedikleri kadar mal ve para verdim. Düşmanları tecavüz etmek istediği zaman, muhafızların gayretlerini arttırıyordum. Ve onları manen destekliyordum. Daveti yayıldıkça, muhalifleri çoğalıyordu. Kendisine fazla hücum yapıldığı zaman, davetten vazgeçmek istiyordu. Ama onu yalnız bırakmıyor, azmini kamçılıyordum. Ona, (Peygamber senden daha fazla eziyet gördü. Biliyorsun, bu şeref yoludur. Her devrimci gibi, biraz meşakkate tahammül etmelisin!) diyordum.

Biz daima düşmanların hücumuna uğrayabilirdik. Onun muhaliflerine karşı, parayla aldığım casuslar koydum. Düşmanları ona bir zarar yapmak istediğinde, onlar beni haberdar ediyor, ben de, zararlarını tesirsiz hâle getiriyordum. Bir sefer, düşmanların onu öldürmek istedikleri haberini aldım. Hemen, onların hazırladıklarına mani olmak için, gerekli tedbirleri aldım. İnsanlar, düşmanlarının ona böyle bir şey yapmak istediklerini duyunca, onlardan nefret etmeye başladılar. Böylece, kazdıkları kuyuya kendileri düştüler.

Planın 6 maddesini icra edeceğini bana vaad etti, (Şimdilik, bunlardan ancak bir kısmını yerine getirebilirim) dedi. Bu sözünde haklı idi. O zaman, hepsini yapması mümkün değildi. Tahrif edilmiş bir Kur'an neşir etmeyi de red etti. Bu hususta, en çok Mekke'deki Şeriflerden ve İstanbul'daki hükümetten korkuyordu. Bana, (Bu hususu açıkladığımız taktirde, kuvvetli bir ordunun hücumuna maruz kalacağız) dedi. Onun

mazeretini kabul ettim. Zira, doğru söylüyordu. Şartlar müsait değildi.

Birkaç yıl sonra, Sömürgeler bakanlığı, Deriye emiri Muhammed bin Süudu da safımıza çekmeye muvaffak oldu. Bana bunu haber vermek ve her iki Muhammedin arasında muhabbet ve muaveneti tesis etmek için, bir haberci gönderdi. Müslümanların kalblerini ve itimatlarını, dini yoldan temin için, Necdli bizim Muhammed'den, siyasi yoldan temin için de, Muhammed bin Süuddan istifade ettik.

Böylece, devamlı, kuvvetlendik. **Deriye** şehrini merkez yaptık. **Din olarak da VEHHABİLİK dinini tesis ettik.** Bakanlık, yeni vehhabi hükümeti gizlice destekliyor ve takviye ediyordu. Yeni hükümet, Arabcayı ve çöl muharebesini çok iyi öğrenmiş 11 ingiliz subayını köle ismi altında satın aldı. Planları, bu subaylarla beraber hazırlıyorduk. Her iki Muhammed de, gösterdiğimiz yolda yürüyorlardı. Bakanlığın özel bir emri olmadığı zaman, konuları biz karara bağlıyorduk.

NOT: Bu kitabı dikkat ile okuyan, İslam'ın en büyük düşmanının, İngilizler olduğunu anlayacak, şimdi bütün dünyadaki Müslümanlara saldıran vehhabiliği, İngilizlerin kurduğunu ve onları beslemekte olduğunu iyi öğrenecektir. Seyyid Abdülhakim efendi buyuruyor ki:

(İslam'ın en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslamiyet'i bir ağaca benzetirsek, başka kâfirler, fırsat bulunca, bu ağacı dibinden keser. Müslümanlar da, bunlara düşman olur. Fakat, bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir. Bu ağaca hizmet eder. Besler. Müslümanlar da, onu sever. Fakat, gece kimse anlamadan köküne zehir sıkar. Ağaç öyle kurur ki, bir daha süremez. Vah vah çok üzüldüm, diyerek Müslümanları aldatır. İngiliz'in, İslam'a böyle zehir salması demek, para, mevki ve kadın gibi, nefsani arzular karşılığında satın aldığı yerli münafıkların, soysuzların elleri ile, İslam âlimlerini, İslam kitaplarını, bilgilerini ortadan kaldırmasıdır.)

Selefiyecilik

Selefiyecilik nedir

Sual: Selefiyecilik nedir? Selefiye mezhebi diye bir mezhep var mı?

CEVAP

Selefiyecilik, vehhabiliğin kamufle adıdır. Vehhabiler, bu isim altında kendilerini gizliyorlar. Hatta kendilerine hakiki ehl-i sünnet anlamında Ehl-i sünneti hassa diyorlar.

Selef, önceki demektir. Istılahta Sahabe ve Tabiine Selef veya selef-i

salihin denir. Selef-i salihinin yolunda bulunan müslümanlara (Ehl-i sünnet) denir. Ehl-i sünnet olmayıp, Ehl-i sünnet âlimlerinin nasslarda açık bildirilmemiş olan ahkamdaki ictihadlarını beğenmeyen ve bu manası açıkça anlaşılamayan nassları yanlış tevil ederek, anladıklarını Selef-i salihinin yolu olarak savunan sapıklara **Selefiye** denir. Selefin mezhebi vardır, selefiye mezhebi diye bir şey yoktur. Selefin mezhebi ise ehl-i sünnet vel cemaattir.

Ehl-i sünnet itikadından ayrılan bazı din adamları **Selefiye** adını verdikleri sapık bir yol tutmuşlardır.

Bunun itikadda mezhep olduğunu söyleyip, kitaplarında yazmışlardır. Halbuki İslamiyet'te **Selefiye mezhebi** diye bir şey yoktur. Ehl-i sünnet âlimleri böyle bir şey bildirmemişler ve kitaplarında asla yazmamışlardır.

İslamiyet'te **Selef-i salihin mezhebi**, yani **Ehl-i sünnet mezhebi** vardır. Selef-i salihin; hadis-i şerif ile methedilen, övülen ilk iki asrın müslümanlarıdır. Yani Selef-i salihin, Eshab-ı kiram ve Tabiine verilen isimdir. Bu şerefli insanların itikadına **Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebi** denir. Bu mezhep, iman, inanç mezhebidir. Eshab-ı kiramın ve Tabiin-i i'zamın imanları hep aynı idi, inançları arasında hiçbir fark yoktu.

İmam-ı Gazali hazretleri İlcam-ül-avam kitabında; **"Bu kitapta itikad fırkalarından Selef mezhebinin hak olduğunu bildireceğim. Bu mezhepten ayrılanların bid'at sahibi olduklarını anlatacağım. Selef mezhebi demek, Eshabın ve Tabiinin itikadları demektir..."** buyurarak Selef mezhebi demenin, Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebi demek olduğunu açıkça bildirmiştir.

Mısır'daki Ezher Üniversitesinden mezun üstad ibni Halife Alivi **Akıdet-üs-selefi vel-halef** adlı kitabında şöyle yazmıştır:

"Ebu Zehra **Tarih-ül-mezahib-ül islamiyye** kitabında yazdığı gibi, hicretin dördüncü asrında, Hanbeli mezhebinden ayrılan bazı kimseler, kendilerine **Selefiyin** ismini verdiler. Hanbeli mezhebi âlimlerinden Ebu'l-Ferec ibni Cevzi ve diğer âlimler bu selefilerin, Selef-i salihinin yolunda olmadıklarını, bid'at ehli, mücessime fırkasından olduklarını bildirerek, bu fitnenin yayılmasını önlediler. Daha sonra yedinci asırda, ibni Teymiye el-Harrani bu fitneyi tekrar alevlendirdi. Kendilerine **Selefiye** ismini takanlar, ibni Teymiye'yi kendilerine imam bildiler."

İbni Teymiye, Hanbeli mezhebinde olarak yetişti. Yani Ehl-i sünnet idi. Fakat sonradan kendi aklına uyarak, sapık görüşler ortaya attı. Ehl-i sünnet itikadından ve dolayısı ile Hanbeli mezhebinden ayrılıp uzaklaştı.

Kendi başına ayrı bir yol tutup, tuttuğu bu sapık yolda sürüklenip gitti. Kendine tâbi olanları da saptırdı. Ona tâbi olanlar onun bu yoluna

selefiye dediler. Bu hususu derinlemesine araştırıp, incelememiş ve kaynakları iyi anlayamamış olan bazıları Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarındaki "Selef" ve "Selef-i salihin" ifadelerini değiştirerek, **Selefiye** şeklinde nakletmişler ve yazmışlardır. İtikadda Selefiye diye bir mezhep yoktur. Peygamber efendimizin hadis-i şerifte fırka-i naciyye, kurtuluş fırkası olarak bildirdiği tek bir itikad mezhebi vardır. O da Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebidir, imam-ı Matüridi ve imam-ı Eşari bu mezhepte iki itikad imamıdır ve bu mezhebi yaymışlardır.

İmam-ı Matüridi ve imam-ı Eşari hazretleri ayrı bir mezhep kurmamışlar, Eshab-ı kiramın, Tabiinin, dört mezhep imamının ve sonra Ehl-i sünnet âlimlerinin nakil ve tevatür yolu ile bildirdikleri iman ve itikad bilgilerini açıklamışlar, anlaşılmasını kolaylaştırmak için kısımlara bölmüşler ve herkesin anlayabileceği şekilde yaymışlardır. Bunlardan imam-ı Eşari, imam-ı Şafi hazretlerinin talebe zincirinde bulunmaktadır. İmam-ı Matüridi ise imam-ı a'zam hazretlerinin talebe zincirindedir.

Ehl-i sünnet itikadının açıklamasında bu iki imam meşhur olmuş, yaşadıkları zamanlarda itikadda doğru yoldan ayrılmış sapıkların ve yunan felsefesinin bataklıklarına saplanmış maddecilerin bozuk düşüncelerine karşı Ehl-i sünnet vel-cemaat itikadını izah etmekte, bazı bakımlardan farklı usuller takip etmişlerdir. Daha sonraki asırlarda gelen Ehl-i sünnet âlimleri, bu iki imamın koyduğu usullere uyarak, Ehl-i sünnet itikadını nakletmişlerdir.

Ehl-i sünnetin reisi ise imam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleridir. İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri, fıkıh bilgilerini toplayarak, kısımlara, kollara ayırdığı ve usuller, metotlar koyduğu gibi, Resulullahın ve Eshab-ı kiramın bildirdiği itikad, iman bilgilerini de topladı ve yüzlerce talebesine bildirdi. Talebesinden, ilm-i kelam, yani iman bilgileri mütehassısları yetişti. Bunlardan imam-ı a'zamın talebesi olan imam-ı Muhammed Şeybani'nin yetiştirdiklerinden, Ebu Bekri Cürcani dünyaca meşhur oldu. Bunun talebesinden de, Ebu Nasır-ı Iyad, kelam ilminde, Ebu Mensur-i Matüridi'yi yetiştirdi. Ebu Mensur, imam-ı a'zamdan gelen kelam bilgilerini kitaplara yazdı. Doğru yoldan sapmış olanlarla mücadele ederek, Ehl-i sünnet itikadını kuvvetlendirdi ve her tarafa yaydı.

İmam-ı Eşari de, imam-ı Şafii'nin talebesi zincirinde bulunmaktadır. Bu iki büyük imam, Eshab-ı kiram, Tabiin ve Tebe-i tabiinin bildirdiği itikad ve iman bilgilerini açıklamışlar, kısımlara bölmüşler, herkesin anlayabileceği bir şekilde yaymışlardır. İmam-ı Eşari ve imam-ı Matüridi hazretleri, hocalarının müşterek mezhebi olan Ehl-i sünnet vel-cemaattan dışarı çıkmamışlar, ayrı bir mezhep kurmamışlardır.

Taşköprüzade şöyle yazmıştır:

"Ehl-i sünnet vel cemaatın kelam ilmindeki reisleri iki zattır. Bunlardan birisi Hanefi, diğeri Şafii'dir. Hanefi olanı, Ebu Mensur Matüridi, Şafii olanı ise Ebu'l Hasen el-Eşari'dir."

Bazı kitaplarda, Eşariyye mezhebi, Matüridiyye mezhebi diye yazılı ise de, bu kendi çalışmalarına verilen isimdir, ayrı mezhep değildir. Her ikisi de Ehl-i sünnet itikadını anlatmıştır. Aralarında ictihad farkları vardır. Bu ayrılıklar temelde ayrılık olmadığı için, ikisi de Ehl-i sünnettir.

Zebidi de şöyle demiştir:

"Ehl-i sünnet vel-cemaat ismi geçince, Eşariler ve Matüridiler kastedilir."

İmanda, itikadda tek mezhep vardır

Bu iki imamın ve hocalarının, amelde dört hak mezhep imamlarının ve onlara tâbi olanların; imanda, itikadda tek bir mezhebi vardır. Bu mezhep Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebidir. Çünkü İslamiyet, bütün insanlara yalnız bir tek imanı ve itikadı emretmektedir. Bu imanın esaslarını ve nasıl itikad edileceğini, bizzat Peygamber efendimiz tebliğ etmiştir. İnsanlara, kendilerini ve her şeyi yaratan Allahü teâlâyı haber veren Peygamberimiz, Allahü teâlâya, Onun yarattıklarına ve Onun emir ve yasaklarına imanın nasıl olacağını da bildirmiştir. Muhammed aleyhisselama ve Onun bildirdiklerine, temiz, dürüst ve hakiki bir iman, ancak Onun bildirdiğine tam ve hiç şüphesiz kabul edip inanmakla mümkün olur. Bu hususta çok az, kıl kadar da olsa bir ayrılığın, Ondan ayrılmak olacağı meydandadır. Böyle bir ayrılığa düşenlerin kendilerini haklı çıkarmak için öne sürecekleri dini, siyasi, beşeri, içtimai, fenni v.s. gibi sebeplerin hiçbir kıymeti yoktur. Çünkü İslamiyet her ne suret ve sebeple olursa olsun, imanda ve itikadda ayrılığa asla izin vermemekte, yasaklamaktadır.

Eshab-ı kiramın iman ve itikadda hiçbir ayrılıkları olmadı. Eshabdan olmayanlar ve daha sonraki asırlarda gelenler arasında ise zamanla imanda, itikadda bazı ayrılıklar ortaya çıkarıldı ve bid'at fırkalarının sayısı 72'ye ulaştı. Bu ayrılıkları çıkaranların ve bunların sözlerine inanarak bozuk düşüncelerini benimseyenlerin ileri sürdükleri sebepler çok çeşitli ve herbirine göre farklı olmakla beraber, esas sebepler; "Münafık ve başka dinden olanların çıkardıkları fitneler, Kur'an-ı kerimin müteşabih âyetlerini kendi anlayışlarına göre tevil etmeye kalkışmaları, eski Hind ve Yunan felsefesi ile Mecusi inançlarının İslamiyet'e sokulma çabaları, Eshab-ı kiramın maslahata (huzurun, dirliğin, iyiliğin teminine) ait konulardaki ictihad ayrılıklarını anlayamama ve bunları kendi nefsani

arzularına, siyasi maksat ve ihtiraslarına perde veya alet etme, kısa zamanda çok geniş ülkelere yayılan İslamiyet'in henüz yeni müslüman olmuş büyük kitlelerce tam anlaşılmadan birtakım insanların eski din ve inançlarına ait bazı unsurları tamamen terk edememeleri ve bunları İslamiyet'ten sayma yanlışına düşmeleri" şeklinde özetlenebilir.

Ancak, İslam tarihinde görülen 72 sapık fırkanın ortak vasfı; siyasi ve dünyevi menfaat ve saiklerle ortaya çıkmış olmalarına rağmen, hemen hepsi Kur'an-ı kerimdeki muhkem ve bilhassa müteşabih âyet-i kerimeleri kendi akıllarına göre tefsir yoluna gitmişler, böylece felsefe yaparak ve bu âyetleri, iddiaları istikametinde tevil ederek kendilerine Kur'an-ı kerimden deliller bulduklarını ileri sürmüşlerdir.

Mesela, Kur'an-ı kerimde geçen, Allah'ın eli, yüzü vb. sıfatlarını gösteren ifadeleri, kendi düşüncelerine ve konuşma dilindeki manalarıyla kabul ederek, Allahü teâlâyı zatı ve sıfatlarıyla tecsim eden, yani cisim ve insan şeklinde düşünen bu sapık fırkalar, Kur'an-ı kerimin doğru manası olan murad-ı ilahiyi anlayamamışlar, doğrusunu anlatan Ehl-i sünnet âlimlerinin açıklamalarını kabul etmedikleri gibi, ayrıca onlara fikren ve fiilen saldırmışlardır.

İslamiyet'te (Selefiye mezhebi) diye bir şey yoktur

Selef-i salihinin yolunda bulunan müslümanlara (Ehl-i sünnet) denir. Ehl-i sünnet olmayıp, Ehl-i sünnet âlimlerinin nasslarda açık bildirilmemiş olan ahkamdaki ictihadlarını beğenmeyen ve bu manası açıkça anlaşılamayan nassları yanlış tevil ederek, anladıklarını Selef-i salihinin yolu olarak savunan sapıklara **Selefiye** denir. Bu bid'ati ortaya çıkaranların en meşhuru İbni Teymiye ve vehhabilerdir. Bunlar kendilerinin Eshab-ı kiram yolunda olduğunu savunuyor, Kur'an-ı kerimden ve hadis-i şeriflerden yanlış ve bozuk manalar çıkararak, Ehl-i sünnet olan hakiki müslümanları kötülüyorlar.

Hemen söyleyelim ki, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarında, **Selefiye** denilen bir isim ve **Selefiye Mezhebi** diye bir yazı yoktur. Bu isimler mezhepsizler tarafından sonradan uydurulmuş ve cahil din adamları tarafından, mezhepsizlerin kitapları Arabiden Türkçeye tercüme edilirken, Türkler arasında da yayılmaya başlamıştır.

Bunlara göre:

(Eşari ve Matüridi mezhepleri kurulmadan evvel bütün Sünnilerin tâbi oldukları mezhebe Selefiye adı verilmektedir. Bunlar Sahabe ve Tabiinin izinde yürümüşlerdir. Selefiye mezhebi Eshabın, Tabiinin ve Tebe-i tabiinin mezhebidir. Dört büyük imam bu mezhebe mensup idi. Selefiye mezhebini müdafaa için ilk eser, (Fıkh-ul-ekber) ismi ile imam-ı a'zam

tarafından yazılmıştır. İmam-ı Gazali, (İlcam-ül avam-anil kelam) eserinde Selefiye mezhebinin esaslarını yedi olarak bildirmektedir. İmam-ı Gazalinin zuhuru ile müteahhirinin ilm-i kelamı başlar. İmam-ı Gazali, önce gelen kelamcıların mezheplerini ve İslam filozoflarının fikirlerini tetkik ettikten sonra, kelam ilminin metotlarında değişiklikler yaptı. Felsefi düşünceleri, red maksadıyla kelama soktu. Razi ve Amidi, kelam ile felsefeyi mecz ederek bir ilim haline koydular. Beydavi ise, kelam ile felsefeyi birbirinden ayrılmaz hâle koydu. Müteahhirinin ilm-i kelamı Selefiye mezhebinin yayılmasına mani oldu. İbni Teymiye ve talebesi İbn-ül-Kayyım-il-cevziyye, Selefiye mezhebini ihyaya çalıştılar. Selefiye mezhebi sonradan ikiye ayrılmıştır: Eski Selefiler, Allah'ın sıfatları ve müteşabih nassları hakkında tafsilata girmemişlerdir. Sonraki Selefiler bunlar hakkında tafsil cihetine ehemmiyet vermişlerdir. İbni Teymiye ve ibni Kayyım Cevziyye gibi sonraki Selefilerde bu hâl açık olarak görülmektedir. Eski ve yeni Selefilerin hepsine birden (Ehl-i sünneti hassa) denir. Ehl-i sünnet kelamcıları bazı nassları tevil etmişlerse de, Selefiye buna muhaliftir. Selefiye, Allah'ın yüzü ve gelmesi, insanların yüzüne ve gelmesine benzemez diyerek müşebbiheden ayrılmıştır) diyorlar.

CEVAP

Eşari ve **Matüridi** mezhepleri sonradan kurulmuş demek doğru değildir. Bu iki büyük imam, Selef-i salihinin bildirdikleri itikad, iman bilgilerini açıklamışlar, kısımlara bölmüşler, herkesin anlayabileceği bir şekilde yaymışlardır. İmam-ı Eşari, imam-ı Şafii'nin talebesi zincirinde bulunmaktadır. İmam-ı Matüridi de, imam-ı a'zam Ebu Hanife'nin talebeleri zincirinin büyük bir halkasıdır.

İmam-ı Eşari ve imam-ı Matüridi, hocalarının itikaddaki müşterek olan mezheplerinden dışarı çıkmamış, mezhep kurmamıştır. Bu ikisinin ve hocalarının ve dört mezhep imamının tek bir itikadı vardır. Bu da **Ehl-i sünnet vel cemaat** ismi ile meşhur olan itikad mezhebidir. Bu fırkada bulunanların itikadları, inanışları, Eshab-ı kiramın ve Tabiinin ve Tebe-i tabiinin inanışlarıdır. İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretlerinin yazdığı, **Fıkh-ul-ekber** kitabı, Ehl-i sünnet mezhebini müdafaa etmektedir. Bu kitapta ve imam-ı Gazali hazretlerinin, **İlcam-ül-avam-anil-kelam** kitabında Selefiye kelimesi yoktur. Bu iki kitap ve **Fıkh-ul-ekber** kitabının şerhleri arasında **Kavl-ül-fasl** kitabı, Ehl-i sünnet fırkasını bildirmekte ve bid'at fırkaları ile felsefecilere cevaplar vermektedir.

İmam-ı Gazali hazretleri, **İlcam-ül-avam** kitabında, (Bu kitapta itikaddaki fırkalardan, Selef mezhebinin hak olduğunu, bildireceğim. Bu

mezhepten ayrılanların bid'at sahibi olduklarını anlatacağım. Selef mezhebi demek, Eshabın ve Tabiinin itikadları demektir. Bu mezhebin esasları yedidir) diyor. Görülüyor ki, İlcam kitabı, Selef mezhebinin yedi esasını yazmaktadır. Buna Selefiyenin yedi esası demek, kitabın yazısını değiştirmek ve imam-ı Gazali hazretlerine iftira etmek olmaktadır.

Ehl-i sünnet kitaplarının hepsinde, mesela, çok kıymetli fıkıh kitabı olan, **Dürr-ül-muhtar**'ın şahidlik kısmında, Selef ve Halef dedikten sonra; (Selef, Eshab-ı kiramın ve Tabiinin ismidir. Bunlara (Selef-i salihin) de denir. Halef de, Selef-i salihinden sonra gelen Ehl-i sünnet âlimlerine denir) yazılıdır.

İmam-ı Gazali ve imam-ı Razi ve tefsir âlimlerinin baş tacı olan imam-ı Beydavi hazretleri, hep Selef-i salihin mezhebinde idiler. Bunların zamanında türeyen bid'at fırkaları, ilmi kelama felsefeyi karıştırdılar. Hatta imanlarının esasını felsefe üzerine kurdular. **Milel ve Nihal** kitabında bu bozuk fırkaların inançları geniş anlatılmaktadır.

Bu üç imam, bu bozuk fırkalara karşı Ehl-i sünnet itikadını müdafaa ederken ve onların sapık fikirlerini çürütürken, onların felsefelerine de geniş cevaplar verdiler. Bu cevapları, Ehl-i sünnet mezhebine felsefeyi karıştırmak değildir. Bilakis kelam ilmini, kendisine karıştırılan felsefi düşüncelerden temizlemektir. **Beydavi**'de ve bunun şerhlerinin en kıymetlisi olan **Şeyhzade** tefsirinde hiçbir felsefi düşünce, hiçbir felsefi metot yoktur. Bu yüce imamlara felsefe yolunda idiler demek, çok çirkin iftiradır.

Ehl-i sünnet âlimlerine bu iftirayı ilk olarak, İbni Teymiye, **Vasıta** kitabında yazmıştır. İbni Teymiye'nin ve talebesi İbn-ül-Kayyım-ıl-cevziyye'nin Selefiye mezhebini ihyaya çalıştıklarını söylemek ise, hak yolda olanlar ile bâtıl yola sapmış olanların ayrıldığı mühim bir noktadır. Bu iki şahıstan evvel Selefiye mezhebi, hatta Selefiye kelimesi yok idi ki, bu ikisinin ihyaya çalıştığı söylenilebilsin. Bu ikisinden evvel yalnız ve tek hak itikad olarak (Ehl-i sünnet vel-cemaat) ismi verilmiş olan Selef-i salihinin mezhebi vardı. İbni Teymiye, bu hak mezhebi bozmuş, birçok bid'atler meydana çıkarmıştır. Şimdi mezhepsizlerin, dinde reformcuların, kitaplarının, sözlerinin, yanlış düşüncelerinin kaynağı, hep İbni Teymiye'nin bid'atleridir.

Bunlar, kendilerinin hak yolda olduklarına gençleri inandırmak için, korkunç bir hile ortaya çıkardılar. İbni Teymiye'nin bid'atlerini, yanlış fikirlerini haklı göstererek, gençleri onun yoluna sürüklemek için, Selef-i salihine Selefiye ismini verdiler. Selef-i salihinin halefleri olan İslam âlimlerine felsefe ve bid'at lekelerini bulaştırdılar. Bunları, Selefiye

dedikleri uydurma isimden ayrılmakla suçladılar. İbni Teymiye'yi Selefiyeyi yeniden canlandıran bir kahraman, bir müctehid olarak ortaya koydular. Halbuki, Selef-i salihinin halefleri olan Ehl-i sünnet âlimleri, zamanımıza kadar, hatta bugün bile, yazdıkları kitaplarında Selef-i salihinin mezhebi olan (Ehl-i sünnet) itikad bilgilerini savunmuşlar, ibni Teymiye'nin, Şevkani'nin ve benzerlerinin Selef-i salihinin yolundan ayrıldıklarını ve müslümanları felakete ve Cehenneme sürüklediklerini bildirmişlerdir. **Et-tevessül-ü-bin-Nebi ve bis-Salihin** ve **Ulema-ül-müslimin vel-muhalifun** ve **Şifa-üs-sikam** ile bunun ön sözü olan **Tathirul-füad min-denisil-itikad** kitaplarını okuyanlar, yeni Selefiye denilen bu inanışları ortaya çıkaranların, müslümanları felakete götürdüklerini ve İslam dinini içeriden yıkmakta olduklarını çok iyi anlar.

Son günlerde, bazı ağızlardan **Selefiye** ismi işitilmeye başlandı. Her müslüman şunu iyi bilmelidir ki, İslamiyet'te **Selefiye mezhebi** diye bir şey yoktur. İslamiyet'te yalnız **Selef-i salihin** mezhebi vardır. Selef-i salihin, hadis-i şerif ile meth ve sena buyurulmuş olan, ilk iki asrın müslümanlarıdır. Üçüncü ve dördüncü asırlarda gelen İslam âlimlerine **Halef-i sadıkin** denir. Bu şerefli insanların itikadına, **Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebi** denir. Bu mezhep, iman, inanış mezhebidir. Selef-i salihinin, yani Eshab-ı kiram ile Tabiin-i izamın imanları hep aynı idi. İnanışları arasında hiç fark yoktu. Şimdi yer yüzünde bulunan müslümanların çoğu, Ehl-i sünnet mezhebindedirler. Yetmişiki sapık bid'at fırkalarının hepsi ikinci asırdan sonra ortaya çıktı. Bunların bir kısmının kurucuları daha önceden yaşamış iseler de, kitaplarının yazılması ve toplu olarak ortaya çıkmaları ve Ehl-i sünnete karşı baş kaldırmaları Tabiin-i izamdan sonra oldu.

Ehl-i sünnet itikadını ortaya koyan Resulullahtır

Ehl-i sünnet itikadını ortaya koyan Resulullahtır. İman bilgilerini Eshab-ı kiram bu kaynaktan aldılar. Tabiin-i izam da bu bilgilerini, Eshab-ı kiramdan öğrendiler. Daha sonra gelenler, bunlardan öğrendiler. Böylece, Ehl-i sünnet bilgileri bizlere nakil ve tevatür yoluyla geldi. Bu bilgiler akıl ile bulunamaz. Akıl bunları değiştiremez. Akıl, bunları anlamaya yardımcı olur. Yani, bunları anlamak, doğruluklarını, kıymetlerini kavramak için akıl lazımdır.

Hadis âlimlerinin hepsi, Ehl-i sünnet itikadında idiler. Amelde dört mezhebin imamları da bu mezhepte idi. İtikadda mezhebimizin iki imamı olan Matüridi ve Eşari de Ehl-i sünnet mezhebinde idi. Bu her iki imam, hep bu mezhebi yaydılar. Sapıklara karşı ve eski yunan felsefesinin bataklıklarına saplanmış olan maddecilere karşı bu tek mezhebi

savundular. Bu iki büyük Ehl-i sünnet âliminin zamanları aynı ise de, bulundukları yerler birbirinden ayrı ve karşılarındaki saldırganların düşünüş ve davranışları başka olduğundan, savunma metotları ve tenkitleri birbirinden farklı olmuş ise de, bu hâl, yollarının ayrı olduğunu göstermez. Bunlardan sonra gelen yüzbinlerle derin âlim ve veliler, bu iki yüce imamın kitaplarını inceleyerek ikisinin de, Ehl-i sünnet mezhebinde olduklarını söz birliği ile bildirmişlerdir.

Ehl-i sünnet âlimleri, manaları açık olan nassları, zahirleri üzere almışlardır. Yani, böyle âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere açık olan manaları vermişler, zaruret olmadıkça böyle nassları (tevil) etmemişler, bu manaları değiştirmemişlerdir. Kendi bilgileri ve görüşleri ile bir değişiklik hiç yapmamışlardır. Sapık fırkalardan olanlar ve mezhepsizler ise, yunan felsefecilerinden ve din düşmanı olan fen taklitçilerinden işittiklerine uyarak, iman bilgilerinde ve ibadetlerde değişiklik yapmaktan çekinmemişlerdir.

İmanda parçalanmak, fırkalara ayrılmak yasaktır

İmanda parçalanma, gruplara ayrılmak kötüdür, asla caiz değildir. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Hidayeti [kurtuluş yolunu] **öğrendikten sonra, Peygambere uymayıp, müminlerin yolundan ayrılanı, saptığı yola sürükleriz ve çok fena olan Cehenneme atarız.)** [Nisa 115]

(Hepiniz Allah'ın ipine sımsıkı sarılınız. [İmanda] **Fırkalara bölünmeyiniz.)** [Al-i İmran 103]

Peygamber efendimiz de, Müslümanlar arasında imanda ve itikadda ayrılıkların felaket olduğunu bildirerek, meşhur olan bir hadis-i şerifinde, **(Yahudiler, 71 fırkaya ayrılmıştı. Bunlardan 70'i Cehenneme gidip, ancak bir fırkası kurtuldu. Hıristiyanlar da, 72 fırkaya ayrıldı. 71'i Cehenneme gitti. Benim ümmetim de 73 fırkaya ayrılır. Bunlardan 72'si Cehenneme gider, yalnız bir fırka kurtulur)** buyurdu. Eshab-ı kiram, bu bir fırkanın kimler olduğunu sorduğunda; **(Cehennemden kurtulan fırka, benim ve Eshabımın gittiği yolda gidenlerdir)** buyurdu. (Tirmizi, İbni Mace)

İbni Teymiye'nin sapık fikirleri vehhabilere kaynak oldu

Mezhepsizler kendilerine, **Selefiye** ismini takmışlar. İbni Teymiye, Selefilerin büyük imamıdır diyorlar. Bu sözleri bir bakımdan doğrudur. Çünkü, ibni Teymiye'den önce (Selefi) ismi yoktu. Selef-i salihin vardı. Bunların itikadları da Ehl-i sünnet mezhebi idi. İbni Teymiye'nin sapık

fikirleri vehhabilere ve diğer mezhepsizlere kaynak oldu. İbni Teymiye Hanbeli mezhebinde olarak yetişti. Yani Ehl-i sünnet idi. Fakat ilmi çoğalınca kendi fikirlerini beğenmeye, kendini Ehl-i sünnet âlimlerinden üstün görmeye başladı. İlminin çoğalması, dalaletine, sapıtmasına sebep oldu. Hanbeli olması kalmadı. Çünkü, dört mezhepten birinde olabilmek için, ehl-i sünnet itikadında olmak lazımdır. Ehl-i sünnet itikadında olmayan kimse için Hanbeli mezhebindedir denilemez.

Zamanımızda, ibni Teymiye'yi taklit etmek modası ortaya çıktı. Onun sapık yazılarını savunuyor ve kitaplarını, bilhassa **Vasıta** kitabını bastırıyorlar. Bu kitap baştan başa onun Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere ve icma-ı müslimine uymayan fikirleri ile doludur. Okuyanlar arasında büyük fitne ve bölücülük uyandırmakta, kardeşi kardeşe düşman etmektedir. Hindistan'da bulunan vehhabiler ve başka İslam memleketlerinde, bunların tuzaklarına düşmüş olan cahil din adamları, ibni Teymiye'yi kendilerine bayrak yapmışlar, ona (Büyük müctehid), (Şeyh-ül-İslam) gibi isimler takıyorlar. Onun sapık fikirlerine, bozuk yazılarına din ve iman diye sarılıyorlar. Müslümanları parçalayan, İslamiyet'i içerden yıkan bu feci akıntıyı durdurmak için Ehl-i sünnet âlimlerinin onu red eden, vesikalarla çürüten kıymetli kitaplarını okumalıdır. Bu kıymetli kitaplar arasında, büyük imam, derin âlim Takıyyüddin-üs-Sübki hazretlerinin, **Şifa-üs-sikam fi-ziyareti-hayril-enam** kitabı, İbni Teymiye'nin bozuk fikirlerini mahvetmekte, fesatlarını yok etmekte, inatçılığını ortaya koymaktadır. Kötü niyetlerinin, bozuk inanışlarının yayılmasını önlemektedir.

Vehhabilerin ve bazı mezhepsizlerin Şeyh-ül-İslam bilip yolundan gittikleri **İbni Teymiye** hakkında geniş bilgi **Mezhep ve Mezhepsizlik** maddesinde, **Bazı şahıslar hakkında özet bilgi** kısmında var.

Yehova Şahitleri ve Selefiyecilerin benzer yönleri

Yehova (Yehve), Yahudilerin milli ilahlarıdır. Yehova dini, önce Russel tarikatı, 1931'de Yehova Şahitleri adını aldı. "İsa'nın dünya krallığı başladı" diyerek, devletlerin sonunun yaklaştığını, tarihler vererek ortaya attılar. Bu tarihler, 1914, 1918, 1925 ve 1975'tir. Tabii hepsi de boşa çıktı.

Öteki Hıristiyanlar (İsa üç tanrıdan biridir) derler iken, Yehovacılar için, ilah tek ise de, (İsa, Yehova'nın oğludur) derler. Hazret-i İsa'yı ilahlıktan çıkarmaları diğer Hıristiyanları kızdırmıştır. Milliyet ve vatan sevgisini reddederler ve askerlik yapmaya karşıdırlar. Mevcut rejimlere ayaklanmaları, isyanı teşvik ederler.

Yahudilik dışında bütün dinleri düşman bilirler. Yöneticilerin hemen hepsi Yahudi'dir. Yahudi'lerin 19 kitabını bunlar da mukaddes kabul

ederler. 144 bin seçkin Yahudi'nin dünyayı yönlendireceğine, Cennetin dünyada olacağına, Hazret-i İsa'nın dünyadaki Cennette krallık kuracağına, Yehovacıların dışında herkesin ölüp bir daha dirilmeyeceğine ve ölen Yehovacıların dirileceğine ve bir daha ölmeyeceğine inanırlar. Her çocuk günahkâr doğar derler.

Müslümanları aldatmak için, Yehova yerine "Allah" ve diğer İslami terimleri kullanırlar. Şık, süslü giyinmiş güzel kızlarla, tatlı, okşayıcı dillerle cahilleri aldatmaya, Hıristiyan yapmaya çalışırlar. Ele geçirdikleri adreslere broşür, kitap ve kaset gönderirler. E-maillerle, sitelerle zehir kusarlar.

Bunlar, birçok yönden Selefiyecilere (Necdilere) benzerler.

Bazıları şöyledir:

1- Yehovacılar, "İlk Hıristiyanlar gibi, İncillere sarılalım" derler. Selefiyeciler de, "Yalnız Kur'ana sarılalım" derler.

2- Yehovacılar da, selefiyeciler de mezhebe, tarikata karşıdırlar. Selefiyeciler, birçok tasavvuf büyüğüne kâfir derler.

3- Yehovacılar, ilk Hıristiyanların yolunda olduklarını söylerler. Selefiyeciler de aynı mantıkla ilk Müslümanların yolunda olduklarını söylerler. (Selef, ilk Müslümanlar manasına gelir.)

4- Yehovacılar Cehennemi inkâr ederler. Selefiyeciler de, pirleri olan İbni Teymiye gibi Cehennem sonsuz değil derler.

5- Yehovacılar, Allah insan gibi düşünür diyerek "Tanrının düşüncesi" tabirini kullanırlar. Selefiyeciler de, "Kur'ani düşünce, İslam düşüncesi" gibi tabirler kullanırlar. Halbuki İslamiyet'i bir düşünce olarak kabul etmek küfürdür.

6- Yehovacılar da Selefiyeciler de, Allah gökte derler.

7- Yehovacılar ruha inanmaz, "Elektriğe benzeyen kişiliksiz bir kuvvet" derler. Bazı selefiyeciler de meleklere, rüzgar, tabiat kuvvetleri derler.

8- Yehovacılar, doğum günü kutlamazlar. Doğum günü kutlamasına yaratıklara tapınmak derler. Selefiyeciler de doğum günü olan mevlidi bid'at sayar, Peygambere tapmak derler.

9- Yehovacılar, kadere inanmazlar. Selefiyecilerin bir kısmı da kadere inanmaz.

10- İncilleri işlerine geldiği gibi yorumlar, Yehovacı olmayanlara kâfir derler. Selefiyeciler de, Kur'anı işlerine geldiği gibi yorumlarlar. Selefiyeci olmayanlara müşrik derler.

İbni Sebe, bir Yahudidir, Hıristiyanlığı bozan Pavlos da Yahudi'dir. Selefiyecilerin Yehovacılara benzemeleri tesadüf değildir. Her bozuk

fırkanın altında, bir Yahudi veya İngiliz parmağı vardır. Her taşın altında onlar gizlidir.

Selefilik [Vehhabilik]

Sual: İtikadda tek mezhep, Ehl-i sünnet vel cemaattir. Amelde ise dört hak mezhep vardır. Son zamanlarda, selefiye mezhebi diye bir şey çıkardılar. Selefilik nedir?

CEVAP

Eshab-ı kirama, tabiine, tebe-i tabiine selef veya selef-i salihin denir. Bunların yoluna **Ehl-i sünnet vel-cemaat** denir.

Mezhepsizler, selef kelimesini istismar ediyorlar. (Selefiye mezhebi, selefin yoludur) diyorlar. İmam-ı a'zamın, imam-ı Eşari'nin, imam-ı Matüridi'nin yolu selefin yolu değilmiş gibi bir intiba vermeye çalışıyorlar.

Bazı sapıklar da çıkıp, (Peygamberiyye mezhebi) kursa, buna da bu peygamberin yoludur dese itibar edilir mi? İmam-ı Gazali hazretleri, Eshab-ı kiramın yolu olan Ehl-i sünnet itikadını anlatıp, (İşte selefin mezhebi budur) buyuruyor.

İtikadda mezhep tektir. Çünkü itikadda ayrılık olmaz. İtikadda mezhebimiz Ehl-i sünnet vel-cemaattır. Ehl-i sünnet fırkasının meşhur iki imamı vardır. Birincisi imam-ı eşari, ikincisi imam-ı Matüridi'dir. İkisinin ictihadları arasındaki farklılık temelde değildir. Eğer farklılık temelde olsa idi, birisi Ehl-i sünnet itikadından ayrı olsaydı, elbette onun itikadı Ehl-i sünnet kabul edilmezdi.

Amele ait bir mezhepte farklı ictihadlara sahip imamlar olabilir. Mesela imam-ı a'zam ile imam-ı Ebu Yusuf'un ictihadı farklı olabilir. Farklı olması, rahmet olup Hanefi mezhebine aykırı olmaz. İmam-ı Eşari ile imam-ı Matüridi arasında iman konusunda temelde ayrılık yoktur. Hatta biri Hanefilerin, diğeri Şafiilerin imamı demek de doğru değildir. İkisi de ehl-i sünnetin imamlarıdır.

İmam-ı Rabbani ve imam-ı Matüridi, Hanefi mezhebine göre amel ettikleri için itikadda Hanefi imamları olarak bilinmektedir. Ebul Hasen-i Eşari de Şafii'ye göre amel ettiği için itikadda Şafii imamı olarak tanınmaktadır. Bir şafii, imam-ı Matüridi gibi inansa veya bir hanefi, imam-ı Eşari gibi inansa Ehl-i sünnet olmaktan çıkmaz. Fakat bir kimse, amele ait bir hükümde ihtiyaçsız kendi mezhebini bırakıp, başka bir mezhebin hükmü ile amel etse mezhepsiz olur. **(Hulasat-üt-tahkik)**

Hiçbir İslam âlimi, selefiye mezhebi diye bir mezhepten bahsetmemiştir. İbni Teymiyeciler, selefiyiz diyorlar. Selefilik, vehhabiliğin kamufle adıdır. Bazı selefi yazarlar, itikadda hak olan mezhebi üçe ayırıyorlar. Halbuki Tirmizi'nin bildirdiği hadis-i şerifte **(Ümmetim 73**

fırkaya ayrılacak, yetmiş ikisi Cehenneme gidecektir) buyurulurken, üç fırkaya fırka-i naciyye denir mi, itikadda üç tane hak mezhep olur mu? Fırka-i naciyye denilen kurtuluş fırkası bir tanedir. O da Ehl-i sünnet-vel-cemaattir. Hadis-i şerifle de bildirildiği gibi, diğerleri Cehenneme gidecektir. **(Hadika)**

İtikadda ve amelde mezhep

Sual: İtikatta ve amelde kaç hak mezhep vardır?

CEVAP

İtikadda hak fırka tektir. O da, **Ehl-i sünnet vel cemaat** fırkasıdır. Bu fırka, amelde, dört hak mezhebe ayrılmıştır. Bunlar, **Hanefi, Şafii, Maliki ve Hanbeli**'dir. Her mezhebin içinde müctehidler vardır. Mesela Hanefi mezhebinde, İmam-ı Ebu Yusuf ve İmam-ı Muhammed, İmam-ı Züfer gibi. Bunlar Hanefi mezhebinin üsul ve kaidelerine aykırı olmadan farklı ictihadlarda bulundukları için, Hanefi'den farklı bir mezhep sayılmamıştır.

Ehl-i sünnetin iki itikat imamı olan **İmam-ı Matüridi** ve **İmam-ı Eş'ari** de, Ehl-i sünnete aykırı olmayan farklı bazı ictihadlarda bulunmuşlardır. Bu farklı ictihadları Ehl-i sünnet itikadını zedelemez.

Mezhepsizler itikatta mezhebi üçe ayırıp, yani Matüridi ve Eş'ari diye ayırıp bir de selefiyye diye bir şey çıkarmışlardır. Bu selefiyyenin adından başka, selefi salihin ile hiçbir ilgisi yoktur. Vehhabiler kendilerini bu isim altında gizlemektedirler.

Tevhid ehli

Sual: Bazıları, kendileri için, **tevhid ehli** diyorlar. Her Müslüman tevhid ehli değil mi?

CEVAP

Elbette, her Müslüman tevhid ehlidir. Öyle söyleyenler, kendilerine selefi diyen kimselerdir. Selefilik, Vehhabiliğin kamufle edilmiş halidir. Bunlar, kendilerinden olmayana müşrik derler.

Selefiyecilerin gerçek yüzü

Mezhepsizler isimli kitaptan]

S. Uludağ – F. Kavukçu

İkisinin müşterek yazdığı (Kelam Dersleri) kitabında deniyor ki:

(Hanefi, Maliki ve Şafiilerinin eski mensupları da selefiye mezhebinden idiler. Fakat daha sonra Eşariyye ve Matüridiyye mezhepleri teessüs edince bahis konusu mezhep mensuplarının büyük ekseriyeti Matüridiyye ve Eşariyye mezheplerini benimsediler.) (s. 201)

Hiçbir Ehl-i sünnet kitabında selefiye mezhebi diye bir şey

yoktur. Selefin mezhebi vardır, selef-i salihinden olan Eshab-ı kiramın tamamı müctehid idi, herbirinin kendi mezhebi idi. Selefiye mezhebi diye bir mezhep yoktu.

Selefiye ne imiş bakalım:

(Kur'an metoduna uygun olarak eshabın dini inancını aynen muhafaza etmek ve sonradan ortaya çıkan fikir ve bid'atlere iltifat etmemek vazgeçilmez bir prensiptir.) (s. 202)

Eşariyye ve Matüridiyye Kur'an metodu değil midir? Bunlar Eshab-ı kiramın inancını muhafaza etmiyorlar mı? Bunlar sonradan çıkan fikir ve bid'atlere iltifat mı ettiler?

Baklayı ağızlarından çıkarıyorlar. Selefilerin kimliklerini de açıklıyorlar:

(İbni Kayyım Cevziyye gibi sonraki selefilerde bu hâl açık olarak görülmektedir. Eski ve yeni selefilerin hepsine birden Ehl-i sünneti hassa denir.) (s.203)

Demek ki açıkça itiraf ediyorlar ki, selefiye mezhebi İbni Teymiye ve talebelerinin yolu diye. Bir de Ehl-i sünneti amme varmış.

Onun tarifi de şöyle:

(Sünnet üzerinde itina ile durmayan, kuvvetli bir nass bulunmayan ve sahabe ve tabiinden açık bir ittifak bulunmayan meselelere dalan ehli tevhiddir.)

Ehl-i sünneti amme denilenler kim? Kim olacak, dört hak mezhep... İbni Teymiyeciler, sünnet üzere hareket etmiş, dört hak mezhep mensupları ise sünnet üzerinde itina ile durmamış. İftira bu kadar olur.

Bir mezhepteki hükümlerin doğru olup olmadığını ancak Allahü teâlâ bilir. Çünkü ictihad ictihadla nakzedilmez kuralı vardır. Fakat Uludağ ve Kavukçu, mezhepsiz ibni Teymiye'nin selefiyesinin doğru olduğunu söylüyorlar. (Bu mezhebin doğruluğunu ispatlayan deliller) **adı altında,** (Selefiye mezhebinin en doğru, en emin ve en iyi bir mezhep olduğu akli, semi ve nakli delillerle ispat edilmek istenmiştir) **dendikten sonra,** (Biz selef mezhebinin hak olduğunu iddia ediyoruz) **deniyor.** (s. 212, 213)

Vehhabilik hakkında diyorlar ki:

(Vehhabiler, Buhari ve Müslim'de rivayet edilen hadislere dayanarak Sünni ve Şii'ler tarafından hürmet edilen kimselerin kabirleri üzerine bir hatıra olmak üzere inşa edilen sanat ve tarih bakımından büyük değer taşıyan türbe, mescid ve abideleri yıkmışlardır.)

Yukarıdaki cümle dinimize aykırıdır. Yapılan hareket ya iyi, ya kötüdür. Dine uygunsa iyidir, değilse kötüdür. Tarih ve sanat değeri dinden üstün bir değer değildir.

Meselenin aslı şudur: Vehhabiler (selefiler) nassları tevil etmezler. Hadis-i şeriflerdeki maksad-ı nebeviyi bilmedikleri için dine aykırı sanarak bunları yıkmışlar. Fakat bu iki zata göre, vehhabiler dine uygun hareket etmişlerse de, sanat değeri büyük olan böyle eserleri yıkmaları uygun olmamıştır.

Son olarak deniyor ki:

(Şevkani üzerinde de vehhabiliğin tesirleri görülür. M. Abduh, Mısır'da vehhabiliğin münevver ve kültürlü bir temsilcisi sayılabilir.) (s, 218)

Sicilli mason Abduh acaba niçin münevver ve kültürlü diye övülür? Vehhabinin münevverliği nereden gelir ki?

(Şevkani, zeydiler arasında çıkan serbest düşünceli bir âlim) **deniyor. Serbest düşünce ne demektir? Yani hiçbir hak mezhebe bağlanmamış mezhepsiz demek midir?**

Kitabın çeşitli yerlerinde İslam filozofu tabiri kullanılmaktadır. Filozof kâfir demek anlamına geldiğine göre İslam kâfiri ne demektir? Aynı şekilde İslam düşüncesi tabiri kullanılmaktadır. Düşünce insan mahsulüdür. İslam ise ilahidir. İslam felsefesi demek gibi İslam düşüncesi demek de küfürdür.

Uludağ'dan gelen cevap

Şöyle diyorsunuz: **(Hiçbir Ehl-i sünnet kitabında Selef mezhebi diye bir şey yoktur, selef vardır, Selef mezhebi diye bir şey yoktur.)** Biz diyoruz ki bu tamamen asılsız bir iddiadır. Hiçbir temele dayanmayan bir iddianın kaynağı bilgisizlikten gelen cesarettir.

[Yazarın notu: Uludağ, selefin mezhebini selefiye diye yutturmaya çalışmıştır.]

Bizim üzerinde durduğumuz konu itikadi ve kelami mezheplerdir. Hanefi, Hanbeli, Şafii ve Maliki gibi ameli ve fıkhi mezhepler değildir. Bu iki nevi mezhep bilerek veya bilmeyerek yekdiğerine karıştırılmıştır. Selefiye mezhebinin hak oluşundan, dört hak mezhebin bâtıl ve bid'at olması lazım geleceği gibi akıl ve ilim dışı bir netice çıkarılmıştır.

[Yazarın notu: Dört mezhebin itikadları tek olan Ehl-i sünnet vel cemaat değil mi? Dört mezhebin itikadlarına ehl-i sünneti amme dersen, "Sünnet üzerinde itina ile durmayan, kuvvetli bir nass bulunmayan" **diye kötülersen, elbette dört mezhebi de kötülemiş olursun.]**

Eşari mezhebi haktır demek Hanefi mezhebi hâşâ bid'attir manasına mı gelir?

[Yazarın notu: İmam-ı Eşari, Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebinin iki imamından biridir. Yani dört hak mezhebin bağlı olduğu itikaddaki iki imamdan biridir. Bunlar birbirinden ayrılamaz.]

Selefiye için de durum aynıdır.

[Yazarın notu: Sen ibni Teymiye ve talebeleri selefiye mezhebinden idi demedin mi? Selefiyeye bağlı olan fıkhi mezhep var mıdır? Selefiye sapıklık ise, ona bağlı olan fıkhi mezhep de sapıktır. Ehl-i sünnet hak ise, ona bağlı olan fıkhi mezhepler de hak olur. İtikad bozuk olursa amelin ne kıymeti olur? Biz itikadi mezheplerden söz ediyoruz, fıkhi mezheplerden değil, mugalatasını kim yutar ki?]

Ben size soruyorum. Selef mezhebi var mıdır yok mudur?

[Yazarın notu: Selefin mezhebi var, selefiye mezhebi yoktur, aşağıda genişçe izah edilecektir.]

Varsa bu mezhep yeni mi çıkmıştır veya H. 727 de vefat eden ibni Teymiye tarafından mı çıkarılmıştır? Ondan iki asır kadar evvel yaşamış olan Gazali ve hatta ondan çok daha evvel, Eşari ve Matüridi mezheplerinden bile önce selefiye mezhebi hak mezhep olarak ortada yok mu idi?

Gazali, (Biz selef mezhebinin hak olduğunu iddia ediyoruz veya iddia ettik) diyor. Daha iyi anlayasınız diye Hüccetü'lislam Gazali'nin ifadesini aynen verelim. "Idd'eyna enne'l hak hüve mezhebü's-selef"

Şimdi soruyoruz Gazali'nin sözünü aynen naklettiğimiz için mi iyice açık vermiş olduk? Bu sözü Gazali söyleyince ona Hazret dersiniz biz ondan nakledince Mezhepsiz oluruz demek ha? İnsaf ve izan sahibi olanlar buna ne derler acaba?

[Yazarın notu: İsim benzerliğinden demagoji yaptığınız nasıl sırıtıyor. Selefin mezhebi ayrı, selefiye mezhebi ayrıdır. Selefin mezhebi ehl-i sünnet vel-cemaattir, selefiye mezhebi ibni Teymiye'nin yoludur. İleride geniş olarak cevap verilecektir.]

"Selef mezhebinin hak oluşunun delili" diye başlayarak yukarıdaki cümlenin Gazali'ye ait ifadesi de şöyle: "Ed-delil ala enne'l hak mezhebü's-selef, enne nakizehü bid'atün." Bu ifadeyi kitabımıza almamız "Dört mezhebe yapılan iftira" oluyor.

[Yazarın notu: Aynı nakarat. İmam-ı Gazali hazretleri selefin mezhebi diyor. Selefiye mezhebi demiyor ki. Gözümüzün içine baka baka yutturmaya çalışıyorsunuz.]

Bu sözü söylemek gerçekten dört mezhebe iftira oluyorsa -ki asla böyle bir şey bahis konusu değildir- Bu iftirayı biz mi yoksa Gazali mi yapmış oluyor? Kaldı ki biz hiçbir zaman amel mezheplerinden bahsetmedik. Selefiye mezhebinin doğru olmasından, hak olan dört mezhebin yanlış veya bid'at olması katiyyen gerekmez. Zira biri itikadi, diğeri ameli bir mezheptir. Ayrıca mezhep sahibi imamların herbiri itikad bakımından selef mezhebinde olan ve bu mezhebin hararetli taraftarlığını yapan saygı değer zatlardı.

Gazali hiçbir zaman selef mezhebini batırmaya çalışmamıştır. Aksine onu ihya etmek için çalışmış ve elilcamül-avam isimli eserini bu maksat için yazmıştır. "Selef mezhebi gıda gibidir, herkesin buna ihtiyacı vardır. Kelam ilmi deva gibidir, sadece hastalığa yakalananlar buna muhtaç olur" diyen O büyük imamdır.

[Yazarın notu: Elbette selefin mezhebini övecektir. Selefiye diye tek kelime geçti mi? Nasıl iftira bu?]

Hak olan bir mezhebin bir yerde yayılması, hak olan diğer mezhebin aynı yerde yayılmasına engel olursa, bu durum iki mezhepten birinin bid'at olduğu manasına gelmez. Misal: Kuzey Afrika memleketlerinde Maliki mezhebinin yayılması, Hanefi mezhebinin buralarda, Anadolu'da Hanefi mezhebinin yayılması Maliki mezhebinin burada yayılmasına mani oldu, denirse, yanlış bir şey mi söylenmiş olur?

[Yazarın notu: Fıkhi mezheplerin çok olması rahmettir. Ama itikadda iki veya üç mezhep olmaz. İmam-ı Eşari ve imam-ı Matüridi ve Ehl-i sünnet kelamının yayılmasının, selef mezhebinin yayılmasına engel olması da böyledir.]

"Bir mezhepteki hükümlerin doğru olduğunu ancak Allahü teâlâ bilir" buyuruyorsunuz. Peki Eşari ve Matüridi mezhebindeki hükümlerin doğru, Selefiye mezhebindeki hükümlerin yanlış olduğunu siz nereden biliyorsunuz?

[Yazarın notu: Bu husus genişçe izah edilecektir.]

Görülüyor ki Selefiye mezhebinin en doğru ve en emin yol olduğunu söyleyen biz değil, H. 505 de vefat eden Gazali'dir. Biz Selefiye mezhebini anlatırken sadece Ehl-i sünnet âlimlerinden, özellikle Gazali'den nakiller yaptık, kendiliğimizden hiçbir şey söylemedik.

[Yazarın notu: İmam-ı Gazali selefin mezhebi derken siz, selefiye mezhebi diyorsunuz, bu nasıl nakil? Bu nasıl tahrifat?]

Ehl-i sünnetin inancı şudur: İtikad konularında Ehl-i sünnet ve Ehl-i hak olmak üzere üç mezhep vardır: a) Selefiye mezhebi, b) Eşariye mezhebi, c) Matüridiye mezhebi.

[Yazarın notu: Ehl-i sünnet olan hiçbir kitapta böyle bir tarif yok. Eşari ve Matüridi ehl-i sünnetin iki imamıdır. Fıkhi mezheplerde de böyle imamlar vardır. Mesela imam-ı Ebu Yusuf, imam-ı Muhammed gibi. İmam-ı Ebu Yusuf'un da, imam-ı Muhammedin de farklı ictihadları vardır, ama bunlar yine Hanefi mezhebindendir. İmam-ı Eşari ve imam-ı Matüridi'nin de farklı ictihadları varsa da ikisi de Ehl-i sünnet vel cemaat itikadındandır, selefiye itikadından değildir.]

Bir kimse bunlardan hangi mezhebi benimserse benimsesin -ki bu konuda hür ve muhtardır- hak yolda olur. Selefiye mezhebinde olmak en az Eşari mezhebinde olmak kadar şerefli bir intisaptır. Selefiye mezhebine -ama hakiki manasıyla mensup olmak saliklerine sadece şeref verir. Biz Gazali kadar ileri giderek "En doğru yol selef yoludur" demiyoruz.

[Yazarın notu: İmam-ı Gazali hazretleri ileri mi gidiyor? Gerçeği söylüyor. Bütün Ehl-i sünnet müslümanlarının, dört hak mezhebin itikadları selefin itikadıdır, selefiye mezhebi denilen İbni Teymiye'nin yolu değil. Bunu yutturmaya kalkmayın.]

Ama Selefiye mezhebi de Eşari mezhebi kadar doğrudur diyoruz, İşte bizim inancımız budur. Var mıdır bunun gizli kapalı yanı?

[Yazarın notu: Selefiye mezhebini selefin mezhebi gibi gösteriyorsunuz. Adamın oyununu işte böyle bozarlar.]

En az 5-6 asır evvel yazılmış olan Ehl-i sünnet âlimlerinin eserlerine dayanarak Selefiye mezhebinin sapık bir mezhep olduğunu bize ispat ederseniz, şimdiden size minnettar kalırız. Son asırdaki çoğu derme çatma olan kitapları önümüze delil diye çıkarmayın.

[Yazarın notu: Minnettar kalmanız yetmez, tevbe etmeniz, (ben yanlış yazdım, selefiye mezhebini selefin mezhebi diye yutturmaya çalıştım) derseniz o zaman bir kıymeti olur. Minnettar kalsanız kalmasanız ne değişir. Aşağıda vesikalarla ispat edilecektir.]

Vehhabiler, Kütüb-i sittede rivayet edilen hadislere dayanarak türbeleri yıkmışlardır, dedik. Bununla Vehhabilerin davranışlarının zahiren doğru gibi göründüğünü fakat aslında hatalı ve isabetsiz olduğunu anlatmaya çalıştık. Şimdi yine soruyorum. Kütüb-i sittede bu manayı ifade eden hadisler var mıdır, yok mudur? Bütün muteber Hanefi fıkıh kitaplarının Kitabü'l Kerahiyye bölümünde kabir üzerine yüksek binalar yapmak mekruh sayılmıyor mu?

[Yazarın notu: Aşağıda cevap verilecektir.]

Kabir üzerine onbinlerce ve yüzbinlerce lira harcanarak bina yapılmasını İslam'a uygun bulmuyorum. Ama ecdadımızdan bize yadigâr

olarak kalan, sanat, tarih ve medeniyet bakımından değeri olan türbelerin yıkılmasını ve yok edilmesini sakıncalı ve zararlı buluyorum.

[Yazarın notu: Türbelere İslam âlimleri izin veriyor, sen vermiyorsun. Senin sözün dinde senet midir?]

Vehhabilerin türbeleri yıkmalarını, Rum suresinin 42. âyetine de aykırı buluyorum. Bu âyette müslümanların akıbetinden bahsedilmektedir.

[Yazarın notu: Rum suresi 42. âyet-i kerimesi, Müslümanların akıbetinden değil, kâfirlerin akıbetinden ibret almayı emretmektedir. (İmam-ı Kurtubi el Cami'li ahkami'l- Kur'an XIV/41)]

Yunan gavuru da işgal ettiği yerlerdeki cami ve İslam mabetlerini yıkmış ve yakmıştı. Camilere dokunmayıp sadece mezar üzerindeki binaları yıkan Vehhabiler onlarla bir tutulur mu? Elinizi vicdanınıza koyun da söyleyin: Bugün gerek Arabistan'da gerekse başka yerlerde inşa edilen camilere Yunan kâfiri bir tek kuruş vermezken, bu iş için milyonlar harcayan Vehhabiler ve Suudiler onlarla nasıl bir tutulur? Ankara'daki Kocatepe camiine Suudilerin milyonlar verdiklerini siz unutsanız bile kamuoyu hatırlayacaktır. Demek istiyoruz ki Vehhabiler türbeleri yıkmada ve diğer bazı konularda her ne kadar hatalı ve zararlı bir yol tutmuşlarsa da, bunları İslam mabetlerini yıkan ve yok eden Yunan gavuru gibi görmemek gerekir. Zira Vehhabiler Müslümandırlar, çünkü Ehl-i kıbledir.

[Yazarın notu: Vehhabilerin mülhid olduğu aşağıda bildirilecektir.]

Şevkani serbest fikirli bir âlimdir, dedik. Bununla şunu anlattık. Serbest fikirli olduğu için eski mezhebi olan Zeydiyeyi bırakarak selef yolunu tuttu. Bir kimseyi bid’at mezhebinden uzaklaştırarak selef yoluna sevk eden bir düşünce tarzı iyi midir, kötü müdür? Hükmü siz verin.

[Yazarın notu: Şevkani’nin vehhabi olduğunu kendisi söylüyor, bir de bu iyi mi kötü mü diye bize soruyor. Serbest fikirli olmak çok kötü. Niye Ehl-i sünnet olmuyor ki?]

Sırası gelmişken söyleyeyim: A. Davudoğlu Hocamızın Sübülü's-selam isimli eserini “Selamet yolları” adıyla Türkçeye tercüme ettiği Emir San'aninin durumu da aynen Şevkani gibidir. Bu eserin Arapça önsözünde müellifin taklide karşı, ictihad ve teceddüt taraftarı bir Selefi olduğu en açık şekilde yazılmıştır. Ayrıca hiçbir mezhebe de bağlı olmadığı belirtilmektedir.

[Yazarın notu: Şevkani gibi Sanani’nin de mezhepsiz olduğunu Uludağ itiraf ediyor.]

Birçok âlimleri ve mütercimleri, mezhepsiz diye teşhir ederken bu

konu üzerinde durmamanızın sebebini anlamak oldukça zor geliyor bize.

[Yazarın notu: Davudoğlu ile görüştük. Bir hata ettim, o da mezhepsiz imiş, bazı yerleri düzelttim diyerek, günahına kefaret olmak üzere, İbni Abidini tercüme etmeye karar verdi. Davudoğlu'nun bir mezhepsizin kitabını tercüme etmesi, o mezhepsizin iyi olmasını gerektirmez. Davudoğlu yazdı diye mezhepsizi mi öveceğiz? Davudoğlu hoca, başka mezhepsizleri de övdü, onu da tenkit ettik. Zor gelen anlamak şimdi kolaylaştı mı?]

Delil diye, "Ehl-i bid'at, ehli küfürden daha tehlikelidir" şeklinde asli kaynağını zikretmeden bir söz ileri sürüyorsunuz.

[Yazarın notu: Delili aşağıda bildirilecektir.]

Ehl-i bid'at iki nevidir: Şia, Mutezile ve Hariciler bid'at ehlidir. Ancak bu mezheplerin bazı kolları, mümin, müslim ve muvahhid sayıldığı, bundan dolayı ehl-i kıble deyiminin şümulüne girdiği halde, diğer bazı kollarının İslamiyet'le alakaları yoktur. Ehl-i sünnetin bu konudaki inancı şudur: "Bid'at mezhebinden bile olsa ehl-i kıbleden olan bir şahsa kâfir denemez."

[Yazarın notu: Biz kime kâfir dedik ki? Kâfirden daha tehlikeli dedik, bunu da biz değil imam-ı Rabbani hazretleri bildiriyor. Vesikası aşağıdadır.]

Buhari ve Müslim'in: Bir kimse diğer bir kimseye kâfir der de, o kimse hakikaten kâfir olmaz ise, suçlamayı yapan şahıs kâfir olur" şeklinde Server-i Enbiya'dan naklettikleri hadisi her Müslümanın kulağına küpe yapması gerekir. Tekfir, icabında geri tepen ve sahibini mahveden tehlikeli bir silahtır. Hedefini bulmadığı için sert bir cisme çarpan ve sonra sekerek sahibini öldüren kurşuna benzer.

[Yazarın notu: Uludağ bu sözünde samimi mi? Vehhabiler Ehl-i sünnete kâfir diyor. Vehhabiler kâfir olmuyor mu?]

S. Uludağ'a vesikalı cevaplar

Bu baskıda sualleri ve cevapları da kısalttık. Uludağ, sorduğumuz suallerin çoğuna cevap vermemiş, tevil ettiğini sandığı hususlara dokunmuştur. Biz ise bütün itham ve iftiralara vesikalı cevap veriyoruz. Cevaplar sıra ile şöyledir:

1- Selefiye, İbni Teymiye'nin yoludur.

2- İbni Teymiye mülhiddir.

3- Edille-i şeriyye dörttür.

4- Kıyas-ı fukahaya uymak şarttır.

5- Akıl hüccet değildir.

6- İctihadla ilgili vesikalar.

7- İtikadda hak olan Ehl-i sünnettir.
8- Dört mezhep haktır.
9- Bir mezhebe uymak şarttır.
10- Yetmişiki bid'at fırkası.
11- Felsefeciler kâfirdir.
12- İbni Rüşd felsefecidir.
13- Ehl-i kıble nedir?
14- Vehhabiler dalalettedir.
15- Türbe yapmak caizdir.
16- Vehhabiler Medine'yi bombaladılar.
17- Ehl-i bid'at, kâfirden daha zararlıdır.
18- Ehl-i sünneti yaymak gerekir.

1- Selefiye, İbni Teymiye'nin yoludur

Sahabe ve Tabiine Selef veya selef-i salihin denir. İmam-ı Eşari ve imam-ı Matüridi hazretleri bir mezhep kurmamışlar, Selefin bildirdikleri iman ve itikad bilgilerini şerh etmişler, kısımlara ayırmışlar, kısacası bu bilgileri sistemleştirmişlerdir. İmam-ı Eşari, hocası imam-ı şafi hazretlerinin yolundan, imam-ı Matüridi de imam-ı a'zam Ebu Hanife hazretlerinin yolundan dışarı çıkmamıştır, hocalarının koyduğu usulleri sistemleştirmişlerdir. Gerek imam-ı Eşari, gerek imam-ı Matüridi, gerek dört hak mezhebin imamları ve gerekse bu imamlara tâbi olan bütün müctehidler, selef itikadında idi. Yani, Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebinde idi. Selefin mezhebi, mezhep-i selef veya selef mezhebi, selefiye mezhebi değil, Ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebidir. Selefin mezhebini yani Ehl-i sünneti müdafaa için imam-ı a'zam hazretleri, Fıkh'ul ekberi, imam-ı Gazali hazretleri İlcam-ül avamı yazmıştır. İlcam, mücessime, müşebbihe ve onların yolunda olan bugünkü vehhabiler yani selefiyeciler için yazılmıştır. İmam-ı Gazali hazretleri bu eseriyle kendisinden sonra gelen vehhabilerin kamufle adı olan selefiyecilerin bid'at yolunu çürüterek tek hak ve doğru olan Ehl-i sünnet vel-cemaatin prensiplerini anlatmaktadır.

Şimdi Uludağ'ın tenakuzuna gelelim. Uludağ, **Kelam** kitabında imam-ı Gazali ve diğer âlimleri zikrederek bunların Selefiye mezhebinin yayılmasını önlediğini bildiriyor. Cevabi yazısında ise onun Selefiye mezhebini müdafaa ettiğini söylüyor. Eğer imam-ı Gazali hazretleri tek doğru ve tek hak mezhebin Selefiye mezhebi olduğunu söyleseydi, elbette bu tek hak yolun müdafaasını yapardı. Selefiye mezhebinin yayılmasını önlediğine göre, bu mezhebin hak ve doğru olduğunu söylememiş, hak ve doğru olan mezhebin, selefin mezhebi olduğunu,

yani Tabiin ve Sahabe-i kiramın mezhebi olan Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebi olduğunu söylemiş ve bunu müdafaa etmiştir.

Kelam kitabında İmam-ı Gazali'nin felsefi bahisleri red ve iptal gayesiyle Kelama soktuğu, Razi ile Amidi'nin Kelam ile felsefeyi meczederek bir ilim haline getirdiği ve Beydavi'nin ise Kelam ile felsefeyi birbirinden ayrılmaz hale koyduğu iddia edilmektedir. Bu iddialar bu büyük âlimlere yapılan çok çirkin bir iftiradır. İlmi Kelama felsefeyi karıştıranlar, bid'at fırkalarıdır. Bu âlimler selefin mezhebi olan Ehl-i sünnet vel cemaatı müdafaa ederek felsefecilerin ve bid'at fırkaların sapık fikirlerini çürüttüler. Bu cevaplar ilmi kelama felsefeyi karıştırmak değil, aksine bid'at fırkaları tarafından ilm-i kelama karıştırılan felsefi düşünceleri temizlemektir. Bu yüce âlimlere felsefeci demek kadar çirkin bir iftira olur mu? Bu iftirayı ilk defa İbni Teymiye **Vasıta** kitabında yapmıştır.

İmam-ı Gazali hazretleri, selefiyenin değil, selef mezhebinin yani Ehl-i sünnet mezhebinin hak olduğunu bunun zıddının bid'at ve dalalet olduğunu bildirmiştir. Elbette Selefin mezhebi olan Ehl-i sünnet mezhebi haktır, bunun gayrisi bid'at ve dalalettir. İmam-ı Gazali hazretleri tek hak olan bu mezhebin yayılmasını nasıl önler? Bu imam-ı Gazali hazretlerine yapılan çirkin bir iftira değil midir? İmam-ı Gazali hazretleri, selefin mezhebini değil, Selefiye sapıklığını çürütmüştür. Yine Uludağ çıkar da ibni Teymiye, imam-ı Gazali hazretlerinden sonra dünyaya geldi derse şaşmayız. Mesele şahıslar değil fikirlerdir. Demek ibni Teymiye'nin sapık fikirleri imam-ı Gazali hazretleri zamanında da varmış ki reddiyeler yazılmıştır.

İmam-ı Gazali hazretlerinin asrında bugün olduğu gibi Ehl-i sünnet itikadını bozmak için felsefeciler bir koldan, mücessime ve müşebbihe fırkaları başka bir koldan hücum etmişler, bu bid'at fırkaları Cenab-ı Hakka birçok isnatlarda bulunmuşlar. İbni Teymiye'nin müdafaa ettiği teşbih ve tecsim fikrini ileri sürmüşlerdi. Hem de bu teşbih ve tecsim fikrini ibni Teymiye ve diğer mezhepsizlerin yaptığı gibi selef-i salihine atfederek yaymaya başlamışlardı. İşte Hüccet-ül İslam imam-ı Gazali bunlara reddiye olarak buyuruyor ki:

(Dalalet fırkaları mücerred zahir-i suret ve müteşabih haberleri alıp sarılmakla Allahü teâlânın zatı ve sıfatı hakkında Cenab-ı Hakkın münezzeh olduğu suret, el ve ayak ve nüzul ve intikal ve arş üzerine istiva ve istikrar ve bunların emsali hallere itikad ediyorlar. Bununla beraber bu itikad ettikleri şeyleri selefi izamın dahi itikad ettiği şeyler olduğunu zannediyorlar. Binaenaleyh o güruh-i mekruh indinde, teşbihi

yok etmek için delillerini kâfi derecede bildirerek selefi kiramın da itikadını şerh ve beyan edeyim.) **(İlcamül avam)**

İmam-ı Eşari ile imam-ı Matüridi, Resulullahın ve Eshab-ı kiramın yolu olan Ehl-i sünnet yolundadır, bu iki fırka birbirini bid'at ve dalalet ile suçlamamıştır. **(Akaid şerhi Kesteli** s.18**)**

İmam-ı a'zam hazretleri buyurdu ki:

Allahü teâlâ sizleri 12 esas üzere ehl-i sünnet vel-cemaat mezhebinde devam etmeye muvaffak kılsın. Bu esaslar üzerinde yürüyen bid'at ehli olmaz. **(Vasiyyeti Nukirru)**

Kadı Kemaleddin bin Sinan buyuruyor ki:

İmam-ı a'zam, ilm-i kelamda parmakla gösterilirdi. Usul-i dini tedvin edip en muhkem hale getiren itikad imamlarının ilkidir. **(İşarat El meram an ibarat el imam)**

İmam-ı a'zam hazretlerinin selefiyeden olduğunu söylemek çirkin iftiradır. Taftazani hazretlerinin Akaid şerhinde de Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebinin esasları anlatılmış, selefin yolunun bu olduğu doğru yolun da bu esaslar olduğu bildirilmiş, Selefiye diye bir mezhepten bahsedilmemiştir. Selef yolunun salim bir yol olduğunu söyleyerek bundan Selefiye mezhebinin salim yol olduğunu çıkarmak akıl ve ilim dışı maksatlı bir benzetmedir. Elbette bütün Müslümanlar selef yolundadır. Halef âlimleri de selef yolundadır. Eski âlimlerin selef yolunda olduğunu sonra gelen âlimlerin bu yolu bırakıp Eşari ve Matüridi mezheplerine geçtiğini söylemek iftiradır. İmam-ı a'zamın selef mezhebinde olup da ona tâbi olan müctehidler ve âlimlerin hocalarının ve mezhep imamlarının itikadını bırakmaları kadar akıl ve ilim dışı bir iftira olmaz. İmam-ı Matüridi yeni bir mezhep kurmamış, imam-ı a'zamın bildirdiği esasları sistemleştirmiştir. Hanefi mezhebindeki âlimlerin itikadlarının imam-ı a'zamın itikadından ayrı olduğunu söylemek âlimlere yapılan büyük bir iftiradır.

Hanefi fıkıh ve kelam âlimi olan Abdülhakim Siyalkuti de, (Eşariler itikadda Matüridi gibidir, çünkü birbirlerini suçlamazlar) buyuruyor. Ebil Münteha hazretleri de buyuruyor ki: Kitap ve Sünnete yapışmak ancak Ehl-i sünnet vel cemaat yoluna yapışmakla mümkün olur. Ehl-i sünnet vel cemaat, sahabe-i kiram ve tabi'in yoludur. **(Fıkh-ı ekber şerhi** s.2**)**

Akaid-i Adudiye'ye Gelenbevi'nin yaptığı haşiyede, "Eşariyye mezhebi fırka-i naciyyedir. Bunların itikadı, sahabe-i kiramın itikadıdır" denmektedir. Müftiyüssekaleyn Ahmed ibni Kemal Paşa buyuruyor ki: Fahrü'l-İslam Ali Pezdevi, Usul-i fıkh Kitabında buyurur ki, ilim iki kısımdır: a) Tevhid ve sıfat ilmi b) Fıkıh ilmi. İkinci kısımda esas, Kitap ve

Sünnete yapışıp, bid'atlerden sakınarak Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebinde bulunmaktır. Ehl-i sünnet vel cemaat, Resulullahın, Eshabının, Tabiinin, yani selef-i salihinin yoludur. İmam-ı a'zam ve diğerleri de bu yolda idiler. **(Risale-i Münire)**

M. Said Hadimi hazretleri buyurdu ki:

Ehl-i sünnet, imam-ı Matüridi ile imam-ı Eşari'nin yoludur. İhtilafları asılda değildir. İmam-ı Matüridi Hanefi, imam-ı Eşari Şafiidir. **(Vasiyyeti Nukirru şerhi** s.156**)**

Sofiyye-i aliyyenin büyüklerinden, zahiri ve batini ilimler hazinesi Ubeydullah-i Ahrar hazretleri buyuruyor ki:

Bütün kerametleri bana verseler, fakat Ehl-i sünnet vel cemaat itikadını vermeseler, kendimi harap bilirim. Eğer bütün haraplıkları, çirkinlikleri (dertleri, sıkıntıları) verseler, Ehl-i sünnet vel cemaat itikadını ihsan eyleseler hiç üzülmem. **(Mektubat-ı Rabbani 1/193)**

Ebul Kasım İshak bin Muhammed buyuruyor ki:

Ümmetin 73 fırkaya ayrılacağı hakkındaki hadis-i şerifin devamı olan "**Sivad-ı a'zama tâbi olunuz, ayrılan Cehennemdedir**." Sivad-ı a'zam Ehl-i sünnet vel cemaattir. **(Sivad-ı a'zam** s.2**)**

(Ümmetin âlimleri dalalet üzerinde birleşmez) hadis-i şerifini imam-ı Ahmed "Müsned"inde ve imam-ı Taberani "Mu'cem-i Kebir"inde bildiriyor. **(Mevahib-i Ledünniyye)**

Bütün bu vesikalar, adı geçen iki akaid imamının müşterek mezhepleri olan "Ehl-i sünnet vel cemaat"ın doğru olduğunu sivad-ı a'zamdan (cemaattan) ayrılan Selefiyenin bid'at, dalalet ve bâtıl olduğunu göstermektedir. Uludağ diyor ki: "Selefiye mezhebinin doğru olmasından, hak olan dört mezhebin yanlış veya bid'at olması gerekmez. Zira biri itikadi, diğeri ameli bir mezheptir."

Uludağ, itikadda mezhebi diğer selefiyeciler gibi üçe ayırmaktadır: Selefiye, Matüridiyye ve Eşariyye diye. Bunlardan Selefiyenin en doğru, zıddının da bid'at olduğu söylenince diğer iki mezhebin yanlış ve bid'at olduğu meydana çıkmaz mı? Dört hak mezhebin bağlandığı bu iki mezhep bid'at olunca ameldeki dört hak mezhep de tamamen bid'at olur. Sonra dört hak mezhebe tamamen ameli ve fıkhi mezhep demek de doğru değildir. Yani bu dört hak mezhep hem amele ait bilgileri ve hem de itikada ait bilgileri bir arada toplamışlardır.

Mutezileye göre doğru çoktur. Halbuki Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebinde doğru bir tanedir. Onun için Matüridiyye ve Eşariyye mezhepleri bir mezhep olarak kabul edilmiş ve ikisine birden Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebi denmiştir.

Uludağ, “Biz Gazali kadar ileri giderek en doğru yol selef yoludur, demiyoruz” diyor. Uludağ bu cümlesi ile, hâşâ imam-ı Gazali hazretlerinin haddi aştığını, ileri gittiğini söylüyor. Her Sünni müslümanın imam-ı Gazali hazretlerinin sahip olduğu itikada sahip olması lazımdır. Elbette en doğru yol, tek kurtuluş yolu “selef yolu”dur. Selefin yoluna en doğru yol demeyen sapıktır. Uludağ, selef yoluna en doğru yol demediğine göre sapıklığını itiraf etmiyor mu?

Vesikaları ile açıkladığımız gibi selef yolu, Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebidir. Ama Uludağ, kelime oyunu yaparak seleften selefiye'nin hak olduğu gibi bir mana çıkarmaya çalışıyor.

Uludağ yazısında, “Ehl-i sünnet âlimlerinin eserlerine dayanarak Selefiye mezhebinin sapık bir mezhep olduğunu bize ispat ederseniz size minnettar kalırız” diye bir taahhütte bulunuyor. Eğer sözünde samimi ise, biz, bize minnettar kalmasını istemiyoruz, sadece tevbe edip sivad-ı a'zama (yani Ehl-i sünnet vel cemaate) sarılmasını istiyoruz. Dinimiz, açık işlenen günahın tevbesinin de açık olmasını emrettiği için, tevbe ettiğini bildirmesi ve herkese duyurması lazımdır.

Hayali ismiyle meşhur Ahmed bin Musa hazretleri buyuruyor ki:

Ehl-i hak, Ehl-i sünnet vel cemaattır. **(Şerh-i akaid haşiyesi** s.10**)**

Uludağ, kendi aleyhine delil olan imam-ı Sübki'den de nakil yaparak mütekaddimin ve müteahhirinden selef mezhebine gidenler olduğunu söylüyor. Elbette önceki ve sonraki bütün âlimler selefin yolundadır. Selefin yolunda gitmeyenler sapık veya kâfirdir. İmam-ı Sübki, selefiye demiyor selef diyor. Selef de halef de, selef mezhebinde idi. **(Tabakat-üş-Şafiiyye** 1/ 66**)**

Yoksa bunlar selefiye mezhebinde idiler demiyor. Hâşâ İmam-ı Sübki, selefiye'yi müdafaa etse, hiç bu sapık mezhebi ihyaya çalışan ibni Teymiye’ye reddiye yazar mı? İmam-ı Sübki, **Erreddü li-İbni Teymiye** ve **Şifa-üs-sikam fi ziyareti Seyyid-il enam** kitaplarında ibni Teymiye’nin sapıttığını kuvvetli delillerle ispatlamıştır. Halef âlimleri selef âlimlerinin yolunu ihyaya çalışmıştır. Uludağ'ın da itiraf ettiği gibi ibni Teymiye ve talebesi ibnül Kayyim de Selefiye'yi ihyaya çalışmıştır. Bütün bu vesikalardan İbni Teymiye’nin ihyaya çalıştığı selefiye, selefin yolu değildir. Çünkü öyle olsaydı, Uludağ'ın şahit gösterdiği imam-ı Sübki gibi âlimler ibni Teymiye’ye reddiye yazmazlardı. İbni Teymiye ve onun yolundan gidip kendilerine selefi denilen sapıklar sivad-ı a'zamdan ayrılıp dalalete yuvarlanmışlardır. Bu sapıklar kendilerine selefi veya selefiye demeyip de selef mezhebindeyiz deseler, hatta Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebindeyiz deseler ne çıkar. Çünkü her sapık, her bid’at fırkası kendi

fırkasının Ehl-i sünnet olduğunu, fırka-i naciyye olduğunu bildirmiştir. Hakkı bâtıldan ayıran sivad-ı a'zamdır. Her devirde sivad-ı a'zamdan ayrılan türediler zuhur etmiştir. Şimdi Uludağ ve diğer selefiler, selefiye kelimesini yutturamadık, kitaptan bu kelimeyi çıkarıp biz de Ehl-i sünnet vel cemaattanız deseler ve İbni Teymiye'nin savunduğu sapık yolu savunsalar ne çıkar? Bu sapıklığa selefiye mezhebi değil selef mezhebi dense ne olacak? Mezhepsiz İbni Teymiye, mezhepsizlik zehrini teneke kupa içinde değil de altın kupa içinde sunmak istemiş, selef kelimesinden istifade ederek bu kelimeyi istismar ederek kendi sapık yolunu hak yolmuş gibi göstermeye çalışmıştır.

Müteşabih âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerin tevilinde takınılan tavrı ifade için kullanılan "mezhebüs-selef" tabirini mezhepler tarihi ve kelam ilmi açısından ıstilahi manadaki mezhep şümulü içine sokmak mümkün değildir. Selef-i salihinin daha çok sükut ve tefviz mahiyetindeki bu tutumunu, Eşariyye ve Matüridiyye'nin müşterek itikadi mezhebi Ehl-i sünnet vel cemaat mezhebi gibi mezhep olma bakımından aynı kategoride mütalaa etmeye imkan yoktur.

Sırf müteşabih âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerin tefviz (ilmi ilahiye havale) veya teviline münhasır kalan bir ictihad farkından başka aralarında herhangi bir fark bulunmayan Ehl-i sünnetin, Selefi ile Halefinin birbirlerinden ayrı mezhepler olarak göstermek çok yanlıştır.

Gerek Selefin ve gerekse Halefin müteşabih lafızlar karşısında tenzih-i Bâri açısından takındıkları tavır, birbirinden farklı sayılmaz. Tenzih-i Bâri noktasından, zahirine hamledilmesi mahzurlu olan bu kabil lafızların anlaşılması hususunda selef, icmali, halef ise tafsili tevil yolunu tercih etmiştir. **(El Fetavel Hadisiyye)**

İbni Teymiye, her ne kadar müteşabihatın tevilinden imtina konusunda kendisine selefi ve bilhassa imam-ı Ahmed'i örnek aldığını iddia ediyorsa da tarihi gerçekler bunun aksinedir. İbni Kudeme tevili kötülerken, imam-ı Ahmed'in, kurbiyyet, maiyyet ve ihata ifade eden âyet-i kerimeleri ilim ile açıkladığını bildirmektedir. **(Zemm'ut-Tevil s. 41)**

Bazı mezhepsizler, imam-ı Ahmed'in de selefiyeden olduğunu iddiaya kalkışmışlarsa da, birçok eserlerle bunun aksi ispat edilmiştir. Bu mevzuda ibni Cevzi, imam-ı Ahmed'in mücessime ve müşebbiheye mütemayil olmadığını bildirmektedir. **(Def u-Şübhet'it Teşbih s. 6)**

Selefiye sapıklığı için imam-ı Gazali hazretlerinin **İlcam-ül Avam** isimli eserini şahit göstermek çok gülünçtür. Büyük İmam, **İlcamı** sırf selefilik iddia eden mücessime ve müşebbihe fırkaları için yazmıştır. Bu eserinde tevilin caiz ve gerekli olduğunu bildirerek buyurur ki: Filan belde

filan valinin elindedir denilir. Bu cümleden hiç kimse birinci manayı anlamaz. Çünkü bir belde, elin içine alınmaz. O halde burada, isti'are vardır. Valinin eli kesik bile olsa, yine aynı ifade kullanılır. **(İlcam-ül Avam an ilm'il kelam s. 4)**

Uludağ, selefiye sapıklığı için, Allame Sadüddin-i Taftazani'yi bile şahit göstermeye cüret etmiş. Halbuki o allame diyor ki: Selef yolu en salim olanı, Halef yolu da en faydalı olanıdır. **(Şerh-ü Akaid)**

Selef-i salihin zamanında sapık fırkalar olmadığı için müteşabih nasslar tevil edilmemiştir. Fakat zamanla selefilik iddia eden mücessime ve müşebbihe gibi bid'at ve dalalet fırkalarının yayılma istidadı belirince, Halef denilen Ehl-i sünnet âlimleri bunların karşısında kayıtsız kalmamıştır. Sıfatı ilahiyye teallük eden müteşabih nassları tevilde aşırı giderek rasyonalist (akılcı) bir tutumla sıfatları inkâra yönelen Mutezile ile müteşabih haberleri olduğu gibi zahirine hamlederek Tenzihi Bari ile telifi mümkün olmayan teşbih yoluna kayanlar arasında orta bir yol takip ederek İslamiyet'in ruhuna tam manasıyla uygun olan Ehl-i sünnet itikadını müdafaa etmeyi zaruri görmüşlerdir.

İmam-ı eşari, önceleri tevile lüzum görmemişse de, sonra Halefin tevile mütemayil tavrını bariz olarak ortaya koymuş, tecsim ve teşbihe kaçan izahları reddetmiştir. **(İstihsanu'l Havz fi İlmil kelam)**

İmam-ı Eşari'den sonra Bakıllani, imam'ül Haremeyn el-Cüveyni, imam-ı Gazali ve Abdulkerim eş-Şihristani de aynı yolu takip etmiştir. İmam-ı Fahreddin el-Razi de aynı yolu müdafaa edenlerdendir.

İbni Sübki'nin babası Subki-Kebir, Takiyuddin Ali bin Abdülkafi de, İbni Kayyım'ın Nuniyye'sine bir reddiye yazarak seleficilik iddiasındaki Haşeviyyenin (mücessimenin) belini kırmıştır.

2- İbni Teymiye mülhiddir

Selefiye'yi ihyaya çalıştığı Uludağ tarafından bildirildiği için ibni Teymiye'nin sapıklığını ispat etmek vacip oldu. Kitabımızın başında [**Mezhep ve Mezhepsizlik** maddesinde, **Bazı şahıslar hakkında özet bilgi** kısmında] ibni Teymiye hakkında âlimlerin söyledikleri, onu tekfir ettikleri bildirilmişti. Daha fazla vesika gereksizdir.

3- Edille-i şeriyye dörttür

Edille-i şeriyye, Kitap, Sünnet, İcma ve Kıyas-ı fukaha olmak üzere dörttür. **(Mecmua-i Zühdiyye, Seyf-ül Ebrar el-meslûl alel füccar)**

Fakat Uludağ, Şia'ya göre şer'i delilleri şöyle sıralıyor:

(Kur'an, hadis, icma, akıl. Kıyas delil değil, imamların rivayet ettikleri hadisler esastır. İctihad kapısı açıktır.) (Kelam kitabı, s. 80) Bahsin

sonunda diyor ki: Caferiler sünni talakı kabul, bid'i talakı reddederler. Ehl-i kitap kadınları ile evlenmeyi caiz görmezler. Bunun dışında fıkhi konularda sünnilere benzerler.” (s. 81)

Kıyası kabul etmiyor, aklı delil sayıyor, bir de sünnilerle aynı diyor. Kime yutturuyor ki?

Uludağ diyor ki: Zeydiler ictihad kapısının açık olduğuna inandıklarından aralarında müctehidler yetişmiştir. (Kelam Kitabı, s. 76)

Uludağ bunları söylemekle ictihad kapısının açık olduğu ve şer'i delilin de Şiiler gibi olması gerektiğini bildirmek istiyor. Zeydiler ictihad kapısının açık olduğuna inandıkları için müctehidler yetişmiş, ne demek bu? Biz de zeydiler gibi inanırsak müctehid yetiştiririz demek değil mi?

Bir insan imanın altı şartından beşine inansa, birine inanmasa diğer beşine de inanmamış sayılır. Bir kimse yüz tane Ehl-i sünnet kitabı tavsiye etse, bir tane de Abduh gibi mezhepsiz bir masonu tavsiye etse, bir damla idrarın bir bardak suyu kirlettiği gibi, tavsiye işi zararlı olur. Bir bardak bal şerbetini bir damla zehir, içilmez hale getirir.

4- Kıyas-ı fukaha’ya uymak şarttır

Kıyas hüccettir. **(Seyf-ül Ebrar, Mektubat-ı Rabbani)**

Herkesin bir müctehidi taklit etmesi lazımdır. **(Dürer ve Gurer)**

Kıyas ve ictihad dinin dört temelinden birisidir. **(Mektubat-ı Rabbani)**

5- Akıl hüccet değildir

Akıl, peygamberlik makamındaki bilgileri anlamaktan acizdir, inanmaktan başka çare yoktur. **(İmam-ı Gazali, El Munkızü mined-dalal)**

Her şey akıl ile anlaşılabilseydi peygamberler gönderilmezdi. **(Mektubat-ı Rabbani 3/ 36)**

Akıl göz gibi, din de ışık gibidir. Işıksız cisimler görülmez. Din ışığı olmadan da akıl, hakikati göremez. **(Seyyid Abdülhakim Arvasi, S.Ebediyye)**

6- İctihadla ilgili vesikalar

Uludağ, mezhebe ve kıyas-ı fukaha’ya uymanın öneminden hiç bahsetmiyor. Kur’an-ı kerimde her şey açık olsaydı, hadis-i şeriflere ve ictihada (kıyas-ı fukaha’ya) lüzum kalmazdı. **Berika** kitabında buyuruluyor ki: Bizler müctehid değiliz, bize “mukallid” denir. Bizim gibi mukallidler için delil, fıkıh âlimlerinin ictihadlarıdır. Bir âyet-i kerime ve hadis-i şerif, bunların sözlerine uymaz görünürse, kendi anladıklarımıza değil, âlimlerin anladıklarına uymamız lazımdır. Bunlar, onları görmemiş veya görmüşler de anlayamamışlar demek caiz değildir. (s. 376)

7- İtikadda hak olan Ehl-i sünnettir

Yukarıda imam-ı Matüridi ile imam-ı Eşari hazretlerinin müşterek mezheplerinin Ehl-i sünnet vel cemaat olduğu bildirilmişti. **Fetavel haremeyn bi recfi nüdvetil meyn** isimli eserde de, Ehl-i sünnet vel cemaatın dışında kalan her fırkanın ehl-i bid'at olduğuna inanmak icmai bir farzdır deniyor.

8- Dört mezhep haktır

Tahtavi ismiyle meşhur, Hanefi âlimlerinden Ahmed bin Muhammed bin İsmail, **Dürr-ül muhtar** haşiyesinde (zebayıh) kısmında "**Dinde fırkalara ayrıldılar**" âyet-i kerimesini ve ümmetin 73 fırkaya ayrılacağını bildiren hadis-i şerifi zikretmekte, Kur'an-ı kerimdeki **Allah'ın ipi**nden maksat cemaat, cemaatın da fıkıh ve ilim sahipleri olduğu, fıkıh âlimlerinden bir karış ayrılanın dalalete düşeceği, Cehenneme gideceği, sivad-ı a'zamın fıkıh âlimlerinin yolu olduğu, Peygamber aleyhisselam ve hülefa-i raşidinin yolunun fıkıh âlimlerinin yolu olduğu, bu yoldan ayrılanların Cehenneme gideceği bildirilmektedir. Fırka-i naciyyenin, Ehl-i sünnet vel cemaat denilen fırka olduğu, Allahü teâlânın tevfîkının bu fırkada bulunanlara, gazabının ise bu fırkadan ayrılanlara olduğu, bu fırkanın bugün dört mezhepte toplandığını, bu dört hak mezhebin ise Hanefi, Maliki, Şafii ve Hanbeli mezhepleri olduğu, bu zamanda bu dört hak mezhepten birine tâbi olmayan kimsenin bid'at sahibi olup Cehenneme gideceği bildirilmektedir.

Bu vesikadan da anlaşılacağı üzere itikad mezhebi üç değil tektir, dört hak mezhepten ayrılan mezhepsizler bid'at ve dalalet ehli olup Cehennemliktir. Yukarıdaki hususlar, imam-ı Münavi, Şah Veliyullah Dehlevi gibi âlimlerce de teyid edilmektedir. **(Seyf-ül Ebrar)**

El-Mesailül-müntehabatü fir-risaleti vel vesileti isimli eserde dört mezhepten başkasıyla amel etmek caiz değil, bunda icma hasıl olmuştur denmektedir.

El-Besair li-münkir-it-tevessüli bi-ehlil-mekabir kitabında diyor ki:

Bugün her Müslümanın dört mezhepten birisinde bulunması vaciptir, dört mezhepten birinde bulunmayan, Ehl-i sünnetten ayrılmış olur, Ehl-i sünnetten ayrılan da sapık veya kâfir olur.

Sebilün-Necat an bid'ati Ehli zigı ved-dalale isimli eserde şöyle denmektedir:

Vehhabiler, reisleri olan ibni Teymiye'nin talebesi ibn-ül Kayyim'in (i'lamil Muvakkiin) kitabında (kendisinde ictihad şartı bulunmayan kimsenin Kur'andan ve hadisten ahkam çıkarması caiz değildir. İctihad

şartı bulunmayan kimsenin, mezheplerden birisine uyması vaciptir ve dört mezhepten başkasına uymak caiz değildir. Çünkü diğerleri müdevven değildir) diyor.

Yusuf-i Nebhani hazretleri, “Herbiri hidayet yıldızı olan Eshab-ı kiramı bile müctehid olmayanın taklit etmesi caiz değildir” buyuruyor. **(Huccetullahi alel âlemin)**

9- Bir mezhebe uymak şarttır

Bu konuda yeterli vesika verdik. Bir de Uludağ'ın büyük âlim, büyük mutasavvuf, müceddid-i elfi sani diye övdüğü imam-ı Rabbani hazretlerinden bir vesika verelim. İmam-ı Rabbani hazretleri **Mebde ve mead** risalesinin 28. fıkrasında diyor ki: (Mezhepten çıkmak ilhaddır.)

10- Yetmişiki bid’at fırkası

Bu konuda da yeterli vesika verdik. Sadece bu konudaki hadis-i şerifi bildirelim: İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: (Tirmizi’nin bildirdiği hadis-i şerifte, **(Ümmetim 73 fırkaya ayrılır, 72 si Cehenneme gider, yalnız bir fırkası kurtulur. Bu fırka, benim ve Eshabımın yolunda gidenlerdir)** buyuruldu. Bu fırkaya Ehl-i sünnet vel-cemaat denir. **(c.2, m.67)**

11- Felsefeciler kâfirdir

İmam-ı Gazali hazretleri, **El-Münkızu min-ed dalal** isimli eserinde felsefecilerin kâfir olduğunu ispat etmiş, bilhassa bunların inanıp savundukları şu üç konuda küfre düştüklerini göstermiştir:

1-Âlem, Allah gibi ezeli ve ebedidir.

2-Allah cüz'i olan şeyleri bilmez.

3-Bedeni bir haşr yoktur.

İmam-ı Gazali hazretleri, **mezkur eserinde** Kelam ilminin gayesi, Ehl-i sünnet itikadını bid’at ehlinin teşvişinden korumak olduğunu bildirmiştir.

Hakikat bu iken, Uludağ çıkıyor, İslam âlimlerini felsefeci olarak suçluyor. Mesela **Kelam** kitabında imam-ı Razi için ”Razi, kelamcı ve filozoftu” diyor. Aynı sayfada hemen iftirasını yapıştırıyor: “Kelamla felsefeyi birbirine kaynaştırmıştı” diyor. Aynı iftira, imam-ı Beydavi için de yapılıyor. “Beydavi kelamla felsefeyi ayrılması güç bir şekilde meczetmiştir” diyor.

12- İbni Rüşd felsefecidir

Kelam Kitabının 36. sayfasında ibni Rüşd'ün felsefeci olduğu ve İbni Rüşd'den sonra felsefenin kelamcıların eline geçtiği bildirilmektedir.

İmam-ı Gazali hazretleri **El-münkızü min-ed dalal** isimli eserinde

ibni Sina, Farabi ve onlara uyanları tekfir etmektedir.

İbni Rüşd, ibni Sina ve Farabi'ye uymuş mu, uymamış mı? Uyduğu, imam-ı Gazali'yi tenkit bile ettiği sabit değil mi? İmam-ı Gazali ise bunlara ve bunlara uyan herkesi tekfir ettiği bilindiğine göre artık "imam-ı Gazali ibni Rüşd'ü nasıl tekfir edebilir ki" demek demagojiden başka bir şey değildir.

İbni Rüşd'ün küfrü bilinirken ve hatta, **İslam'da mürşid ve irşad faaliyeti** isimli kitabında ibni Rüşd'ü İslam'ın ilahiyatına inanmayan bir kimse olarak bildiren Uludağ, neden ibni Rüşd'ü imam-ı Gazali'ye ve bize karşı müdafaa etmeye kalkmıştır? **(Kelam, s.45)**

13- Ehl-i kıble nedir

Uludağ, vehhabilerin ehl-i kıble olduğunu ve ehl-i kıbleyi de çok sevdiğini söylüyor. Vehhabilerin dalaletlerini ispat etmeden önce ehl-i kıblenin ne olduğunu ve vehhabileri sevmenin küfrü gerektirdiğini vesikalarla bildirelim. Bir fıkıh ve kelam âlimi olan Şihristani (Ebul Feth Muhammed bin Abdülkerim) buyuruyor ki:

Birinci vesika: "İmam-ı a'zam ve imam-ı Şafii ehl-i kıble olana kâfir denmez buyurdular. Bu sözün manası, Ehl-i kıble olan, günah işlemekle kâfir olmaz demektir. 72 fırka âlimleri ve bunlara uyanlar Ehl-i kıbledir. Fakat zaruri olan ve icma ile bildirilmiş olan din bilgilerinde ictihad caiz olmadığı için, böyle bilgilere inanmayan, sözbirliği ile kâfir olur. **(Milel-nihal tercümesi** s. 69**)**

İkinci vesika: Fıkıh, tefsir, hadis ve tasavvufta derin bir âlim olan Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki: Bid'at sahibi olanların, yani Ehl-i sünnetten ayrılmış olan yetmişiki fırkanın hepsi Ehl-i kıble oldukları, her ibadeti yaptıkları halde adil değildirler. Çünkü ya mülhid olarak imanları gitmiştir veya bid'at sahibidirler ki bu da en büyük günahtır. (**Hadika** s. 139)

Üçüncü vesika: İbni Abidin (Seyyid Muhammed Emin bin Ömer bin Abdülaziz) buyuruyor ki: Hadis-i şerifte **(La ilahe illallah ehline kâfir demeyiniz. Bunlara kâfir diyenin kendisi kâfir olur)** buyuruldu. Bu hadis-i şerifteki "La ilahe illallah" ehlinden maksat, Ehl-i kıble olan kimsedir. Böyle kimse icma ile ve zaruri olarak bildirilmemiş inanılacak şeylerde Ehl-i sünnetin doğru yolundan ayrılınca veya başka bir büyük günah işleyince kâfir olmaz demektir. Fakat Ehl-i sünnetten ayrılan kimse icma ile zaruri olarak öğrenilen din bilgilerinden birine inanmazsa buna Ehl-i kıble denmez, o kâfirdir. **(s. 377)**

Dördüncü vesika: Uludağ ve diğer selefilerce de büyük bir âlim olarak bilinen imam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: Cehenneme

girecekleri bildirilmiş olan 72 Bid'at Fırkası, Ehl-i kıble oldukları için tekfir edilmez. Fakat bunların dinde inanması zaruri olan hususlara inanmayanları ve Ahkam-ı şeriyyeden her Müslümanın işittiği bildiği şeyleri reddedenleri kâfir olur. **(Mekt. 3/ 38)**

Beşinci vesika: İmam-ı Sübki, imam-ı Tahavi'nin el Adide isimli eserinde "Ehl-i kıble tekfir edilmez" sözü için diyor ki: "Bizim kıblemize dönerek namaz kılan herkes ehl-i kıble sayılmaz. Baksana kâfir oldukları icma ile sabit olan münafıklar da kıblemize dönüp namaz kılmaktadır. **(Tabakatü'ş-Şafii)**

Bu vesikalardan anlaşıldığına göre Ehl-i kıble demek, icma ile ve zaruri olarak bilinen din bilgilerinin hepsine inanan Müslüman kimse demektir. Böyle kimse sapık inanışı ile kâfir olmaz. Değil Ehl-i sünnet itikadındaki Müslümana, böyle sapık bir Müslümana dahi kâfir diyenin kendisi kâfir olur. Zaten Uludağ da, Karaman gibi, tekfiri geri tepmeli topa benzetmiştir. Sapık bir Müslümanı tekfir eden kâfir olduğuna göre, acaba mezhepsiz ibni Teymiye, Şeyh-i Ekber Arabi hazretleri gibi evliyaya kâfir demekle kendisi kâfir olmamış mıdır? Uludağ'ın kendisi de itiraf ettiği gibi vehhabiler, Ehl-i sünnet Müslümanlarına müşrik, kâfir demektedirler, acaba kendileri kâfir olmuyor mu? Bu tekfir topunun, İbni Teymiye mezhepsizine, vehhabilere ve kendilerine selefi denilen sapıklara bir zararı dokunmuyor mu? Küfre rıza küfürdür. Müslümanlara müşrik diyen vehhabileri, Ehl-i kıble diyerek sevmek imandan mı, yoksa dalaletten mi ileri gelmektedir?

Vehhabileri, Ehl-i kıble olarak yani bid'at fırkalarından birisi olarak kabul edelim. Bu takdirde Uludağ'ın Ehl-i kıbleyi (Bid'at ehlini) sevmesinin felaketini vesikalandıralım.

Birinci vesika:

Seyyid Abdülkadir-i Geylani hazretleri, **Gunye**'de şu hadis-i şerifi nakletmektedir:

(Bid'at ehli ile güler yüzle veya onu sevindirecek bir hâl ile görüşen kimse, Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselama indirdiğini [Kur'an-ı kerimi] **istihfaf etmiş olur.)** [Hatib]

Bilindiği gibi Kur'an-ı kerimi istihfaf etmek, hafife almak küfürdür.

İkinci vesika:

Gunye'de deniyor ki:

"Tasavvuf büyüklerinden Fudayl bin Iyad buyuruyor ki, "Bid'at ehlini sevenlerin ibadetlerini, Allahü teâlâ kabul etmez, kalblerinden imanlarını çıkarır. Allahü teâlâ bid'at sahibine kızanın bütün günahlarını mağfiret eder ümidindeyim."

Üçüncü vesika:

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Bid'at sahibine kıymet veren İslamiyet'i yıkmaya yardım etmiş olur. **(Mekt. 1/ 165)**

Dördüncü vesika:

Müftiyüs-Sekaleyn Ahmed İbni Kemal Paşa şu hadis-i şerifi nakletmektedir:

(Bid'at ehline ihanet eden, en büyük korku günü emniyette bulunur.) [Risale-i Münire]

Beşinci vesika:

Bu vesikadaki hadis-i şeriflerden ikisi, bid'at ehlini sevenlerin hâlini ve bid'at ehline buğzedenlere verilecek mükafatları bildirmektedir. Ayrıca bid'at ehline sevgi besleyenin kalbinden iman nurunun çıkacağı da bildirilmiştir. **(Seyf-ül Ebrar, s. 24-25)**

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bid'at sahibine hürmet eden, İslamiyet'i yıkmaya yardım etmiş olur.) [Taberani]

(Kim bid'at ehlinden buğz ederek yüz çevirirse, Allahü teâlâ onun kalbini korkulardan emin kılar ve imanla doldurur. Bid'at ehline sert muamele edeni de, en büyük korku gününde emin kılar. Bid'at ehlini hakir ve zelil göreni de, Cennette yüz derece yükseltir. Bid'at ehline selam veren veya onu sevindirici şeyle karşılayan, Kur'an-ı kerimi küçümsemiş olur.) [Hatib]

Bu vesikalardan anlaşıldığına göre, vehhabiler, ehl-i kıbleye dahil bir bid'at fırkası kabul edilse bile hadis-i şeriflere inanan kimsenin derhal tevbe etmesi lazımdır.

14- Vehhabiler dalalettedir

Selefiler, Vehhabiliğe sünni mezhep diyorlar. Uludağ ise bir dergide vehhabileri şöyle tenkit ediyor: Kâfir veya sapık demeyi aklımızdan geçirmediğimiz vehhabiler, İslam'ın teceddüd, tekamül ve inkişaf seyrini anlayamadıkları için yanlış bir yol tutmuşlardır. **(Nesil Dergisi c.1, s.11)**

Uludağ, bu ifadesiyle vehhabilerin sapık bile olmadıklarını yani bid'at fırkaları içine bile girmediklerini söylüyor. **Nesil'in 2. cilt ve 2 sayılı dergisinde** ise, ibni Teymiye'nin görüşlerinin cebren tatbikat sahasına konulmasından Vehhabiliğin doğduğunu, Vehhabilerin, **Şu elimdeki değneğin faydası var, fakat Resulullahın faydası yok** diyerek kabri şeriflerini ziyaret eden Sünni Müslümanlara zulüm ve işkence ettiklerini, ölülerin ruhundan yardım ve şefaat isteyen kimselerin öldürülmesi

gerektiğini, zira müşrik olduklarını belirterek bu öldürme işini kısmen gerçekleştirdiklerini, Abduh ve Abduhcu cereyanın geniş ölçüde ibni Teymiye ve vehhabileri takip ettiğini yazmaktadır.

Müslümanları tekfir edenin kendisinin kâfir olacağını bizzat Uludağ nakletmişti. Acaba bu tekfir topu, ibni Teymiye'ye, Vehhabilere ve mezhepsizlere tesir etmiyor mu?

Suudi Arabistan'ın Vehhabi Kralı tarafından 1349 (m.1930) tarihinde Vehhabi âlimlerince kurulan bir komisyon nezaretinde basılan **Kitabü's-Sünne** isimli hezeyanname küfürle doludur. Vehhabi âlimleri (!) bu kitapta güya tevhid inancını savunarak Allahü teâlânın Tevrat'ı yazarken sırtını bir kayaya dayadığını, Kürsi üzerinde oturup dört parmak kadar boşluk kaldığını ve daha buna benzer birçok teşbih ve tecsim fikrini bizzat kendi adamları bildirmektedir. Bu Kitaba cevap olmak üzere Ebu Hamid b. Merzuk, **Beraetül Eşariyyin** isimli eserini kaleme almış, vehhabilerin küfürlerini ispat etmiştir.

Seyf-ül Ebrarda vehhabiler hakkında geniş malumat verilmekte, ibni Teymiye'nin vehhabilerin önderi olduğu, Onun şeyh-ül-İslam değil, dalalet ve günah şeyhi (önderi) olduğu, vehhabiliği aslında bunun çıkardığı, nihayet M. bin Abdulvehhabın bu sapık yolu daha fazla canlandırdığı, Vehhabilerin lideri ibni Suud'un da mülhid olduğu bildirilmektedir.

Vehhabilerin mülhid olduğunu bildiren vesikalardan bazıları da şunlardır:

(Minhatül-Vehbiyye-fireddi-alel vehhabiyye), (Tarihi vehhabiyan), (Ahmed Cevdet Paşa'nın tarihi 7. cildinde)

Vehhabiler, Ehl-i sünnete müşrik dedikleri için mülhid oluyorlar.

Teşbih ve tecsim inançları yüzünden mülhid oluyorlar.

Ehl-i sünnetin yayılmasına mani oldukları için mülhid oluyorlar, kısacası çok katmerli mülhid oluyorlar. İşte bu sebeplerden dolayı **İbni Abidin**, 3. cildinde bagileri anlatırken Vehhabilerin mülhid olduğunu bildirmiştir. Aynı sebepler yüzünden Muhammed Zihni Efendi, **Nimet-i islam** kitabında nikah bahsinde, evlenilmesi haram olan kadınları sayarken Hıristiyan ve Yahudi kitaplı kâfirleriyle evlenilebileceğini; fakat Batıniyye, İbahiyye ve Vehhabiyye gibi zındıklarla evlenilemeyeceğini, bildirmektedir. Nimet-i İslam kitabı Ehl-i sünnet Müslümanlarınca muteber bir kitap olduğu gibi, mezhepsizlerin avukatlığını yapmış olan yaygaracı Ahmet Gürtaş bile bu kitabın çok kıymetli, hatta "Şaheser" olduğunu **Mezhepsizlik Yaygarası**nda bildirmişti.

Acaba bu vesikalar karşısında S. Uludağ, hâlâ vehhabileri Ehl-i kıble oldukları için sevdiğini söyleyebilecek mi? "Sapık olduklarını dahi

aklımdan geçirmem” diyebilecek mi?

Medine’yi bombaladılar: Vehhabiler, Ehl-i sünnet Müslümanları “müşrik” [yani kâfir] bildikleri için yapmadıkları zulüm ve işkence kalmamıştır. Taif'deki Müslümanlara çok işkence yapmışlar, kadınları ve çocukları barbarca öldürdükleri Ahmet bin Zeyni Dahlan'ın **Hulasat-ül kelam** Kitabında ve Eyyüp Sabri Paşa'nın **Tarih-i vehhabiyyan** kitabında uzun yazılmıştır. Yine Seyyid Zeyni Dahlan'ın **El-fütuhat-ül İslamiyye** isimli eserinin “Fitnet-ül vehhabiyye” başlığı altında vehhabilerin bozuk itikadlarını ve Müslümanlara yaptıkları zulüm ve işkenceler anlatılmaktadır. Bu kitaplarda özetle deniyor ki:

“Vehhabiler Taif kalesine saldırıp, kadın-erkek, çoluk-çocuk demeyip öldürdüler. Beşiktekileri bile parçaladılar. Dere gibi sokaklardan kanlar aktı. Evleri basıp her şeyi yağma ettiler. Şehitleri günlerce (16 gün) hayvanların ve kuşların yemesi için bir tepeye bıraktılar. Vehhabiler, kütüphane, tekke ve evlerden ne kadar, Kur’an-ı kerim, tefsir, hadis ve din kitabı varsa hepsini parçalayıp yerlere attılar. Kur’an-ı kerim ve din kitaplarının altın işlemeli meşin ciltlerinden çarıklar yapıp kirli ayaklarına giydiler. Meşin ciltler üzerinde âyet-i kerimeler bulunmaktaydı. Yerler hep bu mübarek kitapların yaprakları ile doluydu. Sabah uyandıkları vakit bu yaprakların yok olduğunu gördüler. Bu zulümlerden sonra Eshab-ı kiramın, evliyanın ve âlimlerin kabirlerini, türbelerini yıktılar. Abdülaziz bin Suud 1926’da Peygamber aleyhisselamın mübarek türbesini de bombaladı.”

Feth-ül Mecid ve **Keşf'üş şübühat** isimli vehhabi kitaplarında, vehhabi olmayanların kanları ve malları helal diye yazdığı için, inançlarının gereği yukarıdaki zulümleri yaptılar.

15- Türbe yapmak caizdir

Ehl-i sünnete göre kabir üzerine süs için, öğünmek için türbe yapmak haramdır. Unutulmamak için olursa mekruhtur. Meyyiti hırsızdan, hayvandan korumak için yapılırsa caizdir. İşte vesikaları:

Birinci vesika:

Abdülgani Nablüsi hazretleri, **Keşfün-nur an eshab-il kubur** isimli eserinde diyor ki:

“Âlimlerin, velilerin kabirleri üzerine türbe yapmak cahillerin hakaretlerinden korumak içindir.”

İkinci ve üçüncü vesika:

Hanefi Fıkıh âlimi Ebul Kasım-ı Semerkandi **Cami-ul Fetava** isimli eserinde, imam-ı Süyuti, **Tenvir**de, “Kabir üzerine kubbe yapmak mekruh

değildir” diyorlar.

Dördüncü vesika:

Meşhur fıkıh âlimi Halebi İbrahim, **Halebi-yi kebir’**in sonunda, âlimlerin, büyüklerin kabirlerini korumak için türbe yapmak caizdir“ diyor.

Beşinci ve altıncı vesika:

İmam-ı Şarani, **Mizan-ül Kübra’**nın ve İbni Abidin **Ukud-üd-dürriyye’**nin sonunda kabirleri korumak için türbe yapmanın caiz olduğunu bildirmişlerdir.

Uludağ’ın türbeye mekruhtur diyerek karşı çıkması, sadece vehhabileri haklı göstermekle kalmaz, Eshab-ı kirama ve **icma**'ya karşı gelmiş de olur. Çünkü, türbe mekruh olsaydı Eshab-ı kiram, Peygamber aleyhisselamı bir oda içine defnederler miydi? Hücre-i saadetten sonra ilk yapılan türbe mübarek zevcelerinin (validelerimizin) kabirlerinin üzerlerine yapılan kubbedir.

Hücre-i saadetin Mescid-i Nebevi içinde bulunması Hulefa-i Raşidin zamanında olmadı mı? Hicri 17. senesinde Hazret-i Ömer, Eshab-ı kiramın sözbirliği ile mezkur mescidi genişletmedi mi? Yine Eshab-ı kiramla istişare ederek Hazret-i Osman mezkur mescidi genişletmedi mi?

Ondört asırdır bu kadar mezhep imamları, âlimler gelmiş geçmiş hiç kimse türbelere bir şey dememiş, Uludağ nasıl oluyor da mekruh diyor hayret etmemek imkansız. Yoksa büyük âlimler Kütüb-i sittedeki hadis-i şerifleri bilmiyorlar mıydı? Yalnız Uludağ ve vehhabiler mi biliyordu? Uludağ enteresan adam, türbenin yapılmasını uygun bulmuyor, fakat yapıldıktan sonra yıkılmasını doğru bulmuyor. Bunu da âyete istinat ettiriyor. Vehhabiler o âyeti bilemeyecek kadar cahiller mi?

Mezkur âyet-i kerimenin manası Uludağ'ın aleyhine delildir. İmam-ı Kurtubi'nin **Cami'ul-ahkam** isimli tefsirinde mezkur âyet-i kerimenin, dünyevi kudretlerine güvenen kâfirlerin akıbetlerinin ne olduğunu görmeyi, onların yıkılan saray ve tahtlarından geri kalan harabeleri görerek ibret almayı emrettiği bildirilmektedir. **Uludağ** ise müminlere ait eserlerin Vehhabilerce yıkılıp ibret alınması gibi tam ters bir mana çıkarıyor. Yarın da bir mezhepsiz çıkıp, bu âyet, eski kavimlerin yaptığı eserlerin yıkılmasını men ettiğini, bu bakımdan (hâşâ) İbrahim aleyhisselamın putları kırmasının, Peygamber aleyhisselamın Kâbe'yi putlardan temizlemesinin mezkur âyete aykırı olduğunu iddia edebilir. Mezhepsizlerden her şey beklenir.

16- Ehl-i bid’at, kâfirden zararlıdır

Uludağ’ın da büyük bir âlim olarak bildiği imam-ı Rabbani hazretleri, Ehl-i bid’at ile konuşmanın, kâfirle arkadaşlık etmekten daha kötü

olduğunu, 72 çeşit bid'at ehli bulunduğunu, bunların içinde en kötüsünün Eshab-ı kirama düşmanlık edenler olduklarını bildirmektedir. **(c.1, 54. Mektup)**

17- Ehl-i sünneti yaymak gerekir

Uludağ, neden ehl-i bid'at ile mücadeleye geniş yer verildiğini soruyor. Birincisi bid'at ehlinin dine olan zararı kâfirinkinden daha fazla olduğu için, ikincisi de lanete müstahak dilsiz bir şeytan olmamak için. Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Ortalık karışır, yalanlar yazılır, âdetler ibadetlere karıştırılır ve Eshabıma dil uzatılırsa, doğruyu bilenler herkese bildirsin! Allahü teâlânın, meleklerin ve bütün insanların laneti, doğruyu bilip de, gücü yettiği halde bildirmeyene olsun! Allahü teâlâ, böyle âlimlerin, ne farzlarını, ne de başka ibadetlerini kabul etmez.) [Ebu Nuaym]

(Bid'atler zuhur edip, Eshabıma kötü söz söylendiği zaman, doğruyu bilen, herkese söylesin! Söylemeyen âlime Allahü teâlâ lanet eder.) [Deylemi]

Not: Yukarıda, Uludağ'a cevaplar kısmında geçen mezkur eserlerden vesikaların orijinal fotokopileri "Mezhepsizler" kitabında vardır.

Her günah işleyen kâfir mi?

Tevhidin aslı Amentü'ye inanmaktır

Sual: Tevhidin aslı nedir?

CEVAP

İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri buyuruyor ki:

Tevhidin aslı, Amentü'ye inanmaktır. Allahü teâlâ, insanları kâfir veya mümin olarak değil, bu ikisinden hâli olarak yaratmış, sonra onlara emirlerini ve yasaklarını bildirmiştir. Kâfir olan; kendi arzusu ile hakkı inkâr ederek küfre girmiştir. Mümin de kendi arzusu ile tasdik ederek iman sahibi olmuştur. İman, inanmak demektir. İnanmakta azlık çokluk olmaz. **(Fıkh-ı ekber)**

İmam-ı Rabbani hazretleri de buyurdu ki:

İman, kalbin tasdiki, kabul etmesi, inanması demektir. İnanmanın azı, çoğu olmaz. Azalan ve çoğalan inanışa, iman değil, zan ve vehim denir. Mümin büyük günah işlese de imanı gitmez, kâfir olmaz. Günahı çok olan bir mümin, tevbe etmeden ölmüş ise, Allahü teâlâ dilerse, günahlarının hepsini affeder, dilerse günahları kadar azap eder; fakat sonunda yine Cennete koyar. Ahirette kurtulmayacak olan yalnız kâfirlerdir. Zerre kadar

imanı olan kurtuluşa kavuşur. **(Mektubat 2/67)**

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki:

İman, Muhammed aleyhisselamın Allahü teâlâ tarafından getirdiği emir ve yasakların hepsine kalbin inanması ve inandığını dil ile söylemesi demektir. **(Hadika)**

Müslümanlığın temeli, Allahü teâlânın birliğine ve Muhammed aleyhisselamın bildirdiği belli olan emirlerin ve yasakların hepsini Allah tarafından getirmiş olduğuna inanmak, tamamını beğenmektir. Yani emirleri yapmak ve yasak edilenleri yapmamak imanın şartı değil ise de, yapmak ve yapmamak gerektiğine inanmak imanın şartıdır. Böyle imanı olmayana, yani müslüman olmayana (kâfir) denir. Kâfirler, ne kadar iyi iş ve faydalı buluşlar yapsa da, ahirette azaptan kurtulamaz.

Amel imandan parça değildir

Sual: Amel imandan parça mıdır, yani bir farzı yapmayan veya bir haramı işleyen kâfir olur mu?

CEVAP

Hayır, kâfir olmaz. Amel imandan bir parça olsaydı, her günah işleyen kâfir olurdu. Hiç müslüman kalmazdı.

Vehhabiler diyor ki:

(Amel [ibadet], imanın parçasıdır, azalır çoğalır. Bir farzı yapmayan, mesela farz olduğuna inandığı halde, tembellikle namaz kılmayan kâfir olur. Bu öldürülür, malları vehhabilere taksim edilir.)

CEVAP

İbadetin vazife olduğuna inanmak imandandır. İnanmak başka, yapmak başkadır. Bunları birbirlerine karıştırmamalıdır. İnandığı halde, tembellikle yapmayan kâfir olmaz. Vehhabiler, "Müslümanlar şirk üzere yaşadılar, bu yüzden, ölenleri müşriktir yani kâfirdir" diyorlar. Bir müslümana kâfir diyenin kendisi kâfir olur. Aslında bu itikadları yüzünden, yani vehhabi olmayan müslümanlara kâfir demeleri yüzünden bunlara cevap vermeye lüzum yok ise de, müslümanların bunları yakından tanımaları için bu hususlara açıklık getiriyoruz.

İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri, ameller imandan parça değildir buyurdu. İman, inanmak demektir. İnanmakta azlık çokluk olmaz. İbadetler, iman olsaydı, iman azalıp çoğalırdı.

Âyet-i kerimelerde, imanı olanlara, ibadet yapmaları, günahtan sakınmaları emrediliyor.

(Ey iman edenler, rüku edin; secde edin; Rabbinize ibadet edin.) [Hac 77]

(Ey iman edenler, Cuma günü namaz için ezan okununca, Allah'ı anmaya koşun.) [Cuma 9]

(Ey iman edenler, faiz yemeyin.) [Al-i imran 130]

(İman edip salih ameller işleyen kimseler için mağfiret ve bol rızık vardır.) [Hac 50]

(İman edip salih amel işleyenlere kesintisiz mükafat vardır.) [İnşikak 25]

(İman edip salih ameller işleyenlere Cennetler vardır.) [Tin 11]

Bu âyetler, imanın ibadetten başka olduğunu göstermektedir.

Şu âyet-i kerime de, amellerin imandan ayrı olduklarını açıkça göstermektedir:

(Erkek veya kadın, mümin olarak, iyi amel işleyeni mutlaka güzel bir hayata kavuşturacağız.) [Nahl 97]

İman edip, hiç ibadet yapamadan, hemen ölenin, mümin olduğu söz birliği ile bildirilmiştir. Cibril hadisinde de imanın [Amentü'deki altı esasa] inanmak olduğu bildirilmiştir.

Meşhur (Emali kasidesi) 43. beytinde diyor ki:

(Farz olan ibadetler, imandan sayılmaz.)

Ehl-i sünnet âlimlerinden bazıları, şu âyet ile hadis-i şerifi delil getirerek, iman [yani imanın nuru] artar eksilir dediler:

(Müminler ancak, Allah'ın âyetleri okunduğunda imanlarını artıran kimselerdir.) [Enfal 2]

(İman artarak, sahibini Cennete götürür. Azalarak da, Cehenneme sürükler.) [M. Nasihat]

İmam-ı a'zam hazretleri, bu âyet ve hadis-i şerifi şöyle açıkladı:

İmanın artması, devam etmesi, çok zaman sürmesi demektir. İmanın çok olması, inanılacak şeylerin çoğalması demektir. Mesela, Eshab-ı kiram, önce az şeylere inanırlardı. Yeni emirler gelince, imanları çoğalırdı. İmanın artması demek, kalbde nurunun artması demektir. Bu parlaklık, ibadet ile artar. Günah işlemekle azalır. **(Şerh-ı Mevakıf , Cevheret-üt-tevhid)**

Mutezile ile Vehhabiler ve diğer bazı bid'at fırkaları, (Amel, imandan parçadır) demişlerse de, amel, imanın parçası değildir. Küfrün zıddı iman, günahın zıddı ise ibadettir. İmanı bırakan kâfir olur, ibadeti terk eden günahkâr olur. Amelsiz iman makbuldür, imansız amel ise makbul değildir. Kadınların muayyen hallerinde olduğu gibi, namaz, oruç gibi ibadetleri bırakmak caiz ve gerekirken, imanı hiçbir zaman bırakmak caiz olmaz.

Yalnız iman ile Cennete girilirse de, yalnız amel ile Cennete girilmez.

Amelsiz iman makbul, imansız amel ise makbul değildir. İmanı olmayanların yaptığı ibadetler, ahirette hiçbir işe yaramaz. İman başkasına hediye edilmez, fakat amelin sevabı, başkalarına hediye edilir. İman vasiyet edilmez, fakat kendi için amel yapılması vasiyet edilir. Ameli terk eden kâfir olmaz ise de, imanı terk eden hemen kâfir olur. Özrü olan kimseden amel affolur ise de, iman kimseden affolunmaz.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

Sapık fırkalar, **(Onlar, iman edip salih amel işlediler)** mealindeki (Rad) suresinin 29.âyet-i kerimesini delil gösterip, **(Amel imanın parçasıdır)** dediler. Halbuki bu ve benzeri âyetler, amelin, imanın içinde değil, dışında olduğunu gösterir. Eğer aksi olsaydı, **(ve amilussalihat)** sözü lüzumsuz tekrar edilmiş olurdu. Mutezile fırkasının [ve vehhabilerin], günah işleyenlerin ebedi Cehennemde kalacağını söylemesi yanlıştır. Çünkü hadis-i şerifte, **(İkrar ettiği şeyi, inkâr etmeyen, kâfir olmaz)** buyuruldu. Günah işleyen, tasdik ettiği imanın esaslarını inkâr etmiş olmaz. Ahirette yalnız imansızlara şefaat edilmez. Bu da, şefaat edilen günahkârların kâfir olmadığını gösterir. Hadis-i şerifte, **(Büyük günah işleyenlere şefaat edeceğim)** buyuruldu. Ebüdderda hazretleri, (Ya Resulallah, zina ve hırsızlık eden de, şefaate kavuşacak mıdır?) diye sual etti. Cevabında, **(Evet zina ve hırsızlık edene de şefaat edeceğim)** buyurdu. İman ile ölen herkes, er geç Cennete girer.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Şirk üzere ölmeyen her mümine şefaat edeceğim.) [Bezzar, Hakim, Beyheki]

(Zina etmiş, hırsızlık yapmış, içki içmiş mümin de Cennete girer.) [Buhari]

(Kalbinde zerre kadar imanı olan Cehennemde kalmaz.) [Buhari]

Günahkâr mümin, cezasını çektikten sonra, Cennete girer. **(Zina edenden, içki içenden iman çıkar)** hadis-i şerifi, günahkârların kâmil mümin olmadığını bildirmektedir. **(İman, kalb ile tasdik, dil ile ikrar ve azalarla ameldir)** sözünün manası şudur: İnsanda iman, vücuttaki baş gibidir. El kol gibi uzuvlar da ameller gibidir. Elsiz, kolsuz insan olursa da, başsız insan olmaz. Normal bir insan tarif edilirken, bütün azaları ile tarif edilir. Yani bazı azaları eksik olsa bile insan yine insandır. Bunun gibi, kâmil mümin tarif edilirken, amel de dahil edilmiştir. Eli ayağı kesik kimseye (yaşayan ölü) dendiği gibi, büyük günah işleyene de, kâmil mümin değil manasına **"mümin değildir"** buyurulmuştur. **(İhya)**

İmam-ı Rabbani hazretleri de buyurdu ki:

İbadetler, imandan, parça değildir. Fakat ibadetler, imanın kemalini

artırır. İmam-ı a'zam hazretleri, "İman artmaz ve azalmaz" buyurdu. Çünkü iman, kalbin tasdiki, kabul etmesi, inanması demektir. İnanmanın azı, çoğu olmaz. Azalan ve çoğalan inanışa, iman değil, **zan ve vehim** denir. Mümin büyük günah işlese de imanı gitmez, kâfir olmaz.

Günahı çok olan bir mümin, tevbe etmeden ölmüş ise, Allahü teâlâ dilerse, günahlarının hepsini affeder, dilerse günahları kadar azap eder; fakat sonunda yine Cennete koyar.

Ahirette kurtulmayacak olan yalnız kâfirlerdir. Zerre kadar imanı olan kurtuluşa kavuşur. **(M. Rabbani 2/67)**

Günah ile imansızlık ayrı şeylerdir

Sual: (Zani, zina ederken; içkici, içki içerken; hırsız, çalarken mümin değildir) hadis-i şerifi, günah işleyenlerin kâfir olacaklarını göstermiyor mu?

CEVAP

Hayır, kâfir olacaklarını göstermiyor. Âlimler, bunların kâmil mümin olmadıklarını gösterdiğini bildirdiler. Bunların iman kuvveti zayıftır, küfre düşmeleri kolay olur. **(Fuhuş söz söyleyen, komşusu zararından emin olmayan, komşusu aç iken tok olan mümin değildir)** hadis-i şerifleri de böyledir. (Şu günahı işleyen Cennete giremez, Cehennemliktir, mümin değildir) demek, **(O günahtan tevbe edilmezse, af veya şefaate uğramazsa, günahının cezasını çekmeden Cennete giremez)** demektir. Çünkü günah ile, imansızlık ayrı şeylerdir. Günah ne kadar büyük olursa olsun, o günahı işleyen kâfir olmaz. Fakat hangi günah olursa olsun, günaha devam edenin kalbi kararır, küfre sürüklenir. Onun için her günahtan kaçmalıdır.

İbadet yapmayan ve günah işleyen müslümana kâfir dememelidir. Ehl-i sünnet âlimlerinin açıklamaları olmadan hadis-i şeriflerden, âyet-i kerimelerden hüküm çıkarmak çok yanlış olur. Mesela, **(Bir mümini kasten öldüren Cehennemdedir)** mealindeki âyet-i kerimeyi İslam âlimleri, **(Bir mümini, mümin olduğu için öldüren Cehennemliktir)** şeklinde açıklamışlardır.

Allahü teâlânın var ve bir olduğunu ve Peygamberi ile bildirdiği ahkamı tasdik eden bir mümin, bu ahkama uymakta kusur ederek günah işlerse elbette üzülür. Günah işlemekle kâfir olmaz.

Allah'ı ve Peygamberi tanımayan ve yaptığı iyi işleri, Allah'ın emri olduğu için değil de, başka sebeple yapan bir kimse, Allah'a kul olmayı bile kabul etmiyor. Bu ikisine karşı Allahü teâlânın muamelesi, elbette bir olmaz. Çünkü birisi suçlu ise de müslümandır. Diğeri iyi iş yapmış olsa da kâfirdir. **(Hadika)**

Vehhabi İbni Baz'ın bozuk kitabı

Sual: Abdülaziz bin Baz'ın "Akidet-üs-sahiha" adlı kitabı "Doğru İnanç" ismi altında Türkçeye tercüme edilerek dağıtılıyor. Kitapta **(İman, dil ile ikrar ve inanılanı yapmaktır. İman itaat ile artar, isyan ile azalır)** diyor. Böyle söylemesi doğru mudur?

CEVAP

Yanlıştır. Dikkat edilirse kalb ile tasdik demiyor. Halbuki bir kâfir de dil ile ikrar edebilir. Kalb ile tasdik etmedikçe kıymeti olmaz. İnanılanı yapmak ameldir. Mesela orucun farz olduğuna inanan kimse bunu yapmazsa günaha girer, imanı gitmez. **İbni Baz**, inanılanı yapmak iman diyerek amel, imanın parçasıdır diyor. Halbuki amel imandan parça değildir. Mesela namaz kılmayana kâfir denmez.

(İman artar, eksilir) demekle de, gerçekte imanın artıp eksildiğini zannediyorlar. Halbuki iman, **"Amentü..."** de bildirilen altı esasa inanmaktır. Bunun birine inanmamak küfür olur. Bu bakımdan iman zamanla azalıp çoğalmaz. Tevilsiz **(iman artar, eksilir)** demeleri küfür olur. **(İmanın parlaklığı artar, eksilir)** demekte mahzur olmaz.

Ehl-i bid'at, (Amel, imandan parçadır) demişlerse de, amel, imanın parçası değildir. Küfrün zıddı iman, günahın zıddı ise ibadettir. İmanı bırakan kâfir olur, ibadeti terk eden günahkâr olur. Amelsiz iman makbuldür, imansız amel ise makbul değildir. Kadınların muayyen hallerinde olduğu gibi, namaz, oruç gibi ibadetleri bırakmak gerekirken imanı hiçbir zaman bırakmak caiz olmaz.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

Bid'at ehli, **(İman edip salih amel işleyenler)** mealindeki âyetleri delil gösterip, (Amel imanın parçasıdır) dediler. Halbuki bu ve benzeri âyetler, amelin, imanın içinde değil, dışında olduğunu gösterir. Eğer aksi olsaydı, (ve amilussalihat) sözü lüzumsuz tekrar edilmiş olurdu.

İmam-ı a'zam hazretleri de buyurdu ki:

İman, dil ile ikrar, kalb ile de tasdiktir. İmanda azalma, çoğalma olmaz. Ancak parlaklığında, kuvvetinde çoğalma olur. Amel, imandan parça değildir. Günah işleyene kâfir denmez. İman herkese gerekirken, her amel herkese gerekmez. Mesela nisaba ulaşmayan fakir zekât vermez. Hayz halinde namaz kılınmaz. Fakat fakire ve hayzlıya iman gerekmez denilemez.

Avrupa'dan bir okuyucumuz diyor ki:

İbni Hudayri diye birisinin **Tevhid inancı** diye Türkçe'ye çevirdiği kitap ektedir. Bu kitap Vehhabi kitabı mıdır?

CEVAP

Evet Vehhabi kitabıdır. **İbni El Hudayri**, İbni Baz'a göre daha yumuşak yazmıştır. Mesela ahirette Resulullahın şefaat edeceğine, kerametin hak olduğuna inanıyor. Ama yine bir mezhebi kabul etmemekte direniyor, delil sadece kitab ve sünnet diyor. İbni Teymiyye ve ibni Hazm gibi ehli bid'atten deliller veriyor. İbni Baz'a şeyh ve âlim diyor. Her Vehhabi gibi, evliya ve peygamberlerden istigaseye [yardım istemeye] şirk diyor. **(Bilerek namazı terk eden kâfir olur)** diyerek de şu âyeti delil gösteriyor:

(Tevbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse, din kardeşiniz olurlar.) [Tevbe11]

Burada namazı zekâttan ayırmak yanlıştır. O zaman zekât vermeyen de kâfirdir. Zekat vermeyen, namaz kılmayan kâfir olunca, diğer farz olan ibadetleri yapmayan da kâfir olur. Yani amel imandan parça olur. Amel imandan bir parça olsaydı, her günah işleyen kâfir olurdu. Yeryüzünde hiçbir Müslüman kalmazdı. Sadece namaz kılmayan kâfir demekle sanki biraz yumuşadıklarını göstermek istiyorlar. Daha başka yanlışlıkları da vardır.

İbadet etmeyenin imanı yok mudur?

Sual: İman ile amel bir midir? İbadet etmeyenin imanı yok mudur?

CEVAP

(İman edenler ve salih, iyi amel işleyenler) ve **(Mümin olarak salih amel işleyenler)** mealindeki âyet-i kerime, iman ile amelin başka başka olduklarını göstermektedir. Eğer amel, imanın parçası olsa idi, âyet-i kerimede ayrıca bildirilmezdi. Bir şey başka şeye atfedilince, ikisinin başka başka oldukları anlaşılır. Hucurat suresinde, **(Müminlerden iki fırka birbiriyle döğüşürse, aralarını bulun)** mealindeki âyet-i kerimede, savaşarak günah işleyenlere mümin denmektedir. Devamındaki, **(Müminler, elbette kardeştir. Kardeşlerinizin arasını bulun)** mealindeki âyet-i kerime, bunların mümin olduklarını bildirmektedir.

Nisa suresinde mealen, **(Allah, şirki elbette affetmez. Dilediklerinin, şirkten** [imansızlıktan] **başka günahlarını affeder)** buyuruldu. Bir hadis-i şerifte, **(Cebrail aleyhisselam, şöyle müjdeledi ki, şirk üzere ölmeyen, zina ve hırsızlık etse de, sonunda Cennete girer)** buyuruldu. (Buhari)

Bu âyet-i kerime ile hadis-i şerif, iman ile amelin başka başka olduğunu göstermektedir.

Günahkâra kâfir denmez

Allahü teâlânın var ve bir olduğunu ve Peygamberi ile bildirdiği

ahkamı tasdik eden bir mümin, bu ahkama uymakta kusur ederek günah işlerse elbette üzülür. Günah işlemekle kâfir olmaz. Allah'ı ve Peygamberi tanımayan ve yaptığı iyi işleri, Allah'ın emri olduğu için değil de, başka sebeple yapan bir kimse, Allah'a kul olmayı bile kabul etmiyor. Bu ikisine karşı Allahü teâlânın muamelesi, elbette bir olmaz. Çünkü birisi suçlu ise de müslümandır. Diğeri iyi iş yapmış olsa da kâfirdir.

Amel imandan bir parça olsaydı, her günah işleyen kâfir olurdu. Hiç müslüman kalmazdı. Hadis-i şeriflerde bazı iyilikler imana, bazı kötülükler küfre bağlı olarak bildirilmiş ise de, böyle buyurulması, bu iyilik ve kötülüklerin önemini, şiddetini bildirmek içindir. **(Haya imandan bir şubedir)**, **(Temizlik imanın yarısıdır)** ve **(İman namazdır)** hadis-i şerifleri böyledir. Başka âyet-i kerimelerin ve hadis-i şeriflerin yardımı ile, bunların, imandan veya küfürden parça olmadığı anlaşılmaktadır.

Büyük günah işleyenin imanı gitmez, kâfir olmaz. Günah işleyen müslümana (fâsık) denir. İtikadı [imanı] düzgün olan fâsıklar, ahirette Cehennem azabını görse de, sonunda mutlaka Cehennemden çıkar.

Müslümanlığın temeli, Allahü teâlânın birliğine ve Muhammed aleyhisselamın bildirdiği belli olan emirlerin ve yasakların hepsini Allah tarafından getirmiş olduğuna inanmaktır. Yani emirleri yapmak ve yasak edilenleri yapmamak imanın şartı değil ise de, yapmak ve yapmamak gerektiğine inanmak imanın şartıdır. Böyle imanı olmayan, yani müslüman olmayana (kâfir) denir. Kâfirler, ne kadar iyi iş ve faydalı buluşlar yapsa da, ahirette azaptan kurtulamaz.

Önce iman, sonra amel

İbadetler ve bütün iyi işler kıymetli ise de, bunları yapmak, imanın yanında ikinci derecede kalır. İman temel, iyi işleri yapmak ikinci derecededir, imandan sonra gelir. İmanın ve iman ile birlikte olan iyi işlerin dünyada da, ahirette de faydaları vardır. İnsanı saadete ulaştırırlar. İmansız olan iyi işler insanı dünyada saadete kavuşturabilir. Ahirette faydası olamaz.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Allah'a iman etmeyenlerin yaptıkları faydalı işler, fırtınalı bir günde rüzgarın savurduğu küller gibidir. Ahirette o işlerin hiçbir faydasını bulamazlar.) [İbrahim 18]

(Kıyamet günü onların iyi işlerini, bizim için yapmadıklarından, kimler için yaptılar ise, onlara doğru saçılan ince toz haline getiririz.) [Furkan 23]

(Emekleri en ziyade boşa gidenler, dünyada güzel iş yaptıklarını sanır. Halbuki boşuna uğraşırlar, Rablerinin âyetlerine ve kıyamette

Onun huzuruna çıkacaklarına inanmazlar. Biz de onların iyiliklerini yok ederiz. İyilikleri ile kötülüklerini ölçmeyiz.) [Kehf 103-105]

(Kâfirlerin cami yapmaları caiz değildir. Yerinde ve yarar bir iş değildir. Onların cami yapmaları ve diğer bütün beğendikleri işleri, kıyamette boşa gidecek ve Cehennemde, sonsuz olarak cezalandırılacaktır.) [Tevbe 17]

(İşte ahirette onlara ateşten başka bir şey yoktur. İşledikleri şeyler boşa gitmiştir. Zaten yapmakta oldukları da bâtıldır.) [Hud 16]

(Kâfirlerin dünyada yaptıkları iyi işler, çölde görünen seraba benzer. Susuz kalan adam onu uzaktan su sanır. Fakat, yanına varınca, umduğunu bulamaz. Kâfirler de, kıyamette, dünyada yaptıkları iyilikleri serap gibi yapan, yani yok eden Allah'ı bulur ve hesabını Ona verir.) [Nur 39]

Bu âyet-i kerimeler de, amelin, imanın bir parçası olmadığını, kâfirlerin hiçbir amelinin fayda vermeyeceğini göstermektedir.

İddia sahipleri de müslüman olamazdı

Sual: Mısırlı bir yazarın **(Biz Müslüman mıyız?)** isimli bir kitabını okudum. Kitabın adı tuhafıma gitmişti. Kitapta büyük günah işleyenlerin Müslüman olmadıklarını bildiriyor. Dinimizde büyük günah işleyen kâfir mi olur?

CEVAP

30 sene önce, bir dergide, bu kitabın ismi için bir fiske yazılmıştı. (Biz Müslüman mıyız diyorsunuz, sizi bilmeyiz, ama Elhamdülillah biz Müslümanız) denmişti.

Müslüman, imanından, Müslümanlığından şüphe etmemelidir. Günah ayrı, kâfirlik ayrıdır.

Mısırlı yazarlar genelde, Selefiye itikadında mezhepsiz kimselerdir. Ameli imandan parça bilirler ve günah işleyen Müslümanlara kâfir derler. Özel olarak şu hadis-i şerifi delil olarak alırlar:

(Zâni, zina ederken, şârib, şarap içerken, hırsız, çalarken mümin değildir.) [Buhari]

Halbuki İslam âlimleri, bu hadis-i şerifi açıklarken, kâmil mümin değildir diye açıklamışlar. İmanı parlak değildir, kuvvetli değildir diye açıklamışlardır. Çünkü başka bir hadis-i şerifin meali şöyledir:

(Cibril aleyhisselam, "Allah'a şirk koşmadan ölen Cennete girecektir" dedi. Ben "hırsızlık yapsa, zina etse de mi?" dedim evet dedi. Üç kere sordum. Sonra evet şarap içse de dedi.) [Buhari, Tirmizi]

Demek ki, zina eden, içki içen ve hırsızlık eden de, sonunda Cennete

gidecektir. Çünkü Ehl-i sünnet itikadında amel imandan parça değildir. Günah işleyen kâfir olsaydı, dünyada Müslüman kalmazdı. Bu iddia sahipleri de Müslüman olamazdı. Masum olmak, yani günah işlememek Peygamberlere mahsustur.

Bedenin işi, kalbin işi değildir

Sual: Vehhabi kitabı, **(Bir kimse, beni çocuklarından, ana babasından ve herkesten daha çok sevmedikçe, imanı tamam olmaz)** hadis-i şerifini yazıyor. (Muhabbet, kalbde olur. Kalbin işidir. Bunun için, bu hadis, amellerin, ibadetlerin imandan parça olduğunu, imanın şartı olduğunu gösteriyor) diyor.

CEVAP

Muhabbet, kalbin işi değil, sıfatıdır. Kalbin işi olduğunu kabul etsek bile, bedenin, organların işi, kalbin işi değildir. Büyük günahları işleyen ceza görür. Bunları kalbinde bulunduran, yapmaya niyet eden ceza görmez. Kalbin iyi işi, inanmaktır. Kalbin kötü işi inanmamaktır, imansızlıktır. Bedenin kötü işi, imansızlık değildir. Mesela, yalan söylemek haramdır. Yalan söyleyen kötü iş yapmış olur. Fakat, kâfir olmaz. Ancak yalan söylemenin haram olduğunu kabul etmeyen veya beğenen kâfir olur.

Vehhabi [Feth-ül-mecid] kitabının 339. sayfasında, **(Allah sevgisi olunca, Ona itaat edenleri, Onun Peygamberlerini, salih kullarını, Allah'ın sevdiklerini de sevmek lazım olur)** diyor.

O halde, Evliyayı sevmek, Allah sevgisinin alametidir. Bu sevgisini açıklayanlara dil uzatılamaz. Vehhabi kitabının da yazdığı gibi, Allahü teâlânın sevmediklerini sevmek yasaktır, küfürdür. Allahü teâlânın sevdiklerini sevmek lazımdır ve imanın alametidir. İbadetlerin en üstünü olduğu bildirilen **hubb-i fillah ve buğd-ı fillah** da bu demektir. Kâfirler, müşrikler, Allahü teâlâyı sevmiyor. Başka şeyleri seviyor. Müslümanlar, Allahü teâlâyı sevdikleri için, Onun sevdiği Peygamberi ve Evliyayı seviyorlar. Vehhabi kitabı, bu iki sevgiyi birbirine karıştırıyor. Birincisinin kötü olduğunu bildiren âyet-i kerimeleri, ikinci sevgiye de yaymaya kalkışıyor.

[Aslında burada da maksatlarını gizlemektedirler. Yani demek istiyorlar ki:

"Ey müslüman olduğunu iddia edenler! Vehhabilikten önce atalarınızın asırlarca küfür üzere yaşayıp, müşrik olarak öldükleri gibi siz de küfür üzere yaşıyorsunuz. Böyle devam ederseniz siz de müşrik olarak öleceksiniz. Vehhabilik gelince İslam dini tamam oldu, kemal buldu. Vehhabiliğin dışındaki itikadınız yanlıştır. Şirk üzeresiniz. Gerçek

Allah sevgisi bizde vardır. Gerçekte Ona itaat biz ediyoruz. Onun salih kulları biziz. Bu yüzden Allah bizi sevmektedir. Bize inanmak, bizi sevmek herkese lazım olur.”]

Evet, aslında böyle demek istiyorlar.

Biz de aynı mantıkla diyoruz ki, ingilizlerin kurduğu bu yolunuzdan dönün, tevbe edin, müslüman olun, yani ehl-i sünnet olun. Küfrü gerektiren diğer inanışlarınız bir yana, müslümanlara kâfir dediğiniz için, sadece bu yüzden kâfir olmaktasınız. Bu yüzden sizi sevmiyoruz. Sevmemiz de mümkün değildir.

Çünkü hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(İmanın temeli müslümanları sevmek ve kâfirleri sevmemektir.) [İ.Ahmed]

(İmanın efdali Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, diliyle de Allah’ı anmak, kendisine hoş geleni, başkasına da hoş görmek, istemediği bir şeyi başkası için de istememek, hayır konuşmak veya susmaktır.) [Taberani]

Cenab-ı Hak, Hazret-i İsa’ya buyurdu ki:

(Yer ve göklerdeki bütün mahlûkatın ibadetlerini yapsan, dostlarımı sevmedikçe ve düşmanlarıma düşmanlık etmedikçe, hiç faydası olmaz.) [K.Saadet]

İman azalıp çoğalmaz

Sual: İman nedir, azalıp çoğalır mı?

CEVAP

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki:

İman, Muhammed aleyhisselamın Allahü teâlâ tarafından getirdiği emir ve yasakların hepsine kalbin inanması ve inandığını dil ile söylemesi demektir. Bu bilgilerin her birini araştırmak ve anlamak lazım değildir. Mutezile fırkası, herbirini anlayıp inanmak lazımdır dedi. Ayni, Buhari şerhinde diyor ki, en derin âlimler, mesela Ebül-Hasen Eşari, kadi Abdülcebbar Hemedani Mutezili, üstad Ebül-İshak İbrahim İsferaini ve Hüseyn bin Fadl ve daha birçokları, **(İman, açıkça bildirilmiş olan şeylere yalnız kalb ile inanmaktır. Dil ile söylemek ve ibadetleri yapmak iman değildir)** dediler. Sadeddin-i Teftazani de (Şerh-i akaid) kitabında böyle söylüyor ve Şems-ül-eimme ve Fahr-ul-islam Ali Pezdevi gibi âlimlerin dil ile ikrar etmenin de lazım olduğunu söylediklerini bildiriyor. Kalbdeki imanı dil ile söylemek, müslümanların, birbirlerini tanımaları için lazımdır. Söylemeyen de mümindir. Ameller, ibadetler,

imandan parça değildir. Âlimlerin çoğu, mesela imam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri böyle buyurdular. İmam-ı Şafi'i ve bazı âlimlerin iman; inanmak, söylemek ve ibadetleri yapmak demeleri olgun olan imanı bildiriyor. Müminim diyen kimsenin imanlı olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir.

Rükneddin Ebu Bekir Muhammed Kirmani Buhari şerhinde diyor ki, ibadetler imandan sayılınca, iman azalır ve çoğalır. Fakat, kalbdeki iman azalmaz ve çoğalmaz. Azalan, çoğalan bir inanış iman olmaz, şüphe [zan] olur. İmam-ı Nevevi inanılacak şeyleri inceleyerek, sebeplerini anlamakla iman artar. Ebu Bekri Sıddıkın imanı ile, herhangi bir kimsenin imanı bir değildir dedi. Bu söz, imanın kuvvetli ve zayıf olmasını göstermektedir. İmanın kendisi azalır ve çoğalır demek değildir. Hasta insanla, sağlam insanın kuvvetlerinin bir olmaması gibidir. Her ikisinin de insanlığı birdir. İnsanlıklarında azlık çokluk yoktur.

İmanın azlığını çokluğunu bildiren âyet-i kerimeleri ve hadis-i şerifleri, **imam-ı a'zam Ebu Hanife** hazretleri şöyle açıklamaktadır:

Eshab-ı kiram imana gelince, her şeye topluca inanmıştı. Sonra, zaman zaman birçok şeyler farz oldu. Bunlara birer birer inandılar. İmanları böylece, zamanla çoğaldı. Bu hal, yalnız Eshab-ı kiram içindir. Sonra gelen müslümanlar için, imanın böyle artması düşünülemez.

Sadeddin-i Teftazani hazretleri buyuruyor ki:

Kısaca bilenlerin kısaca inanmaları, etraflı ve inceliklerini bilenlerin etraflı inanmaları lazımdır. İkincilerin imanları, birincilerinkinden elbet çoktur. Fakat, birincilerinki de, tam imandır. İmanları noksan değildir. **(Şerh-i akaid)**

İmam-ı Matüridi hazretleri buyuruyor ki:

İbadetler imana dahil değildir. Farzların farz olduğuna inanıp, tembellikle yapmayan kâfir olmaz. Mümin ne kadar büyük günah işlerse işlesin imanı gitmez.

Ancak farzlara ve haramlara, olduğu gibi inanmak lazımdır. Emir ve yasaklardan herhangi birine inanmamak veya hafife almak veya alay etmek, değiştirmeye kalkışmak imanı giderir ve sonsuz olarak Cehennemde yanmaya sebep olur.

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki:

Sözün kısası, imanın kendisi azalmaz ve çoğalmaz. İmanın kuvveti çoğalır. İbadetlerin az veya çok olması ile imanın kemali, kıymeti değişmektedir. İmanın azalıp çoğalacağını bildiren âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere böyle mana verilmiştir.

Vehhabilerin ibadetleri kabul edip de, tembellikle yapmayana kâfir, müşrik demeleri, Ehl-i sünnet olmadıklarını göstermektedir. **(Hadika)**

Muhammed Hadimi hazretleri buyuruyor ki:

Mutezile [ve vehhabiler], ibadetleri imanın parçası saydı. İbadet yapmayanın imanı yoktur dedi.

İbadetler, imanı olgunlaştırır, güzelleştirir. Ağacın dalları gibidir. İman ibadet yapmakla çoğalmaz ve günah işlemekle azalmaz. İmam-ı a'zam Ebu Hanife ve imam-ı Malik ve imam-ı Ebu Bekir Ahmed Razi ve birçok derin âlimler böyle söylediler. Çünkü, iman tam inanmak demektir. Bunun azalması çoğalması olmaz. Bir kalbdeki imanın çoğalması demek, bunun tersi olan küfrün azalması demektir. Böyle şey olamaz. İman azalır çoğalır diyen Ehl-i sünnet âlimlerinin bu sözlerinin, imanın kendisinin azalıp çoğalması değil, kuvvetinin azalıp çoğalması demek olduğunu (**Mevakıf**) kitabı açıklamaktadır. Çünkü, Peygamberin imanı ümmetinin imanı gibi değildir. İşittiklerini aklı ile, ilmi ile inceleyenin imanı, işitmekle inananın imanı gibi değildir. [Evliyanın imanı, tasavvuftan haberi olmayanların imanları gibi değildir.] İbrahim aleyhisselamın kalbinin itminan, yakîn hasıl etmesini istediğini Kur'an-ı kerim bildiriyor. **(Berika)**

İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri buyuruyor ki:

Yerde ve göklerde bulunanların imanları, inanılacak şeyler bakımından azalıp çoğalmaz. İtminan, yakîn bakımından azalıp çoğalır. Yani, imanın kuvveti artıp azalır. Fakat yakîni, kuvveti hiç bulunmazsa, iman olmaz. **(Fıkh-ı ekber)**

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

İman kalbin tasdiki ve yakîni olduğundan, azalması, çoğalması olmaz. Azalıp çoğalan bir inanış, iman olmaz. Buna **zan** denir. İbadetleri, Allahü teâlânın sevdiği şeyleri yapmakla iman cilalanır, nurlanır, parlar. Haram işleyince, bulanır, lekelenir. O halde, çoğalmak ve azalmak, amellerden, işlerden dolayı, imanın cilasının, parlaklığının değişmesidir. Kendisinde azalıp çoğalmak olmaz. Cilası, parlaklığı çok olan imana çok dediler. Bunlar, sanki, cilalı olmayan imanı, iman bilmedi. Cilalılardan bazısını da, iman bilip, fakat az dedi. İman, parlaklıkları başka başka olan, karşılıklı iki ayna gibi oluyor. Cilası çok olup, cisimleri parlak gösteren ayna, az parlak gösteren aynadan daha çoktur demeye benzer. Başka birisi de, iki ayna müsavidir. Yalnız, cilaları ve cisimleri göstermeleri, yani sıfatları başkadır demesi gibidir. Bu iki adamdan birincisi, görünüşe bakmış, öze, içe girmemiştir. **(Ebu Bekir'in imanı, ümmetimin imanları toplamından daha ağırdır)** hadis-i şerifi, imanın cilası, parlaklığı bakımındandır. **(Mektubat, m.266)**

İmam-ı a'zam hazretleri buyuruyor ki:

İmanın artması, devam etmesi, çok zaman sürmesi demektir. İmanın

çok olması, inanılacak şeylerin çoğalması demektir. Mesela, Eshab-ı kiram, önce az şeylere inanırlardı. Yeni emirler gelince, imanları çoğalırdı. [Ayrıca zamanla nesh edilen hükümler yüzünden de imanları yani iman edilecek hususları azalırdı. Bu şekilde imanın artması ve azalması, yani iman edilecek hususların artıp azalması sadece eshab-ı kiram efendilerimize mahsus olup, bu da, Peygamber efendimizin ahirete irtihaline kadardır.] İmanın artması demek, kalbde nurunun artması demektir. Bu parlaklık, ibadet ile artar. Günah işlemekle azalır. **(Şerh-ı Mevakıf, Cevheret-üt-tevhid)**

İman, iman edilmesi gereken şeyler yönünden artmaz ve eksilmez, fakat yakîn ve tasdik yönünden parlaklığı, kuvveti artar ve eksilir. Müminler, iman ve tevhid hususunda birbirlerine eşittir. Fakat amel itibariyle birbirlerinden farklıdır.

Ehl-i kıbleden olanı tekfir etmemek [namaz kılana kâfir dememek], kimseyi imandan uzaklaştırmamak, marufu [iyilikleri] emredip, münkerden [kötülüklerden] sakındırmak gerekir.

Günahkâr Müslümana kâfir denmez. Küfür hariç, büyük ve küçük günah işleyen, fakat tevbe etmeden mümin olarak ölen kimsenin durumu Allah'ın dilemesine bağlıdır. Dilerse ona Cehennemde azap eder, dilerse affeder, hiç azaba uğratmaz.

İmam-ı a'zam hazretleri, âlimlerle otururken biri gelip, (Bir mümin, babasını öldürse, sonra şarap içerek sarhoş olsa ve zina etse imanı gider mi?) dedi. Bunu işiten âlimlerin hepsi bu suali sorana kızarak, (Bunu sormaya ne lüzum var? Elbette imanı gider, kâfir olur) dediler. İmam-ı a'zam hazretleri, (O kimse, çok büyük günahlar işlemişse de, yine mümindir. Günah işlemekle iman gitmez) buyurdu.

Yine buyurdu ki, ameller imandan parça değildir. İman, inanmak demektir. İnanmakta azlık çokluk olmaz. İbadetler, iman olsaydı, iman azalıp çoğalırdı.

Amel x ihlas

Mutezile, Vehhabi ve benzeri akılcı gruplara göre ibadetler imandan bir parçadır. Onlara göre günah işleyen ve farzları yapmayan kâfir olur, yani iman X amel diyorlar. Bunlardan birisi sıfır olursa netice de sıfır olur diyorlar. Yani imansız amel de amelsiz iman da makbul değil diyorlar.

Ehl-i sünnete göre ise, amelsiz iman makbul, imansız amel makbul değildir. Ehl-i sünnete göre amel X ihlas denebilir. Ancak amel işlemeden, (Param olsaydı şu fakire yardım ederdim) diye ihlasla düşünen de, vermediği halde, amel işlemediği halde ihlaslı niyetinden dolayı sevaba kavuşur.

Bir kimsenin ihlası ne kadar çoksa, amel ile çarpılınca netice büyük olur. Bizim ihlasımız 1 ise, bin fakire birer ekmek versek, 1x1000 = bin sevap eder. Eshab-ı kiramın ihlası çok kuvvetli olduğu için, mesela onların ihlası 1 milyon olsun, bir fakire bir ekmek verse bir milyon sevap alır. Nitekim hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Yemin ederim ki, bir kimse, Uhud dağı kadar altın sadaka verse, eshabımdan birinin bir avuç kadar arpa sadakasının sevabına kavuşamaz.) [Buhari]

Eshab-ı kiramın imanları çok kuvvetli ve ihlasları çok fazla olduğu için böyle sevaplara kavuşuyorlar. Eshab-ı kiramdan biri diğerinden daha yüksek idi. Bunun için Hazret-i Ebu Bekir'in verdiği bir avuç hurmanın sevabı ile diğer sahabeden birinin vereceği sevap arasında dağlar kadar fark vardır. Bir hadis-i şerifte de buyuruluyor ki:

(Benden sonra, Eshabımın ihtilaf edecekleri meseleler hakkında sual ettim. Rabbim bana "Senin eshabın benim yanımda gökteki yıldızlar gibidir. Bazısı diğerinden daha parlaktır. Onlardan birisine uyan hidayet üzerindedir" buyurdu.) [Deylemi]

İman ya vardır ya yoktur, ibadetlerin kıymeti ise imana bağlıdır

İman ile ibadetlerin, yani inanmak ile bunları yapıp yapmamanın ayrı şeyler olduğunu, imanın artıp azalmayacağı, artıp azalanın imanın kuvveti, nuru, parlaklığı olduğu hususunu nakli deliller ile arzettik. Şimdi herkes tarafından kolay anlaşılması için, yukarıda doğru imanın önemi bahsinde arzettiğimiz misali değişik bir şekilde verelim:

İman ayrı, ibadetler ayrı

Kağıda rakamla 1.000.000 (bir milyon) yazalım. Burada yer alan (0)ların kıymeti (1) rakamına bağlıdır. (1) rakamını çekersek, bu sıfırların hepsi sıfır olur, yani bir kıymet ifade etmez. İşte (iman) ve (ibadetler) de bunun gibidir. İman (1) rakamına benzer. Diğer ibadetler, hayır hasenatlar (0) rakamına benzer. İman varsa diğer ibadet ve iyi işlerin bir kıymeti olur. İman yoksa bunların hiçbir kıymeti yoktur. Yukarıdaki örnekte (1) rakamını çekince, diğerlerinin değerinin (0) olduğu gibi, imanı çekince de ibadetlerin bir kıymeti yoktur. Demek ki iman ayrı, ibadetler ayrıdır. Yani **ibadetlerin kıymeti imana bağlıdır.**

İman değil, kuvveti nuru parlaklığı artar

Yukarıdaki örneğe devam edelim. Kağıda (1) rakamını yazalım. Yanına bir (0) koyunca 10 olur, iki (0) koyunca 100 olur. Yani (0) koydukça değeri artar. (0) koyarak arttırdığımız bu sayıdan, (0) silmeye başlarsak o sayının değeri azalır. Bu değerin artması ve azalması (1)

rakamına bağlıdır. Yani (1) varsa bunların bir kıymeti olur. Artan azalan ise bu (1) rakamı değil, onun değeri, kuvvetidir.

İşte (imanın nurunun artması azalması da) bunun gibidir. İman (1) rakamına benzer. Diğer ibadetler, hayır hasenatlar (0) rakamına benzer. İmanın yanına ibadet ve hayırlı işleri koyunca, yani bunları yapınca imanın kuvveti, nuru, parlaklığı artar. İbadeti terk etmekle, günah işlemekle, kötü işlerle kuvvetinin, nurunun, parlaklığının azalması da bunun gibidir. Artan azalan imanın sayısı değil, imanın kuvveti, nuru, parlaklığıdır. **İmanın kuvvetini, nurunu, parlaklığını arttırmak veya azaltmak herkesin ilmine, ihlasına, gayretine vs. bağlıdır. Halbuki iman böyle değildir, ya vardır ya yoktur.**

İmam-ı Eşari hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâya ve Peygamber efendimizin iman etmeye davet ettiği şeylere iman eden kimseleri, küfürden başka hiçbir günah imandan çıkarmaz, imanlarını, ancak küfür giderir. Ehl-i kıble, günahları sebebiyle imandan çıkmayıp, dinin bütün emirleriyle mükelleftirler.

Ehl-i kıbleden olup, günahkâr olanları da, Allahü teâlâ Maide suresi 6. âyet-i kerimesinde, **(Ey iman edenler! Namaza kalktığınız zaman yüzünüzü ve ellerinizi** (dirseklerinizle beraber) **yıkayın, başınızı mesh edin ve ayaklarınızı yıkayın. Eğer cünüp iseniz boy abdesti alın)** buyurarak, mümin diye isimlendirmiştir. Eğer akidesi bozuk olan Kaderiyye'nin [ve vehhabilerin] dediği gibi günahkârlar, günahları sebebiyle imandan çıkmış olsalardı, onlara abdest farz olmazdı. Allahü teâlânın hitabı da bütün müminlere değil, yalnız itaat edenlere olurdu. Yine Allahü teâlâ, Cuma suresi 9. âyet-i kerimesinde mealen **(Ey iman edenler! Cuma günü namaz için ezan okunduğu zaman, Allah'ın zikrine** (hutbe dinlemeye) namaz kılmaya) **koşunuz. Alışverişi bırakın)** buyurdu. Bu hitabı yalnız itaat edenlere tahsis buyurmadı. Bu hitap aynı zamanda günahkârları da içerisine almaktadır. **(Risaletün ila ehli's-sagr)**

İman artıp eksilir mi?

Sual: Bazı muteber kitaplarda iman artar diye okuyoruz. İman artar mı?

CEVAP

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Onlara [iman edenlere], [Düşmanlarınız] "**Size karşı bir ordu topladı, onlardan korkun" dediler. Bu, onların imanını artırdı ve "Allah bize yeter. O ne güzel vekildir" dediler.)** [Al-i İmran 173]

(Müminler, Allah anılınca kalbleri ürperen, âyetler okununca,

imanları artan ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir.) [Enfal 2]

(Bir sure inince onlardan [Münafıklardan] **bir kısmı,** [alay ederek] **"Bu sure hanginizin imanını artırdı?" derler. İman edenlerin ise,** [her inen sure] **imanlarını artırır.)** [Tevbe 124]

(O [Allah] **imanlarını bir kat daha arttırsınlar diye müminlerin kalblerine güven verdi.)** [Fetih 4]

(Cehennemin görevlilerini yalnız meleklerden kıldık. Meleklerin sayısını [19 olarak] **bildirmekle de, inkârcılar için bir fitne** [imtihan] **yaptık. Böylece inananların imanlarının artmasını sağladık. İnkârcılar "Allah bu misalle ne demek istiyor ki" derler. İşte Allah, böylece, dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola eriştirir.)** [Müddessir 31]

Bu âyetlerde imanın arttığı bildiriliyor. İman, belli olan altı esasa inanmaktır. Bu altı esas azalıp çoğalmaz. Âlimler, imanın artması, parlaklığının, nurunun, kuvvetinin artmasıdır diye açıklıyorlar.

Mesela İmam-ı Rabbani hazretleri Mektubat kitabında buyuruyor ki:

İmam-ı a'zam Ebu Hanife, **(iman artmaz ve azalmaz)** buyuruyor. Çünkü iman, kalbin tasdîk etmesi, kabul etmesi, inanması demektir. İnanmanın azı, çoğu olmaz. Azalan ve çoğalan bir inanışa, inanmak değil, zan ve vehim denir. İmanın kâmil veya noksan olması, ibadetlerin çok ve az olması demektir. İbadet çok olunca, imanın kemâli çok denir. O halde, müminlerin imanları, Peygamberlerin imanları gibi olmaz. Çünkü, bunların imanları ibadetler sebebi ile kemâlin tepesine varmıştır. Diğer müminlerin imanları oraya yaklaşamaz. Her ne kadar, her iki iman, iman olmakta ortak iseler de, birincisi, ibadetler vasıtası ile, başka türlü olmuştur. Sanki aralarında benzerlik yoktur. Müminlerin hepsi, insan olmakta, Peygamberler ile ortaktır. Fakat, başka kıymetler, üstünlükler bunları yüksek derecelere çıkarmıştır. İnsanlıkları, sanki başka türlü olmuştur. Sanki, müşterek olan insanlıktan daha yüksek insandırlar. Belki, insan bunlardır. Başkaları sanki insan değildir. **(2/67)**

Bir hadis-i şerifte, **(Ebu Bekr-i Sıddıkın imanı, bu ümmetin hepsinin imanlarının toplamından daha ağırdır)** buyuruldu. Bu da, imanın nuru, parlaklığı bakımındandır. Fazlalık, asılda, özde değil, sıfatlardadır. Nitekim, Peygamberler de, herkes gibi insandır. İnsanlık bakımından, arada fark yoktur. Fark, kâmil, üstün sıfatlardan ileri gelmektedir. Üstün sıfatları olmayan, sanki olanlardan ayrıdır. Bununla beraber, insan olmakta hepsi birdir. Aralarında azlık, çokluk yoktur. İnsanlık, azalır, çoğalır denilemez. İmanın doğrusu, kalbin tasdiki, yani

inanmasıdır. Zan ve şüpheye, iman denmez. **(1/266)**

İmam-ı a'zam hazretleri buyuruyor ki:

Eshab-ı kiram, her şeye topluca inanmıştı. Sonra, zamanla birçok şeyler farz oldu. Bunlara birer birer inandılar. İmanları böylece, zamanla çoğaldı. Bu hal, yalnız Eshab-ı kiram içindir. Sonra gelen Müslümanlar için, imanın böyle artması düşünülemez. **(Hadika)**

Ruh ölmez her ölü işitir

Beden ölse de ruhlar ölmez

Vehhabiler diyor ki:

(Resulullahın ve Evliyanın ruhlarından şefaat isteyen, bunların mezarını ziyaret edip, bunları vesile ederek dua eden kâfir olur. Kabirde olandan işitmeyenden dua istemek şirktir. Ölü ve uzaktaki diri, işitmez ve cevap vermez. Bunların fayda ve zararları olmaz. Ölmüş peygamberden de bir şey istemek şirktir.)

CEVAP

Bu iddialarına aşağıda ve diğer maddelerde cevap veriyoruz:

Ruhun ölmediğine Ehl-i sünnetin inandığı gibi vehhabiler de inanıyor. Beden ölse bile ruhun ölmediğine inanıp da, bu ruhun hareket etmesine inanmamak açık bir çelişkidir.

Böyle olunca, ruhdan şefaat dilemek, ondan yardım istemek gibi, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta olmasını beklemeye, karşı olmamak icap eder. Çünkü, bütün dinler, insan ölünce, ruhun diri kaldığını bildirmektedir. Diri insanlar, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep oldukları gibi, diri ruhların da, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacağı red edilmez.

Ruhun mahiyeti nedir

Ruh, bedeni ayakta tutan bir kuvvettir. Ruh ölmez. Ruh [can] bedenden ayrı bir varlıktır. Zümer suresinin, **(Allah, öleceklerin ölümleri anında, ölmeyeceklerin de uykuları esnasında ruhlarını alır. Ölmelerine hükmettiği kimselerinkini tutar, diğerlerini bir süreye kadar salıverir. Elbette düşünenler için bunda alınacak ibretler vardır)** mealindeki 42. âyeti ruhun bedenden ayrı bir varlık olduğunu bildirmektedir. İşiten, tasarruf ve kuvvet sahibi olan ruhtur. Ruhsuz beden bir işe yaramaz. Ama bedensiz ruh, nimet veya azaba düçar olur. Ruh, sütte yağın bulunduğu gibi, bedende bulunmaz.

Bunun için kolu kesilen kimsenin ruhundan eksilme olmaz.

Başkasının yüreği ile yaşayan bir insanın ruhunda değişiklik olmadığı için, bozuk kimsenin yüreğinin bu adama hiç tesiri olmaz. Kalb ile yürek aynı şey değildir. Yürek, hayvanda da bulunur. İnsana mahsus olan kalbe, gönül denir. Gönül görünmez, fakat tesirleri ile anlaşılır. Kalb, elektrik cereyanı, yürek de ampul gibidir. Ampuldeki elektriği, ampul ışık verdiği zaman anlıyoruz. Elektrik gibi kalb de madde değildir, bir yer kaplamaz. Yürekte eserleri görüldüğü için, kalbin yeri yürek denir. Yürek değiştirmek, sanki ampul değiştirmeye benzer. Yani takılan yürek nasıl olursa olsun, takılan kimsenin kalb kuvvetinin tesiri görülür. Ampulün değişmesiyle şehir cereyanında azalıp çoğalma olmadığı gibi, yürek değişmesiyle, kalb kuvvetinin tesiri değişmez.

Ruh da, elektriğe benzetilebilir. Yanmakta olan bir ampul, sökülünce, yani cereyanla olan irtibatı kesilince, cereyanın bir miktarı kesilmiş olmaz. Başka bir ampul takılırsa onun da rezistans telini ısıtıp ışık saçmasına sebep olur. Salih bir kimsenin yüreği, fâsık kimseye veya kâfire takılınca, o kimsenin kalbi yine hep günah işlemek ister, kötü düşünür. Tersine, fâsık insanın yüreği, salih bir kimseye takılırsa, o kimsenin kalbi yine günah işlemek istemez, hep iyi düşünür. Yüreğin manevi bir fonksiyonu yoktur. Öldükten sonra çürüyüp gidecektir. Yahut hayvan yese veya yansa fark etmez. Çünkü insan ruh demektir. Beden değişse de ruh değişmez.

İnsan, ruhu sayesinde ayakta durur. Aklı, düşüncesi, ruhu sayesinde vardır. İnsanın, vücudu bir marangozun aletleri gibidir. İnsan ölünce, aletleri olmadığından, ruh bu aletlerle bir iş yapamaz. Ancak yine de, ruh ölü olmadığı için gider gelir, insanları tanır. Hatta evliyanın ruhları insanlara yardım eder. Bu yardım etmesi dünyadaki bedenindeki aletlerle değildir. Allahü teâlâ ruhlara aletsiz de iş yapma özelliğini vermiştir. Vefat eden Hızır aleyhisselamın ruhu çok kimseye çeşitli yardım yapmaktadır.

Bir kimseye, başkasının bütün organları takılsa, o insanın aklında, düşüncesinde değişiklik olmaz. Marangozun eski aletleri yerine, yeni aletleri gelmiş demektir. Alet değişmekle, marangozdaki bilgi, kabiliyet değişmez. Kesmeyen bir testere yerine, iyi kesen bir testere gelirse, daha kolay iş yapar. Görmeyen gözün yerine sağlam göz takılırsa görür. Kanı, kalbi, beyni de değişse, yine düşünceye tesir etmez. Sağlam organ takılmışsa, daha kolay iş görür. Çünkü **insan, ruh demektir**. Bir insan yanmakla yok olmaz. Sadece aletleri elinden alınmış olur. Ahirette ona yeni aletler verilir. Ruh, kendisine verilen vücut sayesinde, ya nimete kavuşur veya azaba düçar olur. Ruhun mahiyetini bilmeyen veya Allah'ın kudretinden şüphe eden kimse, insan yanınca yok olduğunu, kabir suali

ve kabir azabının olmadığını zanneder. Halbuki kabir azabı haktır.

Aklın almadığı şeyleri akılla çözmeye kalkışmak çok yanlıştır.

Akıl, göz gibi, din bilgileri de ışık gibidir. Göz, ışık olmadıkça, karanlıkta görmez. Göz, karanlıkta görmediği şeylere **Yok** diyemez. Akıl da, maneviyatı, fizik-ötesini anlayamaz. Aklımızdan faydalanmamız için Allahü teâlâ, din ışığını gönderdi. Göz, ışık olmadan karanlıkta cisimleri göremediği gibi, din bilgileri olmadan da akıl, manevi şeyleri anlayamaz. O halde akıl, din ışığı ile ancak manevi şeyleri anlayabilir.

Amerika'daki vahşilerin, oklarının uçlarına sürdükleri, **Kürar** ismindeki zehir, sinirlerin uçlarını felce uğratır. Adale hareket edemez. Ağrı yapmadığından insan zehirlendiğini anlamaz. Elini, ayağını oynatamaz, yere yıkılır, taş gibi kalır. Görür ve işitir ise de, gözünü kırpamaz, dilini oynatıp bağıramaz. Kabir azabı da buna benzetilebilir. Ölü, acı duyar, fakat kıpırdayamaz.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Kabir azabı, ahiret azaplarındandır. Dünya azabına benzemediği gibi, rüyada görülen azaba da benzemez. Böyle sanmak, kabir azabını bilmemekten ileri gelir. Kabir azabına inanmayan bid'at sahibi olur. "Hakkında hadis-i şerif olsa da, olmasa da, kabir azabına inanmam, akıl ve tecrübe bunu kabul etmez" diyen kâfir olur. **(Mektubat-ı Rabbani C.3, m.17- 31)**

İnsan ruhu sayesinde vardır

İnsan ölünce yok olur ve ölülerin ruhlarının faydası zararı olmaz sanılıyor. Halbuki beden ölüp çürüse de ruh ölmez.

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

İnsan ölürken ruhunun ölmediğini âyet ve hadisler açıkça bildiriyor. Ruhun şuur sahibi olduğu, ziyaret edenleri ve onların yaptıklarını anladıkları da bildiriliyor. Velilerin ruhları, diri iken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebededirler. Allahü teâlâya manevi olarak yakındırlar. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yapan, yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Her şey Onun kudreti ile olmaktadır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diri iken de, ölü iken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlânın dostlarından biri vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diri olanlar vasıtası ile çok şey yaratıp verdiğini, herkes her zaman görmektedir. İnsan diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep olur. **(Mişkat)**

İmam-ı Süyuti hazretleri buyuruyor ki:

Her ölünün ruhu, cesedine, bilmediğimiz bir halde bağlıdır. Ruhların kendi cesetlerine tesir ve tasarruf etmelerine ve kabirde bulunmalarına izin verilmiştir. Ölü kabirde çürüse de, ruhun bedenle olan bağlılığı bozulmaz. **(El-mütekaddim)**

Muhammed Masum-i Faruki hazretleri buyuruyor ki:

Bazı evliyanın Hazret-i Hızır ile konuşmaları, onun diri olduğunu göstermez. Ruhu insan şeklini alır, iş yapabilir, darda kalanlara yardım edebilir. Kabirde nimetler ve azaplar olduğuna iman ederiz. Ölülerin birbirleri ile konuştukları, kabirde azap olunanların seslerinin işitildiği bir çok hadis-i şerif ile bildirilmiştir. Bir hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Eğer kabre konan kişi mümin ise, kabri genişletilir. Kıyamette insanlar diriltilinceye kadar kabri hoş kokularla doldurulur. Kabre konan kişi kâfir ise, demirden bir tokmakla başına vurulur. Öyle bir çığlık atar ki, cin ve insanların dışındaki bütün canlılar işitir. Kabri öyle daraltılır ki, kaburga kemikleri birbirine geçer.) [Buhari, Müslim] **(C.1, m.182)**

Yine hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Kabir azabı vardır.) [Buhari]

(Kabir, ya Cennet bahçesi veya Cehennem çukurudur.) [Tirmizi]

Bilmediğimiz bir hayat ile diridirler

Peygamberler ve Evliya mezarlarında, kabir hayatı denilen, bilmediğimiz bir hayat ile diridirler. Kendiliklerinden bir şey yapamazlar. Allahü teâlâ, onlara sebep olacak kadar kuvvet ve kıymet vermiştir. Onları sevdiği için, onlara, âdeti dışında olarak ikram, ihsan yapmaktadır. Onların hürmeti için, istenileni yaratır. İstenilenin yaratılmasına sebep olmaları onlardan istenir.

Mezhepsizlerin, Ehl-i sünnet, mezarlara tapınıyorlar, müşrik oluyorlar demeleri Müslümanlara iftiradır.

Aşağıda meallerini yazdığımız, [Al-i İmran 169 ve Bekara 154] âyet-i kerimeler, şehidlerin diri olduklarını bildiriyor. Şehidler, peygamber gibi evliya gibi değil, başka müslümanlar gibidir. Onlardan bir üstünlükleri yoktur. Peygamberler ise, şehidlerden elbet daha ileride ve daha üstündür. Her Peygamber şehid olarak ölmüştür. Bunu bilmeyen yoktur.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Peygamberlerin vücudunu toprak çürütmez.) [Ebu Davud]

(Her Peygamber, kabrinde diri olup namaz kılar.) [Beyheki, Ebu Ya'la]

Onun için vehhabiler gibi Resulullahı ölü sanmak, ya Resulallah demeye şirk demek maksatlı değilse cahilliktir.

Vehhabi **Feth-ül-mecid** kitabının 486. sayfasında kendi bozuk inanışlarını güya ispat etmek için şu hadis-i şerif yazılıdır:

(Evlerinizi kabir yapmayınız! Kabrimi bayram yeri yapmayınız! Bana salevat getiriniz! Her nerede salevat getirirseniz, bana bildirilir.) [Ebu Davud]

Halbuki bu hadis-i şerif, Peygamberlerin kabirlerinde diri olduklarını göstermektedir. Çünkü, bir söz, diri olana bildirilir.

[Hadis âlimlerinden Abdülazim Münziri hazretleri, **(Kabrimi bayram yeri yapmayınız!)** hadis-i şerifi için, elinizden geldiği kadar sık ziyaret ediniz demektir, dedi. Yani, **benim kabrimi, yılda bir iki kere ziyaret etmekle bırakmayınız. Her vakit ziyaret ediniz** demektir dedi. **(Evlerinizi mezarlık yapmayınız!)** hadis-i şerifi de, **evlerinizi namaz kılmamakla mezarlığa benzetmeyiniz** demektir dedi.]

Yine hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Mirac gecesinde, Musa aleyhisselamın kabri yanından geçirildim. Mezarında, ayakta namaz kılıyordu.) [Buhari, Müslim]

Buhari'de ve Müslim'de, **(Allahü teâlâ, Mirac gecesinde, bütün Peygamberleri, Peygamberimize gönderdi. Onlara imam olup, iki rekat namaz kıldılar)** yazılıdır. Namaz kılmak, rüku ve secde yapmakla olur. Bu haber, diri olarak, ceset ile, beden ile kıldıklarını gösteriyor. Musa aleyhisselamın, kabrinde namaz kılması da, bunu göstermektedir.

Mişkat kitabının son cildinde, (Mirac) babının birinci faslı sonunda, Müslim'den alarak Ebu Hüreyre'nin bildirdiği hadis-i şerifte, **(Kâbe'nin yanında, Kureyş kâfirleri, bana Beyt-ül-mukaddesin nasıl olduğunu sordular. Oralara dikkat etmemiştim. Çok sıkıldım. Allahü teâlâ bana gösterdi. Kendimi Peygamberler arasında gördüm. Musa aleyhisselam, ayakta namaz kılıyordu, zayıf idi. Saçları dağınık ve sarkık değildi. Şen'e kabilesinden bir yiğit gibi idi. İsa aleyhisselam, Urve bin Mesud Sekâfi'ye benziyordu)** buyuruldu. Şen'e, Yemende bulunan bir kabilenin ismidir. Bu hadis-i şerifler, Peygamberlerin, Rableri yanında diri olduklarını gösteriyor. Onların cesetleri [bedenleri], ruhları gibi latif olmuştur. Kesif, katı değildir. Madde ve ruh âleminde görünebilirler. Bunun için Peygamberler, ruhları ve bedenleri ile görünebilirler.

Hadis-i şerifte, Musa ve İsa aleyhimesselamın namaz kıldıkları bildiriliyor. Namaz kılmak, çeşitli hareketler yapmaktır. Bu hareketler beden ile olur. Ruh ile olmaz. Musa aleyhisselamı, orta boylu, eti az, zayıf, saçları toplu gördüm buyurması, ruhunu değil bedenini gördüğünü gösteriyor. Peygamberler başka insanlar gibi ölmez. Geçici olan

dünyadan, sonsuz kalıcı olan ahirete göç ederler.

İmam-ı Beyheki hazretleri, **İtikad** kitabında buyuruyor ki:

Peygamberler, mezara konduktan sonra ruhları bedenlerine geri verilir. Biz onları göremeyiz. Melekler gibi, görünmez olurlar. Yalnız, Allahü teâlânın keramet olarak ihsan ettiği seçilmiş kimseler görebilir. İmam-ı Süyuti de böyle bildirmiştir. İmam-ı Nevevi ve Sübki ve imam-ı Kurtubi üstadından böyle haber vermişlerdir.

Hicretin 61. senesinde (Harre) olayında, Said bin Müseyyib diyor ki, Mescid-i nebide ezan okunamaz, namaz kılınamaz olunca, Hücre-i nebeviyye'den ezan ve ikamet sesi işitildi. Bunu, ibni Teymiye de, (İktiza-üs-Sıratil-müstakim) kitabında yazmaktadır. Çok kimse, selamlara, Kabri saadetten cevap verildiğini, çok zaman işitmişlerdir. Başka kabirlerden de, selamlara cevap verildiği, çok işitilmiştir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Bana selam verene, ben de selam veririm.) [Beyheki]

Bir hadis-i şerifte, **(Beni rüyada gören uyanık iken görmüş gibidir)** buyuruldu. Bunun için, imam-ı Nevevi hazretleri, Onu rüyada görmek, tam kendisini görmektir dedi. Nitekim, Abdürraüf Münavi'nin, **Künuz-üd-dekaık** kitabında yazdığı ve Buhari'de ve Müslim'de bulunduğunu bildirdiği hadis-i şerifte, **(Beni rüyada gören doğru görmüştür. Çünkü şeytan, benim şeklime giremez)** buyuruldu. Rüyada benzeri görülmüş olsaydı, doğru olarak görülmüş olmazdı. İbrahim Lakani, **Cevheret-üt-tevhid** kitabında diyor ki, hadis âlimleri, Resulullahın uyanık iken de, rüyada da görülebileceğini, sözbirliği ile bildirmişlerdir.

Diri olan Peygamber mi, Şehid mi?

Bedir'de falanca filanca öldü gitti denilince, Allahü teâlâ buyurdu ki:

(Fisebilillah [Allah yolunda] **öldürülenlere ölü demeyin. Bilâkis onlar diridir, ama siz bunu anlayamazsınız.)** [Bekara 154] (Tibyan)

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Uhud'da şehid olan kardeşlerinizin ruhları yeşil kuşlarla Cennete gitmiştir. Onlar Cennetin ırmaklarından su içer, meyvelerinden yiyip Arş'ın gölgesinde asılı altın kandillerle giderler, istirahat ederler. Yiyecek, içeceklerin lezzetini ve orada yaşanan hayatın güzelliklerini tattıkları zaman, "Allahü teâlânın bize neler verdiğini kardeşlerimiz bilselerdi de cihattan çekinmeselerdi" dediler. Allahü teâlâ da, ben onlara, sizin durumunuzu bildiririm buyurdu.) [Müslim, Tirmizi, İbni Mace]

İşte âyet meali:

(Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın, onlar, Rableri indinde diridir ve Allah'ın bol nimetinden sevinç içinde rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayanlara [henüz şehid olmamışlara, şehidlikte] **korku olmadığını ve üzülmeyeceklerini müjdelemek isterler.)** [Al-i İmran 169]

İlk âyette, Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin, onlar diri diye ikaz ediliyor. İkinci âyette, bunların yiyip içtikleri de bildiriliyor.

Şimdi vehhabilere soruyoruz: Şehid mi üstün, yoksa Peygamber mi?

Şehid sıradan biridir. Savaşta ölenin imanı varsa şehid olur. Attan düşüp ölen bile şehiddir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Suda boğulan, yangında ve enkaz altında ölen şehiddir.) [İbni Asakir]

(Abdestli yatıp da ölen şehiddir.) [Deylemi]

(Mütteki müezzin, şehid gibidir. Ölürse kabrinde çürümez.) [Taberani]

(Allahü teâlâdan sıdk ile ihlas ile şehidlik isteyen, yatağında ölse de, şehiddir.) [Müslim]

Allah yolunda ölen şehide ölü demek caiz değil iken, bütün ömrünü Allah yolunda geçiren Peygamber efendimize ölü demek nasıl caiz olur? Hadis-i şerifde buyuruldu ki:

(Kabrimin yanında okunan salevatı işitirim. Uzaktakiler bana bildirilir.) [İbni Ebi Şeybe]

Elbette Peygamber, şehidden üstündür. Resulullah efendimiz ise, bütün evliyadan, ulemadan ve diğer enbiyadan [Peygamberlerden] üstündür. Dini de diğer dinlerden daha üstündür. Eshabı yani arkadaşları da diğer Peygamberlerin eshabından üstündür. Ümmeti de diğer ümmetlerden üstündür.

İki âyet-i kerime meali:

(Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Resulünü hidayet [doğruluk rehberi olan Kur'an] **ve hak din** [İslamiyet] **ile gönderen Odur.)** [Fetih 28]

(Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.) [Enbiya 107]

İki hadis-i şerif meali:

(Ben bütün insanların efendisiyim.) [Buhari]

(Allahü teâlâ, beni insanların en iyisinden yarattı. İnsanların en iyisiyim, en iyi ailedenim. Kıyamette herkes sustuğu zaman ben söylerim, onlara şefaat ederim. Kimsenin ümidi kalmadığı bir zamanda onlara müjde veririm. O gün her iyilik, her türlü yardım, her

kapının anahtarı bendedir. Liva-i hamd benim elimdedir. Peygamberlerin imamı, hatibi ve hepsinin şefaatçisiyim. Bunları öğünmek için söylemiyorum, hakikati bildiriyorum.) [Hakikati bildirmek vazifemdir. Bunları söylemezsem vazifemi yapmamış olurum.] **(Mektubat-ı Rabbani 1/44)**

Eshabı hepsinden üstündür, hepsi Cennetliktir. Bir âyet meali:

(Allah, hepsine hüsnayı [Cenneti] **vaad etmiştir!)** [Nisa 95]

Ümmeti de diğer ümmetlerden üstündür. Bir âyet meali:

(Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz.) [Al-i İmran 110]

Şehidlerin ruhu yaşıyor da, âlemlere rahmet olarak gönderilen Resulullahın ruhu yaşamıyor mu? Ruh ölmez, kâfirin ruhu bile ölmez. Peygamberin Allah yanında bir şehid kadar da kıymeti yok mu? Şehid diri oluyor da, Peygamber niye diri olmasın? Şehid Cennette rızıklanıyor da, Peygamber niye rızıklanmıyor? Allahü teâlâ şehide böyle ikram ediyor da Peygamberine ikram etmez mi? Allah'ın Peygamberi şehidden yani ümmetinden birisinden üstün değil mi? Şehid olan Hazret-i Ömer'den, Hazret-i Ali'den, Hazret-i Hamza'dan, Hazret-i Cafer-i Tayyar'dan üstün değil mi?

Peygamber hâşâ Allah yolunda değilse, şehid Allah yolunda nasıl olur? Peygamber diri olmazsa şehid nasıl diri olur? Peygamber işitmezse, şehid nasıl işitir? Halbuki şehidin, Müslümanlığı da şehidliği de bu Peygambere iman etmeye bağlıdır. Şehidler Allah yolunda da, hâşâ Peygamberler başka yolda mı? Bu ne çirkin suçlama öyle? Resulullah şehid değil mi? Resulullah, son hastalığında, **(Hayber'de yediğim zehirli etin acısını hâlâ hissediyorum. Zehrin tesirinden aort damarım, bıçak gibi kesiliyor)** buyurdu. **(Buhari)**

İbni Mesud hazretleri ve diğer Eshab-ı kiram, (O zehirli etin tesiriyle Resulullah şehid oldu) buyurdu. Peygamberlik şehidlikten üstündür. Fakat şehid olmak da bir nimettir. Allahü telâlâ Resulüne bu nimeti de vermek için son hastalığında bu zehrin etkisini göstermiştir. **(M.Ledünniyye)**

Vehhabiler, "Şefaat ya Resulallah" diyenlere, **(Ya hacı, şirk şirk...)** diyorlar. Onun ümmetinden olan şehide diri dedikleri halde, Resulullaha ölü demeleri âyet ve hadislere aykırıdır.

Yalan olduğu için yazıları birbirini tutmuyor

Vehhabi **Feth-ul-mecid** kitabının 257. sayfasında, (Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste **bana salevat okuyunuz! Her nerede okursanız okuyunuz, bana bildirilir** denildi. Demek ki, uzakta yakında okumak

arasında ayrılık yoktur. Kabri bayram yeri gibi yapmaya hacet yoktur) diyor.

Hücre-i saadeti ziyarete ihtiyaç olmadığını göstermek için, Resulullahın, salat ve selamdan haber aldığını yazmış, farkında olmayarak, kendi kendisini yalanlamıştır. Ölü his etmez, duymaz diyordu. Şimdi de, haber aldığını yazıyor.

416. sayfasında, (Ölüler kendilerine söylenileni duymazlar. Ölüden dua, şefaat istemek, ona tapınmak olur) diyor.

Resulullahın kendisine okunulan salevattan haberdar olduğunu yazması ve yukarıdaki yazısı, birbirlerine uymamaktadır. Bundan başka, Ebu Davud'daki hadis-i şeriflerden birini yazıyor. İkincisini yazmak işine gelmiyor. Hadis âlimlerinden Abdülhak-ı Dehlevi, **Medaric-ün-nübüvve** kitabının 378. sayfasında diyor ki, Ebu Davud'un Ebu Hüreyre'den haber verdiği hadis-i şerifte, **(Bir kimse bana selam verince, onun selamını işitir, cevap veririm)** buyuruldu. İbni Asakir'in haber verdiği hadis-i şerifte, **(Kabrim yanında, bana salevat okununca, o salevatı işitirim)** buyuruldu.

Kabirdeki meyyitlerin duyduklarını ve gördüklerini bildiren böyle sağlam haberler çoktur. Lüzumu kadar bildirdik. Uzatmaya lüzum yoktur. Dirilerin yaptığı işlerin ölülere gösterildiğini aşağıda bildireceğiz. Onlarda görmek olmasaydı, işlerin onlara gösterilmesi doğru olmazdı. Çünkü, işlerin gösterilmesi demek, iki omuzda bulunan (Kiramen katibin) meleklerinin yazdığı şeylerin gösterilmesi olduğu anlaşılmaktadır. Bu da mevtaların gördüğünü bildirmektedir.

Dirilerin işlerinin gösterilmesi

Ölülerin görmesini anlattıktan sonra, dirilerin işlerinin onlara gösterilmesini bildiren hadis-i şerifleri yazalım:

Ümmetin amelleri Resulullah efendimize gösterilmektedir.

Abdullah ibni Mesud hazretleri dedi ki, Resulullahtan işittim, buyurdu ki:

(Hayatım, sizin için hayırlıdır. Bana anlatırsınız. Ben de size anlatırım. Öldükten sonra, vefatım da, sizin için hayırlı olur. Amelleriniz bana gösterilir. İyi işlerinizi gördüğüm zaman, Allahü teâlâya hamd ederim. Kötü işlerinizi gördüğüm zaman, sizin için af ve mağfiret dilerim.) [Bezzaz]

Ameller, işler, tanıdıklara gösterilmektedir.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Yaptığınız işler, kabirde olan yakınlarınıza ve tanıdıklarınıza bildirilir. İyi işlerinizi görünce sevinirler. Böyle olmayan işleriniz için,

ya Rabbi! Bizi doğru yola kavuşturduğun gibi, bu kardeşimizi de kavuştur. Ondan sonra ruhunu al derler.) [İ.Ahmed, Tirmizi]

(Yaptığınız işler, mezardaki yakınlarınıza ve tanıdıklarınıza gösterilir. İşleriniz iyi ise, sevinirler. İyi değil ise, ya Rabbi, bunlara iyi işler yapmaları için kalblerine ilham eyle derler.) [Ebu Davud]

(İnsanların yaptıkları işler, Pazartesi ve Perşembe günleri, Allahü teâlâya arz olunur. Peygamberlere, Evliyaya ve ana-babaya Cuma günleri gösterilir. İyi işleri görünce sevinirler. Yüzlerinin parlaklığı artar. Allah'tan korkunuz! Ölülerinizi incitmeyiniz!) [Tirmizi]

(Mezardaki kardeşleriniz için Allahü teâlâdan korkunuz! Yaptığınız işler, onlara gösterilir.) [Tirmizi, İbni Ebiddünya, Beyheki]

İnsanların yaptığı işler, mezardaki tanımadıkları ölülere de bildirilir.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Yaptığınız işler, ölülere bildirilir. İyi işlerinizi görünce sevinirler. Kötü işlerinizi görünce üzülürler.) [İbni Ebiddünya]

Vehhabi kitabının (Allame) ismini verdiği ve yazılarını kendilerine senet olarak kullandığı **ibni Kayyımı Cevziyye**, **Kitab-ür-ruh** kitabında, İbni Ebiddünya'dan, o da Sadaka bin Süleyman Caferi'den bildiriyor ki, bir kötü huyum vardı. Babamın ölümünden sonra, pişman oldum. Bu taşkınlıklarımdan vaz geçtim. Bir aralık bir kabahat yaptım. Babamı rüyada gördüm. Ey oğlum! Senin güzel işlerinle kabrimde rahat ediyordum. Yaptığın işler bize gösteriliyor. İşlerin salihlerin amellerine benziyor. Fakat, son yaptığından dolayı çok üzüldüm, utandım. Yanımdaki mevtalar arasında beni utandırma, dedi. Bu haber, yabancı mevtaların da, dünyadaki işleri anladıklarını gösteriyor. Çünkü, çocuğun işleri babasına gösterildiği zaman, babası oğluna, beni yanımdaki ölülere utandırma demektedir. Yabancı ölüler, çocuğun işlerinin babasına gösterildiğini anlamasalardı, babası rüyada böyle söylemezdi. Hadis-i şerifte de, tanıdığı bütün ölülere dünyadaki işlerin gösterildiğini yukarıda bildirmiştik.

Meyyitler birbirini ziyaret ederler

Meyyitlerin birbirini ziyaret etmeleri ve buluşmaları da, sahih haberlerle bildirilmiştir.

Haris bin Ebi Üsame ve Ubeydullah bin Said Vayili (İbane) kitabında ve Ukayli, Cabir bin Abdullah'tan haber verdikleri hadis-i şerifte, **(Ölülerinizin kefenini güzel yapınız! Onlar, kabirlerinde birbirlerini ziyaret ederler ve övünürler)** buyuruldu.

Müslim sahihindeki hadis-i şerifte, **(Kardeşinin cenaze işini görenleriniz, kefenini güzel yapsın!)** buyuruldu. Çünkü, meyyitler

birbirini ziyaret ederler ve övünürler.

Ebu Hüreyre'nin bildirdiği hadis-i şerifte, **(Ölülerinizin kefenlerini güzel yapınız! Çünkü, birbirlerini kefenleri içinde olarak ziyaret ederler)** buyuruldu.

Tirmizi ve İbni Mace ve Muhammed bin Yahya Hemedani (Sahih) kitabında ve İbni Ebiddünya ve Beyheki (Şu'ab-ül-iman) kitabında, Ebu Katade'den bildirdikleri hadis-i şerifte, **(Biriniz din kardeşinin cenaze işlerini görürse, kefenini güzel yapsın! Çünkü onlar, kabirleri içinde birbirlerini ziyaret ederler)** buyuruldu.

Evinde iken nelerden incinirse

Dirilerin yaptıkları işleri haber alınca, ölülerin incindikleri hususunda, İmam-ı Süyuti **Şerh-us-sudur** kitabında, Deylemi'nin Hazret-i Âişe validemizden bildirdiği hadis-i şerifi yazıyor. Burada, **(İnsan, evinde iken nelerden incinirse, kabrinde de onlardan incinir)** buyuruldu. İmam-ı Kurtubi **Tezkire** kitabında diyor ki, dünyada olanların yaptıkları şeyleri Allahü teâlâ bir melek ile yahut alamet ile, işaretle veya başka bir yoldan, ölülere bildirir.

Allahü teâlânın izni ile iş yaparlar

İmam-ı Süyuti hazretleri buyuruyor ki:

Ruhun İlliyyinde olduğu halde, bedene bağlanmasına ve tasarruf yapmasına izin verildiğini İbni Asakir'in, Abdullah ibni Abbas'tan haber verdiği şu hadis-i şerif göstermektedir: Resulullah, Cafer Tayyar hazretleri şehid olduktan sonra buyurdu ki,

(Bir gece Cafer Tayyar yanıma geldi. Yanında melek vardı. İki kanatlı idi. Kanatlarının uçları kana boyanmış idi. Yemen'deki Bişe denilen vadiye gidiyorlardı.)

İbni Adiy'in, Hazret-i Ali'den haber verdiği hadis-i şerifte, **(Cafer bin Ebi Talibi meleklerin arasında gördüm. Bişe ahalisine yağmur geleceğini müjdeliyorlardı)** buyuruldu.

Hadis âlimlerinden Hakim'in Abdullah ibni Abbas'tan verdiği haberde, Resulullahın yanında oturuyordum. Esma binti Umeys yanımızda idi. Resulullah, aleyküm selam dedikten sonra buyurdu ki:

(Ya Esma! Şimdi, zevcin Cafer, Cebrail ve Mikail ile birlikte yanıma geldiler. Bana selam verdiler. Selamlarına cevap verdim. Bana dedi ki, (Mute) gazasında kâfirler ile birkaç gün savaştım. Vücudumun her tarafında yetmişüç yerimden yaralandım. Bayrağı, sağ elime aldım. Sağ kolum kesildi. Sol elime aldım, sol kolum kesildi. Allahü teâlâ, iki kolum yerine bana iki kanat verdi, Cebrail ve Mikail ile birlikte uçuyorum. İstediğim zaman Cennetten çıkıyorum.

İstediğim zaman girip meyvelerini yiyorum.)

Esma, bunları işitince, (Allahü teâlânın nimetleri Cafer'e afiyet olsun. Fakat, herkes bunu benden işitince inanmazlar diye korkuyorum. Ya Resulallah, minbere çık sen söyle! Sana inanırlar) dedi. Resulullah mescide teşrif edip, minbere çıktı. Allahü teâlâya hamd ve sena eyledikten sonra, **(Cafer ibni Ebi Talib, Cebrail ve Mikail ile birlikte yanıma geldiler. Allahü teâlâ, ona iki kanat vermiş. Bana selam verdi)** buyurdu. Sonra, Esma'ya haber verdiklerini bir bir söyledi.

Bu hadis-i şerifler gösteriyor ki, Allahü teâlâ, şehid olan ve salih olan kullarına, insanlara faydalı olan işleri yapmak için izin vermektedir. Bunu bildiren, daha nice haberleri hadis âlimleri yazmışlardır.

Kabirdeki nimet ve azapları dünyada iken görenler

Dirilerin, mezardaki nimetleri ve azapları anlaması ve baş gözü ile görmesi caiz olduğu, Allahü teâlâ ve Resulü tarafından haber verilmiştir. Ehl-i sünnet âlimleri, kabirde nimet ve azap olduğunu, bunun hem ruha, hem de bedene birlikte olduğuna inanmak lazım geldiğini sözbirliği ile bildirmişlerdir. (Aka'id) kitapları, bunları uzun uzun bildirmektedir.

İmam-ı Süyuti hazretleri **Şerh-us-Sudur**, Abdurrahman ibni Receb Hanbeli hazretleri **Ehvâl-ül-kubur** kitabında, imam-ı Şarani hazretleri **Tezkire-i Kurtubi Muhtasarı**'nda bildiriyor ki:

Eshab-ı kiramdan Abdullah bin Ömer hazretleri, (Yerden boynu zincirli birinin çıktığını, bir adamın bunu dövdüğünü, zincirli adamın yerde kaybolduğunu, böylece toprağa girip çıktığını gördüm) dedi. Resulullah efendimiz, bu zata, **(O gördüğün kimse, Ebu Cehil'dir, kıyamete kadar kabrinde böyle azap çeker)** buyurdu. (Taberani)

İmam-ı Taberani'nin bildirdiği bu hadis-i şerif, mezhepsiz ibni Teymiye'nin talebesi olan ibni Kayyımı Cevziyye'nin **Kitab-ür-ruh** isimli eserinde de vardır.

Buhari ve **Müslim**'deki hadis-i şerifte**, (Eğer, gizli tutabilseydiniz, kabir azabını, benim işittiğim gibi, size de işittirmesi için, dua ederdim)** buyuruldu.

Bu ve bunun gibi haberler, Peygamberler ve Evliya gibi, herkesin de kabirdekileri görebileceğini bildirmektedirler. Evliyanın görmesi, hiç inkâr edilemez. Allahü teâlânın kudreti ve ihsanı ile görmektedirler.

Ölmek yok olmak değildir

Bütün bunlar ruhların ölmediğini, mevtaların mezarda, kabir hayatı denilen bilmediğimiz bir hayat ile diri olduklarını göstermektedir. İslam âlimlerinin hepsi diyor ki, ölmek, yok olmak değildir. Bir evden bir eve göç etmek demektir. Peygamberler ve Veliler de, İslamiyet'i yaymak için

çalışmışlardır. Hepsi şehidlik derecesine kavuşmuşlardır. Şehidlerin diri oldukları, Kur'an-ı kerimde açıkça bildirilmektedir. Böyle olunca, onlardan tesebbüb ve teşeffu ve tevessül etmek şaşılacak bir şey midir?

(Tesebbüb) demek, onları sebep yapmak, yani Allahü teâlâ katında yardım etmelerini dilemektir.

(Tevessül) demek, bizim için dua etmelerini dilemektir. Çünkü onlar, Allahü teâlânın dünyada da, ahirette de sevgili kullarıdır. Onların istediklerine kavuşacaklarını, her dilediklerinin verileceğini, Kur'an-ı kerim bildirmektedir. Böyle olan meyyitlerden, dirilerden beklenen şeyleri bekleyen bir kimse kötülenebilir mi? Bunlardan beklenen şeyleri, Allahü teâlânın yaratacağına, Allah'tan başka yaratıcı bulunmadığına inanan bir kimsenin, mezardaki Peygamberleri, Velileri sebep kılması, vesile yapması, hiç inkâr olunabilir mi? Bunları, onlar çürüdü, toprak oldu, yok oldu zan edenler inkâr eder. İslamiyet'i bilmeyenler ve onların büyüklüğünü, yüksekliğini anlayamayanlar inanmaz. Peygamberlerin ve Evliyanın yüksekliklerini ve üstünlüklerini anlamayan kimseler, din cahilleridir. İslamiyet'i anlamamışlardır.

Evliyanın ve Peygamberlerin mezarlarına gidip, onların vasıtası ile, onları sebep kılarak, Allahü teâlâdan bir şey istemenin ve kıyamet günü bize şefaat etmeleri için, kendilerine yalvarmanın caiz olduğu, hadis-i şeriflerde bildirilmiştir ve İslam âlimleri sözbirliği ile haber vermişlerdir. İnsanların en üstünü olan Muhammed aleyhisselamın hadis-i şeriflerine ve Onun yolunda giden seçilmişlerin, sevilmişlerin kitaplarına inanmak nimetini bize ihsan eden Allahü teâlâya hamd ve şükürler olsun! Bu büyük nimeti Rabbimiz bize ihsan etmeseydi, kendimiz anlayamaz, bulamaz, helak olurduk.

Kabirde nimet veya azap var

Sual: Kabirde, nimet veya azaba düçar olan, beden mi yoksa ruh mudur?

CEVAP

Kabirde, hem ruha, hem de bedene nimet ve azap vardır. Buna, böylece inanmak lazımdır.

İmam-ı Muhammed bin Hasen Şeybani, **Akaid-i Şeybaniyye** manzumesinde, (Kabir azabı vardır. Kabir azabı, hem ruha, hem de bedene olacaktır) buyurdu. Yani, kabirde nimetler ve azaplar, ruha ve cesede birlikte olacaktır. Diriler bunu görmezse de, inanmak lazımdır. Gayba iman etmek lazımdır. **Buna inanmamak, kıyamet günü mezardan kalkmaya inanmamaya yol açar. Çünkü, ikisi de, Allahü**

teâlânın kudreti ile olmaktadır. Birine inananın, ötekine de inanması akla uygundur. İnsan kabir azabını, diri iken anlayamıyor ise de, âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler ve bu ümmetin önce gelenleri, kabir azabı olacağını haber vermişlerdir.

Mutezile fırkası ile vehhabiler, kabir azabına inanmıyorlar ama ruhun ölmediğini de inkâr edemiyorlar. Ruhun bedene olan bağlılığı öldükten sonra yok olmaz. Ölünün kemiğini kırmak ve kabir üzerine basmak, bunun için yasak edilmiştir. Kabirde azap yapılması da, ruhun ölmediğini gösterir.

Mümin suresinin 46. âyetinde, **(Firavuna ve adamlarına her sabah akşam gidecekleri Cehennem ateşi gösterilir)** buyuruldu. Ölü görmeseydi, **gösterilir** demek lüzumsuz ve yanlış olurdu.

Buhari'deki, **(Her ölüye, sabah akşam ahiretteki yeri gösterilir. Cennetlik olana, Cennetteki yeri, Cehennemlik olana, Cehennemdeki yeri gösterilir)** hadis-i şerifindeki **gösterilir** sözü, gördüklerini bildirmektedir.

İmam-ı a'zam hazretleri buyurdu ki:

Mümin suresinin 46. âyeti, kabir azabını gösteriyor, âyetin devamında onların şiddetli azaba sokulacağı bildiriliyor. Birincisi kabir azabı, ikincisi ise Cehennem azabıdır. **(El-Kavl-ül-fasl)**

İmam-ı Gazali hazretleri de, **(Bu âyet-i kerime kabir azabını gösteriyor)** buyurdu. **(İhya)**

Nuh suresinin, **(Günahları yüzünden suda boğuldular, ardından da ateşe atıldılar)** mealindeki 25. âyetinde geçen **Feüdhılu** kelimesindeki **F** harfi, hiç ara verilmediğini gösterir. Yani (Suda boğulduktan hemen sonra kabirdeki azaba maruz kaldılar) demektir. **(El-Kavl-ül-fasl)**

Al-i imran suresinin, **(Allah yolunda öldürülenleri** [Şehidleri] **ölü sanmayın! Bilakis onlar diridir)** mealindeki 169. âyeti de, kabir hayatını bildirmektedir. **(El-Kavl-ül-fasl)**

İmam-ı Şarani hazretleri buyuruyor ki:

Taha suresinin 124. âyetindeki **Maişeten danken** kabir azabını bildiriyor. Çünkü hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Mümin kabrinde yemyeşil bir bahçe içindedir. Ayın 14'ü gibi aydınlatılır. "Feinne lehü maişeten danken" âyeti, kâfirlerin kabirde görecekleri azabı bildirir. 99 tinnin yılanı, kâfirleri kıyamete kadar kabrinde sokup azap eder.) [Tirmizi]

Tekasür suresinin 3. âyetindeki, bu övünmenizin kötü akıbetini **İleride bileceksiniz** demek, **Ölürken** demektir. 4. âyetindeki **Yine ileride**

bileceksiniz ise **Kabirde** demektir. **(Celaleyn, Medarik, M.Tezkire-i Kurtubi)**

İmam-ı Nesefi hazretleri buyuruyor ki:

Araf suresinin, **(Orada yaşayıp, orada öleceksiniz, yine oradan dirilip çıkarılacaksınız)** mealindeki 25. âyetindeki **Orada**dan maksat kabir hayatıdır. **(Şeyhzade)**

Bekara suresinin, **(Ölü iken sizi diriltti. Tekrar öldürecek ve tekrar diriltecek)** mealindeki 28. âyetinde bildirilen, ikinci dirilme kabirde olacaktır. İmam-ı Nesefi de bu âyetin kabir azabı ve nimetine işaret ettiğini bildirmiştir. **(Tefsir-i Şeyhzade)**

Casiye suresinin, **(Allah sizi diriltir, sonra öldürür)** mealindeki 26. âyeti de, diriltmenin kabirde olacağını bildiriyor. **(Şeyhzade)**

Tevbe suresinin, **(Onları iki defa azaba uğratacağız)** mealindeki 101. âyetindeki azabın birisi kabir azabıdır. **(Kadi Beydavi)**

Hazret-i Âişe, (Ya Resulallah, bu ümmet, kabirde azap görecek, benim gibi zayıfların hâli ne olacak?) diye sual edince, Resulullah efendimiz, İbrahim suresinin, **(Allah, iman edenlere, dünya ve ahirette de sabit sözlerinde sebat ihsan eder)** mealindeki 27. âyeti okudu. (Bezzar)

Bu âyette, kabir hayatının hak olduğu, müminlere sabit sözlerinde sebat ihsan edildiği bildiriliyor. **(Tefsir-i Celaleyn)**

Resulullah efendimiz, Bedir'de öldürülen kâfirlerin gömüldüğü çukurun başına gelip, ölülerin ve babalarının isimlerini birer birer söyleyerek, **(Rabbinizin, size söz verdiğine kavuştunuz mu? Ben, Rabbimin söz verdiği zafere kavuştum)** buyurdu. Hazret-i Ömer, **(Ya Resulallah, cansız ölülere neden söylüyorsun?)** dedi. Resulullah, **(Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan daha iyi işitmezsiniz. Fakat cevap veremezler)** buyurdu. (Buhari, Müslim) [Hazret-i Ömer'in ölünün işittiğini bildiği halde böyle sorması, dindeki bir hükmün vesika haline gelmesi içindir.]

Vehhabiler, ibni Teymiye'nin yolunda iseler de, bu konuda ona da uymuyorlar. Çünkü ibni Teymiye diyor ki:

(Bedir'de çukurdaki kâfirlerin işitmelerini bildiren hadis-i şerif meşhurdur, her yere yayılmıştır. Zaruri inanılması lazım gelen bilgilerden oldu.) [Dinde inanılması zaruri olan bir şeye inanmayan kâfir olur.] **(Kitab-ül-intisar-fil-imam-ı Ahmed)**

Muhammed Masum-i Faruki hazretleri buyuruyor ki:

Kabirde nimetler ve azaplar olduğuna iman ederiz. Ölülerin birbirleri ile konuştukları, kabirde azap olunanların seslerinin işitildiği bir çok

hadis-i şerif ile bildirilmiştir. **(C.1, m.182)**

Her hadis kitabında kabir hayatı ve azabı bildirilmektedir. Kabir hayatını ve azabını inkâr eden, bütün hadis kitaplarını ve Resulullahı inkâr etmiş olur.

Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Kabir azabı vardır.) [Buhari]

(Ölünün kemiğini kırmak, onu diri iken kırmak gibidir.) [Ebu Davud, İbni Mace]

(Ateş üstüne oturmak, kabir üstüne oturmaktan iyidir.) [Müslim, Nesai, Ebu Davud]

(Namaz kılmayanın kabri ateşle doldurulur.) [Kurretül Uyun]

(Kâfire kabrinde 99 ejderha kıyamete kadar azap eder.) [Ebu Ya'la, İbni Hibban, Tirmizi]

(Cuma günü veya gecesi ölen mümine kabir azabı olmaz.) [Tirmizi, Ebu Nuaym]

(Şehid kabir azabından emindir.) [İbni Mace, İ.Ahmed, Beyheki]

(Sadaka, kabir azabından korur.) [Beyheki]

(Tebareke suresini okumak kabir azabından korur.) [İbni Mürdeveyh]

(Kovuculuk, kabir azabına sebep olur.) [Beyheki]

(Kabir azabının çoğu, üzerine idrar sıçratmaktan olacaktır.) [İ.Mace, Nesai, Hakim, Dare Kutni]

(İdrardan sakının! Çünkü kabirde ilk hesap bundan olacaktır.) [Taberani]

(Allahü teâlâ, bazı kimseleri, insanların ihtiyaçlarını gidermek için yaratmıştır. İnsanlar, ihtiyaçları için onlara başvururlar. İşte bunlar, kabir azabından emindirler.) [Taberani]

(Dün gece rüyamda , bir kimseyi kabir sıkarken gördüm. Namazı gelip onu kabir azabından kurtardı.) [Hakim]

(Cuma gecesi "Fatiha" ve 15 kere "İzâ zülzilet" **okuyarak iki rekat namaz kılan, kabir azabından emin olur.)** [Deylemi]

(Fisebilillah gözcü olarak vefat eden, kabir azabı görmez.) [İ. Ahmed]

(Allah'ım, kabir azabından sana sığınıyorum.) [Müslim, Nesai, Hakim, Harâiti]

(Kabir azabından Allah'a sığınınız.) [Müslim, İ.Ahmed, İ.Ebi Şeybe]

(Gizleyebilseydiniz, kabir azabını işitmeniz için Allah'a dua ederdim.) [Buhari, Müslim, İ. Ahmed, Nesai]

Peygamber efendimiz, iki kabir yanında durup, **(Bunlardan biri idrar**

sıçramasından sakınmadığı için, diğeri ise, müslümanlar arasında söz taşıdığı için, kabir azabı çekiyorlar) buyurdu. (İbni Mace)

Peygamber efendimiz bir cenazede, **(Ya Rabbi, bunu kabir azabından koru)** diye dua etti. (Müslim, Nesai, Tirmizi)

İmam-ı Birgivi hazretleri, Etfal-ül-müslimin risalesinde, **(Bir müminin kabrini ziyaret ederken, ya Rabbi, Muhammed aleyhisselam hürmetine, buna azap yapma denirse, Allahü teâlâ, kıyamete kadar azabını durdurur)** hadis-i şerifini yazmaktadır.

Ehl-i sünnetin ve Hanefi mezhebinin reisi olan **imam-ı a'zam** hazretleri buyurdu ki:

(Kabirde ruhun cesede iadesi, kâfirleri ve bazı günahkâr müslümanları kabrin sıkması ve azap edilmesi haktır.) **(Kavl-ül-fasl)**

İslam âlimlerinin en büyüklerinden olan **imam-ı Rabbani** hazretleri, (Kabrin bedeni sıkması vardır) buyurdu. **(Mektubat C.3, m.17)**

Yine İslam âlimlerinin en büyüklerinden olan **imam-ı Gazali** hazretleri de, (Kabir azabı ruha ve cesede birlikte olacaktır) buyuruyor. **(İhya-i ulümiddin)**

Karada ve denizde ölene de sual sorulur. Bu da ruhun bedene iade edilmesinden sonra olur. **(Nuhbet-ül-leâli s.116, Bidaye s.91)**

Ruh ve bedene azap

Ruh ve beden beraber günah işledikleri için, kabir azabı da, her ikisine birden yapılacaktır. **(El-Müstened)**

İmam-ı Süyuti hazretleri **Şerh-us-Sudur**, Abdurrahman ibni Receb Hanbeli hazretleri **Ehvâl-ül-kubur** kitabında, İmam-ı Şarani hazretleri **Tezkire-i Kurtubi Muhtasarı**'nda bildiriyor ki:

Eshab-ı kiramdan Abdullah bin Ömer hazretleri, (Yerden boynu zincirli birinin çıktığını, bir adamın bunu dövdüğünü, zincirli adamın yerde kaybolduğunu, böylece toprağa girip çıktığını gördüm) dedi. Resulullah efendimiz, bu zata, **(O gördüğün kimse, Ebu Cehil'dir, kıyamete kadar kabrinde böyle azap çeker)** buyurdu. (Taberani)

İmam-ı Taberani'nin bildirdiği bu hadis-i şerif, mezhepsiz ibni Teymiye'nin talebesi olan ibni Kayyımı Cevziyye'nin **Kitab-ür-ruh** isimli eserinde de vardır.

Özetini aldığımız hadis-i şerifin metninde Ebu Cehil'in, ibni Ömer hazretlerinden su istediği de yazılıdır. Demek ki, Ebu Cehil'in sadece ruhuna değil, bedenine de azap yapılmaktadır. Cehennemde de, çürüyen vücut yerine yeni bir vücut yaratılacak, Cehennemdekilerin böylece hem ruh, hem de bedenleri azap görecektir. Azap görecek olan bu çürüyen beden değildir. Ruhun tasarrufu altında olan beden azap görecektir.

İmam-ı Süyuti hazretleri buyuruyor ki:

Her ölünün ruhu, cesedine, bilmediğimiz bir halde bağlıdır. Ruhların kendi cesetlerine tesir ve tasarruf etmelerine ve kabirde bulunmalarına izin verilmiştir. Ölü kabirde çürüse de, ruhun bedenle olan bağlılığı bozulmaz. **(El-mütekaddim)**

Günahları ikisi birlikte işlediği için, yalnız ruha azap yapılması, hikmete ve ilahi adalete uygun değildir. Beden kabirde çürüse de, Allahü teâlânın ilminde vardır. Allahü teâlânın, ölüleri diriltmeye gücü yettiği gibi, bedene de azap yapmaya gücü yeter. Allahü teâlâ her şeye kadirdir, Onun kudretinden şüphe eden kâfirdir. **(M. Nasihat)**

Ehl-i sünnet itikadını en güzel şekilde anlatan meşhur **Emali** şerhinde buyuruluyor ki:

(Bir kimse kurtlar tarafından parçalanıp yense, yahut ateşte yanıp kül olsa, denizde çürüse, kabir suali olur, kabir azabına veya kabir nimetine kavuşur.)

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Kabir azabı, ahiret azaplarındandır. Dünya azabına benzemediği gibi, rüyada görülen azaba da benzemez. Böyle sanmak, kabir azabını bilmemekten ileri gelir. Kabir azabına inanmayan bid'at sahibi olur. "Hakkında hadis-i şerif olsa da, olmasa da, kabir azabına inanmam, akıl ve tecrübe bunu kabul etmez" diyen kâfir olur. **(Mektubat-ı Rabbani C.3, m.17- 31)**

Herkesi kabir sıkar

Sual: Kabir sıkması diye bir şey var mıdır?

CEVAP

Elbette vardır. Kabir azabı ve kabrin sıkmasına inanmayan bid'at sahibi olur. Hakkında hadis olsa da, olmasa da, kabir azabına inanmam diyen kâfir olur.

İmam-ı a'zam hazretleri buyurdu ki:

(Kabirde ruhun cesede iadesi ve kabrin sıkması ve azap edilmesi haktır.) [**Kavl-ül fasl**]

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Kabrin bedeni sıkması vardır. **(3/17)**

İmam-ı Gazali hazretleri de buyuruyor ki:

Kabir azabı ruha ve cesede birlikte olacaktır. **(İhya)**

Kara ve denizde ölene de sual sorulur. **(Nuhbet-ül-leâli s.116, Bidaye** s.91**)**

Ahirette Peygamberler dahil, herkese sual sorulacağı gibi, kabir

sıkması da herkese olacaktır. Kâfirleri ve fâsıkları çok şiddetli sıkacaktır. Peygamber, sahabe ve salihleri ise adeta okşar gibi hafif sıkacaktır. Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Kabrin sıkmasından kurtulan biri olsaydı, Sa'd bin Muaz kurtulurdu.) [İ.Ahmed]

(Zekeriya oğlu Yahya'yı kabrin sıkması, yediği bir arpa sebebi ile olmuştur.) [İ. Rafiî]

(Kabrin sıkması bir müminin affedilmemiş günahlarına kefarettir.) [İ. Rafiî]

(Yemin ederim ki, 99 ejderha Kıyamete kadar, kâfire kabrinde azap eder.) [Ebu Ya'la]

Kurretüluyun kitabındaki hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Namazı özürsüz kılmayana, Allahü teâlâ 15 sıkıntı verir. Bunlardan altısı dünyada, üçü ölüm anında, üçü kabirde, üçü kabirden kalkarken olur. Kabirde çekeceği acılar şunlardır:

1- Kabir onu sıkar. Kemikleri birbirine geçer. 2- Kabri ateşle doldurulur. Gece, gündüz onu yakar. 3- Allahü teâlâ, kabrine çok büyük yılan gönderir. Dünya yılanlarına benzemez. Her gün, her namaz vaktinde onu sokar. Bir an bırakmaz.)

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

İyi bir kimse, talihli bir insan, kusurları, günahları, lütuf ve ihsan ile af olunan ve yüzüne vurulmayan kimsedir. Eğer günahı yüzüne vurulursa ve bunun için de, merhamet olunarak, yalnız dünya sıkıntıları çektirilip günahları, böylece temizlenen kimse de, çok talihlidir. Bununla da temizlenmeyip, geri kalan günahları için, kabir sıkması ve kabir azabı çekerek günahları biten, kıyamette, mahşer meydanına günahsız olarak götürülen de, ne kadar çok talihlidir. Eğer böyle yapmayıp, ahirette de cezalandırılırsa, yine adalettir. Fakat o gün, günahlı olan ve mahcup ve yüzleri kara olan, ne kadar güç durumdadır. Ama bunlardan, Müslüman olanlara yine acınacak, bunlar, sonunda yine merhamete kavuşacak, Cehennem azabında, sonsuz kalmaktan kurtulacaktır. Bu da, büyük bir nimettir. **(m. 266)**

Ölü kabre konunca, bilinmeyen bir hayat ile dirilecek, rahat veya azap görecektir. Münker ve Nekir adındaki iki meleğin, bilinmeyen korkunç insan şeklinde mezara gelip sual soracaklarını hadis-i şerifler açıkça bildirmektedir. Doğru cevap verenlerin kabri genişleyecek, buraya Cennetten bir pencere açılacaktır. Sabah ve akşam, Cennetteki yerlerini görüp, melekler tarafından iyilikler yapılacak, müjdeler verilecektir. Doğru cevap veremezse, demir tokmaklarla öyle vurulacak ki, bağırmasını,

insandan ve cinden başka her mahlûk işitecektir. Kabir o kadar daralır ki, kemiklerini birbirine geçirecek gibi sıkar. Cehennemden bir pencere açılır. Sabah ve akşam Cehennemdeki yerini görüp, mezarda, mahşere kadar, acı azaplar çeker. **(H.L.O.İman)**

Ruh ölmez, ölü işitir

Sual: (Ölüler işitmez. Peygamberler de ölüdür. Onlar da işitemez. Onun için **şefaat ya Resulallah** veya **yetiş ya Resulallah** demek şirktir) diyenlere nasıl bir cevap vermek gerekir?

CEVAP

Bunlar vehhabilerin ve bunlara aldanan bazı mezhepsizlerin iddialarıdır.

Şirk demek büyük hatadır. Çünkü ruh ölmez. Ruh [can] bedenden ayrı bir varlıktır. Bir âyet meali şöyledir:

(Allah, öleceklerin ölümleri anında, ölmeyeceklerin de uykuları esnasında ruhlarını alır. Ölmelerine hükmettiği kimselerinkini tutar, diğerlerini bir süreye kadar salıverir. Elbette düşünenler için bunda alınacak ibretler vardır.) [Zümer 42]

Bu âyet-i kerime de ruhun bedenden ayrı bir varlık olduğunu bildirmektedir. İşiten ruhtur. Ruhsuz beden bir işe yaramaz. Ama bedensiz ruh, nimet veya azaba düçar olur. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Müminlerin ruhları 7. kat göktedir. Orada Cennetteki makamlarını seyrederler.) [Deylemi]

Hızır aleyhisselam gibi bir çok kişinin ruhunun iş yaptığı görülmüştür. Bu bakımdan Allah yolunda ölmüş kimselere ölü bile demek caiz olmaz. İki âyet meali şöyledir:

(Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın, onlar, Rableri indinde diridir, rızıklanır.) [Al-i İmran 169]

(Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin! Onlar diridir; ama siz anlayamazsınız.) [Bekara 154]

Allah yolunda öldürülenler şehiddir. Şehidden daha üstün olan Peygamber efendimize nasıl ölü denir! O âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir, bütün âlemler Onun hürmetine yaratılmıştır. Şehidler gibi Peygamberlerin bedenleri de çürümez. Dört hadis-i şerif meali şöyledir:

(Toprak, Peygamberlerin vücudunu çürütmez. Bir mümin salevat okuyunca, bir melek bana haber verir, "Falan oğlu filan, sana selam söyledi" der.) [İbni Mace]

(Peygamberlerin vücudunu toprak çürütmez.) [Ebu Davud]

(Her Peygamber, kabrinde diri olup namaz kılar.) [Beyheki, Ebu Ya'la]

(Ölüler yaptığınız iyi işlerinize sevinir, kötü işlerinize üzülürler.) [İbni Ebiddünya]

Resulullahın Hayber'de yediği zehirli et, ölüm hastalığında etkisini gösterdi ve şehid olmasına sebep oldu. **(Mevahib-i ledünniyye)**

Ölülere işittiremezsin âyeti şu mealdedir:

(Elbette sen ölülere işittiremezsin. Arkalarını dönüp kaçan sağırlara da bu daveti işittiremezsin. Hem sen o körleri sapıklıklarını bıraktırıp, hidayet verici de değilsin. Sen ancak âyetlerimize iman edecek kimselerden başkasına işittiremezsin.) [Neml 27/80-81]

Buradaki sağırların da kulaklarının sağır olmadığı, körlerin de gözlerinin kör olmadığı, ölünün de gerçek ölü olmadığı açıktır. Bir de **davet** ve **hidayet** kelimeleri geçiyor. Demek ki maksat işittirmek veya göstermek değil, onları hidayete davet etmektir. Âyetin devamında, **(Sen ancak iman edeceklere işittirebilirsin)** deniyor. Ötekilerin ise iman etmeyecek kâfirler olduğu da pek açıktır. Sen ölüleri imana kavuşturamazsın denmez ki. Sen ancak iman edeceklere işittirebilirsin deniyor ki, işittirmenin kabul ettirmek olduğu bütün tefsirlerde bildiriliyor. Bu âyetin tefsirlerdeki açıklaması şöyledir:

(Ey Resulüm, sen ölüden farksız olan kâfirleri hidayete erdiremezsin, hakkı işitmek istemeyen ve hakikati göremeyen kâfirleri de hidayete kavuşturamazsın. Sen ancak iman edeceklere Müslümanlığı kabul ettirebilirsin.) [Beydavi]

Onlardan daha iyi işitmezsiniz

Resulullah efendimiz, Bedir'de öldürülen kâfirlerin gömüldüğü çukurun başına gelip, ölülerin ve babalarının isimlerini birer birer söyleyerek, **(Rabbinizin, size söz verdiğine kavuştunuz mu? Ben, Rabbimin söz verdiği zafere kavuştum)** buyurdu. Hazret-i Ömer, **(Ya Resulallah, cansız ölülere neden söylüyorsun?)** dedi. Resulullah, **(Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan daha iyi işitmezsiniz. Fakat cevap veremezler)** buyurdu. (Buhari, Müslim) [Hazret-i Ömer'in ölünün işittiğini bildiği halde böyle sorması, dindeki bir hükmün vesika haline gelmesi içindir.]

Vehhabiler, ibni Teymiye'nin yolunda iseler de, bu konuda ona da uymuyorlar. Çünkü **ibni Teymiye** diyor ki:

(Bedirde çukurdaki kâfirlerin işitmelerini bildiren hadis-i şerif meşhurdur, her yere yayılmıştır. Zaruri inanılması lazım gelen bilgilerden oldu.) [Dinde inanılması zaruri olan bir şeye inanmayan kâfir olur.]

(Kitab-ül-intisar-fil-imam-ı Ahmed)

İbni Teymiye, adı geçen kitabında bütün ölülerin, şehidler gibi diri olduklarını ve şehidler gibi rızıklandırıldıklarını bildiriyor. Ölülerin diriltilmesi üzerindeki fetvalarında diyor ki, ölüler, kendilerini ziyaret edenleri bilirler mi? Tanıdıklarından veya tanımadıklarından biri kabre geldiği zaman, bunun geldiğini anlarlar mı? Cevabında, (Evet bilirler ve anlarlar) diyor. Ölülerin buluştuklarını ve soruştuklarını ve dirilerin yaptığı işlerin onlara gösterildiğini bildiren haberleri yazıyor.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bir kimse, din kardeşinin kabrini ziyarete gider ve mezarı başında otururbut onu tanır ve selamına cevap verir.) [İbni Ebiddünya]

(Bir kimse tanıdığı kabir yanına gelip selam verirse, meyyit de onu tanır ve selam verir. Tanımadığı kabrin başına gelip selam verirse, selamına cevap verir.) [Beyheki]

Onu tanıması ve selam vermesi, meyyitin onu gördüğünü ve selamını işittiğini göstermektedir. Çünkü ölmek, bazı cahillerin dedikleri gibi, yok olmak olsa idi, onun bütün duygularının yok olması lazım gelirdi. Meyyit kendini ziyaret edeni, kabri başına geleni görmektedir. Görmeseydi, dünyada tanımamış olduğunu tanımaması bildirilmezdi. Birincisini tanıyarak cevabı veriyor. İkincisinin selamına, tanımayarak cevap veriyor.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Kabrimin yanında, benim için okunan salevatı işitirim. Uzak yerlerde okunanlar bana bildirilir.) [İbni Ebi Şeybe] (Diri olan işitir. Bir söz, diri olana bildirilir.)

(Ölü kabre konurken, ayak seslerini işitir.) [Buhari] (Diri olan işitir.)

(Ölüler yaptığınız iyi işlerinizi görünce sevinir, kötü işlerinize üzülürler.) [İ.Ebiddünya] (Diri olan sevinir, üzülür.)

Hadis-i şeriflerde, **ziyaret** kelimesi kullanılmaktadır. Meyyit, kabre geleni tanımasaydı, ziyaret kelimesi kullanılmazdı. Her dilde ve her lügatta, ziyaret kelimesi, tanıyan ve anlayan kimselerin buluşmasında kullanılır. (Selamün aleyküm) de anlayan kimseye söylenir.

Azap, hissedene yapılır

Ruhun bedene olan bağlılığı öldükten sonra yok olmaz. Ölünün kemiğini kırmak ve kabir üzerine basmak, bunun için yasak edilmiştir. Kabirde azap yapılması da, ruhun ölmediğini gösterir.

Meyyitlerin, dirileri gördüklerini bildiren vesikalardan biri, Buhari'deki, **(Her meyyite, her sabah ve her akşam ahiretteki yeri gösterilir. Cennetlik olana, Cennetteki yeri, Cehennemlik olana, Cehennemdeki**

yeri gösterilir) hadis-i şerifidir. **Gösterilir** sözü, gördüklerini bildirmektedir. Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, Firavun'un adamları için, **(Onlara sabah akşam ateş gösterilir)** buyurdu. Meyyit görmeseydi, **gösterilir** demek lüzumsuz ve yanlış olurdu.

Ebu Nuaym, Amr bin Dinar'dan alarak bildiriyor ki, (Bir kimse ölünce, ruhunu bir melek tutar. Ruh, bedenin yıkanmasına, kefenlenmesine bakar. Kendisine, insanlar, seni nasıl övüyorlar işit, denir.) Abdullah ibni Ebiddünya'nın Amr bin Dinar'dan alarak bildirdiği hadis-i şerifte, **(Bir kimse, öldükten sonra çoluk çocuğunun başına gelenleri bilir. Kendisini yıkayanlara ve kefenleyenlere bakar)** buyuruldu. Buhari'deki sahih hadiste, **(Münker ve Nekir melekleri, sual ve cevaptan sonra meyyite, Cehennemdeki yerine bak! Allahü teâlâ, değiştirerek, sana Cennetteki yeri ihsan eyledi derler. Bakar. İkisini birlikte görür)** buyuruldu.

Ruhlar ölmez. Kabir hayatında ya nimete veya azaba düçar olurlar. Her hadis kitabında kabir hayatı ve azabı bildirilmektedir. Kabir hayatını ve azabını inkâr eden, bütün hadis kitaplarını ve Resulullahı inkâr etmiş olur.

Şaşılacak şey

Vehhabilerin kendi kitaplarında diyor ki:

(Gökler Allah'tan korkar, Allah göklerde his yaratır. Anlarlar, Kur'anda, yerlerin ve göklerin tesbih ettikleri bildirildi. Resulullahın avucuna aldığı taş parçalarının tesbih ettiklerini ve mescitteki Hannane denilen direğin inlediğini ve yemeğin tesbih ettiğini Eshab işittiler.) **(s. 200)**

(Buhari'de, İbni Mesud diyor ki, yediğimiz yemeğin tesbih sesini işitirdik. Ebu Zer diyor ki, Resulullah, avucuna taş parçaları aldı. Bunların tesbih sesleri işitildi. Resulullahın hutbe okurken dayandığı odunun inlemesi haberi sahihtir.) **(Feth-ül-mecid s. 201)**

Dağlarda, taşlarda, direkte his ve idrak olduğunu söyleyip de, Peygamberlerde ve Evliyada his olmaz demeleri, şaşılacak şeydir. Dirilere tevessül olunur, ölülere tevessül olunmaz demekle kendileri müşrik oluyorlar. Çünkü bu söz, diriler duyar ve tesir eder, ölüler duymaz ve tesir etmez demektir. Allah'tan başkasının tesir ettiğine inanmak olur. Böyle inananlara kendileri müşrik diyor. Halbuki, ölü de, diri de birer sebeptir. Tesir eden, yaratan yalnız Allahü teâlâdır.

Abdülvehhab oğlunun, Ehl-i sünneti, puta ve mezara tapan kâfirler gibi bilmesi ve Ehl-i sünneti öldürmeye ve mallarını almaya helal demesi, nasslara [âyetlere, hadislere] yanlış mana verdiği içindir.

Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Kâfirler, kâfirler için gelmiş olan âyetleri, Müslümanlara yükletirler.) [Buhari]

(Müslüman ismini taşıyanlardan en çok korktuğum kimse, Kur'anın manasını, yerinden değiştirendir.) [Taberani]

Bu hadis-i şerifler, böyle zındıkların meydana çıkacağını ve bunların dalalette olduklarını haber vermektedir.

Ölüler haberdar olur

Sual: Ölülerimizin, bizim yaptıklarımızdan haberleri olur mu?

CEVAP

Evet, haberdar olurlar. İki hadis-i şerif meali şöyledir:

(Ölü, kendisini ziyaret edeni tanır ve selamını alır.) [İbni Ebi-d-dünya]

(Ölüler yaptığınız iyi işlerinize sevinir, kötü işlerinize üzülürler.) [İbni Ebi-d-dünya]

Bunun için, vefat etmiş olan yakınlarımızı sevindirmenin bir yolu da, günahlardan kaçıp, dine uygun yaşamaktır.

Mümin ve kâfir her ölü işitir

Sual: Buhari ve diğer hadis kitaplarında ölülerin işittiğini Resulullah bildiriyor, ama ona da inanmam, çünkü Kur'an **ölü işitmez** diyor. İşte âyet:

(Sen ölülere işittiremezsin; arkalarını dönüp giden sağırlara da daveti duyuramazsın. Körleri sapıklıklarından vazgeçirip doğru yola getiremezsin; ancak âyetlerimize inananlara duyurabilirsin.) [Neml 80, 81 Rum 52, 53]

CEVAP

Kur'anı da Resulullah bildirdi. Hadise inanmayan Kur'ana inanır mı? Diğer müfessirler gibi İmam-ı **Kadı Beydavi**, o âyetin tefsirinde diyor ki: Burada diri olup, gözü kulağı ve beyni olan kâfirler ölüye benzetiliyor, **(Ölüleri** [kâfirleri] **imana kavuşturamazsın)** deniyor. **(Ölülere, sağırlara işittiremezsin)** ifadesinden sonra, **(Sen ancak âyetlerimize iman edeceklere işittirebilirsin)** deniyor. Kâfirlerin işitmeyeceği, [hakkı kabul etmeyeceği], ancak iman edeceklerin işitecekleri, [kabul edecekleri] bildiriliyor. Eğer kabirdekilerden maksat ölü olsa idi, ölü de işitmeseydi **iman edenlere işittirebilirsin** ifadesi yersiz ve yanlış olurdu. Hem de kâfir ölü işitmez, mümin ölü işitir anlamı çıkardı. Halbuki en kıymetli hadis kitabı olan **Buhari**'deki hadis-i şerifte, **(Kâfir ölü de işitir)** buyuruluyor.

(Körle gören [kâfir ile mümin] **karanlıkla aydınlık** [Bâtıl ile hak], **gölge ile sıcak** [Cennetle Cehennem] **bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Elbette Allah, dilediğine işittirir. Sen kabirdekilere** [inatçı kâfirlere] **işittiremezsin, sen sadece bir uyarıcısın.)** [Fatır 19-22 Celaleyn]

Bu âyette, kâfire kör, mümine gören deniyor. Resulullah kabirdeki ölüye ne söyleyecek de işittirecek? Hâşâ bu cahillik olur. Öte yandan, Allah'ın bunu bildirmesi de hâşâ lüzumsuz olurdu. Dini tebliğin muhatabı ölüler değil ki. Ölülere dini tebliğe çalışan bir kimse, nasıl Peygamber olur? Hemen âyetin devamında, **(Sen sadece bir uyarıcısın)** deniyor. Demek ki kabirdekilerden maksat, ölü değil ki uyarılma ihtiyacı duyulsun.

Allahü teâlâ niye (Sen ölülere işittiremezsin) buyuruyor?

Bu soruya bugüne kadar (ölü işitmez) diyenlerden hiç birisi cevap verememiştir.

Allahü teâlâ, Hazret-i Âdem'den beri, ölüleri de iman etmek için dini tebliğe muhatap mı kıldı? Tarihte, ölüleri de imana davet eden bir Peygamber var mı? Vazifesi dirilere dini tebliğ olan Resul, hâşâ, ölüleri imana mı davet etti? Ölünün mükellef olmadığını ve ölüye tebliğ yapılamayacağını bilemeyen bir Peygamberin hangi sözüne inanılır? Kur'anı da o bildirdi, Kur'ana da itimat edilmez. Ateist, "Peygamber, **(Kur'anı biz indirdik, onu biz koruruz)** diye bir âyet uydurmuşsa nereden bileceksiniz" diyor. Resulullah böyle töhmet altında kalırsa, İslamiyet'e itimat kalmaz. Zaten sizin gibi din düşmanlarının gayesi de budur. Resulullah ölüler işitir buyuruyor. Ölü işitmez diye bir sözü var mıdır?

Hepsi Cennetlik ve müctehid olan eshab-ı kiram, bütün mezhep imamları ve müctehidler ölü işitir diyor. Hiç birisi işitmez demiş mi?

Bütün müfessirlerle bütün muhaddisler ölü işitir diyor. **İmam-ı Beydavi**, **imam-ı Kurtubi**, **imam-ı Razi**, **imam-ı Süyuti** ölü işitmez demiş mi? Ölü işitmez diyen tek müfessir ve tek muhaddis var mı?

Tasavvuf ehlinin hepsi de ölüler işitir diyor. Mesela **imam-ı Gazali**, **Seyyid Abdülkadir-i Geylani**, **imam-ı Rabbani** gibi büyük zatların hiç birisi ölü işitmez demiş mi? Bu âlimlerin hepsi Kur'anı anlamamış da yalnız siz mi anladınız?

Ruh ölmez, her ölü işitir

Sadece şehidler ve peygamberler değil, diğer ölüler de işitir. Hadis-i

şeriflerde buyuruluyor ki:

(Ölü kabre konurken, ayak seslerini işitir.) [Buhari]

(Ölü, kendisini ziyaret edeni tanır ve selamını alır.) [İbni Ebiddünya]

(Ölü, tanımadığı ziyaretçinin de, selamını alır.) [Beyheki]

(Mümin biri ölüp de, defnedilince, biriniz kabrin başında [telkin için] **"Ey filan kadının oğlu filan" desin! Çünkü ölü, "Bizi irşad et de Allahü teâlâ da sana rahmet etsin!" der. Fakat siz bunu duyamazsınız.)** [Deylemi, İ. Asakir]

(Münker - Nekir melekleri, sual cevaptan sonra mümin ölüye, Cehennemdeki yerine bak, Allahü teâlâ değiştirip, sana Cennetteki yeri ihsan eyledi derler. Ölü bakıp ikisini de görür.) [Buhari]

Resulullah efendimiz, Bedir'de bir çukura gömülü müşrik ölülere, (Rabbinizin size vâdettiğine kavuştunuz mu?) buyurunca, Hazret-i Ömer, (Ya Resulallah, cansız ölülere neden söylüyorsun?) dedi. Cevaben buyurdu ki: **(Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan daha iyi işitmezsiniz, ama cevap veremezler.)** [Buhari, Müslim] [Hazret-i Ömer'in ölünün işittiğini bildiği halde böyle sorması, dindeki bir hükmün vesika haline gelmesi içindir.]

İbni Teymiye bile diyor ki:

(Bedir'de çukurdaki ölmüş kâfirlerin işitmelerini bildiren hadis-i şerif meşhurdur. Zaruri inanılması lazım gelen bilgilerden oldu. Bütün ölüler, şehidler gibi diri olup rızıklandırılır.) **[Kitab-ül-intisar-fil-imam-ı Ahmed]**

İbni Teymiye'nin talebesi İbni Kayyımı Cevziyye de **Kitab-ür-ruh** kitabında, (Ölü, ziyaret edeni bilir, sesini işitir. Selamını alır, onunla ferahlanır. Bu hâl, yalnız şehidlere mahsus değildir. Herkes için böyledir) diyor. (**El-Besair** 22)

Ölü gibi ne demek?

Sual: Ölülere işittiremezsin mealindeki âyetin mecaz olduğunu, inatçı kâfirleri hidayete erdiremezsin anlamına geldiğini bildirdiniz. Ölü işitmediği için kâfirlere ölü denmiyor mu?

CEVAP

Yukarıda bildirilen hadis-i şerifte, **(Siz beni ölülerden daha iyi işitmezsiniz, fakat onlar cevap veremez)** buyuruluyor. Şu halde, ölüye işittiremezsin demek, işitip ancak cevap veremeyen ölüler gibi, hakkı kabul etmeyen kâfirleri imana kavuşturamazsın demektir. Ölünün, münker nekir isimli meleklerin, kabirde sorduğu suallere cevap vermesi ancak Allahü teâlânın izni ile olmaktadır. Kur'an-ı kerimde bildirildiği gibi, Hazret-i İsa'nın ölüleri diriltmesi ve ölülerin konuşması ancak Allahü

teâlânın izni ile olmaktadır. Peygamber ve evliya ruhlarının da böyle iş yapması, mucize ve keramet olup, yine Allahü teâlânın izni iledir.

İmam-ı Süyuti hazretleri buyuruyor ki:

Her ölünün ruhu, cesedine, bilmediğimiz bir halde bağlıdır. Ruhların kendi cesetlerine tesir ve tasarruf etmelerine ve kabirde bulunmalarına izin verilmiştir. Ölü kabirde çürüse de, ruhun bedenle olan bağlılığı bozulmaz. **(El-mütekaddim)**

Niye şehidler işitir?

Sual: Bütün ölüler işitiyorsa Allah, niye şehidlere ölü demeyin diye bildirmiştir? Peygamberler için niye ölü demeyin dememiştir?

CEVAP

Âyette şehidler buyurulması, şehidlerin ölüp yok oldukları sanılarak, cihaddan korkulmasını önlemek içindir. Cihada gitmeye ve şehid olmaya mani olan şüpheyi gidermek, Allah yolunda ölmenin yüksek faziletini bildirmek içindir. **(Tefsir-i mazhari)**

İsra suresinin **(Fakirlik korkusu ile evlatlarınızı öldürmeyin)** mealindeki 31. âyeti de, bunun gibidir. Fakirlik korkusu olmadan da öldürmek caiz olmadığı halde, fakirlik korkusu ile öldürenler çok olduğu için, âyet, olaylara göre gönderilmiştir. Yani sadece şehidler ölü olmadığı halde, şehidler için **ölü değil** buyurulması gibi, **fakirlik korkusu ile çocuklarınızı öldürmeyin** demek de böyledir. Çocuklarımızı, fakirlik korkusundan başka sebeplerle de öldürmek caiz olmaz.

Yine İsra suresinin **(Sakın ana babana öf deme)** mealindeki 23. âyeti de böyledir. Bir kimse, ana-babasına öf demese, fakat sopa ile dövse, sonra da (Ben öf demediğim için, Kur'anın emrine uydum) dese, Kur'ana uymuş mu oluyor? Âyetin manası, **(Ana babanızı üzmeyin hatta onlara öf bile demeyin)** demektir. **(Beydavi)**

Ana babana öf deme denilerek, nasıl daha büyük eziyetleri yapmamak gerekiyorsa, **şehidlere ölü demeyin** demekle, onlardan daha üstün olan Peygamberlere ölü denmeyeceği aşikârdır.

Her ölü işitir

Sual: Kur'anda, şehitler ölü değil diridir deniyor. Şehitten daha kıymetli olan peygamberler ölü müdür? Ruh ölmediğine göre, kâfir müslüman bütün ruhlar diri değil midir?

CEVAP

Elbette bütün ruhlar diridir. Şehitler diridir denince, diğer ruhların ölü olduğu anlaşılmaz. Aşere-i mübeşşere cennetlik denilince ötekilerin cehennemlik olduğu anlaşılmaz. Eshab-ı kiramın hepsinin cennetlik

olduğu bildirilince, Veysel Karani gibi sahabi olmayan müslümanların cehennemlik olduğu anlaşılmaz. O âyetin iniş sebebi nedir? Bu bilinince mesele anlaşılır. Tibyan'da bildiriliyor ki:

Bedir'de falanca filanca öldü gitti denildiği zaman, Allahü teâlâ, şehitler için ölü denmesini yasaklayıp buyurdu ki:

(Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin. Bilakis onlar diridir; ama siz bunun şuurunda değilsiniz.) [Bekara 154]

Şehitlerin ölmeyeceği, cennette oldukları, savaşanların şehit olmaktan korkmamaları, âyet-i kerimenin iniş sebeplerindendir. Burada şehitlerin faziletleri bildiriliyor. Âyet-i kerimede Allah yolunda öldürülenler deniyor. Peygamber Allah yolunda değil midir? Elbette şehitlerden çok üstündür. İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

Peygamberler, mezarlarında diridir; fakat onların hayatları, bizim hayatımız gibi değildir. Yiyip içmeleri, ibadet etmeleri gerekmez. Meleklerin hayatına benzer. Lezzet almak için ibadet ederler; çünkü kabir hayatında cenab-ı Hakkı müşahedeleri, dünyadakinden daha mükemmeldir. **(Fetava-i fıkhiyye s.125)**

Peygamberlerin kabir hayatları, dünya hayatı gibi değildir. Onlar, ahirete gitmişlerdir. Onlar işitmeyen ölü demek değildir. Kabirlerinde namaz kılarlar. Bir hadis-i şerif meali:

(Peygamberler kabirlerinde diridir, namaz kılarlar.) [Ebu Ya'la, Beyheki]

Âyet-i kerimeleri en iyi açıklayan resulullah efendimiz, Bedir'de bir çukura gömülü müşrik ölülere, **(Rabbinizin size vaat ettiğine kavuştunuz mu? Ben, Rabbimin söz verdiği zafere kavuştum)** buyurunca, Hazret-i Ömer, vesika haline gelsin diye, (Ya Resulallah, leşlere mi söylüyorsun, onlar işitir mi?) dedi. Resulullah cevaben buyurdu ki:

(Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan daha iyi işitmezsiniz, ama onlar cevap veremezler.) [Buhari, Müslim]

İşittirmek kabul ettirmek demektir

Sual: Vehhabiler, ruhun ölmediğini söyledikleri halde, Resulullah da ölüdür, işitmez, şefaat ya Resulallah diyen kâfir olur diyorlar. Sebebi ne?

CEVAP

Mecazı bilmiyorlar. Bu konudaki birkaç âyet-i kerime meali şöyledir:

(Savaşta öldürülenleri siz değil, Allah öldürdü. Attığın zaman da, sen değil, Allah attı.) (Enfal 17)

Birileri, ötekileri öldürüyor, Allahü teâlâ, ben öldürdüm diyor,

Resulullah atıyor, sen atmadın ben attım buyuruyor.

Aşağıda da kabirdekilere sen değil, ben işittiririm buyuruyor.

(Kâfirler, sağır, dilsiz, kör oldukları için doğru yola gelmezler.) [Bekara 18]

(Kâfirler sağır, dilsiz ve kör oldukları için, akledemezler, düşünemezler.) [Bakara 171]

Yani hakkı işitmedikleri için sağır, doğruyu söylemedikleri için dilsiz, gerçeği görmedikleri için kör, denilerek hidayete kavuşmadıkları bildirilmiştir. Buradaki **işitmek**, kabul etmek demektir. **(Beydavi)**

(Bu dünyada kör olan, ahirette de kördür.) [İsra 72]

Bu âyette de yaşayan ve ölen kâfirlere kör deniyor. Yoksa dünyadaki körler ahirette kör olmayacaktır.

(Sağırlara işittiremezsin. Körleri ve sapıkları doğru yola eriştiremezsin.) [Zuhruf 40]

Bu âyette işittiremezsin demek, sen hakkı kabul ettiremezsin demektir. Kabirlerdekilere işittiremezsin demek de, inatçı kâfirlere işittiremezsin, yani hakkı kabul ettiremezsin demektir. **(Beydavi)**

(Körle gören [kâfir ile mümin] **karanlıkla aydınlık** [Bâtıl ile hak], **gölge ile sıcak** [Cennetle Cehennem] **bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Elbette Allah, dilediğine işittirir. Sen kabirdekilere** [inatçı kâfirlere] **işittiremezsin, sen sadece bir uyarıcısın.)** [Fatır 19-22 Celaleyn, Beydavi]

Bu âyette, kâfire kör, mümine gören, Cennete gölge deniyor. Resulullah kabirdekilere ne söyleyecek de işittirecek? Hâşâ bu abes, boş söz olmaz mı? Kabirdekileri niye hidayete kavuşturmaya uğraşsın ki? Hemen âyetin devamında, **(Sen sadece bir uyarıcısın)**, yani vazifen kâfirleri hidayete kavuşturmak değil, sadece tebliğdir buyuruluyor. Demek ki kabirdekilerden maksat, yaşayan inatçı kâfirlerdir. **(Beydavi)**

(Kâfirlerin gözleri değil, göğüslerindeki kalbleri kördür.) [Hac 46]

Cenab-ı Hak burada kâfirlerin gözlerinin değil, basiretlerinin kör olduğunu açıkça bildiriyor. Yani öteki âyetleri de açıklamış oluyor. Yukarıdaki âyetlerde sadece onlar kör, sağır ve dilsiz diye geçiyordu. Bu âyette ise kör demek, maddi gözün olmadığı, kalblerinin kör olduğu yani kâfir oldukları bildiriliyor. O halde kör denilince baş gözü anlaşılmadığı gibi, ölü veya kabirdekiler denilince de, mezardaki ölü anlaşılmamalıdır.

(Sen, ölülere işittiremezsin; arkalarını dönüp giden sağırlara da daveti duyuramazsın. Körleri sapıklıklarından vazgeçirip doğru yola getiremezsin; ancak âyetlerimize inananlara duyurabilirsin.) [Neml 80, 81 Rum 52 53]

Burada diri olup, gözü kulağı ve beyni olan kâfirler ölüye benzetiliyor, **(Ölüleri** [kâfirleri] **imana kavuşturamazsın)** deniyor. **(Ölülere, sağırlara işittiremezsin)** ifadesinden sonra, **(Sen ancak âyetlerimize iman edeceklere işittirebilirsin)** buyuruluyor. Kâfirlerin işitmeyeceği, yani hakkı kabul etmeyeceği, ancak iman edeceklerin işitecekleri, yani kabul edecekleri açıkça bildirilmektedir. Eğer gerçekten kabirdekilerden maksat ölü olsa idi, ölü de işitmeseydi iman edenlere işittirebilirsin ifadesi yersiz ve yanlış olurdu ve kâfir ölü işitmez, mümin ölü işitir anlamı çıkardı. Halbuki Buhari'deki hadis-i şerifte kâfir ölü de işitir buyuruluyor.

Ölüden yardım istemek şirk mi?

Sual: Selefiyiz diyen necdiler, bir iş yapılırken sebebine yapışmaya, enbiyadan, evliyadan şefaat ve yardım istemeye şirk diyorlar. Bu şefaat ve yardım isteği, Allah'ın yaratıcılığını inkâr etmek midir?

CEVAP

Hâşâ öyle değildir. Bu şefaat ve yardım, Allah'ın yaratıcılığını inkâr etmek değildir. Bulut vasıtası ile Allahü teâlâdan yağmur beklemek, ilaç içerek Allahü teâlâdan şifa beklemek, bomba, füze, uçak kullanarak Allahü teâlâdan zafer beklemek gibidir. Bunlar sebeptir. Allahü teâlâ, her şeyi sebeple yaratmaktadır. Bu sebeplere yapışmak, şirk değil, dinin emridir. Peygamberler sebeplere yapıştılar. Allahü teâlânın zafer vermesi için, savaş vasıtaları yapıldığı gibi, Allahü teâlânın duayı kabul etmesi için de, Peygamberin, Evliyanın ruhlarına gönül bağlanır.

Allahü teâlânın elektromagnetik dalgalarla yarattığı sesi almak için radyo kullanmak, Allah'ı bırakıp bir kutuya başvurmak değildir. Çünkü, radyo kutusundaki aletlere o özellikleri, o kuvvetleri veren Allah'tır.

Allahü teâlâ, her şeyde, kendi kudretini gizlemiştir. Müşrik, puta tapar, Allahü teâlâyı düşünmez. Müslüman, sebeplere, mahlûklara, tesir, hassa veren Allahü teâlâyı düşünür. İstediğini Ondan bekler. Geleni Allahü teâlâdan bilir. Müminler, **(Yalnız Senden yardım isteriz)** âyetini, **(Ya Rabbi, dünyadaki arzularıma, ihtiyaçlarıma kavuşmak için maddi, fenni sebeplere yapışıyor ve bana yardım etmeleri için, sevdiğin kullarına yalvarıyorum. Bunları yaparken ve her zaman, dilekleri verenin, yaratanın yalnız sen olduğuna inanıyorum. Yalnız senden bekliyorum!)** şeklinde anlarlar. Peygamber gibi evliya da, gaybı bilmez. Allahü teâlâ bildirirse, ancak onu söyler. Evliya, yoku var; varı da yok edemez. Kimseye rızık veremez, çocuk yapamaz, hastalığı gideremez.

Bunun için hacetini bizzat Evliyadan bekleyerek, Evliyaya adak

yapmak caiz olmaz. Ancak şarta bağlı olarak evliyaya adak yapmak, kendisini, günahı çok, dua etmeye yüzünün olmadığını düşünerek, mübarek birini vesile edip, onun hürmetine Allahü teâlâya yalvarmak şeklinde olursa mahzuru olmaz.

Yine bu necdiler, "İlaç hastalığıma iyi geldi demek şirktir, Terörist çocuğu öldürdü demek de şirktir" diyorlar. Evet öldüren de dirilten de yalnız Allahü teâlâdır.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Dirilten ve öldüren yalnız Odur.) [Yunus 56]

(Ölüm zamanında insanı, Allah öldürüyor.) [Zümer 42]

Azrail öldürdü, Azrail can aldı demek de mecazidir. Öldüren, hastaya şifa veren Allah'tır. Çünkü Allahü teâlâ, **(Hasta olduğum zaman ancak O bana şifa verir)** buyuruyor. (Şuara 80)

Cenab-ı Hak her şeyi sebep ile yaratıyor. İlaçsız da şifa verir ama, ilacı sebep kılıyor. Her şeyi yaratanın, şifa verenin Allahü teâlâ olduğunu bilen bir Müslümanın, (Aspirin başımın ağrısını giderdi), (Falanca falancayı öldürdü), (Azrail babamın canını aldı) veya (Doktor, hastayı iyileştirdi) demesi şirk ve günah değildir. Bu bir mecazdır. Böyle örnekler Kur'an-ı kerimde de çoktur:

(Öldürmek için vekil yapılmış olan melek sizi öldürüyor.) [Secde 11]

(Körlerin gözünü açar, baras hastalığını iyi eder ve Allah'ın izni ile ölüleri diriltirim.) [A. İmran 49]

Birinci âyette Allah'ın izni ile meleğin öldürdüğü, ikinci âyette de Hazret-i İsa'nın ölüyü dirilttiği bildiriliyor. Evliya da Allah'ın izni ile kendisinden isteyene yardım ediyor. Allahü teâlânın kudretinden niye şüphe edilir ki?

Evliya, Enbiya yaratıcı değildir

Necdi denilen kimseler, (Peygamber mucize, evliya keramet gösterir demek şirktir. Çünkü insana yaratıcılık vasfı verilmiş olur. Bunun için peygamberin veya evliyanın kabrini ziyaret edip onlardan şefaat istemek, onların hürmetine dua etmek şirktir) diyorlar. Bu zihniyetteki insanlar eshab-ı kiramın kabirlerini yıkıp yerle bir etmişlerdir.

Buhari'deki hadis-i şerifte, Beni İsrail'den gaibi bilen, keramet sahibi zatların bulunduğu ve bu ümmetten de Hazret-i Ömer'in onlar gibi keramet sahibi bir zat olduğu bildirilmektedir. Hazret-i Âdem, çok dua etti ise de kabul olmadı. Peygamber efendimizi vesile ederek, Onun hürmeti için dua edince duası kabul oldu. Allahü teâlâ, **(Ya Âdem! Habibimin ismi ile, her ne isteseydin kabul ederdim, O olmasaydı seni**

yaratmazdım) buyurdu. (Beyheki)

Hülasat-ül-kelam'da Resulullahı ve evliyayı vesile ederek dua etmenin caiz olduğu bildiriliyor. Bu hususta ki hadis-i şeriflerden birkaçı da şöyledir:

(Ya Rabbi, senden isteyip de verdiğin zatların hatırı için, senden istiyorum.) [İbni Mace]

(Çölde yalnız kalan kimse, bir şey kaybederse, "Ey Allah'ın kulları bana yardım edin!" desin; çünkü Allahü teâlânın, sizin göremediğiniz kulları vardır.) [Taberani]

(Hayvanı kaçan, "Ey Allah'ın kulları bana yardım edin, Allah da size acısın" desin!) [Hısn-ül hasin]

(İbrahim Peygamber gibi 40 kişi her zaman bulunur. Onların bereketiyle gökten yağmur yağar, suya kavuşulur, yardım görülür ve zafere kavuşulur. Onların yerine yeni birisi gelmedikçe, içlerinden biri ölmez.) [Taberani]

(Çölde veya ıssız bir yerde hayvanını kaybeden kimse, "Benim için o hayvanı bulun" desin! Çünkü yeryüzünde, [sizin görmediğiniz] **Allahü teâlânın öyle hazır kulları vardır ki, o hayvanı o kimse için bulup getirirler.)** [Ebu Ya'la, Taberani, İbni Sünni]

(Ebdal kırk kişidir. Bunların bereketi ile düşmana galip gelirsiniz ve belâ gelmesinden kurtulursunuz.) [İbni Asakir]

(Her asırda iyiler bulunur. Bunlar beşyüz kişi olup kırkı ebdaldir. Her ülkede bulunur.) [Ebu Nuaym]

(Yeryüzünde her zaman [ebdallerden] **kırk kişi bulunur. Her biri İbrahim aleyhisselam gibi bereketlidir. Bunların bereketi ile yağmur yağar. Biri ölünce, Allahü teâlâ, onun yerine başkasını getirir.)** [Taberani]

(Dünya ebdaller sayesinde ayakta durur. Allahü teâlânın yardımı onların bereketi ile gelir.) [Taberani]

(Ebdaller, bid'at ehli değildir. Bâtıl ve günah söze dalmazlar.) [İbni Ebiddünya]

Selefi görüşlü bazı kimseler, (Eğer Peygamberin, evliyanın yardım etmeye gücü yetseydi, Müslümanlar dünyada perişan olmazdı) diyerek Allahü teâlânın Peygambere ve evliyaya verdiği güçten şüphe ediyorlar. Biz Allahü teâlânın gücünün sonsuz olduğundan ve Onun Peygamberlerine ve evliyasına verdiği güçlerden hiç şüphe etmiyoruz. (Allah, her şeye gücü yettiği halde, niye Müslümanlar böyle perişandır? Allah'ın gücü yetseydi, Müslümanlar perişan olmazdı) demek mi istiyorlar?

Allahü teâlânın yardım etmeyişinin de elbette sebepleri vardır. Evliyanın, Peygamberin yardım etmesi de ancak Allah'ın izni ile olur. O izin vermezse nasıl yardım edebilir? O izin verince de kim mani olabilir? Vehhabinin bu yardımı inkâr etmesinin ne önemi vardır.

Evliya, enbiya yaratıcı değildir. Allahü teâlâ istenilen şeyi onların hürmetine yaratır. Yani onlar vesiledir, sebeptir. Cenab-ı Hak, her şeyi yoktan yarattığı halde, yaratmasına bazı şeyleri sebep kılmıştır. Mesela Âdem aleyhisselamı ana babasız yaratmış, fakat çamuru vesile kılmıştır. Bütün çocukları yaratan da Allahü teâlâdır. Fakat çocukların yaratılması için, ana babayı vesile kılmıştır. Âdem aleyhisselamı yarattığı gibi, bütün insanları da ana babasız yaratabilirdi. Fakat ana babayı vesile kılmıştır. Onun âdeti böyledir. Onun için Kur'an-ı kerimde mealen, **(Allah'a yaklaşmak için vesile arayınız)** buyuruluyor. (Maide 35)

Hadika'da (Ölülerden, ruhlardan bir şeyi isterken, yani sebeplere yapışırken; bu işleri sebeplerin değil, Allahü teâlânın yaptığına inanmalı) buyuruluyor. Sebebe yapışan kimse, dileğini Allahü teâlâdan bekliyor. Allahü teâlâdan çocuk isteyen kimsenin, sebeplere yapışması, yani evlenmesi gerekir. Evlenmeden (Ya Rabbi bana çocuk ver) denmez. Sebeplere yapışarak dua etmelidir!

Dua doğru ama ağız yanlış

Sual: Ruhun var olduğuna, insan ölünce ruhun ölmediğine vehhabiler inanmıyor mu?

CEVAP

Ruhun var olduğuna herkes inanıyor. Ruhun ölmediğine biz müslümanların inandığı gibi vehhabiler de inanıyor. Çünkü buna inanmamak insanı, tekrar dirilmeyi inkâra yol açar. Beden ölse bile ruhun ölmediğine inanıp da, bu ruhun bedende iken bulunan özelliklerine yani görmesine, duymasına, işitmesine, hareket etmesine inanmamak açık bir çelişkidir.

Ruhun ölmediğine inandıkları gibi, bu ruhun duyduğuna, işittiğine, gördüğüne de inanmalılar. Bu inanmaları hâşâ böyle mantık yoluyla da olmamalı. Çünkü dinimiz bunu açıkça bildirmektedir.

Böyle olunca, ruhdan şefaat dilemek, ondan yardım istemek gibi, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta olmasını beklemeye, karşı olmamak icap eder. Çünkü, bütün dinler, insan ölünce, ruhun diri kaldığını bildirmektedir. Diri insanlar, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep oldukları gibi, diri ruhların da, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacağı red edilmez.

Kabirde, hem ruha, hem de bedene nimet ve azap vardır. Buna, böylece inanmak lazımdır.

İmam-ı Muhammed bin Hasen Şeybani, **Akaid-i Şeybaniyye** manzumesinde, (Kabir azabı vardır. Kabir azabı, hem ruha, hem de bedene olacaktır) buyurdu. Yani, kabirde nimetler ve azaplar, ruha ve cesede birlikte olacaktır. Diriler bunu görmezse de, inanmak lazımdır. Gayba iman etmek lazımdır. **Buna inanmamak, kıyamet günü mezardan kalkmaya inanmamaya yol açar. Çünkü, ikisi de, Allahü teâlânın kudreti ile olmaktadır. Birine inananın, ötekine de inanması akla uygundur**.

Seyyid Davud bin Süleyman'ın **Minhat-ül-vehbiyye fi redd-il-vehhabiyye** kitabında diyor ki:

(Vehhabiler, Peygamberleri ve salih kullardan Evliyayı vasıta yaparak, onları şefaatçi kılarak, Allahü teâlâdan dilekte bulunmaya ve Allahü teâlânın keramet olarak onlara verdiği kuvvet ile sıkıntıdan kurtarmalarını istemeye ve Allahü teâlânın bir dileğe kavuşturması veya bu sıkıntıdan kurtarması için, kabirlerine gidip, onlardan şefaat istemeye inanmıyorlar. İnsan ölüp, toprak olunca, işitmez, görmez, kabir hayatı diye bir şey yoktur diyorlar. Dünyada bir şeye kavuşmak için, diriler sebep yapıldığı halde, ölülerin de, bir şeye kavuşmak için sebep yapılmasına bir türlü inanmıyorlar.

Eğer, [diğer maddelerde delilleriyle yazdığımız gibi] ölülerin kabir hayatı denilen bir hayat ile diri olduklarına ve bu hayatlarından dolayı, bildiklerine, işittiklerine, gördüklerine ve kendilerini ziyaret edenleri tanıdıklarına, selam verenlere karşılık selam verdiklerine ve birbirlerini ziyaret ettiklerine, kabirde nimet veya azap içinde olduklarına ve nimetin ve azabın, ruh ile bedene birlikte olduğuna ve tanıdıkları dirilerin yaptıkları işlerin kendilerine bildirildiğine ve iyi işleri öğrenince, Allahü teâlâya hamd edip birbirlerine müjde verdiklerine ve işi yapana dua ettiklerine, kötü işleri öğrenince, bunları yapanlara dua ederek (Ya Rabbi! Bunlara iyi işler yapmak nasip et! Bize yaptığın gibi, onlara da hidayet nasip eyle) dediklerine inansalardı, böyle inkâr etmezlerdi.

Çünkü ölmek, bir evden, başka bir eve göç etmektir. Bu bildirdiklerimizin hepsinin doğru olduklarını, Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler ve icma'ı ümmet bildirmektedir. Bunlara inanmayan, iman edilmesi vacip olan bir şeye inanmamış olup, bid'at fırkalarından olur. Resulullahın sünnetinden ayrılmış olur. Çünkü, Mahşer yerinde toplanmak için dirilip, mezardan çıkmaya inanmak, imanın altı şartından biridir. Buna inanmayan kâfir olur. Ölüler için kabir hayatı olup, nimeti ve

azabı duyduklarına inanmamak, küçük kıyamete inanmamaktır. Küçük kıyamet, büyük kıyametin örneğidir.)

Allahü teâlânın sevdiği kullarının mezarlarından şefaat ve Allahü teâlânın yaratması için vasıta, vesile olmalarını istemek caiz olduğunu gösteren delilleri diğer maddelerde de bildirdik. Bunları okuyup anlayanlar, ölülerin kendilerinin bir şey yapmadıklarını, mezhepsizlerin iftira ettikleri gibi, onlardan bir şey yapmalarının istenilmediğini göreceklerdir. Bunlar, dirilerin hareket ettiklerini, iş yaptıklarını görerek, bunlardan yardım, şefaat isteyenlerin bunların kendilerinden istediklerini sanıyorlar. Halbuki, dirilerden istemek de, bunların, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olmalarını istemektir. Her şeyi yaratan, yapan, yalnız Allahü teâlâdır. Diri de, ölü de, canlı da, cansız da, Onun yaratmasına sebep olmaktadır. Onun yaratmasına, mahlûkların sebep olmalarını, yine O dilemiştir. Âlemin nizamlı, düzenli olması için, birçok şeyi, sebep ile yaratmak istemiştir. Dilediği birçok şeyi de, sebepsiz yaratmaktadır.

İbni Kemalpaşa'nın Hadis-i erbain'deki **(Bir işinizde, sıkışıp bunalınca, kabirdekilerden yardım isteyin)** ve Deylemi'nin bildirdiği **(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı)** hadis-i şerifleri de, Allahü teâlânın izni ile, ölülerin dirilere yardım ettiğini göstermektedir. **(M. Nasihat)**

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki:

(Evliyayı inkâr etmek, dinin bir hükmünü inkâr etmek gibi küfürdür. Evliya ve enbiya da kuldur. Harika, keramet hasıl olmasında, kulların hiç tesiri yoktur. Her şeyi yalnız Allahü teâlâ yaratmaktadır. Ancak Allahü teâlâ, enbiyasını ve evliyasını başkalarından üstün tutmuş, başkalarına vermediği keramet ve mucize gibi harikaları, bu zatlara ihsan etmiştir.) **(Hadika)**

Vehhabilerin kendi kitaplarında diyor ki:

(Gökler Allah'tan korkar, Allah göklerde his yaratır. Anlarlar, Kur'anda, yerlerin ve göklerin tesbih ettikleri bildirildi. Resulullahın avucuna aldığı taş parçalarının tesbih ettiklerini ve mescitteki Hannane denilen direğin inlediğini ve yemeğin tesbih ettiğini Eshab işittiler.) **(s. 200)**

(Buhari'de, İbni Mesud diyor ki, yediğimiz yemeğin tesbih sesini işitirdik. Ebu Zer diyor ki, Resulullah, avucuna taş parçaları aldı. Bunların tesbih sesleri işitildi. Resulullahın hutbe okurken dayandığı odunun inlemesi haberi sahihtir.) **(Feth-ül mecid s. 201)**

Dağlarda, taşlarda, direkte his ve idrak olduğunu söyleyip de, Peygamberlerde ve Evliyada his olmaz demeleri, şaşılacak şeydir.

Dirilere tevessül olunur, ölülere tevessül olunmaz demekle kendileri müşrik oluyorlar. Çünkü bu söz, diriler duyar ve tesir eder, ölüler duymaz ve tesir etmez demektir. Allah'tan başkasının tesir ettiğine inanmak olur. Böyle inananlara kendileri müşrik diyor. Halbuki, ölü de, diri de birer sebeptir. Tesir eden, yaratan yalnız Allahü teâlâdır.

Demek ki, Resulullahtan başka müminler de, herkesin işitemeyeceği sesleri işitirmiş. Bu taşlar Hazret-i Ebu Bekir'in elinde iken de tesbihlerinin işitildiği, aynı haberin sonunda bildirilmektedir. Hazret-i Ömer, Medine'de hutbe okurken, İran'daki ordu kumandanı Sariye'yi görerek, **(Sariye, dağdaki düşmandan korun)** demiş ve Sariye işiterek, dağı ele geçirmiştir. **(Şevahid-ün-nübüvve)**

Puta tapanlar için gelmiş olan âyet-i kerimelerle, bu sözlerini ispata kalkışıyorlar. Halbuki, Ehl-i sünnet, Peygamberlere ve Evliyaya ibadet etmez. Allahü teâlânın sevgili kulları olduğuna ve Allahü teâlânın, bunların hatırı ve hürmeti ile, kullarına merhamet edeceğine inanır. Zararı, faydayı yaratan, ancak Odur. Ondan başka ibadete kimsenin hakkı yoktur, der. Kabir ziyaretinde, kabirdeki zat vasıtası ile Allahü teâlâya dua eder.

Peygamberler ve Evliya mezarlarında, kabir hayatı denilen, bilmediğimiz bir hayat ile diridirler. Kendiliklerinden bir şey yapamazlar. Allahü teâlâ, onlara sebep olacak kadar kuvvet ve kıymet vermiştir. Onları sevdiği için, onlara, âdeti dışında olarak ikram, ihsan yapmaktadır. Onların hürmeti için, istenileni yaratır. İstenilenin yaratılmasına sebep olmaları onlardan istenir. Vehhabilerin, Ehl-i sünnet, mezarlara tapınıyorlar, müşrik oluyorlar demeleri Müslümanlara iftiradır.

Mezarları ziyaret ile tevessül eden kâfir olsaydı, Peygamberimiz ile de tevessül edilmezdi. Halbuki, O'na, dünyaya gelmeden önce ve dünyada diri iken ve vefatından sonra, hep tevessül edilmiştir.

Şevahid-ül-hak 153. sayfada yazılı, ibni Mace hadisinde, Peygamberimiz **(Allahümme inni eselüke bihakkıssailine aleyke),** yani **(Ya Rabbi! Senden isteyip de, verdiğin kimselerin hatırı için, senden istiyorum!)** derdi ve böyle dua ediniz buyururdu. Hazret-i Ali'nin annesi Fatıma'yı kendi mübarek elleri ile mezara koyunca **(İgfir li ümmi fatımate binti Esed ve vessialeyha medhaleha bi-hakkı Nebiyyike vel Enbiya-illezine min kabli inneke erhamürrahimin)** buyurduğunu, Taberani ve İbni Hibban ve Hakim ve Süyuti bildirmektedir.

Eshab-ı kiramın büyüklerinden Osman bin Huneyf bildiriyor ki, iyi olması için dua isteyen bir a'maya, abdest alıp, iki rekat namaz kılmasını, sonra **(Allahümme inni eselüke ve eteveccehü ileyke bi-Nebiyyike**

Muhammedin Nebiyyirrahme, ya Muhammed inni eteveccehü bike ila Rabbifi haceti-hazihi, li taktıye-li, Allahümme şeffihü fiyye) okumasını emr etmiştir. Bu dua, (Merakıl-felah) ve bunun Tahtavi haşiyesi ve türkçe tercümesi olan (Nimet-i islam) kitaplarında, (Hacet namazı) sonunda ve (Şifa üs-sikam) ve (Nur-ül-islam)da ve (Dürerüsseniyye)de de yazılıdır. Eshab-ı kiram, bu duayı hep okurdu.

Hakim'in bildirdiği sahih hadiste buyuruldu ki:

Âdem aleyhisselam Cennetten çıkarılınca, çok dua etti. Tevbesi kabul olmadı. Nihayet **(Ya Rabbi! Oğlum Muhammed hürmeti için, bu babaya merhamet et)** deyince, duası kabul oldu ve **(Ya Adem! Muhammed aleyhisselamın ismi ile, her ne isteseydin kabul ederdim, Muhammed olmasaydı, seni yaratmazdım)** buyuruldu. Bu hadis-i kudsi, (Mevahib) ve (Envar)ın başında da yazılıdır. Böyle olduğunu, Alusi'nin (Galiyye) kitabı da, 109. sayfasında uzun bildirmektedir. Bu dualarda bulunan (hak) kelimesi, hürmet, kıymet demektir. Sevdiklerine verdiği kıymetli dereceler hatırı için istemektir. Çünkü, hiçbir mahlûkun, hiçbir bakımdan, Allahü teâlâda hakkı yoktur.

Âdem aleyhisselam, Cennette iken, Cennetin her yerinde ve Arş üzerinde **(La ilahe illallah Muhammedün Resulullah)** yazılı gördü. Onun, Allahü teâlânın en sevgili kulu olduğunu bilip onun hürmeti için dua etti.

Bu dualar gösteriyor ki, Allahü teâlânın sevdikleri ile tevessül etmek, yani onları araya koyarak, onların hatırı ve hürmeti ile Ondan istemek caizdir.

İbni Abidin hazretleri, 5. cild, 524. sayfada buyuruyor ki:

(Resulullahı vesile kılarak Allahü teâlâya dua etmek güzel olur. Ehl-i sünnet âlimleri hiç biri buna karşı bir şey demedi. Yalnız ibni Teymiye bunu kabul etmeyerek ortaya bir bid'at çıkarmış oldu. İmam-ı Sübki bunu güzel açıklamaktadır.)

Ahmed bin Seyyid Zeyni Dahlan, Mekke'nin müftüsü ve reis-ül-uleması ve Şafii şeyh-ul-hutebası idi. Birçok eserleri olup, **(Hülasat-ül-kelam fi beyan-i umera-il beled-il-haram), (Firredd-i alel-vehhabiyyeti-etba-ı mezheb-i İbni Teymiyye)** ve **(Ed-Dürer-üs-seniyye)** kitaplarında bunların içyüzlerini açıklamakta, yanlış yolda, sapık olduklarını âyet ve hadislerle göstermektedir.

Hülasat-ül-kelamda, şöyle demektedir:

Resulullahı hayatta iken de, vefatından sonra da, vesile ederek dua etmek sahihtir. Bunun gibi, Evliyayı ve Salihleri vesile ederek dua etmek caiz olduğunu hadis-i şerifler göstermektedir. Hazret-i Ömer'in yağmur

duasına çıkarken Hazret-i Abbas'ı götürmesi, Resulullahtan başkası ile de tevessül olunabileceğini göstermek için idi.

Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyorlar ki:

Tesiri veren, yaratan, fayda ve zarar veren, yok eden ancak Allahü teâlâdır. Onun şeriki yoktur. Peygamberler ve bütün diriler ve ölüler, tesir, fayda ve zarar yaratamazlar. Hiçbir şeye tesir yapamazlar. Yalnız, Allahü teâlânın sevgili kulları oldukları için, onlarla bereketleniriz. Onlar da, dirilerin tesir ettiğine, ölülerin tesir etmediğine inanıyorlar.

Şah Ahmed Said-i Dehlevi hazretleri, **Tahkik-ul-hakkıl-mübin** kitabında, Hindistan'daki vehhabilerin kırk bozuk sözüne vesikalarla cevap vermektedir. Kırkıncı cevabında buyuruyor ki:

Abdülaziz-i Dehlevi, Fatiha tefsirinde: (Birisinden yardım istenirken, yalnız ona güvenilirse, onun, Allahü teâlânın yardımına mazhar olduğu düşünülmezse, haramdır. Eğer yalnız, Allahü teâlâya güvenilip, o kulun Allah'ın yardımına mazhar olduğu, Allahü teâlânın her şeyi sebep ile yarattığı, o kulun da bir sebep olduğu düşünülürse, caiz olur. Peygamberler ve Evliya da, böyle düşünerek başkasından yardım istemişlerdir. Böyle düşünerek birisinden yardım istemek, Allahü teâlâdan istemek olur) diyor.

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri de **Mişkat** tercümesinde buyuruyor ki:

(Peygamberler ve Evliya öldükten sonra, bunlardan yardım istemeye, meşayıh-ı ızam ve fıkıh âlimleri caizdir dedi. Keşf ve kemal sahipleri, bunun doğru olduğunu bildirdi. Bunlardan çoğu ruhlardan feyz alarak yükseldiler. Böyle yükselenlere (Üveysi) dediler. İmam-ı Şafii buyuruyor ki, imam-ı Musa Kazım'ın kabri, duamın kabul olması için bana tiryak gibidir. Bunu çok tecrübe ettim. İmam-ı Gazali buyurdu ki, diri iken tevessül olunan, feyz alınan kimseye, öldükten sonra da tevessül olunarak feyz alınır. Meşayıh-ı kiramın büyüklerinden biri diyor ki, diri iken tasarruf yaptıkları gibi, öldükten sonra da tasarruf, yardım yapan dört büyük Veli gördüm. Bunlardan ikisi, Maruf-i Kerhi ve Abdülkadir-i Geylani hazretleridir. Batı âlimlerinin ve Evliyanın büyüklerinden olan Ahmed bin Zerruk diyor ki, Ebül Abbas-ı Hadremi hazretleri bana sordu ki, diri olan Veli mi, yoksa ölü olan mı daha çok yardım eder? Herkes, diri olan diyor. Ben ise, ölü olan daha çok yardım eder diyorum dedim. Doğru söylüyorsun. Çünkü, diri iken, kullar arasındadır. Öldükten sonra ise, Hakkın huzurundadır buyurdu. [Kılıç kınından çıkınca kesmeye hazır hâle gelmiş olur.]

İnsan ölürken ruhunun ölmediğini âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler açıkça bildiriyor. Ruhun şuur sahibi olduğu, ziyaret edenleri ve onların

yaptıklarını anladıkları da bildiriliyor. Kâmillerin, Velilerin ruhları, diri iken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebededirler. Allahü teâlâya manevi olarak yakındırlar. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan, ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yapan, yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Her şey Onun kudreti ile olmaktadır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diri iken de, ölü iken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlânın, dostlarından biri vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diri olanlar vasıtası ile çok şey yaratıp verdiğini, herkes, her zaman görmektedir. İnsan diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep olmaktadır.)

Mevlana Abdülhakim-i Siyalküti hazretleri, **Zad-ül-lebib** kitabında buyuruyor ki:

(Ölü yardım yapamaz diyenlerin, ne demek istediklerini anlayamıyorum. Dua eden, Allahü teâlâdan istemektedir. Duasının kabul olması için, Allahü teâlânın sevdiği bir kulunu vasıta yapmaktadır. Ya Rabbi! Kendisine bol bol ihsanda bulunduğun bu sevgili kulunun hatırı ve hürmeti için bana da ver demektedir. Yahut, Allahü teâlânın çok sevdiğine inandığı bir kuluna seslenerek, (Ey Allah'ın Velisi, bana şefaat et! Benim için dua et! Allahü teâlânın dileğimi ihsan etmesi için vasıta ol!) demektedir. Dileği veren ve kendisinden istenilen, yalnız Allahü teâlâdır. Veli, yalnız vesiledir, sebeptir. O da fanidir. Yok olacaktır. Hiçbir şey yapamaz. Tasarrufa, gücü, kuvveti yoktur. Böyle söylemek, böyle inanmak şirk olsaydı, Allah'tan başkasına güvenmek olsaydı, diriden de dua istemek, bir şey istemek yasak olurdu. Diriden dua istemek, bir şey istemek, dinimizde yasak edilmemiştir. Hatta müstehap olduğu bildirilmiştir. Her zaman yapılmıştır. Buna inanmayanlar, öldükten sonra keramet kalmaz diyorlarsa, bu sözlerini ispat etmeleri lazımdır. Evet, Evliyanın bir kısmı öldükten sonra, alem-i kudse yükseltilir. Huzur-i ilahide her şeyi unuturlar. Dünyadan ve dünyada olanlardan haberleri olmaz. Duaları duymazlar. Bir şeye vasıta, sebep olmazlar. Dünyada olan, diri olan Evliya arasında da böyle meczuplar bulunur. Bir kimse, keramete hiç inanmıyor ise, hiç ehemmiyeti yoktur. Sözlerini ispat edemez. Kur'an-ı kerim, hadis-i şerifler ve asırlarca görülen, bilinen olaylar, onu haksız çıkarmaktadır.

Bir cahil, bir ahmak, dileğini Allahü teâlânın kudretinden beklemeyip, Veli yaratır, yapar derse, bu düşünce ile ondan isterse, bunu elbet yasak etmeli, ceza da yapmalıdır. Bunu ileri sürerek, İslam âlimlerine, âriflere dil uzatılamaz. Çünkü Resulullah, kabir ziyaret ederken, mevtaya selam

verirdi. Mevtadan bir şey istemeyi yasak etmedi. Ziyaret edenin ve ziyaret olunanın hallerine göre, kimine dua edilir, kiminden yardım istenir. Peygamberlerin kabirde diri olduklarını her Müslüman biliyor.)

Vehhabiler, Allahü teâlâdan başka şeylere tapınanların, onları vesile yapanların müşrik olduklarını bildiren âyet-i kerimeleri yazarak: **(Peygamberlerden ve salih kullardan ölmüş veya uzakta olanlardan herhangi bir sözle yardım isteyenler, bu âyetlere göre müşrik olur)** diyorlar.

Biz müslümanlar, Evliyanın kendiliklerinden bir şey yapacaklarına inanmayız. Allahü teâlânın, onları çok sevdiği için, onların dua ve hatırı ile yaratacağına inanırız. Kullara tapınmak demek, onların sözlerine uyarak, İslamiyet'in dışına çıkmak, onların sözlerini, kitab ve sünnetten üstün tutmak demektir. İslamiyet'i emredenlere uymak, böyle değildir. Buna uymak, İslamiyet'e uymak demektir. Hayber gazasında, Hazret-i Ali'nin gözü ağrıyordu. Resulullah, mübarek ağız suyunu onun gözlerine sürdü ve dua eyledi. Gözleri iyi oldu. Peygamberin hatırı için, Allahü teâlâ şifa ihsan eyledi. Vehhabi (Feth-ul-mecid) kitabı da, 91.sayfasında bunu yazıyor ve Buhari ile Müslim'in haber verdiklerini bildiriyor.

Resulullahın duası kabul olduğu gibi, Onun yolunda, izinde bulunanların da, duaları kabul olur. Kendisi de, 381. sayfada, imam-ı Ahmed'in ve imam-ı Müslim'in, Ebu Hüreyre'den bildirdikleri hadis-i şerifte, **(Saçları dağınık ve kapılardan kovulan öyle kimseler vardır ki, bir şey için yemin etseler, Allahü teâlâ onları doğrulamak için, o şeyi yaratır)** buyurulduğunu yazmaktadır. Allahü teâlâ, sevdiği kullarını yalancı çıkarmamak için, yemin ettikleri şeyleri bile yaratınca, dualarını elbette kabul buyurur. Allahü teâlâ, Mümin suresinin 60.âyetinde mealen, **(Bana dua ediniz! Duanızı kabul ederim)** buyuruyor. Dualaların kabul olması için şartlar vardır. Bu şartları taşıyan dua elbet kabul olur. Herkes bu şartları bir araya getiremediği için, duaları kabul olmuyor.

Ali Ramiteni hazretleri buyurdu ki:

(Günah işlememiş bir dil ile dua ediniz ki, kabul olsun!) Yani, Huda dostlarının huzurunda tevazu eyleyiniz, yalvarınız da, sizin için dua etsinler. İstigase, yani bir Veliye tevessül de, bu demektir.

[İsa aleyhisselama gelip derler ki, dua ediyorsunuz, devasız hastalıklar iyi oluyor. Hangi duayı okuyorsunuz, bize de söyler misiniz? İsa aleyhisselam da onlara okuduğu duayı söyler. Adamlar bir süre sonra tekrar gelirler, efendim okuyoruz okuyoruz bir şey olmuyor, acaba bize yanlış dua mı öğrettiniz derler. İsa aleyhisselam, **(Dua doğru ama ağız yanlış)** buyurur, yani **doğru dua öğrettim, dua aynı dua ama, ağız aynı**

ağız değil!]

Bu şartları yaptıklarına güvendiğimiz Âlimlerin, Velilerin dua etmeleri için, onlara yalvarmak, niçin şirk olsun? Biz, Allahü teâlâ, sevdiklerinin ruhlarına işittirir, onların hatırı için, istenileni yaratır diyoruz. Allahü teâlâ için hayvan kesiyor ve Kur'an-ı kerim okuyoruz. Sevabını meyyitin ruhuna gönderip ondan şefaat, yardım istiyoruz. Ölü için ibadet eden elbet müşrik olur. Allahü teâlâ için ibadet edip, sevabını ölüye bağışlayan müşrik olmaz ve hiç suçlu olmaz.

Hazret-i Meryem'in ve Esyed bin Hudayr'ın ve Ebu Müslim Abdullah Havlani'nin kerametlerini, kendisi de yazmaktadır. [Abdullah-ı Havlani, hicri 62 senesinde Şam'da vefat etti.] Evliyanın ruhlarından yardım isteriz. Çünkü, Allahü teâlânın sevdiği kullarının ruhları, diri iken de, öldükten sonra da, Allahü teâlânın verdiği kuvvet ile ve izni ile, dirilere yardım ederler. Böyle inanarak Evliyadan yardım istemek, Allahü teâlâdan başkasına tapınmak olmaz. Ondan istemek olur.

Selefiyeciler kör ve sağır mı?

Sual: Selefiyiz diyenler, **(Sen ölülere işittiremezsin)** âyetini delil getirerek, Resulullah ölüdür, işitmez, şefaat ya Resulallah demek şirktir diyorlar. Ruhun ölmediği, şehitlere ölü denmeyeceği, onların diri oldukları, Allah'ın onları rızıklandırdığı, yiyip içtikleri Kur'anda apaçık yazılı iken, şehitlerden üstün olan Peygamberimizi nasıl ölü kabul ediyorlar? Nasıl o işitmez diyebiliyorlar?

CEVAP

İngiliz Casusunun itiraflarına göre, selefiyeciler [vehhabiler] dinimizi İngilizlerden öğrenmiştir. İngilizlerin kurdurduğu dinde böyle iddiaların olması yadırganmamalıdır.

(Sen ölülere işittiremezsin) demek, **(Sen kâfirleri imana kavuşturamazsın)** demektir. Bunun gibi, kinaye, mecaz ifade eden birçok âyet vardır. Bazıları şöyledir:

(Kâfirler sağır, dilsiz ve kör oldukları için, akledemezler, düşünemezler.) [Bekara 171] (Kâfirler sağır, dilsiz ve kör değildir. Hakkı işitmedikleri için **sağır**, doğruyu söylemedikleri için **dilsiz**, gerçeği görmedikleri için **kör**, denilerek hidayete kavuşmadıkları bildirilmiştir.) **(Beydavi)**

(Kâfirler, sağır, dilsiz, kör oldukları için doğru yola gelmezler. Yahut, onların hâli, karanlıkta, gök gürlemesi ve şimşek arasında gökten boşanan sağanağa tutulup, yıldırımlardan ölüm korkusu ile parmaklarını kulaklarına tıkayana benzer. Allah, kâfirleri [ilim ve

kudretiyle] **çepeçevre kuşatmıştır.)** [Bekara18, 19] (Kâfirler, burada da sağır, dilsiz ve körler ile karanlıkta korku içinde yaşayanlara benzetilmiştir.)

(Bu dünyada kör olan, ahirette de kördür.) [İsra 72] (Bu âyette de, yaşayan ve ölen kâfirlere **kör** deniyor. Yoksa dünyadaki körler ahirette kör olmayacaktır.)

(Bir bela gelmez zannettiler de, kör ve sağır kesildiler. Sonra Allah tevbelerini kabul etti. Fakat çoğu yine kör ve sağır oldu. Allah onların yaptıklarını görmektedir.) [Maide 71] (Kâfirlerin küfrü, kör ve sağır kesilmekle ifade ediliyor.)

(Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatılınca, onlara karşı kör ve sağır davranmazlar.) [Furkan 73] (Tevbe eden müminler, kör ve sağır davranmazlar, yani hakkı işiterek ve doğruyu görerek hakka bağlanırlar.) **(Celaleyn)**

(İşte bu kâfirler, Allah'ın lanetlediği, sağır ve kör ettiği kimselerdir.) [Muhammed 23]

(Hakkı işitmedikleri için **sağır**, gerçeği görmedikleri için **kör** denmekte ve böyle inatçı kâfirler lanetlenmektedir. Yoksa normal sakat olan kör ve sağır kimse lanetlenmez.)

(Âyetlerimizi yalanlayanlar karanlıklarda kalan sağır ve dilsizlerdir.) [Enam 39] (Kâfirlerin küfür karanlığında kaldıkları, hakkı işitmedikleri ve söylemedikleri bildiriliyor.) **(Şeyhzade)**

(De ki: Ben sizi ancak vahiy [Kur'an] **ile uyarıyorum. Ama, sağırlar** [kâfirler], **bu çağrıyı duymazlar.)** [Enbiya 45] (Bu âyette de kâfirlerin sağır oldukları hakkı işitmedikleri, yani kabul etmedikleri açıklanıyor.) **(Hazin)**

(Rabbiniz size basiret [kalb gözü, idrak kabiliyeti] **vermiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendisine, kim de kör olursa zararı kendinedir.)** [Enam 104] (Hakkı görmemeye **körlük** deniyor.)

(Onu [Nuh'u] **yalanladılar. Biz de onu ve gemidekileri kurtardık. Âyetlerimizi yalanlayanları ise, suda boğduk. Çünkü onlar kör bir kavim idi.)** [Araf 64] (Kâfirler, hakkı görmedikleri için, **kör** deniyor.)

([Kâfirler] **yeryüzünde dolaşmadılar mı?** [helak edilen yerleri, o yerlerin harabelerini görüp ibret almadılar mı?] **Eğer** [ibretle] **dolaşsalardı elbette düşünecek kalbleri ve işitecek kulakları olurdu. Ama gerçek şu ki, gözleri değil, göğüslerindeki kalbleri kördür.)** [Hac 46] (Kâfirlerin gözleri değil, göğüslerindeki kalblerinin kör olduğu, yani kâfirlerin gözleri değil, basiretlerinin kör olduğu bildiriliyor. Öteki âyetleri de açıklamış oluyor. Yukarıdaki âyetlerde onlar kör, sağır ve dilsiz

deniyordu. Bu âyette ise kör demek, maddi gözün olmadığı, kalblerinin kör olduğu yani kâfir oldukları bildiriliyor. O halde kör denilince baş gözü anlaşılmadığı gibi, ölü veya kabirdekiler denilince de, mezardaki ölü anlaşılmaz.)

(Bu iki zümrenin [kâfir ve müminin] **durumu, körle sağır ve görenle işiten gibidir. Bunların hâli hiç eşit olur mu? Hâlâ ibret almıyor musunuz?)** [Hud 24] (Bu âyette de kâfirlerin kör ve sağır oldukları, yani hakkı göremeyip işitmedikleri bildiriliyor.)

(Sağırlara işittiremez, körleri ve sapıkları doğru yola eriştiremezsin.) [Zuhruf 40] (Sen işittiremezsin demek, sen hakkı kabul ettiremezsin demektir.) **(Beydavi)**

(Savaşta öldürülenleri siz değil, Allah öldürdü. Attığın zaman sen değil, Allah attı.) [Enfal 17]

Savaşta mücahitler düşmanı öldürüyor, Allahü teâlâ, ben öldürdüm diyor, Resulullah kum atıyor, sen atmadın ben attım buyuruyor. Aşağıda da kabirdekilere sen değil, ben işittiririm buyuruyor.

(Körle gören [kâfir ile mümin] **karanlıkla aydınlık** [Bâtıl ile hak], **gölge ile sıcak** [cennetle cehennem] **bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Elbette Allah, dilediğine işittirir. Sen kabirdekilere** [kâfirlere] **işittiremezsin, sen sadece bir uyarıcısın.)** [Fatır 19-22 Celaleyn] (Bu âyette, kâfire kör, mümine gören, Cennete gölge deniyor. Resulullah kabirdekilere ne söyleyecek de işittirecek? Hâşâ bu abes, boş söz olmaz mı? Kabirdekileri niye hidayete kavuşturmaya uğraşsın ki? Hemen âyetin devamında, **(Sen sadece bir uyarıcısın),** yani vazifen kâfirleri hidayete kavuşturmak değil, sadece tebliğdir buyuruluyor. Demek ki kabirdekilerden maksat, yaşayan inatçı kâfirlerdir. **(Beydavi)**

(Sen, ölülere işittiremezsin; arkalarını dönüp giden sağırlara da daveti duyuramazsın. Körleri sapıklıklarından vazgeçirip doğru yola getiremezsin; ancak âyetlerimize inananlara duyurabilirsin.) [Neml 80, 81 Rum 52,53] (Burada diri olup, gözü kulağı ve beyni olan kâfirler ölüye benzetiliyor, **(Ölüleri** [kâfirleri] **imana kavuşturamazsın)** deniyor. **(Ölülere, sağırlara işittiremezsin)** ifadesinden sonra, **(Sen ancak âyetlerimize iman edeceklere işittirebilirsin)** buyuruluyor. Kâfirlerin işitmeyeceği, yani hakkı kabul etmeyeceği, ancak iman edeceklerin işitecekleri, yani kabul edecekleri açıkça bildirilmektedir. Eğer gerçekten kabirdekilerden maksat ölü olsa idi, ölü de işitmeseydi iman edenlere işittirebilirsin ifadesi yersiz ve yanlış olurdu ve kâfir ölü işitmez, mümin ölü işitir anlamı çıkardı. Halbuki Buhari'deki hadis-i şerifte **(Kâfir ölü de işitir)** buyuruluyor.

(Bir şeyi çok sevmek insanı kör ve sağır eder.) [İbni Mace] (Bu hadis-i şerifte de, baş gözü kör olur, kulağı sağır olur demek değildir. Gerçekleri göremez, doğru nasihatleri duyamaz demektir.)

Bu kadar vesikadan sonra, Resulullah efendimize hâlâ (O ölüdür işitmez, şefaat ya Resulallah demek şirktir) diyenlere yazıklar olsun.

Şehitler ve âlimler

Sual: Âlimler mi üstün şehitler mi? Kur'anda şehitlerin ölü olmadığı bildiriliyor. Peygamberler şehitlerden üstün değil mi? Peygamberlere ölü demek caiz midir?

CEVAP

Herhangi bir Müslüman bile şehit olabilir. Hadis-i şerif meali:

(Allahü teâlâdan sıdk ile ihlas ile şehidlik isteyen, yatağında ölse de, şehiddir.) [Müslim]

Şehitler, âlimlerden üstün değildir. Âlimin kıymeti büyüktür. İki âyet-i kerime meali:

(Bu örnekleri ancak âlimler anlar.) [Ankebut 43]

(Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?) [Zümer 9]

Hadis-i şeriflerde de buyuruldu ki:

(Âlimin mürekkebi, şehidin kanı ile tartılır, âlimin mürekkebi ağır gelir.) [Hatib, İ.Neccar, İ, Rafii]

(Âlimler, yeryüzünün kandilleri, Peygamberlerin halifeleri, benim ve diğer Peygamberlerin vârisleridir.) [Ebu Nuaym, İbni Adiy]

(Kıyamette şefaat edecek olanların ilki, Peygamberler, sonra âlimler, sonra da şehitlerdir.) [Deylemi, Ebu-ş-şeyh, Hatib]

(Âlimler, dünyada Peygamberlerin halifeleridir, ahirette ise şehitlerdendir.) [Hatib]

Şehitler, bu kadar yüksek rütbeye sahip olan âlimlerle, nasıl mukayese edilebilir?

Şehit ölü olmayınca âlim nasıl ölü olur? Hele Peygamber için nasıl işitmeyen ölü denebilir? Peygamberler elbette âlimlerden, şehitlerden üstündür. Şehitlere ölü denmeyeceğine göre, Peygamberlere hiç denmez. İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

Peygamberler, mezarlarında diridir. Fakat, onların hayatları, bizim hayatımız gibi değildir. Yiyip içmeleri, ibadet etmeleri gerekmez. Meleklerin hayatına benzer. Lezzet almak için ibadet ederler. Çünkü, kabir hayatında cenab-ı Hakkı müşahedeleri, dünyadakinden daha mükemmeldir. (**Fetava-i fıkhiyye** s.125)

Peygamberlerin kabir hayatları, dünya hayatı gibi değildir. Onlar,

ahirete gitmişlerdir. Ahirete mevt olmadan gidilmez. Onun için Peygamberlere emvat denilmiştir. Yoksa işitmeyen ölü demek değildir. Kabirlerinde namaz kılarlar. Birkaç hadis-i şerif meali şöyledir:

(Peygamberler kabirlerinde diridir, namaz kılarlar.) [Ebu Ya'la, Beyheki]

(Mirac gecesinde, Musa aleyhisselamın kabri yanından geçirildim. Mezarında, ayakta namaz kılıyordu.) [Buhari, Müslim]

(Peygamberler kabirlerinde, Sura üfürülünceye kadar namaz kılarlar.) [Hâkim]

(Cuma günü bana çok salevat getirin, çünkü salevatlar bana ulaştırılır ve ben onları işitirim.) [İ.Mace, İ. Şâfiî]

Resulullah, **(Cuma günü bana çok salevat getirin. Çünkü, salevatınız bana arz olunur)** buyurunca, Eshab-ı kiram, (Ya Resulallah, salevatımız sana nasıl ulaşabilir ki, sen artık kabrinde toprak olmaz mısın?) dediler. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâ toprağın Peygamberleri çürütmesini haram etmiştir.) [Ebu Davud, Nesai, Beyheki]

Âlimlik, şehitlik gibi rütbeler hatta iman nimeti yani Müslümanlık, hep Peygamberlik makamına bağlıdır. Rütbe sahipleri, kendilerine bu rütbeyi verenden, rütbesi onun tasdikine bağlı olandan üstün olamaz.

Resulullaha selam vermek

Sual: Vehhabiler, (Peygamber ölüdür, işitmez, ona salevat getirmek faydasızdır) diyorlar. Peygamber efendimiz salevatları işitmez mi?

CEVAP

Elbette işitir. Resulullah efendimiz, kıyamete kadar dünyadaki her müslümanın her mescide girişlerinde kendisine salevat okumalarını istemekte ve ben salevatlarınızı işitirim buyurmaktadır.

Birkaç hadis-i şerif meali:

(Mescide giren kimse, Peygamberinize [Esselamü aleyküm ya Resulallah diyerek] **selam versin!)** [Müslim, Ebu Davud, Nesai]

(Kabrimin yanında, benim için okunan salevatı işitirim. Uzak yerlerde okunanlar bana bildirilir.) [İbni Ebi Şeybe] (Diri olan işitir. Bir söz, ancak diri olana bildirilir.)

(Cuma günü bana çok salevat getirin, çünkü salevatlar bana ulaştırılır ve ben onları işitirim.) [İ.Mace, İ. Şâfiî, Hâkim, Beyheki]

Resulullah, **(Cuma günü bana çok salevat getirin. Çünkü, salevatınızı işitirim)** buyurunca, Eshab-ı kiram, (Ya Resulallah, salevatımızı nasıl işitirsin ki, sen artık kabrinde toprak olmaz mısın?)

dediler. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâ toprağın Peygamberleri çürütmesini haram etti, Onlar öldükten sonra da diridir, rızıklandırılır.) [Ebu Davud, Nesai, Beyheki]

(Bir kimse bana selam verince, Allahü teâlâ, ruhumu bana geri verir. Onun selamını işitir, cevap veririm.) [Ebu Davud]

(Yanında ben anıldığım halde bana salevat getirmeyenin burnu sürtülsün.) [Tirmizi]

(Meclislerinizi bana salat ve selam getirmekle ziynetlendirin. Salevatınız size kıyamette nur olur.) [Deylemi]

(Namazda [Ettehıyyatüden sonra], **bana salevat getirmeyi ihmal etmeyin. Çünkü bu, namazınızın zekâtıdır.)** [Dare Kutni]

(Nerde olursanız olun, salat ve selamınız bana ulaşır.) [Ebu Davud, Taberani, Dıyâ]

Resulullah efendimize her zaman salevat getirmek, selam vermek, rahmetin gelmesine, duanın kabulüne vesiledir. Namazı bitirip sağa sola selam verirken meleklere ve Resulullaha da niyet etmelidir.

Vefat eden velinin tasarrufu

Sual: Vefatlarından sonra da, tasarrufu devam eden evliya var mıdır?

CEVAP

Her velinin tasarrufu görülebilir. Ebu Abdullah el-Kureşi hazretleri buyuruyor ki:

(Vefatlarından sonra kabirde, kerametleri ve tasarrufları devam eden Evliyadan dördünü gördüm. Bunlar, Maruf-i Kerhi, Abdülkadir-i Geylani, Ukayl-i Münbeci ve Hayat bin Kays el-Harrani hazretleridir.)

Bazı Velilerin bazı özellikleri ön plana çıkar, mesela filan zat, çok cömert idi denir. Bu, diğerleri cömert değil anlamına gelmez. Bu da onun gibidir. Öldükten sonra kerametleri, tasarrufu çok görüldüğü ve çok meşhur olduğu için dördü söylenmiştir. Yoksa bu söz, diğer Evliyanın vefatından sonra tasarruf ve keramet sahibi olmadıklarını göstermez. Din kitaplarında buyuruluyor ki:

Veli, dünyada iken, kınındaki kılıç gibidir. Ölünce, kınından çıkan kılıç gibi olup, tasarrufu, tesiri kuvvetlenir. **(Berika)**

İnsan ölürken ruhunun ölmediğini âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler açıkça bildiriyor. Ruhun şuur sahibi olduğu, ziyaret edenleri ve onların yaptıklarını anladıkları da bildiriliyor. Velilerin ruhları, diri iken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebede olur. Allahü teâlâya manevi olarak

yakındır. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yapan, yaratan, Allahü teâlâdır. Her şey, Onun kudreti ile olmaktadır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diri iken de, ölü iken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlânın dostlarından biri vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diri olanlar vasıtası ile çok şey yaratıp verdiğini, herkes her zaman görmektedir. İnsan diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep olmaktadır. **(Mişkat)**

Ölünün yardımı

Sual: Bir evliya yaşarken mi, yoksa ölünce mi, daha çok feyiz verir?

CEVAP

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

Vefat eden evliya zat, yaşayandan daha çok feyz verir, daha çok yardım eder. **(Mişkat tercümesi)**

Kore gazisi Albay **Celal Dora** hatıratında özetle diyor ki:

Bir er gusletmek için, birlikten biraz uzaklaşıp bir dere, bir gölet arar. Bulunca gusleder. Gusledip çıkarken, Çin askerleri etrafını sarıp, teslim olmasını işaret ederler. Er, vefat etmiş hocasından yardım ister, (İmdat hocam) der. Çin askerleri, ne görmüşse, hemen silahlarını yere atıp, ellerini kaldırır teslim olurlar. Birliği gelince, Çinli askerlere silahsız bir ere niye teslim olup geldiniz diye sordum. (Biz buna teslim olmadık. Koskoca dev gibi bir adam vardı, ondan korkup silahları attık) dediler.

Akşemseddin-i Veli hazretleri buyuruyor ki:

Tasarruf ehlidir ruh-u veli, dü cihanda,
Deme bu ölüdür, nasıl derde derman ola,
Ruh şimşir-i Hüdadır ten kılıf olmuş ona,
Dahi alâ kâr eder, bir tığ ki, üryan ola.
(Mecmuat-ül cevahir)

Yani deniyor ki:

Evliyanın ruhu, iş yapar iki cihanda,
Deme, bu ölüdür, nasıl olur derde deva,
Ruhu, Hakkın kılıcı, vücut kılıftır ona,
Kınından çıkan kılıç tesirli olur daha.

Ruhların hazır olması

Sual: Evliyayı kiramın kerametlerine inanmayan bazı kimseler, ruhların hazır olması ile ilgili yazılarından dolayı bazı din büyüklerine,

âlimlere kâfir diyorlar. (Bir yerde hazır olmak Allah'a mahsustur, evliyanın ruhu hazır olur demek küfürdür) diyorlar. Hayat, ilim, sem, basar, irade, kelam gibi sıfatlar insanlarda da yok mudur? Bir Müslümana, hatta bir âlime kâfir diyenin kendisi kâfir olmaz mı?

CEVAP

Evet, tekfir yani birisine kâfir demek, iki başlı oka benzer. Karşı taraf kâfirse saplanır kalır onda, kâfir değilse, döner gönderene saplanır yani onu kâfir eder. Peygamber efendimiz, **(Kendisine kâfir denilen kimse, gerçekte kâfir değilse, ona kâfir diyenin kendisi kâfir olur)** buyuruyor.

Diri evliyanın ruhu, bir yerde hazır olup başkalarına yardım ettiği gibi, ölmüş olan evliyanın ruhları da hazır olup yardım eder. İnsan ölünce yok olur ve ruhlarının faydası zararı olmaz sanmak cahillik ve sapıklıktır. Beden ölüp çürüse de ruh ölmez.

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

İnsan ölürken ruhunun ölmediğini âyet ve hadisler açıkça bildiriyor. Ruhun şuur sahibi olduğu, ziyaret edenleri ve onların yaptıklarını anladıkları da bildiriliyor. Velilerin ruhları, diri iken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebededir. Allahü teâlâya manevi olarak yakındır. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yapan, yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Her şey Onun kudreti ile olmaktadır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diri iken de, ölü iken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlânın dostlarından biri vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diri olanlar vasıtası ile çok şey yaratıp verdiğini, herkes her zaman görmektedir. İnsan diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep olur. **(Mişkat)**

Sağ veya ölü bir velinin ruhunun hazır olup yardım etmesi Allah'ın izni ile olur. Şu meşhur menkıbeyi bilen çoktur:

Ebu Hasan-ı Harkani hazretleri, sefere çıkan talebelerine, (Sıkışınca benden yardım isteyin) buyurur. Yolda talebelerini, eşkıya yakalar. Onlar, kurtulmaları için Allahü teâlâya dua ederler; fakat kurtulamazlar. Bir talebe Ya Ebel Hasan, imdat! der. O talebeyi eşkıya göremez. Diğerlerinin nesi varsa alırlar. Seferden dönünce hocalarına, (Biz Allah'tan yardım istediğimiz halde soyulduk. Fakat şu arkadaşımız, sizden yardım isteyince kurtuldu. Bunun hikmeti nedir?) derler. O da, (Allahü teâlâ günahkâr kimselerin duasını kabul etmez. Arkadaşınız, benden yardım isteyince, onun duasını Allahü teâlâ bana duyurdu. Ben de, **(Ya Rabbi bu talebemi kurtar!)** dedim. Allahü teâlâ da kurtardı. Ben

sadece vasıta oldum, dua ettim. Kurtaran Rabbimizdi) diye cevap verdi. **(Tezkiret-ül-evliya)**

Sizin dediğiniz gibi, bir kimse, (Ben hayattayım, diriyim, ben bilirim, işitirim, görürüm, irademvardır, konuşurum) dese, bu sıfatlar Allah'a mahsustur böyle söyleyen kâfir olur denmez. İnsanın bilmesi, görmesi, işitmesi, Allahü teâlânın, bilmesi, görmesi ve işitmesi gibi değildir. Enbiyanın ve evliyanın ruhlarının hazır olması da böyledir. Hazır olmaları daimi değildir. Bir kimse, Allah her yerde hazır ve nazırdır dese, tevilini bilmese, Allah'a mekan gösterdiği için tehlikelidir. Her yerde demekle Ona mekan isnat edilmiş olur. Bir hadis-i şerifte, **(Allah her yerde hazır ve nazırdır)** buyuruluyor. Âlimler, bu hadis-i şerifi açıklarken, (Bu ifade mecazdır, zamansız ve mekansız hiç bir yerde olmayarak hazır ve nazır demektir) şeklinde açıklamışlardır. Enbiya ve evliyanın ruhlarının hazır olması ise zamanlı ve mekanlıdır.

Gaybı da yalnız Allahü teâlâ bilir. Ama Allahü teâlâ Peygamberine veya evliyasına bildirirse o da bilebilir. Bir Peygamber veya bir veli zat, (Allah bana şu gaybı bildirdi) derse, ona kâfir denmez. Enbiya ve evliya ruhlarının hazır olması ise gaybdır. Bir kimse, görmeden, (Şu anda şeyhimin ruhu hazırdır dese küfür olur. Çünkü ben gaybı bilirim demek oluyor. Enbiya ve evliya ruhların anılan yerde hazır olması farklı şeydir. Bir kimse, (Ben evliya zatları hürmetle anarsam ruhları hazır olur) derse bunun mahzuru olmaz.

Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri, bu kısmı gayet güzel açıklayarak buyuruyor ki:

(Kıymetli kitaplarda, **"Meşayıhın ruhları hazırdır, bilirler dese kâfir olur; çünkü ruhların hazır olması gaybdır; gayba hükmettiği için kâfir olur"** deniyor. Görülüyor ki, küfre sebep olan şey, ruhların hazır olacağına inanmak değil, ruhların hazır olduğunu söylemektir. Yani ruhların hazır olduklarını bilmediği halde, hazırdır diyerek, gaybden haber verdiği için kâfir olmaktadır. Allahü teâlâ hazırdır ve nazırdır. Böyle olduğunu bildirmek için, Allahü teâlâ, her zamanda ve her yerde hazır ve nazırdır derler. Halbuki, Allahü teâlâ, zamanlı ve mekanlı değildir. O halde, bu söz, görünüş üzere kalmaz, mecaz olur. Yani zamansız ve mekansız, yani hiçbir yerde olmayarak, hazırdır [yani bulunur] ve nazırdır [yani görür] demektir. Böyle olmazsa, Allahü teâlâyı zamanlı ve mekanlı bilmek olur. Allahü teâlâ, hayy, âlim, kadir ve mütekellim olarak ve sonsuz zamanlarda, hep hazır ve nazırdır. Hayat, ilim, kudret ve kelam sıfatları zamansız ve mekansız olduğu gibi, hazır ve nazır olması da, zaman ile ve mekan ile değildir. Allahü teâlânın sıfatlarının hepsi

böyledir. Böylece, hiçbir şey, Onun gibi değildir. Allahü teâlânın sıfatları, hep vardır. Önleri ve sonları, yokluk değildir. Mesela, hazırdır ve bu hazır olmaktan önce, gaib değil idi. Bundan sonra, bir hayatsızlık, yani ölüm, cahillik olmayacağı gibi, gaib olmak da, olmaz. Çünkü sıfatları da, kendi gibi ezeli ve ebedidir. Yani, hep vardır. Hiçbir kimsenin sıfatları, Onun sıfatlarına benzemez. Melekler ve Peygamberlerin ve Evliyanın ruhları ve salih müminlerin ruhları, herkim nerede ve ne zamanda ve her ne halde çağırırsa, orada bulunur, yardım ederler. Hızır aleyhisselamın, sıkıntıda olanların imdadına yetişmesi böyledir. Fahri âlemin (sallallahü aleyhi ve sellem), ümmetinin her birine, hele ölüm zamanında, imdada yetişmesi de böyledir. Azrail aleyhisselamın, can almak için her anda, her yere gelmesi de, böyledir. Her Mürşid-i kâmilin, talebesine yetişmesi de böyledir ki, bunlar zamanlı ve mekanlıdır. Ezeli ve ebedi olarak değildir. Devamlı da değildir. Hazır olmalarından önce, yok idiler. Bir zaman sonra da, oradan tekrar yok olurlar. Allahü teâlânın hazır olması ile, ruhların hazır olması arasında çok fark vardır. Allahü teâlânın hazır olması gibi, kimse hazır değildir. Allahü teâlânın sıfatlarının hepsi de böyledir. Ne bir melek, ne bir nebi ve ne de resul ve veli ve salih, cenab-ı Hakkın hiçbir sıfatına ortak değildir. Büyüklerin ruhları, her nerede ve her ne zaman çağrılırsa, imdada yetişir. Ruh, orada hazır olmadan önce, yok idi. Bir zaman sonra, orada yine bulunmaz. Cenab-ı Hak, ruhların hazır olduğu gibi hazır olmaz. Çünkü, böyle hazır olmak, zamanlı ve mekanlıdır. Ruhlar da, Allahü teâlânın hazır olduğu gibi hazır olamaz. Çünkü, Cenab-ı Hakkın hazır olması, zamanlı ve mekanlı değildir, ezeli ve ebedidir.)

İşitenlere selam

Sual: Hadis-i şerifte, kabirdeki ölülere, **(Esselâmü aleyküm, yâ ehle dar-il kavm-il-mü'minîn! İnnâ inşâallahü an karibîn biküm lâhikûn)** diye selam verilmesi emredildiğine göre, işitmeyen ölülere selam verilmesi niye emrediliyor? Niye **(Biz de size kavuşacağız)** diye, duymayanlara hitap ediliyor?

CEVAP

Elbette işitmeyene selam verilmez, onlara hitap edilmez. Demek ölüler işitiyor ki, onlara selam veriliyor ve hitap ediliyor. Resulullah efendimiz lüzumsuz iş yapar mı?

Bazı sapıklar da, (Şefaat ya Resulallah demek şirktir, çünkü ölü işitmez) diyorlar. Diriye işittiren Allahü teâlâ, ölüye işittiremez mi? Ruh ölmediğine ve işiten ruh olduğuna göre, kâfir olsun, Müslüman olsun, her

ruh işitir.

Resulullah efendimiz, Bedir'de bir çukura gömülü ölmüş müşriklere, **(Rabbinizin size vaat ettiğine kavuştunuz mu? Ben, Rabbimin söz verdiği zafere kavuştum)** buyurunca, Hazret-i Ömer, ölülerin işittiği vesika haline gelsin diye**, (Ya Resulallah, leşlere mi söylüyorsun, onlar işitir mi?)** dedi. Resulullah cevaben buyurdu ki:

(Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan daha iyi işitmezsiniz, ama onlar cevap veremezler.) [Buhari, Müslim]

Görüldüğü gibi, işitene selam verilir, ancak işitenle konuşulur. Ölü işitmeseydi, Resulullah efendimiz, **(Ölülerinize telkin verin)** buyurması hâşâ manasız olurdu. Bir hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Ölü müminse, kabri genişletilir, kabri hoş kokularla doldurulur. Ölü kâfirse, demirden bir tokmakla başına vurulur.) [Buhari, Müslim]

Ölü, işitmeseydi, hissetmeseydi, müminin kabri güzelleştirilir, kâfirin kabri azapla doldurulur muydu? Bir âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın!) [Âl-i İmran 169]

Kâfir ölülerinin de ruhlarının ölmediği ve işittiği, yukarıda bildirilmişti.

Ölüler savaşır mı?

Sual: Bir yazar, **"(Şehidler hariç, Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez. Ancak şehid, kavuştuğu ikramlar sebebiyle dünyaya dönüp on kere şehit olmayı ister)** hadisinden dolayı, şehidlerin bu dünyaya gelip burada savaştıkları sonucunu çıkarmak yanlıştır. Ne şehid, ne evliya, öldükten sonra herhangi bir iş yapamaz, savaşamaz" diyor. Ruh ölmediğine göre, dirilere hareket kuvveti veren Allah, şehitlere, evliya zatlara niye vermesin?

CEVAP

Evliya zatların ruhlarının gelip savaştıkları ve insanlara yardım ettikleri çok görülmüştür. Vesikaları aşağıdadır:

Abdülhakîm Arvâsî hazretleri buyuruyor ki:

Meleklerin, peygamberlerin, evliyanın ve salih müminlerin ruhları, her kim nerede ve ne zamanda ve her ne hâlde çağırırsa, orada bulunur, yardım ederler. Hızır aleyhisselamın, sıkıntıda olanların imdadına yetişmesi böyledir. Resulullah'ın ümmetinin her birine, hele ölüm zamanında, imdada yetişmesi de böyledir. Azrail aleyhisselam, ruh [can] almak için her anda, her yere gelmesi de, böyledir. Her mürşid-i kâmilin, talebesine yetişmesi de böyledir ki, bunlar zamanlı ve mekânlıdır. Ezeli ve ebedi değildir. Devamlı da değildir. Hazır olmalarından önce, yok

idiler. Bir zaman sonra da, oradan tekrar yok olurlar. Allahü teâlânın hazır olmasıyla ruhların hazır olması arasında çok fark vardır. Allahü teâlânın hazır olması gibi, kimse hazır değildir. Allahü teâlânın sıfatlarının hepsi de böyledir. **(S. Ebediyye)**

Muhammed Masum Farukî Serhendî hazretleri buyuruyor ki:

Hızır aleyhisselamın, insan şeklinde görülmesi ve bazı işleri yapması, onun hayatta olduğunu göstermez. Allahü teâlâ, onun ve birçok enbiyanın ve evliyanın ruhlarının insan şeklinde görülmesine izin vermiştir. Onları görmek hayatta olduklarını göstermez. Ruhu insan şeklinde görülmüş, insanın yapacağı şeyleri ruhu ile yapıyor. O zaman hayatta olmuş ise, şimdi de hayatta olması lazım gelmez. **El-İsabe-fi-marifet-is-sahabe** kitabında Hızır aleyhisselamın yaptığı çok şeyler yazılıdır. Âlimlerin çoğu Hızır aleyhisselamın öldüğünü bildirdi. Eğer hayatta olsaydı, Peygamber efendimize gelir, birlikte cuma namazı kılar, sohbetinde ve cihatlarında bulunurdu. **(Mektubat-ı Masumiyye** 1/182**)**

İmamı Rabbani hazretleri **Mektubat**'ta buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, meleklere, cinlere çeşitli şekil alabilmek kuvveti verdiği gibi, çok sevdiği kullarının ruhlarına da, bu kuvveti vermektedir. Evliyadan birçoğu, bir anda çeşitli yerlerde görülmüş, birbirine uymayan işler yapmışlar. Burada da latifeleri, insan şekline girmekte, başka başka bedenler hâlini almaktadır. Bunun gibi, mesela Hindistan'da oturan ve şehrinden hiç çıkmamış olan bir veliyi, hacılar Kâbe'de görüp konuştuklarını, başkaları da, mesela aynı günde başka şehirde, bir kısım kimseler de, bu veli ile yine o gün, Bağdat'ta görüştüklerini söylemişlerdir. Bu da, o velinin latifelerinin muhtelif şekiller almasıdır. [**Latife:** Maddeli, zamanlı ve ölçülü olmayan Âlem-i emirdeki beş mertebeden her birine denir. Âlem-i emirde bulunan beş latifenin insanda birer sureti, benzeri vardır. Bu beş latifeye kalb, ruh, sır, hafî ve ahfâ isimleri verilmiştir. Bazıları bunları birbirinden ayıramayıp hepsine ruh demiş geçmiştir.]

Bazen o velinin bunlardan haberi olmaz. Seni gördük diyenlere, (Yanılıyorsunuz, o zaman, evimdeydim. O memleketlere gitmemiştim, o şehirleri bilmiyorum ve sizleri de tanımıyorum) der. Yine bunlar gibi, güç hâlde bulunan kimseler, korku ve tehlikelerden kurtulmak için, ölü veya diri olan bazı evliyadan yardım istemiştir. O büyüklerin, kendi şekillerinde olarak, hemen orada bulunduklarını ve imdatlarına yetiştiklerini görmüşlerdir. Bu evliyanın yaptıkları yardımdan bazen haberi olmakta, bazen de olmamaktadır. [Bu hâl, bilhassa savaşlarda görülmüştür.] Böyle yardımları yapanlar, o din büyüklerinin ruhları ve latifeleridir. Latifeleri

bazen, bu Âlem-i şehadette, bazen de Âlem-i misalde şekil almaktadır. Nitekim Peygamber efendimizi bir gecede, binlerce kimse, rüyada görüp istifade etmektedir. Bu gördükleri, hep Onun latifelerinin ve sıfatlarının Âlem-i misaldeki şekilleridir. Yine bunlar gibi, müritler, mürşitlerinin Âlem-i misaldeki suretlerinden istifade ederler ve bu yolla müşküllerini çözerler. **(2/58)**

İlyas aleyhisselamla Hızır aleyhisselam ruhani şekillerde geldiler. Hızır aleyhisselam, (Biz ruhlar âlemindeniz. Allahü teâlâ, bizim ruhlarımıza öyle kuvvet vermiştir ki, insan şeklini alırız. İnsanların yaptığı işleri, bizim ruhlarımız da yapar. İnsanların yaptığı gibi yürür, durur ve ibadet ederiz) dedi. **(1/282)**

Bu vesikalar açıkça gösteriyor ki, ölü veya diri evliya zatların ruhları, Allahü teâlânın izniyle insanlara yardım etmektedir. Allahü teâlânın bu kudretine itiraz etmek ahmaklıktan başka şey değildir.

Allah yolunda ölmek

Sual: Selefi meşrepli biri, (Şefaat ya Resulallah demek şirktir, çünkü Peygamber ölüdür) dedi. **(Allah yolunda ölenlere ölü demeyin, onlar diridir ve rızıklandırılır)** diye âyet yok mu dedim. (O âyet şehitler içindir, Peygamber ölüdür) dedi. (Peygamberimiz, şehitlerden üstün değil mi? Peygamberimiz Allah yolunda değil mi? Şehitlere ölü denmezse Peygamberimize nasıl ölü denir?) dediysem de, Peygamber de ölüdür diye ısrar etti. Ölen beden değil mi? Ruhlar ölür mü?

CEVAP

Dedikleriniz çok doğrudur. Elbette, şehidlerin ruhu ölmez de, âlemlere rahmet olarak gönderilen Resulullah'ın ruhu ölür mü? Ruh ölmez, kâfirlerin ruhu da ölmez. Peygamberin Allah yanında bir şehid kadar da kıymeti yok mu?

Şehid Cennette rızıklandırılıyor da, Peygamber niye rızıklandırılmasın? Peygamber hâşâ Allah yolunda olmazsa, şehid Allah yolunda nasıl olur?

Peygamber diri olmazsa şehid nasıl diri olur? Peygamber işitmezse, şehid nasıl işitir? Hâlbuki şehidin, Müslümanlığı da, şehidliği de, bu Peygambere iman etmesine bağlıdır.

Şehidler Allah yolunda da, hâşâ Peygamberler, başka yolda mıdır? Resulullah, son hastalığında, **(Hayber'de yediğim zehirli etin acısını hâlâ hissediyorum. Zehrin tesirinden aort damarım, bıçak gibi kesiliyor)** buyurdu. (Buhari)

İbni Mesud hazretleri ve diğer Eshab-ı kiram, **(O zehirli etin tesiriyle**

Resulullah şehid oldu) buyurdu. Peygamberlik şehitlikten üstündür. Fakat şehid olmak da ayrı bir nimettir. Allahü teâlâ Resulüne bu nimeti de vermek için son hastalığında bu zehrin etkisini göstermiştir. **(Mevahib-i ledünniyye)**

İki hadis-i şerif meali şöyledir**:**

(Her Peygamber, kabrinde diri olup namaz kılar.) [Beyheki, Ebu Ya'la]

(Peygamberlerin vücudunu toprak çürütmez. Bir mümin salevat okuyunca, bir melek bana haber verir.) [İbni Mace, Ebu Davud]

İki âyet-i kerime meali şöyledir:

(Peygamber, müminlere kendi canlarından üstündür.) [Ahzab 6]

(Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Resulünü hidayet ve hak dinle gönderen Odur.) [Fetih 28]

Bu iki âyetten anlaşıldığı gibi, Peygamberimizin dini diğer dinlerden üstün olduğu gibi, kendi de herkesten üstündür. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Ben bütün insanların seyyidiyim, efendisiyim.) [Buhari]

Peygamber efendimiz, bütün peygamberlerden ve bütün insanlardan üstün de, şehitlerden üstün değil midir? Herkesten üstün olan bir Peygamber için ölü demek çok alçakça bir iftiradır.

Peygamberlere ölü denmez

Sual: Süper mezhepsiz bir hoca, *(Peygamber ölmüştür, ölü olduğu için yardım edemez, ölü peygamberden yardım istemek şirktir. Eğer Peygamber yardım etseydi, şu Müslümanların hâlini düzeltirdi. Milletin hâli düzelmediğine göre ölü, Peygamberin yardım edemediği açıkça bellidir. Peygamber de olsa hiçbir ölü yardım edemez)* diyor. Peygamber efendimize ölü demek caiz mi? Bu, âyetlere ve hadislere aykırı değil mi?

CEVAP

Peygamberlere ölü demek âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere aykırıdır.

Demagoji yapıp, *(Peygamber ölü olduğu için yardım edemiyor, diri olsa yardım eder, milletin hâlini düzeltirdi)* diyen süper sapığa soruyoruz: Hâşâ Allah da mı ölüdür? O niye yardım etmiyor, o niye milletin hâlini düzeltmiyor?

Demek ki, ölü veya diri olmasının hiç önemi yoktur. Allah'ın yardım etmemesinin sebepleri ne ise, aynı sebepler Peygamber efendimiz için de geçerli değil mi? Müslümanların perişan hâli, Peygamber efendimizin

veya Allahü teâlânın yardım edemediğinden dolayı mıdır? Peygamber efendimiz, hayatta olsaydı, yine durum aynı olmaz mıydı? Rabbimizin kendisi müslümanları ıslah etmekten âciz değildir. Diri peygamberine yardım ettiren Allahü teâlâ, vefat etmiş peygamberine yardım ettirmekten âciz değildir. Allah indinde ölü ile dirinin ne farkı vardır? Öldüren, dirilten ve yardım ettiren O değil mi? Dirilere verdiği gücü kuvveti ölülere veremez mi hâşâ?

Bu sapık, sadece hadis-i şeriflere değil, âyet-i kerimelere de inanmıyor. Kur'an-ı kerimde, Allah yolunda ölenlerin yani peygamberlerin ve şehitlerin ölmediği bildiriliyor. Bir âyet-i kerime meali şöyledir:

(Fî-sebîlillah [Allah yolunda] **öldürülenlere ölü demeyin! Bilâkis onlar diridir, ama siz bunu anlayamazsınız.)** [Bekara 154]

Demek ki, can çıkmakla insan ölmüyor, ruhu bedenden ayrılıyor. Beden çürüse de, ruh işitiyor, iş yapıyor. Hazret-i Hızır'ın ruhunun iş yapması, yardıma koşması da böyledir. Allahü teâlâ, **(Allah yolunda ölenlere ölü demeyin!)** buyururken, bu sapığın Resulullah'a ölü demesi, Kur'an-ı kerime de inanmadığını göstermektedir. Allah yolunda ölenlere şehitler de dahildir. Şehit mi üstün, Peygamber mi üstündür?

Resulullah, son hastalığında, **(Hayber'de yediğim zehirli etin acısını hâlâ hissediyorum. Zehrin tesirinden aort damarım, bıçak gibi kesiliyor)** buyurdu. (Buhari)

İbni Mesud hazretleri ve diğer Eshab-ı kiram, **(O zehirli etin tesiriyle Resulullah şehid oldu)** buyurdu. Peygamberlik şehitlikten üstündür, fakat şehid olmak da ayrı bir nimettir. Allahü teâlâ Resulüne bu nimeti de vermek için son hastalığında bu zehrin etkisini göstermiştir. **(Mevahib-i ledünniyye)**

İki hadis-i şerif meali şöyledir**:**

(Her peygamber, kabrinde diri olup namaz kılar.) [Beyheki, Ebu Ya'la]

(Peygamberlerin vücudunu toprak çürütmez. Bir mümin salevat okuyunca, bir melek salevatı bana haber verir.) [İbni Mace, Ebu Davud]

İki âyet-i kerime meali şöyledir:

(Peygamber, müminlere kendi canlarından üstündür.) [Ahzab 6]

(Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Resulünü hidayet ve hak dinle gönderen Odur.) [Fetih 28]

Bu iki âyetten de anlaşıldığı gibi, Peygamberimizin dini diğer dinlerden üstün olduğu gibi, kendi de herkesten üstündür. En sahih hadis kitabı olan Buhari'de, **(Ben bütün insanların seyyidiyim, efendisiyim)**

buyuruluyor. Peygamber efendimiz, bütün peygamberlerden, bütün insanlardan ve bütün şehitlerden üstündür. Şehitlere ölü demeyip de, böyle üstün bir peygamber ölü demek ne kadar çirkindir.

Şefaat müslümanlara vardır

Ölüden yardım istemek ve şefaat

Sual: Ölüden şefaat istemek caiz midir? Eğer caiz ise, aşağıdaki Vehhabi Feth-ul-mecid kitabındaki iddialara cevap verebilir misiniz?

Feth-ul-mecid kitabında deniyor ki:

(Ölüden ve gaib olan diriden bir şey isteyen müşrik olur. İnsandan kudreti yetişen şeyler istenir. Yalnız Allah'ın kudretinde olan şeyleri insandan istemek caiz değildir.) [s.70]

(Diri, kendinden istenilen şey için dua eder. Allah da kabul edip, o şeyi yaratır. Ölüden, gaib olandan istemek, kudreti içinde olmayanı istemektir. Bu ise şirk olur.) [s.70]

(İhtiyacını ölüden istemek, ölüden istigase etmek şirktir. Ölüden kendisine şefaat etmesini istemek cahilliktir. O, Allah'ın izni olmadan kimseye şefaat edemez. Ondan istigase etmek, şefaat etmesini istemek, şefaat etmesine izin verilmesi için sebep yapılmamıştır. Şefaate sebep imandır. İstigase eden ise müşriktir. İzin verilmesine mani olmaktadır.) [s.208]

CEVAP

Bu kitap, kendi kendini yalanlamaktadır. Çünkü, şöyle diyor:

(Gökler Allah'tan korkar, Allah göklerde his yaratır. Anlarlar, Kur'anda, yerlerin ve göklerin tesbih ettikleri bildirildi. Resulullahın avucuna aldığı taş parçalarının tesbih ettiklerini ve mesciddeki Hannane denilen direğin inlediğini ve yemeğin tesbih ettiğini Eshab işittiler.) [S.200]

Dağlarda, taşlarda, direkte his ve idrak olduğunu söyleyip de, Peygamberlerde ve Evliyada his olmaz demeleri, şaşılacak şeydir. Dirilere tevessül olunur, ölülere tevessül olunmaz demekle kendileri müşrik oluyorlar. Çünkü bu söz, diriler duyar ve tesir eder, ölüler duymaz ve tesir etmez demektir. Allah'tan başkasının tesir ettiğine inanmak olur. Böyle inananlara kendileri müşrik diyor. Halbuki, ölü de, diri de birer sebeptir. Tesir eden, yaratan yalnız Allahü teâlâdır.

Demek ki, Resulullahtan başka müminler de, herkesin işitemeyeceği sesleri işitirmiş. Bu taşlar Hazret-i Ebu Bekir'in elinde iken de tesbihlerinin işitildiği, aynı haberin sonunda bildirilmektedir. Hazret-i Ömer, Medine'de

hutbe okurken, İran'daki ordu kumandanı Sariye'yi görerek, **(Sariye, dağdaki düşmandan korun)** demiş ve Sariye işiterek, dağı ele geçirmiştir. **(Şevahid-ün-nübüvve)**

Gaib olan sözü ile ne demek istiyorsun

İmam-ı Rabbani hazretlerinin soyundan, Hakim-ül-ümmet hace Muhammed Hasen Can Sahip hazretleri, **Üsul-ül-erbe'a fi-terdid-il-vehhabiyye** kitabında buyuruyor ki:

Böyle inanan kimse, gaib olan, yani yanında bulunmayan bir kimseye, ismini söyleyerek seslenmek büyük şirk olur diyor. Böylece, Resulullahın mübarek ruhunun bile hazır olacağını düşünerek seslenen kimse müşrik olur diyor. Yemenli mezhepsiz Şevkani de, **Dürr-ün-nadid** kitabında, (Mezarları büyük bilmek, kabirlere seslenerek, ihtiyaçlarını istemek küfür olur) dedi. Yine o, **Tathir-ül-itikad** kitabında da, (Melek, Peygamber veya Veli de olsa, ölüye yahut gaib olan diriye böyle seslenen müşrik olur) diyor. Mezhepsizlerden bir kısmı burada iki fikir ortaya atmaktadır. Bunlara göre, eğer işiteceğini düşünmeyerek, sevdiği için, (ya Resulallah!) derse, müşrik olmaz. Eğer işiteceğine inanarak söylerse, kâfir olur.

Selef-i salihinin yaptığı şeylere şirk diyen ve müslümanlara müşrik damgasını basan bu kimseye sorarız:

(Gaib olan) sözü ile ne demek istiyorsun? (Görmediğimiz her şey gaibdir) diyorsan, (ya Allah) dememiz de şirk olmaktadır. Çünkü bu, Allahü teâlânın Cennette görüleceğine de inanmamaktadır. Eğer, (gaib, yok demektir) diyorsan, Peygamberlerin ve Evliyanın ruhlarına nasıl yok diyebilirsin?

Yok eğer, (ruhların var olduklarına ve idrak ve şuur sahibi olduklarına, yani anladıklarına, duyduklarına inanırız. Fakat, tasarruf yaptıklarına inanmayız) derse, bu sözü Allahü teâlâ red etmekte, **(Güç işleri yapanlara yemin ederim)** buyurmaktadır. **(Naziat 5)**

Tefsir âlimlerinin çoğu mesela **Beydavi** tefsiri [ve bunun **Şeyhzade şerhi ve tefsir-i Azizi ve Ruh-ul Beyan tefsiri, tefsir-i Hüseyni**], bu âyet-i kerime, meleklerin ve Evliya ruhlarının iş yaptıklarını bildirmektedir dediler. Ruh, madde değildir. Bunun için, melekler gibi, Allahü teâlânın emri ve izni ile, dünyada iş yaparlar. Meleklerin, Allahü teâlânın izni ile, bu dünyada, iş yaptıkları, yok ettikleri, diriltmek, öldürmek gibi işlerin yapılmasına vasıta oldukları, Kur'an-ı kerimin çeşitli yerlerinde bildirilmiştir. Cin ve şeytanlar da, güç şeyleri kolayca yapıyorlar. Süleyman aleyhisselama, cinlerin hizmetlerini Kur'an-ı kerim haber veriyor:

(Cin, Onun her istediğini, kale, resim, büyük kazanlar ve yerinden kaldırılamayan çanaklar yaparlardı,) [Sebe 13]

Cin, melekler ve ruhlar kadar olgun ve kuvvetli olmadığı halde, büyük işler yapıyor.

Bu dünyada, göremediğimiz çok şey var ki, insan gücünün yetişemediği işleri yapmaktadırlar. Mesela, çok hafif olan ve göremediğimiz hava, fırtına, kasırga şeklinde eserek, ağaçları devirmekte, binaları yıkmaktadır. [Elektrik ve laser ışınları ve elektro-magnetik dalgaları, atomlar, gözle, hatta ultra-mikroskopla görülemedikleri halde, akılları şaşırtan büyük işler yapmaktadır.] Nazar değmesi, sihir yani büyü ve benzerleri kuvvetleri göremiyoruz. Halbuki, korkunç tesirlerini işitmeyen yoktur. Bütün bunların yaptıklarının yapıcısı, hiç şüphesiz, Allahü teâlâdır. Bunlar, Allahü teâlânın yapmasına, yaratmasına sebep oldukları için, bunlar yaptı sanıyoruz ve bunlar yaptı diyoruz. Bunların yaptığını söylemek, küfür, şirk olmuyor da, Evliyanın ruhları yapıyor demek niçin şirk olsun?

Onlar, Allahü teâlânın izin vermesi ile ve yaratması ile yaptıkları gibi, Evliyanın ruhları da, Allahü teâlânın izin vermesi ile ve yaratması ile yapmaktadır. Onların yaptıklarını söylemek de, şirk olur denirse, Kur'an-ı kerime karşı gelinmiş olur.

Bu kimse, (Cinlerin, şeytanların ve havanın tesir ettiklerini, Kur'an-ı kerim haber veriyor. Bunun için, onlar yapıyor demek caiz oluyor. Evliyanın ruhlarının bir şey yaptıklarını Kur'an-ı kerim bildirmediği için, ruhlardan bir şey istemek şirk olur) derse, yukarıda bildirdiğimiz, **Naziat** suresinin beşinci âyet-i kerimesini unuttun mu deriz.)

Resulullah efendimizin şefaati

Sual: Şefaatin hak olduğunu kabul etmeyen bir tek Ehl-i sünnet âlimi var mıdır?

CEVAP

Bütün Ehl-i sünnet âlimleri, ittifakla, hepsi şefaati kabul etmişlerdir. Sadece nakilden çok akla tâbi olan **Mutezile** denilen sapık bir fırka ve **Vehhabiler** şefaati inkâr etmiştir.

Yeni türedi bazı yazarlar da Peygamber efendimize düşmanlık ederek, "Kur'anı getirmekle onun vazifesi bitmiştir. Kimseye faydası olmaz, şefaat edemez" diyorlar. Onun, âlemlere rahmet olarak geldiğini kabul etmiyorlar, Mutezileye, Vehhabilere inanıyorlar da, şefaatin hak olduğunu bildiren âyet ve hadisleri inkâr ediyorlar.

Halbuki Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur.) [Nisa 80]

(Allah ve Resulüne itaat eden, en büyük kurtuluşa ermiştir.) [Ahzab 71]

(Peygamberin verdiğini alın, yasak ettiğinden sakının!) [Haşr 7]

(De ki; "Bana uyun ki, Allah da sizi sevsin!") [Al-i İmran 31]

{Bu âyet-i kerime gelince, münafıklar, "Muhammed kendisine tapılmasını istiyor" dediler. [Şimdiki mezhepsizler de, "Peygamber, Allah'tan üstün tutuluyor" diyorlar.] Bunun üzerine aşağıdaki âyet-i kerime inmiştir. **(Şifa-i şerif)**}

(De ki; "Allah'a ve Peygambere itaat edin! [İtaat etmeyip] **yüz çeviren** [kâfir olur] **Elbette Allahü teâlâ kâfirleri sevmez.)** [Al-i İmran 32]

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Allahü teâlâ, şefaat edene ve şefaat edilene izin vermedikçe, hiç kimse şefaat edemez. Kalblerindeki müthiş korku giderilince, [şefaat bekleyenler, şefaat edenlere] **"Rabbiniz şefaat hakkında ne buyurdu?" diye soracaklar. Onlar** [şefaat edenler] **ise, "Hak olanı buyurdu** [şefaate izin verdi]**" diyecekler.)** [Sebe 23]

(Allah'ı bırakıp da, taptığı putlar şefaat edemez. Ancak hak dine inanıp ona şahitlik eden kimseler şefaat eder.) [Zuhruf 86]

(Onlar, Onun [Allah'ın] **rızasına kavuşmuş olandan başkasına şefaat etmezler.)** [Enbiya 28]

(Sadece Allah'ın dilediği ve razı olduğu kimselere şefaat etmesi için izin verilen, göklerde nice melekler vardır.) [Necm 26]

(Allah'ın izni olmadan kim şefaat edebilir?) [Bekara 255]

(Allah'ın izni olmadan hiç kimse şefaatçi olamaz.) [Yunus 3]

(Bütün şefaatler Allah'ın iznine bağlıdır.) [Zümer 44]

Bu âyet-i kerimelerde görüldüğü gibi, şefaat yetkisine sahip olanlar, (Peygamberler, âlimler, şehidler gibi) ancak Allahü teâlânın izni ile şefaat edeceklerdir.

Yukarıdaki âyet-i kerimelerde, Allah'ın izni olmadan kimsenin şefaat edemiyeceği açıkça bildirilmektedir. Ancak Allah'ın izin verdiklerinin bundan müstesna oldukları, yani ancak Allah'ın izni ile şefaat edecekleri bildirilmiştir.

Kimler şefaate kavuşur?

Kâfirlere şefaatçi olmadığını ve putların şefaat edemiyeceğini gösteren âyetleri vehhabiler müslümanlara yüklemeye çalışıyorlar, Peygamberler de şefaat edemez diyorlar. Şefaate sadece iman ehli kavuşacak, kâfirler şefaatten mahrum kalacaklardır.

Kur’an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Artık şefaat edicilerin [Peygamberlerin, meleklerin, salihlerin, şehidlerin] **şefaati, onlara** [kâfirlere] **fayda vermez.)** [Müddesir 48]

(O gün zalimler [kâfirler] **için, müşfik bir dost, sözü dinlenecek şefaatçi de yoktur.)** [Mümin 18]

(Kâfir için dost ve şefaatçi yok) demek, **(Müminler için dost ve şefaatçi var)** demektir. Mesela Mümin suresinin 7, 8 ve 9.âyet-i kerimelerinde, meleklerin müminler için dua ettiği bildirilmektedir. Meleklerin duası elbette kabul olur.

(Kitabın haber verdiği sonuçtan başka bir şey mi bekliyorlar? Haber verilenler ortaya çıktığı gün, önce onu unutmuş olanlar, “Rabbimizin Peygamberleri elbette bize gerçeği getirmişti, şimdi bize şefaat etsin, yahut geriye çevrilsek [dünyaya tekrar gitsek] **de işlediklerimizin başka türlüsünü işlesek” derler. Doğrusu kendilerini mahvetmişlerdir, uydurdukları şeyler [putlar] onları koyup kaçmışlardır.)** [Araf 53]

(Orada putlarıyla çekişerek derler ki: “Vallahi biz apaçık bir sapıklıkta idik; çünkü biz sizi âlemlerin Rabbine eşit tutmuştuk; bizi saptıranlar ancak suçlulardır; şimdi şefaatçimiz, yakın bir dostumuz yoktur; keşke geriye bir dönüşümüz olsa da, inananlardan olsak.) [Şuara 96-102]

(Allah'a koştukları) ortaklarından kendilerine hiçbir şefaatçi çıkmayacaktır. Zaten onlar, ortaklarını da inkâr edeceklerdir.) [Rum 13]

(Ondan başka ilahlar mı edineyim? O Rahman olan Allah, eğer bana bir zarar dilerse putların şefaati bana hiçbir fayda vermez, beni kurtaramaz.) [Yasin 23]

Yukarıdaki âyetler, kâfirlere putların şefaat edemiyeceğini göstermektedir. Bu âyetleri ileri sürerek, (Müslümanlara Peygamberler, melekler, âlimler, evliya, şehidler, Kur’an-ı kerim şefaat edemez) diyerek cahilce iftira ediyorlar.

Kur’anı insanlara açıkla

Eşsiz mucize olan Kur’an-ı kerime uyabilmek için, Kur’anın muhatabı olan Peygamber efendimize uymak ve şerefli sözlerini [hadis-i şeriflerini] kabul etmek lazımdır. Allahü teâlâ, Resulüne Kur’anın açıklamasını, hüküm koymasını emredip, iman, itaat ve Kelime-i şehadette de Resulünü kendisiyle birlikte bildiriyor:

(Kur’anı insanlara açıklayasın diye sana indirdik.) [Nahl 44]

(İhtilaflı şeyleri insanlara açıklayasın ve iman eden bir kavme de

hidayet ve rahmet olsun diye bu Kitabı sana indirdik.) [Nahl 64]

(İhtilaflı bir işin hükmünü Allah'tan [Kur'andan] **ve Resulünden** [Sünnetten] **anlayın!)** [Nisa 59]

(Aralarındaki anlaşmazlıkta seni hakem tayin edip, verdiğin hükmü tereddütsüz kabullenmedikçe, iman etmiş olmazlar.) [Nisa 65]

(Allah ve Resulü, bir işte hüküm verince, artık inanmış kadın ve erkeğe, o işi kendi isteğine göre, tercih, seçme hakkı kalmaz.) [Ahzab 36]

(Allah'a ve ümmi nebi olan Resulüne iman edin!) [Araf 158]

(Allah'a ve Resulüne itaat edin!) [Enfal 20]

(Allah'a ve Resulüne inanmayan [kâfir olur] **kâfirler için de çılgın bir ateş hazırladık.)** [Feth 13]

(Size kitabı, hikmeti getiren ve bilmediklerinizi öğreten bir Resul gönderdik.) [Bekara 151]

(Yalnız Kur'an) diyenler kesinlikle Kur'an-ı kerime inanmıyorlar. İslamiyet'i yıkmak için inanmış gibi görünüyorlar. Bunların, Kur'an ve Sünneti kabul etmedikleri için kâfir olduklarını âyetlerle bildirdik.

Bu konudaki hadis-i şerifler de şöyledir:

(Cebrail aleyhisselam, Kur'an ile beraber açıklaması olan sünneti de getirmiştir.) [Darimi]

(Bana Kur'anın misli kadar daha hüküm verildi.) [İ. Ahmed]

(Yalnız Kur'andaki helal ve haramı kabul edin diyenler çıkar. İyi bilin, Peygamberin haram kılması, Allah'ın haram kılması gibidir.) [Tirmizi, Darimi]

(Bana uyan Cennete girer, bana isyan eden ise giremez.) [Buhari]

(Bir zaman gelir "Kur'andan başka şey tanımam" diyenler çıkar) [Ebu Davud]

(Kur'ana ve sünnete uyan hiç sapıtmaz.) [Hakim]

(Sünnetimden yüz çeviren benden değildir.) [Müslim]

(Bir zaman gelir, beni yalanlayanlar çıkar. Bir hadis söylenince, "Resulullah böyle şey söylemez. Bunu bırak, Kur'andan söyle" der.) [Ebu Ya'la]

Yalnız Kur'an diyenler, Kur'andaki İslam diyenler, utanmadan yalan söylüyorlar. Sözlerinde zerre kadar samimiyet yoktur. Kur'ana inanmalarında samimi olsalardı, âyetlere inanırlardı. Allahü teâlâ yalnız Kur'an mı diyor? **(Resulüme uyun, onun bildirdiği her şeyi kabul edin, haram ettiklerinden sakının, Resule uyan bana uymuş olur. Ona isyan eden bana isyan etmiş olur. Onun sözleri vahye dayanır. Onun**

sözünü benim sözüme aykırı görenler ve Allah'ın yolu ile Peygamberin yolunu birbirinden ayırmak isteyenler kâfirdir) buyurmuyor mu?

İşte âyet-i kerime mealleri:

(Resulümün verdiğini alın, yasakladığından da sakının!) [Haşr 7]

(O, [Resulüm] **vahiyden başkasını söylemez.)** [Necm 3,4]

(Resulüme uyun ki, doğru yolu bulun!) [Araf 158, Nur 54]

(Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur.) [Nisa 80]

(Allah ve Resulüne itaat eden Cennete, isyan eden Cehenneme gider.) [Nisa 13,14]

(Aralarında hüküm verilmek üzere Allah'a ve Peygambere çağırıldıkları vakit: "İşittik, itaat ettik" demek, ancak müminlerin sözüdür, işte kurtuluşa erenler onlardır.) [Nur 51]

(Allah'a ve Resulüne karşı gelen, bilsin ki, Allah'ın azabı çok şiddetlidir.) [Enfâl 13]

(Allah'a ve Resulüne itaat edin! [uymayıp] **yüz çeviren** [kâfirdir] **Allah da kâfirleri sevmez.)** [A. İmran 32]

(Allah ile resullerinin emirlerini birbirinden ayırıp ikisi arasında bir yol tutmak isteyen kâfirdir.) [Nisa 150,151]

Kur'anda, (yalnız Kur'ana uyun) denmiyor, (Allah'a ve resulüne uyun) deniyor. Resulünü devreden çıkaran, Kur'anın açıklaması olan hadisleri delil saymayan, Kur'anın ifadesi ile kâfir olur.

Resulullah efendimiz açıklıyor

Allahü teâlâ, (Ey Resulüm, Kur'anı insanlara açıkla) buyuruyor. Resulü de açıklıyor:

(İsra suresinin (yakında Rabbin sana makamı mahmudu verecektir) [mealindeki] **âyet-i kerimedeki "Makamı mahmud" bana verilecek şefaat hakkıdır.)** [Tirmizi]

(Ahirette ilk şefaat eden ve şefaati kabul olan ben olacağım.) [İbni Mace]

(Kıyamet günü en önce ben şefaat edeceğim.) [Müslim]

(İmanla ölen herkese şefaat edeceğim.) [Buhari, Müslim]

(Her Peygamberin, müstecab [kabul olan] **bir duası vardır. Ben duamı, ümmetime şefaat etmek için ahirete sakladım.)** [Buhari]

(Ümmetimin yarısının Cennete girmesi ile şefaat etmem arasında serbest bırakıldım. Şefaat etmeyi seçtim. Çünkü şefaatimle daha çok kimse Cennete girer.) [İbni Mace]

(Benden önce hiçbir Peygambere verilmeyen beş şeyden biri şefaattir. Şirk üzere ölmeyen [imanla ölen] **herkese şefaat edeceğim.)**

[Bezzar]

(Ümmetimden büyük günah işleyenlere şefaat edeceğim.) [İmam-ı Ahmed, Nesai, Tirmizi, Ebu Davud]

Peygamber efendimiz, günahkârlara şefaat edeceğini bildirince, Hazret-i Ebüdderda, (İmanı olan hırsız ve zâniler de şefaate kavuşacak mı?) diye sual etti, **(Evet, onlara da şefaat edeceğim)** buyurdu. (Hatib)

(Nefslerine aldananlara şefaat edeceğim.) [Deylemi]

(Kıyamette, kum sayısından daha çok kimseye şefaat ederim.) [Taberani]

(Ehl-i beytimi sevenlere şefaat edeceğim.) [Hatib]

(Eshabımı kötüleyenden başka, herkese şefaat edeceğim.) [Buhari]

(Kabrimi ziyaret edene şefaatim vacip oldu.) [İbni Huzeyme, Bezzar, Dare Kutni, Taberani]

(Kabrimi ziyaret edenin şefaatçisiyim.) [Taberani]

(Sırf beni ziyaret için gelen, Allah'ın izniyle şefaatime kavuşur.) [Müslim]

(Medine'de ölenlere şefaat ederim.) [Tirmizi]

(Medine'nin sıkıntılarına katlanana, şefaat ederim.) [Müslim]

(Sünnetimi [imanını] **elinden kaçıran kimseye** [kâfire] **şefaatim haram oldu.)** [Şir'a]

(Şefaatime inanmayan kimse, ona kavuşamaz.) [Şir'a]

(Şefaatime kavuşmak isteyen kızını fâsıka vermesin!) [Şir'a]

(Şefaatime en layık olan, bana en çok salevat okuyandır.) [Tirmizi]

(Cuma günü ve gecesi çok salevat getirene şefaat ederim.) [Beyheki]

(Ümmetimden geri kalan olur korkusu ile Cennete girdiğim halde tahtıma oturmam. Allahü teâlâya, "Ya Rabbi ümmetim ümmetim" derim. Rabbim "Ümmetine ne yapmamı istiyorsun?" buyurur. Ben de "Ya Rabbi onların hesaplarını çabuk gör, sıkıntıdan kurtulsunlar" derim. Cehennemliklerin listesi bana verilir. Onlara şefaat ederim. Hatta Cehennem hazini Malik "Ümmetinden cezalanacak kimse bırakmadın" der.) [Beyheki, Taberani]

(Rabbin sana [ahirette çeşitli nimetler, şefaat izni] **verecek, sen de hoşnut, razı olacaksın)** mealindeki Duha suresi beşinci âyet-i kerimesi inince, Resulullah efendimizin, **(Ümmetimden bir kişi Cehennemde kalsa razı oldum demem)** diye söylediği tefsirlerde bildirilmiştir. **(Tibyan)**

Lütfu ile daha fazla verir

Şuarâ suresinin 100. âyetinde, Cehennemdekilerin, **(Bizim için şefaat edici** [şefaat etmesine izin verilen] **kimse yoktur)** dedikleri bildirilmektedir. Şurâ suresinin 26. âyetinde ise, **(İman edip salih amel işleyenlerin dualarına icabet eder. Lütfundan, fazlasını da verir)** buyuruluyor. Fazlasını verir ifadesi**, "Onlara şefaat edici arkadaşlar verir ve beraber Cennete girerler"** diye tefsir edilmiştir. **(İhya)**

Hadis-i şerifte de buyuruldu ki:

(Kıyamette Peygamberler, âlimler ve şehidler şefaat eder.) [İ.Mace]

Bütün müfessirler, muhaddisler ve fakihler gibi, dört mezhep imamı da şefaatin hak olduğunu bildirmişlerdir. Bütün âlimlerin en büyüğü olan **imam-ı a'zam** hazretleri, **(Peygamberler, âlimler ve salihler, günahkârlara şefaat edecektir)** buyurdu. **(Fıkh-ı ekber)**

Buraya kadar, şefaatin hak olduğunu bildiren âyet-i kerime ve hadis-i şerifler ile Ehl-i sünnet âlimlerinin yazılarından bazısını bildirdik. Kur'an-ı kerimi açıklayan Peygamber efendimiz ve Eshabı ve Ehl-i sünnet âlimlerinin tamamı şefaatin hak olduğunu bildirmiştir. Bir hadis-i şerifin Kur'an-ı kerime aykırı olup olmadığını en iyi bilen muhaddisler ve diğer Ehl-i sünnet âlimleridir. Bütün muhaddisler, şefaatle ilgili hadis-i şerifleri bildirmişlerdir. Onlar, bir hadisin Kur'an-ı kerime aykırı olup olmadıklarını bilemiyor da, Mısırlı, Suriyeli ve yerli türedi mezhepsizler mi biliyor?

Sen razı olana kadar

Putlarla ilgili âyet-i kerimeleri gösterip, (Resulullah müminlere şefaat edemez) demek, mezhepsizliğe has bir taktiktir.

Duha suresinin, **(Sen razı olana** [yeter diyene] **kadar, her dilediğini vereceğim)** mealindeki 5. âyeti, Allahü teâlânın, Peygamberine bütün ilimleri, bütün üstünlükleri, ahkam-ı İslamiyeyi, düşmanlarına karşı yardım ve ümmetine kıyamette her türlü şefaat ve tecelliler ihsan edeceğini vaad etmektedir.

Bu âyet-i kerime gelince, Cebrail aleyhisselama bakıp, **(Cehennemde bir müminin kalmasına razı olmam)** buyurdu.

Yine buyurdu ki:

(O kadar çok kimseye şefaat ederim ki, Rabbim Allahü teâlâ, bana, "Razı oldun mu?" diye sorunca, "Evet razı oldum" derim.) [Beyheki, Bezzar, Taberani]

(Kıyamette Sırat köprüsünün başında durur, ümmetimin geçmesini beklerim. Allahü teâlâ, "Dilediğini iste, istediklerine şefaat et, şefaatin kabul olunacaktır" buyurur. Ümmetime şefaatten

sonra, yalvarmaya devam ederim. Rabbim bana "Ümmetinden ihlasla bir defa "La ilahe illallah" diyen ve imanla ölen herkesi Cennete koy" buyuruncaya kadar yerimden kalkmam.) [İ. Ahmed]

(Allahü teâlâ bana, "Ümmetinin üçte ikisini sorgusuz sualsiz Cennete koymamı mı istersin, yoksa şefaat izni mi istersin?" buyurdu. Ben de şefaat hakkı vermesini istedim. Şefaatim elbette bütün müslümanlaradır.) [Taberani]

(Şirk üzere ölmeyen [imanla ölen] **herkese şefaat edeceğim.)** [İbni Hibban]

Resulullahı vesile edenlerin, onun şefaati ile tevbelerinin kabul olunacağını şu âyet-i kerime de göstermektedir:

(Nefslerine zulmedenler, sana gelip, Allah'tan af diler ve Resulüm olarak sen de, onlar için af dilersen, Allahü teâlâyı, tevbeleri kabul edici ve merhamet edici bulurlar.) [Nisa 64]

Resulullah gibi şefaatçi olmasaydı

Kabirden, önce Resulullah efendimiz, üzerinde Cennet elbisesi ile kalkacak. Burak üzerinde, elinde liva-ül-hamd isimli bayrakla mahşer yerine gidecek, Peygamberler ve bütün insanlar bu bayrağın altında duracak, hepsi, beklemekten çok sıkılacak, önce Peygamberlerden Hazret-i Âdem, sonra Hazret-i Nuh, sonra Hazret-i İbrahim, Hazret-i Musa ve Hazret-i İsa'ya gidip, hesaba başlanması için şefaat etmelerini dileyeceklerdir. Her biri, birer özür bildirerek, Allahü teâlâdan utandıklarını söyleyecekler, şefaat edemiyecekler, sonra Resulullaha gelip yalvaracaklardır.

Önce, Onun ümmeti, Sırattan geçip Cennete girecektir. Sonra bütün Peygamberler şefaat edecektir. **(Buhari)**

Peygamber efendimizin şefaati şöyle olacak:

1- Makam-ı Mahmud şefaati ile, mahşerde beklemek azabından kurtaracaktır.

2- Çok kimseyi, sorgusuz, sualsiz Cennete sokacaktır.

3- Azap çekmesi gereken müminleri azaptan kurtaracaktır.

4- Günahı çok olan müminleri Cehennemden çıkaracaktır.

5- Sevapla günahı eşit olup, Araf'ta bekleyen kimselerin Cennete gitmelerine şefaat edecektir.

6- Cennete girmiş olanların derecelerinin yükselmesine şefaat edecektir.

Şefaat ile hesaptan kurtardığı yetmiş bin kimsenin her birinin şefaatleri ile de, yetmişer bin kişi sorgusuz, sualsiz Cennete girecektir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyurdu ki:

(Peygamberlerin sonuncusu gibi bir şefaatçi olmasaydı, bu ümmetin günahları kendilerini helak ederdi. Bu ümmetin günahları çok ise de, Allahü teâlânın af ve mağfireti de sonsuzdur. Allahü teâlâ, bu ümmete af ve mağfiretini o kadar saçacak ki, geçmiş ümmetlere böyle merhamet ettiği bilinmiyor. Doksandokuz rahmetini, sanki bu günahkâr ümmet için ayırmıştır.

Allahü teâlâ, af ve mağfiret etmeyi sever. Günahı çok olan bu ümmet kadar af ve mağfirete uğrayacak hiçbir şey yoktur. Bunun için, bu ümmet, ümmetlerin en hayırlısı oldu. Bunların şefaatçileri olan Peygamberleri, Peygamberlerin en üstünü oldu.

Furkan suresi, 70. âyet-i kerimesinde mealen, **(Allahü teâlânın, günahlarını iyiliklerle değiştireceği kimseler, onlardır. Onun mağfireti, merhameti sonsuzdur)** buyuruldu.) **[C.2, m.3]**

İmanlı ölen herkese şefaat

İmanını muhafaza ederek ölen herkes şefaate kavuşacaktır. Şefaate kavuşabilmek için imanlı ölmek şarttır. İmanlı ölenler de ebedi kurtuluşa kavuşmuş demektir.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(O gün Allah, Peygamberlerini ve iman edip onunla beraber olanları rüsvay etmez.) [Tahrim 8]

Peygamber efendimiz, **(Ya Rabbi, ümmetimin kusurlarını başkalarının duymaması için onların hesaplarını bana ver!)** deyince, Allahü teâlâ, **(Onlar senin ümmetin ise, benim de kullarımdır. Ben onlara senden daha merhametliyim. Ne sen, ne başkaları onların kusurlarını bilemez, hesaplarını gizli görürüm)** buyurdu. (İ. Gazali)

(Kıyamette "Ya Rabbi, zerre kadar imanı olanı Cennete koy!" diyeceğim. Hepsi şefaatimle Cennete girecek.) [Buhari]

Hazret-i Ebu Hüreyre anlatır:

Resulullah efendimizden, kıyamette şefaatine kavuşacak en mutlu kişinin kim olduğunu sordum. **(Senin hadislerime olan sevginin çokluğunu bildiğim için, böyle bir soruyu senden önce hiç kimsenin sormayacağını tahmin etmiştim. O mesud kişi, La ilahe illallah Muhammedün Resulullah diyerek imanla ölen kişidir)** buyurdu. (Buhari)

Diğer insanların şefaati

Sual: Büyük zatların haricinde başka şefaat edenler de olacak mı?

CEVAP

Allahü teâlânın rahmeti o kadar çok ki, Peygamber, âlim, evliya, şehid gibi üstün kimseler haricinde, bazı müslümanlara da şefaat izni verecektir. Hazret-i Ali, "Dost edinin, dostlarınız sizin için dünya ve ahiret sermayesidir, şefaatçilerinizdir" buyurdu.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bir kimse, ameline göre birkaç kişiye şefaat eder.) [Tirmizi]

(Bir Cehennemlik, bir Cennetliğe, "Dünyada sana su vermiştim. Şimdi sen de bana şefaat et" der. O da Allah'ın izni ile şefaat edip, onu Cehennemden kurtarır.) [Deylemi]

(Bir kişinin şefaati ile Temim oğullarından daha çok kimse Cennete girecektir.) [İbni Mace]

(Kur'an, akraba, emanete riayet eden, Peygamberiniz ve din kardeşleriniz şefaat edecektir.) [Deylemi]

(Hacer-i esved, kıyamette insanlara şefaat eder.) [İbni Hibban]

(Bir kimse, bir mümine bir iyilik yapınca, Allahü teâlâ bu iyilikten bir melek yaratır. Bu melek, hep ibadet eder. İbadetlerinin sevapları buna verilir. Bu kimse ölünce, bu melek, nurlu ve sevimli olarak bunun kabrine gelir. Meleği görünce neşelenir, "Sen kimsin?" der. "Ben, falancaya yaptığın iyilik ve onun kalbine koyduğun neşeyim. Allahü teâlâ beni, bugün seni sevindirmek ve sana şefaat etmek ve Cennetteki yerini sana göstermek için gönderdi" der.) [Ebuşşeyh]

(Müslüman bir kimse, 90 yaşına ulaşınca, geçmiş ve gelecek birçok günahları affolur. Aile efradına şefaat etmesi için, kendisine izin verilir.) [Ebu Ya'la]

(Kıyamette abide Cennete gir, âlime ise halka şefaat için bekle denir.) [İ Maverdi]

(Kıyamet günü Allahü teâlâ, "Ey âlimler, siz benim indimde bazı melekler gibisiniz, şefaat edin, şefaatiniz kabul edilecektir" buyurur.) [Zehebi]

(İmamlarınız şefaatçilerinizdir.) [D.kutni]

(Allahü teâlâ, kıyamet günü, Âdem aleyhisselamı bir milyar insana şefaatçi kılar.) [Taberani]

(Yemin ederim ki, [Hazret-i] **Osman, yetmişbin kişiye şefaat edip, Cehenneme gitmekten kurtaracaktır.)** [İ. Asakir]

(Hacı, yakınlarından 400 kişiye şefaat eder.) [Ramuz]

(Çok tanıdığınız olsun! Kıyamette hepsi de şefaat eder.) [Şir'a]

(Kıyamette Allahü teâlâ, "Melekler, Peygamberler ve salihler şefaatlerini yaptılar. Bundan sonra benim büyük rahmetim kaldı" buyurur.) [Buhari]

Kur’an-ı kerimin şefaati

(Allah indinde Kur’andan daha üstün şefaatçi yoktur. Ne Peygamber, ne melek, ne de başkası.) [Taberani]

(Kur’an-ı kerim, okuyanlarına, ya şefaat edecek veya düşman olacaktır.) [Müslim]

(Kur’an-ı kerim, kıyamette yüzü ve ahlakı güzel bir zat suretinde gelir. Kendisinden şefaat talep olunur ve şefaat eder. Kendisini musiki ile [gazel okur gibi ve oyun yerlerinde okuyanlardan ve para kazanmak için] **okuyanlardan davacı olur. Bunlardan hakkını ister. Razı olduklarını alıp Cennete götürür.)** [İ.Gazali]

(Kur'an okuyun! Çünkü kıyamette şefaat eder.) [Müslim]

Çocukların şefaati

Kıyamette Allahü teâlâ meleklerine, müminlerin çocukları için, **(Bunları Cennete götürün)** buyurur. Melekler, çocukların Cennete girmesini söylerler. Çocuklar girmek istemeyip, **(Ana-babamız nerede?)** diye sorarlar. Melekler, **(Onlar sizin gibi günahsız değildir. Görülecek hesapları vardır)** derler. Çocuklar ağlaşır ve **(Ana-babamızı almadan Cennete girmeyiz)** derler. Cenab-ı Hak buyurur ki:

(Ey yavrular, haydi gidin, ana-babanızı da alıp Cennete girin!) [Nesai]

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Küçük çocuk ana-babasına şefaat eder, onları Cennete çeker.) [İbni Mace]

(Küçükken ölen çocuklar, Cennete girip çıkarlar. Ana-babaları ile karşılaşınca, eteklerinden yapışır veya ellerinden tutarlar. Ana-babaları Cennete girinceye kadar, onlardan ayrılmazlar.) [Müslim]

(Üç çocuğu ölen, Cennete girer) Oradakiler, **(İki çocuğu ölen de mi?)** diye sual edince Peygamber efendimiz, **(İki çocuğu ölen de Cennete girer)** buyurdu. **(Bir çocuğu ölen de öyle mi?)** diye tekrar sual edilince, **(Allah’a yemin ederim ki, çocuk düşük de olsa, annesi sabredip sevabını Allahü teâlâdan beklerse, annesini Cennete götürür)** buyurdu. (Taberani)

Peygamber efendimiz, **(Bir çocuğu ölen de, Cennete girer)** buyurunca, Âişe validemiz, **(Bir çocuğu da ölmeyenin hali ne olur?)** diye sordu. Resulullah efendimiz buyurdu ki:

(Ben önceden gidip ümmetimi bekleyeceğim. Onlar benim gibi şefaat edicisini bulamazlar.) [Tirmizi]

İstanbul’da ölenler

Sual: (Eshabımdan, bir yerde vefat eden, oranın halkına şefaatçi olur) hadis-i şerifine göre, Eyyüb Sultan hazretleri de, İstanbul'da ölenlere şefaat edecek mi?

CEVAP

Elbette, şefaat edecektir. İslam âlimleri de, **(Kabirde Eshab-ı kirama komşu olanlar ahirette onların sancağı altında haşrolunacaktır)** buyuruyor.

Peygamber hakkı için dua etmek

Sual: Peygamber hürmetine veya Peygamber hakkı için diye dua etmek caiz midir?

CEVAP

Elbette caizdir. Çünkü Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Üzerimize hak oldu ki, müminlere yardım ederiz.) [Rum 47]

(Allahü teâlâ kullarına merhamet etmeyi kendisine lazım kıldı.) [Enam 12]

Muteber kitaplarda buyuruluyor ki:

Bu âyet-i kerimeler merhamet ve ihsan ederek, sevdiklerine haklar verdiğini göstermektedir. **(İbni Abidin, Hadika, Dürer** ve **Gurer)**

(Peygamberin hakkı için demek, Onun peygamberliği haktır demek olur. Peygamber efendimiz de, bu niyet ile **(Peygamberin Muhammed hakkı için)** demiş ve harplerde Allahü teâlâdan, Muhacirlerin fukarası hakkı için yardım dilemiştir. İslam âlimlerinden (Senden istedikleri zaman verdiğin kimseler hakkı için) ve (Muhammed Gazalinin hakkı için) gibi dualar yapanlar ve kitaplarına yazanlar çok olmuştur.) (Hısn-ül-hasin) kitabı böyle dualarla doludur. **(Berika, Faideli Bilgiler)**

Ölü veya diri, Peygamber ve Evliya hürmeti için dua etmek caizdir. **(Bezzaziyye)**

Peygamber efendimiz **(**Allahümme inni es'elüke bihakkıssailine aleyke = **Ya Rabbi, senden isteyip de, verdiğin kimselerin hatırı için, senden istiyorum!)** der ve **Böyle dua ediniz** buyururdu. **(İbni Mace)**

Resulullah efendimiz, Hazret-i Ali'nin annesi Fatıma'yı kendi mübarek elleri ile mezara koyunca **(İgfir li ümmi Fatımate bint-i Esed ve vessialeyha medhaleha bi-hakkı Nebiyyike vel Enbiyaillezine min kabli inneke erhamürrahimin)** buyurdu. (Taberani, İbni Hibban, Hakim, İ.Süyuti) **[(Ya Rabbi, annem Fatıma bint-i Esedi mağfiret eyle, günahlarını af eyle! İçinde bulunduğu yeri genişlet! Peygamberinin hakkı için ve benden önce gelmiş, Peygamberlerin hepsinin hakkı için bu duamı kabul et! Sen, merhametlilerin en merhametlisisin)**

demektir.]

Buradaki **hak** kelimesi, hürmet, kıymet demektir. Sevdiklerine verdiği kıymetli dereceler hatırı için istemektir. Bu duada, dileğin kabul edilmesi için, Muhammed aleyhisselamı vesile etmesi emir olunmaktadır.

Eshab-ı kiramın büyüklerinden Osman bin Huneyf bildiriyor ki:

İyi olması için dua isteyen bir a'maya, abdest alıp, iki rekat namaz kılmasını, sonra **(Allahümme inni eselüke ve eteveccehü ileyke bi-Nebiyyike Muhammedin Nebiyyirrahme, ya Muhammed inni eteveccehü bike ila Rabbi fi haceti-hazihi, li taktıye-li, Allahümme şeffihü fiyye)** okumasını emretti. **(Merakıl-felah,Tahtavi, Nimet-i İslam, Şifa üs-sikam, Nur-ül-İslam, Dürer-üs-seniyye)**

Bu duayı ona Resulullah öğretti. Kendisi dua etmedi. Onun teveccüh eylemesini, yalvarmasını, Resulullah ile istigase etmesini, dilediğinin böyle hasıl olmasını arzu buyurdu. **(Faideli Bilgiler)**

Eshab-ı kiram, bu duayı hep okurdu.

Enbiya ve evliyayı vesile ederek dua etmelidir. **(Hısn-ül-hasin, Şir'a** şerhi**)**

İbni Hacer hazretleri, **Cevher-ül-munzam** kitabında buyuruyor ki:

Ehl-i sünnet âlimleri bildiriyorlar ki:

Resulullah ile her zaman tevessül etmek çok iyidir. Yaratılmadan önce ve yaratıldıktan sonra, dünyada da, ahirette de, Onunla tevessül olunur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

Âdem aleyhisselam, **(Muhammed aleyhisselamın hakkı için beni affet!)** diye dua etti. Allahü teâlâ ise, **(Onu henüz yaratmadım. Nereden bildin?)** buyurdu. Hazret-i Âdem de, (Arşta **"La ilahe illallah Muhammedün Resulullah"** yazılı olduğunu gördüm. Anladım ki, şerefli isminin yanına ancak en çok sevdiğinin ismini layık görürsün) dedi. Allahü teâlâ da buyurdu ki: **(Ya Âdem, doğru söyledin. O bana insanların en sevgilisidir. Onun hürmetine dua ettiğin için seni affettim. Eğer O olmasaydı, seni yaratmazdım.)** [Taberani, Hakim]

Burada Muhammed aleyhisselamın hakkı demek, Allahü teâlânın Onu çok sevmesi, Ona çok kıymet vermesi demektir. Allahü teâlânın Ona ihsan ederek, Onun için kendi üzerinde tanıdığı hak demektir. Bunun gibi, bir hadis-i şerifte, kulların Allahü teâlâ üzerindeki hakkı nedir? diye soruldukta, **(Burada hak demek, lazım olan şey demek değildir)** buyuruldu. Çünkü, Allahü teâlânın hiçbir şeyi yapması lazım, vacib değildir. Dilerse yapar, dilerse yapmaz. Allahü teâlâdan Resulullah hakkı için bir dilekte bulunmak, Resulullah için istemek değildir. Allahü teâlâ Resulünü çok sevdiğini, Ona yüksek mertebe verdiğini bildiriyor. İşte bu

sevginin, bu yüksek derecenin hakkı, yani hürmeti, kıymeti için, Allahü teâlâdan istenilmektedir. Allahü teâlânın, Resulüne olan ikramlarından, ihsanlarından biri de şudur ki, yani Onun hakkı için, Onun yüksek derecesi için yapılan duaları kabul buyurur. **(Faideli Bilgiler)**

Allahü teâlânın sevdiği kullarına ve her şeyden önce Peygamberlerin efendisi olan Muhammed aleyhisselama tevessül etmenin, onlardan şefaat istemenin caiz olduğunu gösteren âyet-i kerimelerden birisi de, **Bekara** suresinin 89. âyet-i kerimesidir. Hadis âlimleri, sözbirliği ile bildiriyorlar ki, bu âyet-i kerime, Hayber Yahudileri için gelmiştir. Cahiliyye zamanında, yani Resulullahdan önce, bu Yahudiler, (Esed) ve (Gatfan) kabileleri ile savaş ediyorlardı. Savaş ederken, **(Ya Rabbi, ahir zamanda göndereceğin Peygamber hakkı için, bize yardım et)** diyerek yalvarıyorlardı. Ahir zaman Peygamberini vesile ederek, zafer kazanıyorlardı. Fakat, Resulullah gelip, İslamiyet'i bildirince, kıskandılar, inat ettiler, inanmadılar.

Vehhabilerin allame deyip müctehid bildikleri ibn-ül-Kayyımı Cevziyye **Bedayi-ul-Feraid** kitabında diyor ki:

Yahudiler, cahiliyye zamanında komşuları olan Araplarla savaş ederlerdi. Resulullah dünyaya gelmeden önce, Onun mübarek vücudu ile Allahü teâlâdan yardım isterlerdi. Allahü teâlâ, onlara yardım eder, galip gelirlerdi. Resulullah, dünyaya gelip, İslamiyet'i yaymaya başlayınca, inanmadılar, kâfir oldular. Dünyaya gelmeden önce inanmamış olsalardı, Onun sebebi ile yardım istemezlerdi.

Beydavi tefsirinin bazı açıklamalarında, Sadeddin-i Teftazani'den şöyle nakil olunuyor:

Resulullahın mübarek ismini söyleyerek yardım istiyorlardı. Mübarek ismini, şefaatçi ediniyorlardı.

Salih ve zahid âlimlerden Takıyyuddin Husni, **Mevlid-ün-nebi** kitabında diyor ki:

Bir Müslüman, Resulullahın iyi huylarını, yumuşaklığını, affını ve sabrını öğrenince, Onun Allahü teâlâ yanındaki kıymetini, üstünlüğünü anlayıp, her işinde Onu vesile eder. Çünkü O, şefaatçidir. Allahü teâlâ, Onun şefaatini reddetmez. Allahü teâlânın sevgilisidir. Onu vesile kılarak, Onu şefaatçi ederek istenilenleri, Allahü teâlâ verir. Allahü teâlâ, bunu Kur'an-ı kerimde bildiriyor ve Evliyasına ilham ediyor. Onun ve bütün Müslümanların düşmanı olan bile, Onu vesile kılarak, istediklerine kavuştuklarını haber veriyor. Onu çok sevdiği, çok üstün yaptığı için, **Onların dileklerini verdim** buyuruyor.

Abdullah ibni Abbas hazretleri buyuruyor ki:

Muhammed aleyhisselamın Allahü teâlâ yanındaki kıymetine, şerefine ve üstünlüğüne bakınız ki, Onu vesile eden kâfirlerin bile duasını kabul buyurmaktadır. Yahudilerin, O sevgili Peygambere en büyük düşman olacaklarını ve O yüce Peygamberi çok inciteceklerini bildiği halde, Onu vesile ederek yaptıkları duaları kabul buyururdu. Dünyayı teşrif etmeden önce, şerefi, şefaati böyle olunca, âlemlere rahmet olarak gönderildikten sonra, Onu vesile ve şefaatçi etmenin suç olacağını, hangi akıllı, insaflı kimse iddia edebilir? Buna inanmayanların Yahudilerden daha kötü oldukları anlaşılmaktadır. **(Müslimana Nasihat)**

(Peygamber hakkı için, ölü diri bir veli hakkı için dua etmek mekruhtur. Çünkü, kimsenin Allahü teâlâ üzerinde hakkı yoktur) diyenler çıkmışsa da, böyle dua etmek, (Ya Rabbi, onlara vermiş olduğun hak için) niyeti ile caiz olduğu yukarıda bildirildi.

Müminler için dost ve şefaatçi var

Sual: Şefaati inkâr edenlerin delilleri nedir?

CEVAP

Delilleri yoktur. Misyonerler ile onların oyununa gelenler, kâfirlere şefaat olmadığını ve putların şefaat edemiyeceğini bildiren âyetleri ele alıp, (Peygamber de, melek de şefaat edemez) diyorlar. Kâfirlere şefaat yok demek, müminlere şefaat yok demek değildir. Şefaatin hak olduğu âyet ve hadislerle sabittir.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(O gün, kimse şefaat edemez. Ancak Rahman olan Allah'ın izin verdiği ve sözünden hoşlandığı kimse şefaat eder.) [Taha 109]

(Rahman olan Allah'ın nezdinde söz ve izin alanlardan başkası şefaat edemez.) [Meryem 87]

(Bu iki âyette ancak Rahmanın izin verdikleri şefaat eder deniyor.)

(Allah'ı bırakıp da, taptığı putlar şefaat edemez. Ancak hak dine inanıp ona şahitlik edenler şefaat eder.) [Zuhruf 86]

(Putlar şefaat edemez, ama ehl-i hak şefaat eder deniyor.)

(Allah, şefaat edene ve şefaat edilene izin vermedikçe, hiç kimse şefaat edemez, şefaati fayda vermez. Kalblerindeki müthiş korku giderilince, [şefaat bekleyenler, şefaat edenlere] **"Rabbiniz şefaat hakkında ne buyurdu?" diye soracaklar. Onlar** [şefaat edenler] **ise, "Hak olanı buyurdu** [şefaate izin verdi]**" diyecekler.)** [Sebe 23]

(Burada da ancak Allah'ın izin verdikleri şefaat eder deniyor.)

(Onlar, Onun [Allah'ın] **rızasına kavuşmuş olandan başkasına şefaat etmezler.)** [Enbiya 28]

(Şefaat yetkisine sahip olanlar bile, ancak Allah'ın hoşnut olduklarına şefaat edebilirler. Yoksa kâfirlere şefaat edilmez.)

(Sadece Allah'ın dilediği ve razı olduğu kimselere şefaat etmesi için izin verilen, göklerde nice melekler vardır.) [Necm 26]

(Melekler de ancak, Allah'ın hoşnut olduğuna şefaat edebiliyor.)

(Allah'ın izni olmadan kim şefaat edebilir?) [Bekara 255]

(Allah'ın izni olmadan hiç kimse şefaatçi olamaz.) [Yunus 3]

(Allah, şefaat edene ve şefaat edilene izin vermedikçe, hiç kimse şefaat edemez, şefaati fayda vermez.) [Sebe 23]

(Bu üç âyet de ancak şefaatin Allah'ın iznine bağlı olduğunu gösteriyor.)

(Bütün şefaatler Allah'ın iznine bağlıdır.) [Zümer 44]

(Demek ki şefaat çeşidi de, şefaat ediciler de çoktur.)

(Şefaat edicilerin [Peygamber, melek v.s.nin] **şefaati, onlara** [kâfirlere] **fayda vermez.)** [Müddesir 48]

(Demek ki şefaat sadece günahkâr müminleredir, kâfirlere şefaat yoktur.)

(O gün zalimler [kâfirler] **için, müşfik bir dost, sözü dinlenecek şefaatçi de yoktur.)** [Mümin 18]

(Zalimlere şefaat yok deniliyor, müminlere denmiyor. **Kâfirler için dost ve şefaatçi yok** demek, **Müminler için dost ve şefaatçi var** demektir. Mesela meleklerin müminler için dua ettiği bildirilmektedir. [**Mümin** suresi 7,8,9] Meleklerin duası elbette kabul olur.)

Bütün müfessirler, muhaddisler ve fakihler gibi, dört mezhep imamı da şefaatin hak olduğunu bildirmiştir. Âlimlerin en büyüğü olan İmam-ı a'zam hazretleri de, (Peygamberler, âlimler ve salihler, günahkâr müminlere şefaat edecektir) buyurdu. **(Fıkh-ı ekber)**

Sual: Şefaati inkâr eden Vehhabilerin arkasında namaz kılmak caiz midir?

CEVAP

Milel-nihal kitabı, 67. sayfasında diyor ki:

(Resulullahın şefaat edeceğine ve kiramen katibin meleklerine ve Cennetteki rüyete inanmayan kimsenin arkasında namaz kılınmayacağı **Hülasa**'da yazılıdır.)

Bunun için vehhabi imam arkasında namaz kılmamalıdır.

Yardımcım Allah ve resulüdür

Sual: Bir arkadaşa, (Ben zavallı birisiyim. Benim yardımcım Allah ve Resulüdür) dedim. Arkadaş, galiba selefi birisiydi. (Tevbe et, şirke girdin. Resul ne bilsin de, senin yardımcın olsun) dedi. Bu sözüm şirk midir?

CEVAP

Onlar, (Şefaat ya Resulullah demek de şirktir) diyorlar. Allahü teâlânın Resulüne duyuracağını düşünemiyorlar, anlayamıyorlar. Peygamber efendimiz, **(Cuma günleri bana çok salevat okuyun! Bunlar bana bildirilir)** buyurdu. (Öldükten sonra da bildirilir mi) diye sorulunca buyurdu ki:

(Toprak, Peygamberlerin vücudunu çürütmez. Bir mümin salevat okuyunca, bir melek bana haber verir, "Falan oğlu filan, sana selam söyledi" der.) [İbni Mace]

Peygamber efendimiz, ümmetinin halinden gâfil değildir. Sadece Peygamber efendimiz değil, sıradan bir Müslümana bile, yakınlarının hâli bildirilir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Amelleriniz kabirde yatan akrabanıza duyurulur. Ameliniz iyiyse sevinirler, kötüyse, "Ya Rabbi, sen ona ilham et, taatle amel etsin" diye dua ederler.) [Taberani]

Benim yardımcım Allah ve resulüdür demek, şirk değildir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Garip ve kimsesizlerin dost ve yardımcısı, Allah ve Resulüdür.) [Tirmizi]

Hacer-ül esved put değildir

Sual: Hacıların Hacer-i esvede el sürmeleri, ondan bir yarar beklemeleri, şefaat ummaları putun şefaati ile aynı değil mi? Şirk değil mi bunlar? Niye o taşı Kâbe'den sökmezler ki?

CEVAP

Canlıyı konuşturan ve bazılarına şefaat yetkisi veren Allahü teâlâ, hayvanları ve cansızları konuşturamaz mı? Onlara şefaat yetkisi veremez mi? Kur'an-ı kerimde de canlı-cansız her varlığın tesbih ettiği bildiriliyor. Fakat biz anlamıyoruz diye -hâşâ- Kur'an-ı kerimi mi inkâr etmek gerekir?

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Yedi kat gök ve yer ve bunların içindekiler, Allah'ı tesbih eder. Hiçbir varlık yok ki, Onu hamd ile tesbih etmesin. Fakat onların tesbihini anlayamazsınız!) [İsra 44]

(Gökte olanlar, yerdekiler, kanatlarını çırparak uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı hep tesbih ediyorlar.) [Nur 41]

(Göklerde ve yerde ne varsa, hepsi Allahü teâlâyı tesbih etmektedir.) [Hadid 1]

Allahü teâlâ dilerse taş da konuşur, ağaç da konuşur, hayvan da konuşur.

Bütün mahlûkat Allah'ı zikrediyor. Onlara zikir etme kuvvetini veren Allahü teâlâ onları konuşturamaz mı, onlara şefaat izni veremez mi?

Hacer-ül esved denilen taş, Cennetten gelmiştir. O taşı oraya Allahü teâlâ koydurdu.

Hacer-i esvedi öpmek sünnettir. Hazret-i Ömer, tavaf ederken, Hacer-i esvede karşı, (Sen bir taşsın, bir şey yapamazsın! Ama Resulullah öptüğü, yani sünnet olduğu için seni öpüyorum) dedi. Hazret-i Ali, bunu işitince, Resulullahın, **(Hacer-ül esved, kıyamette insanlara şefaat eder)** buyurduğunu ben işittim dedi. [Hazret-i Ömer, Hacer-ül Esvedin Cennetten geldiğini, o taşı öpmenin sünnet olduğunu, taşın şefaat edeceğini elbette biliyordu. Böyle söylemesi, Hazret-i Ali'nin o hadis-i şerifi nakletmesi ve dindeki bir hükmün vesika haline gelmesi içindi.]

Hacer-ül esvedle ilgili çok hadis-i şerif vardır. Bazıları şöyledir:

(Hacer-ül esved, Cennet yakutlarındandır. Kıyamette, iki gözü ve bir dili olduğu halde getirilir. Tazim ve sıdk ile istilam edenin lehinde şahitlik eder. Riya ve alay ile istilam edenin de aleyhine şahitlik eder.) [Tirmizi]

(Hacer-ül esvedi hayırlı işlerinize şahit yapın. Çünkü o, kıyamette şefaati reddedilmeyen bir şefaatçidir. Dili ve iki dudağı olacak ve ona elini sürene şahitlik yapacaktır.) [Taberani]

(Resulullah, Hacer-ül esvedi istilâm ettiklerinde, onu öper ve yüzünü sürerdi.) [İbni Mace]

(Hacer-ül esved, kıyamette insanlara şefaat eder.) [İbni Hibban]

(Hacer-ül Esvede cahiliye zamanı adamlarının manevi pislikleri bulaşmasaydı, ona dokunup da iyi olmayan dertli kalmazdı.) [Beyheki]

(Kıyamette Hacer-ül esved huzura getirilir, onun fasih bir dili olduğu halde ve o, iman ile kendisine dokunanlara şehadet eder.) [Hâkim]

(Hacer-ül Esved kardan daha beyazdı, insanların günahları onu kararttı.) [Taberani]

Vehhabiler bile kendi kitaplarında diyor ki:

(Gökler Allah'tan korkar, Allah göklerde his yaratır. Anlarlar, Kur'anda, yerlerin ve göklerin tesbih ettikleri bildirildi. Resulullahın avucuna aldığı taş parçalarının tesbih ettiklerini ve mescitteki Hannane denilen direğin inlediğini ve yemeğin tesbih ettiğini Eshab işittiler. Buhari'de, İbni Mesud diyor ki, yediğimiz yemeğin tesbih sesini işitirdik. Ebu Zer diyor ki, Resulullah, avucuna taş parçaları aldı. Bunların tesbih

sesleri işitildi. Resulullahın hutbe okurken dayandığı odunun inlemesi haberi sahihtir.) [**Feth-ül-mecid** s. 200, 201]

Netice: Allahü teâlâ dilerse taş da konuşur, ağaç da konuşur, hayvan da konuşur.

Eşya ile bereketlenmek

Sual: Bir tarihçi "İstanbul'da bazı camilerde Hacer-i esvedin parçaları var, bunları öpenler oluyor. Böyle şeylere el sürenlerin çoğu, eşya ile irtibata yani, onu maddeleştirmeye, farkına varmadan da başlayabiliyor. Hali, kıyafeti uygun olmadığı halde, el sürerek işleri halle çalışanlar çoktur" diyor. Bu ifadeler dine aykırı değil mi? Hacer-i esved ile, mübarek eşya ile bereketlenmek dinimizce caiz değil mi?

CEVAP

Mübarek eşyalardan bereketlenmeye Selefiyye denilen bid'at ehli karşıdır. Teberrükle ilgili bir çok âyet ve hadis vardır. Önce Hacer-ül-esvedle ilgili iki hadis-i şerif mealini bildirelim:

(Hacer-ül Esvede el sürmek günahları döker.) [Nesai]

(Allah'a yemin ederim ki, kıyamette Hacer-ül Esvedin, gören gözleri ve konuşan dili olacak ve kendisine ihlâs ile el sürüp öpenin cennetlik olduğuna şahitlik edecektir.) [Tirmizi]

Görülüyor ki o siyah taşı öpmek bile büyük fazilettir. İstanbul'da parçalarının bulunması ne büyük nimet. İmkanı olan herkes öpmelidir. El sürerek işleri halletmeye çalışmalıdır.

Bir insanın hâli kötü olsa da, çok günahkâr olsa da, kıyafeti pejmürde olsa da, tesettürü bozuk olsa da, yine o mübarek taşı öpmek için can atmalıdır.

(Üsul-ül-erbea fi terdidil vehhabiyye) kitabında diyor ki:

Allahü teâlâdan başkasını da tazim etmek caizdir. İki âyet meali:

(Allah'ın şeairini [Allah'ı hatırlatan alametleri] **tazim etmek, kalplerin takvasındandır.)** [Hac 32]

(Safa ve Merve, Allah'ın Şeairindendir.) [Bekara 158]

Bunun için, Allahü teâlânın şeairini tazim etmek vacib oldu.

Allahü teâlânın Şeairi, yalnız **Safa** ve **Merve** tepeleri değildir. Allah'ın şeairleri çoktur. Allahü teâlâyı hatırlatan şeyler onun şeairidir.

Fetava-i Hindiyye'de bildiriliyor ki, ana babanın kabrini öpmek caizdir.

Ana babanın kabrini öpmek caiz olunca, onlardan daha kıymetli olan evliya veya Peygamber türbesini öpmek elbette caizdir.

Resulullah efendimizin giydiği elbisenin bir parçası, bir sakalı şerifi çok kıymetlidir.

İbni Sirin hazretleri diyor ki:

Bende bir sakal-ı şerifin bulunması, dünyada olan her şeyden daha kıymetlidir. (**Buhari**)

Roma ordularını yere seren, kaleleri, memleketleri fetheden **Halid bin Velid** hazretleri, bütün bu başarılarının sarığında taşıdığı bir **sakal-ı şerif** sayesinde olduğunu söylemiştir.

Sakal-ı şerif ile, Hacer-ül esved ile, evliya kabrinden alınan toprak ile, onların giydikleri elbise ile bereketlenmek, evliya kabirlerini öpmek gibi nimetleri bir ganimet bilmelidir.

Şefaat istemek

Sual: (Resulullah'tan şefaat beklemek, şirkin en kötüsüdür. Şefaat istemekle, kimden kime sığınıyoruz? Peygamberden şefaat istemek, Allah'ın azabından peygambere sığınmak demektir. Şefaat istemenin ne kadar çirkin bir şirk olduğunu buradan anlamalıdır) diyenler oluyor. Şefaat istemek Allah'ın emri değil midir? Allah şirki emreder mi hiç?

CEVAP

Bu, İslam düşmanlarının bir iftirasıdır. Âyet-i kerimelerde olduğu gibi, hadis-i şeriflerde de şefaatin hak olduğu bildiriliyor:

(Kıyamette ilk şefaat eden ben olacağım.) [Müslim]

(Bütün Peygamberler şefaat edecektir.) [Buhari]

(Kıyamette Peygamberler, sonra âlimler ve şehidler şefaat eder.) [İbni Mace, Deylemi]

(Kıyamette Allahü teâlâ, "Melekler, Peygamberler ve salihler şefaatlerini yaptılar. Bundan sonra benim büyük rahmetim kaldı" buyurur.) [Buhari]

Eshab-ı kiram da, Peygamber efendimizden şefaat talep etmiştir. Hazret-i Enes, (Yâ Resulallah, bana kıyamet gününde şefaat eder misin?) deyince, Peygamberimiz, **(İnşallah şefaat ederim)** buyurmuştur. **(Tirmizi)**

Eshab-ı kiramdan Sevad bin Karib hazretleri de, Resulullahın yanında okuduğu bir şiirde şöyle demiştir:

(Sen, Peygamberlerden Allah'a vesile kılınmaya en layık olanısın. Mahşer günü Sevad bin Karib'e de şefaât eyle!) [Beyheki, İbni Abdilberr, İbni Hacer]

Görüldüğü gibi, Eshab-ı kiram da, Resulullah'tan şefaat istemiştir. Allah'ın ve Resulullah'ın şefaat emri için (Allah'tan peygambere sığınmak olur) demenin ne kadar çirkin bir iftira olduğunu bu vesikalar göstermektedir. Üç âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Rahman olan Allah'ın nezdinde söz ve izin alanlardan başkası şefaat edemez.) [Meryem 87] (Bu âyet, Allahü teâlânın izin verdikleri şefaat edecek başkaları edemez diye açıkça bildiriliyor.)

(Sadece Allah'ın dilediği ve razı olduğu kimselere şefaat etmesi için izin verilen, göklerde nice melekler vardır.) [Necm 26] (Görüldüğü gibi melekler de şefaat edebiliyor. Allah'tan meleğe mi sığınılıyor?)

(Bütün şefaatler Allah'ın iznine bağlıdır.) [Zümer 44] (Demek ki çok şefaat edecekler vardır ki, hepsi de Allahü teâlânın izniyle şefaat edeceklerdir.)

Bütün müfessirler, muhaddisler ve fakihler gibi, dört mezhep imamı da şefaatin hak olduğunu bildirmişlerdir. Bütün âlimlerin en büyüğü olan **İmam-ı a'zam** hazretleri, (Peygamberler, âlimler ve salihler, günahkârlara şefaat edecektir) buyurdu. **(Fıkh-ı ekber)**

Bu kadar vesikaya rağmen, şefaat istemeye **şirk** demek, ya koyu cahilliktir veya büyük sapıklıktır.

Allah katında şefaatçi

Sual: (Onlar, Allah'ı bırakarak, kendilerine fayda da, zarar da veremeyen taptıkları putlar için, "<u>Bunlar, Allah katında bizim şefaatçilerimizdir</u>" derler. Allah onların ortak koştukları şeylerin hepsinden münezzehtir) mealindeki 18. âyeti, Allah'a yaklaşmak için peygamberleri veya evliyayı aracı, şefaatçi kabul etmenin şirk olduğunu göstermiyor mu?

CEVAP

Âyet-i kerimede putlara tapmanın şirk olduğu bildiriliyor. Ehl-i sünnet Müslümanları putlara tapınan müşriklere benzetmek ne kadar çirkindir!

Puta tapınanlar müşrik olduğu için, müşriklerin bu sözleri, kendilerini şirkin cezasından kurtarmaz. Allahü teâlânın sevgili kulları olan peygamberleri ve evliya zatları vesile yaparak dua etmek şirk değildir.

Bir kimse, birini kasten öldürse, mahkemede, doğru olarak (Bunu öldürmeyi düşünmemiştim. İnsan öldürmenin suç olduğunu da biliyordum) dese de cezası verilir. Cezası, bu sözleri için değil, adam öldürdüğü için verilmiştir. Suçsuz birisi de, bu sözleri söylese, bunun bir düşmanı, bunu mahkemeye verip, (Bu sözleri söylemiş olana ceza vermiştiniz. Buna da ceza verin!) dese, buna ceza verilmez, çünkü bu öteki gibi konuşmuşsa da, kimseyi öldürmemiştir.

İşte kâfirlerin Cehenneme gitmeleri de, bu sözleri söyledikleri için değil, Allahü teâlâdan başka şeylere tapındıkları içindir. Putlara tapmasalardı, Allahü teâlâya hiçbir şeyi şerik koşmasalardı müşrik olmazlardı.

Müşriklerin hâlini bildiren bu âyet-i kerimeyi gösterip de, müminlere kâfir denemez. Çünkü müşrikler, Allahü teâlânın varlığını bilseler de, Lât, Menat ve Uzza denilen heykellere ve meleklere tapınıyor, onların tapınmaya hakları olduğuna, her istediklerini Allahü teâlâya yaptıracaklarına inanıyorlar. Bu inançla onlara secde ediyor, onlar için kurban kesiyor ve adak yapıyorlar. Bunlar elbette şirktir.

Müslümanlar ise, Resulullah'a ve Evliya zatların ruhlarına kurban kesmez. Allahü teâlâ için keser. Sevabını evliya zatların ruhuna gönderir. **(Şefaat yâ Resulallah)** demek, (Yâ Resulallah, seni çok seviyorum, çünkü Allahü teâlâ seni sevmeyi emrediyor. Seni sevdiğim için, Allahü teâlâ beni senin şefaatine kavuştursun) demektir. Bunu kısa söylemek, Kur'an-ı kerimdeki, **(Köye sor!)** âyet-i kerimesine benzemektedir. Köyden kasıt, köylü olduğu gibi, **(Şefaat yâ Resulullah)** demek de, Allahü teâlâ, beni senin şefaatine kavuştursun demektir. **(F. Bilgiler)**

Bütün şefaatler Allahü teâlânın izniyle gerçekleşir.

Şefaati inkâr etmek

Sual: Ünlü sapıklardan biri, (Şefaat ya Resulallah demek şirktir, çünkü hiçbir peygamber şefaat edemez. Allah'ın izin verdiği meleklerden başkası şefaat edemez) diyor. Hâlbuki Vehhabiler bile artık şefaati inkâr etmiyorlar. Melekler şefaat eder de, onlardan daha üstün olan peygamberler niye şefaat etmesin ki?

CEVAP

Şefaat hakkında birçok âyet-i kerime vardır. Niye Allahü teâlâ bu kadar çok âyet bildirmiştir? (Sadece melekler şefaat eder, başkası şefaat edemez) diyemez miydi? Önce şefaat hakkındaki âyet-i kerime meallerine bakalım:

(O gün, kimse şefaat edemez. Ancak Rahman olan Allah'ın izin verdiği ve sözünden hoşlandığı kimse şefaat eder.) [Taha 109]

(Bu âyette, Allahü teâlânın izin verdikleri şefaat edecek, başkaları edemez diye açıkça yazıyor. Burada sadece melekler şefaat edecek denmiyor.)

(Rahman olan Allah'ın nezdinde söz ve izin alanlardan başkası şefaat edemez.) [Meryem 87]

(Bu âyette de aynı şeyler bildiriliyor. Meleklerden başkası şefaat edemez denmiyor. Eğer başkaları şefaat edemeseydi, hâşâ Allah bunu bildirmez miydi?)

(Allah'ı bırakıp da, taptıkları putlar şefaat edemez. Ancak hak

dine inanıp ona şahitlik eden kimseler şefaat eder.) [Zuhruf 86]

(Putlar şefaat edemez deniyor. Ama hak yoldakilerin şefaat edeceği bu âyette de açıkça bildiriliyor. Sadece melekler denmiyor.)

(Allah, şefaat edene ve şefaat edilene izin vermedikçe, hiç kimse şefaat edemez, şefaati fayda vermez. Kalblerindeki müthiş korku giderilince, [şefaat bekleyenler, şefaat edenlere] **"Rabbiniz şefaat hakkında ne buyurdu?" diye soracaklar. Onlar** [şefaat edenler] **ise, "Hak olanı buyurdu** [şefaate izin verdi]**" diyecekler.)** [Sebe 23]

(Allah'ın izin verdikleri şefaat eder deniyor. Sadece melekler denmiyor.)

(Onlar, Onun [Allah'ın] **rızasına kavuşmuş olandan başkasına şefaat etmezler.)** [Enbiya 28] (Şefaat yetkisine sahip olanlar bile, ancak Allah'ın hoşnut olduğu kimselere şefaat edebilirler. Sadece melekler denmiyor.)

(Allah'ın dilediği ve razı olduğu kimselere şefaat etmesi için izin verilen, göklerde nice melekler vardır.) [Necm 26]

(Görüldüğü gibi melekler de ancak, Allah'ın hoşnut olduğu kimselere şefaat edebiliyor, Allahü teâlâ kâfirlerden hoşnut olmadığı için onlara şefaat yoktur.)

(Allah'ın izni olmadan kim şefaat edebilir?) [Bekara 255]

(Bu âyet de Allah'ın izni ile şefaat edileceğini gösteriyor. Sadece melekler denmiyor.)

(Allah'ın izni olmadan hiç kimse şefaatçi olamaz.) [Yunus 3]

(Burada da şefaat hakkı ancak Allah'ın iznine bağlıdır. Sadece melekler denmiyor.)

(Bütün şefaatler Allah'ın iznine bağlıdır.) [Zümer 44] (Demek ki, Peygamberler, âlimler ve şehitler gibi çok şefaat edecek kimseler vardır ki, hepsinin şefaat etmeleri de Allahü teâlânın iznine bağlıdır.)

Kâfirlere şefaatçi olmadığını ve putların şefaat edemeyeceğini gösteren âyetleri ehl-i bid'at, Müslümanlara yüklemeye çalışıyorlar, (Peygamberler de şefaat edemez) diyorlar. Şefaate sadece iman ehli kavuşacak, kâfirler şefaatten mahrum kalacaklardır. İki âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Artık şefaat edicilerin [peygamberlerin, meleklerin, salihlerin, şehidlerin ve diğer şefaat edeceklerin] **şefaati, onlara** [kâfirlere] **fayda vermez.)** [Müddesir 48]

(O gün zalimler [kâfirler] **için, ne müşfik bir dost,** ne de **sözü dinlenecek şefaatçi vardır.)** [Mümin 18]

(Âyette zalimlere yani kâfirlere şefaat yok deniliyor, müminlere

denmiyor ki. Müminler için de yoktur demek, Kur'anı değiştirmeye kalkmak demektir.)

(Kâfir için dost ve şefaatçi yok) demek, **(Müminler için dost ve şefaatçi var)** demektir.

Kur'anı kerimi en iyi anlayan Peygamber efendimizdir. Şefaat hakkında birçok hadis-i şerifi vardır. Bazıları şöyledir:

(Kıyamette ilk şefaat eden ben olacağım.) [Müslim]

(Bütün peygamberler şefaat edecektir.) [Buhari]

(Kıyamette peygamberler, sonra âlimler ve şehidler şefaat eder.) [İbni Mace, Deylemi]

(Kıyamette Âdem aleyhisselam bir milyar insana şefaat eder.) [Taberani]

(Akraba, emanete riayet eden, Peygamberiniz ve din kardeşleriniz şefaat eder.) [Deylemi]

(Yemin ederim ki, Osman, 70 bin kişiye şefaat edip, Cehenneme gitmekten kurtarır.) [İ. Asakir]

(Kıyamette abid Cennete girer, âlim ise halka şefaat için bekler.) [İ. Maverdi]

(İmamlarınız şefaatçilerinizdir.) [Darekutni]

(Hacı, yakınlarından 400 kişiye şefaat eder.) [Ramuz]

(Allah indinde Kur'andan daha üstün şefaatçi yoktur. Ne peygamber**, ne melek, ne de başkası.)** [Taberani]

(Kur'an okuyun! Çünkü kıyamette şefaat eder.) [Müslim]

(Kur'an, okuyanlarına, ya şefaat edecek veya düşman olacaktır.) [Müslim]

(Kıyamette Allahü teâlâ, "Melekler, peygamberler **ve salihler şefaatlerini yaptılar. Bundan sonra benim büyük rahmetim kaldı" buyurur.)** [Buhari]

Görüldüğü gibi peygamberler de şefaat edecektir. Ancak şefaatler farklıdır. Akrabamızın veya bir hacının şefaati peygamberlerinki gibi şümullü olmaz. Peygamberlerin şefaati de Peygamber efendimizin şefaati gibi olmaz. Hepsi derece derecedir.

Bütün müfessirler, muhaddisler ve fakihler gibi, dört mezhebin imamları da şefaatin hak olduğunu bildirmişlerdir. Bütün âlimlerin en büyüğü olan **İmam-ı a'zam** hazretleri, (Peygamberler, âlimler ve salihler, günahkârlara şefaat edecektir) buyurdu. **(Fıkh-ı ekber)**

Başta Peygamber efendimiz olmak üzere bütün âlimler, (Şefaat vardır, şefaat haktır, Peygamberler ve âlimler, şahitler şefaat edecektir) buyururken, şefaati inkâr eden sapıklara inanmak ahmaklık olur.

Resulullahı öven kâfir mi olur?

Âlemlerin rahmet ve uyarıcısı

Sual: Mevlid münasebetiyle Peygamber aşırı övüldü. “O da bir beşer [insan] idi, Kur’anı getirmekle görevi bitti. Aşırı övmek şirk değil mi?

CEVAP

O, ilah değildi, elbette beşer idi, ama **“Seyyid-ül-beşer”** idi, bütün insanların efendisi idi. Hiç kimse Onu Allahü teâlânın övdüğü kadar övemez. Bu övgüden de ancak başka dinde olan rahatsız olur.

Not: Geniş bilgi için, Peygamber Efendimiz maddesine bakınız.

Resulullahı anmak ibadettir

Sual: Mevlid ne demektir, mevlid okumaya bazıları bid’at diyor, doğru mu?

CEVAP

Mevlid, doğum zamanı demektir. Mevlid gecesi, Rebiul-evvel ayının 11. ve 12. günleri arasındaki gecedir. Peygamber efendimizin doğum günü, bütün Müslümanların bayramıdır.

Resulullah efendimiz dünyaya gelince, amcası Ebu Leheb’in cariyesi Süveybe, **(Kardeşin Abdullah’ın oğlu oldu)** diyerek kendisine müjde getirince, sevinmişti. (Ona süt vermek şartı ile, seni azat ettim) demişti. Bunun için, Ebu Leheb’in, her mevlid gecesinde, azabı biraz hafiflemektedir. Mevlid gecesi sevinen, o geceye kıymet veren müminlerin pek çok sevap kazanacağı buradan da anlaşılmaktadır. Hâfız Muhammed ibni Cezeri Şafii diyor ki: (Ebu Leheb rüyada görülüp, ne halde olduğu sorulduğunda, çok azap çekiyorum. Ancak, her yıl, Rebiul-evvel ayının 12. geceleri, azabım hafifliyor. Resulullah dünyaya gelince, müjde veren cariyemi sevincimden azat etmiştim. Bunun için, bu gecelerde azabım hafifliyor) dedi. Ebu Leheb gibi azgın bir kâfirin azabı hafifleyince, O yüce Peygamberin ümmetinden olan bir mümin, Onun doğduğu gece sevinir, malını uygun yerlere dağıtır, ziyafet verir, böylece, Peygamberine olan sevgisini gösterirse, Allahü teâlâ onu Cennetine sokar.) **[M. Nasihat]**

Resulullah efendimiz, mevlid gecelerinde eshab-ı kirama ziyafet verir, dünyayı teşrifindeki ve çocukluk zamanındaki şeyleri anlatırdı. Hazret-i Ebu Bekir de, halife iken, eshab-ı kiramı toplar, Resulullah

efendimizin dünyayı teşrifindeki olağanüstü hâlleri konuşurlardı. Bu gece, Resulullahın doğum zamanında görülen hâlleri, mucizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevaptır. Bugün veya ertesi gün oruç tutmakta mahzur yoktur. Tutulması iyi olur, sevap olur.

İslam âlimleri mevlid gecesine çok önem vermişlerdir. Hazret-i Mevlana, **(Mevlid okunan yerden belalar gider)** buyurmuştur.

Mevlid gecesi, Kadir gecesinden sonra en kıymetli gecedir. Hatta, Mevlid gecesinin Kadir gecesinden de kıymetli olduğunu bildiren âlimler de vardır.

(Allahü teâlâ bir kimseye söz ve yazı sanatı ihsan ederse, Resulullahı övsün, düşmanlarını kötülesin) hadis-i şerifine uyularak, asırlardır mevlid kitapları yazılmış ve okunmuştur. Resulullah efendimizi öven çeşitli mevlid kasideleri vardır. Meşhur olan ve Türkiye'de her zaman okunan Mevlid kasidesini Süleyman Çelebi, 15. asırda yazmıştır. Bu kasidenin asr-ı saadetten sonra yazılması, bid'at olmasını gerektirmez. Çünkü Resulullah efendimizi övmek ibadettir. Her zaman Onu övücü kasideler, yazılar yazılabilir. Onları da okumak bid'at değil, sevap olur. Mevlid-i şerif okumak, Resulullah efendimizin dünyaya gelişini, miracını ve hayatını anlatmak, Onu hatırlamak, Onu övmek demektir. Her müminin Resulullah efendimizi çok sevmesi gerekir. Bu da zaten imanın gereğidir. Çok sevmek kâmil mümin olmanın da alametidir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Beni ana-baba, evlat ve herkesten daha çok sevmeyen, mümin olamaz.) [Buhari]

(Peygamberleri anmak, hatırlamak ibadettir.) [Deylemi] (Bu ibadeti, şiir olarak söylemek daha tesirli olur. Resulullah efendimizin şairleri, camide, Resulullahı öven ve kâfirleri kahreden şiirler okurlardı.)

(Bir şeyi çok seven, elbette onu çok anar.) [Deylemi] (Resulullahı seven de Onu çok anar.)

Vehhabiler, mezhepsizler, Resulullah efendimizi öven ve ondan şefaat isteyen Müslümanlara müşrik damgasını basıyorlar. Bunu açıkça söyleyemedikleri için, mevlide bid'at diyorlar. Resulullahı övmek bid'at olmaz. Bu övgüden ancak, Allah'ı ve Resulünü sevmeyen rahatsız olur; çünkü Allahü teâlâ Onu övmektedir. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.) [Enbiya 107]

(Biz seni bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.) [Sebe 28]

(Senin için bitmeyen, sonsuz ecir vardır. Elbette sen, en büyük

ahlak üzeresin.) [Kalem 3-4]

Rabbin sana [çok nimet] **verecek, sen de razı olacaksın!)** [Duha 5]

(Allah ve melekleri, Nebiye salevat getiriyor, iman edenler, siz de salevat getirin.) [Ahzab 56]

Erkek kadın karışık olmadan, çalgı ve başka haram karıştırmadan, Allah rızası için mevlid okumak, salevat-ı şerife getirmek, tatlı şeyler yedirip içirmek, hayrat ve hasenat yapmak, böylece, Mevlid gecesinin şükrünü yerine getirmek müstehabdır. **(Nimet-ül kübrâ, Hadika, M. Nasihat)**

Resulullah efendimizi çok övmek, mahlûkların en üstünde olduğunu söylemek, Allahü teâlânın, sevgili Peygamberine verdiği üstünlükleri saymak ve Ondan şefaat istemek, büyük ibadettir. Buna karşı koymak, koyu bir cahillik, pek çirkin bir inattır. Resulullahı övmek, anmak lazım geldiğine delil olarak, Ahzab suresinin **(Allah ve melekleri, Nebiye salevat getiriyor, iman edenler, siz de salevat getirin)** mealindeki 56.âyet-i kerimesi yetmez mi?

Sual: Mübarek geceleri kutlamaya, Mevlid okumaya karşı olanlar diyor ki:

(İbni Âbidin, "ibadet telakki ederek minarelerden mevlid okuyarak, hastalarının şifaya kavuşması ve kayıplarının bulunması için adarlar. Halbuki mevlid okutmak müzik ve eğlenceden başka bir şey değildir" diyor. Görüldüğü gibi mevlid okumak kötü bir bid'attir.)

Mevlid okutmak bid'at midir?

CEVAP

Böyle bir yazının aslı yoktur, tamamen uydurmadır. Bunu Resulullaha olan düşmanlıklarından dolayı yapıyorlar. Peygamber efendimizi övmekten ancak başka dinlerde olanlar rahatsız olur. İbni Âbidin hazretleri buyuruyor ki:

(Yatırın üzerindeki kandilde veya minarede yakılmak için yağ adamak bâtıldır. Nitekim kadınların Seyyid Abdülkadir için adadıkları yağ, minarenin doğu tarafında yakılır. Bundan daha çirkini de, mevlidlere şarkı, oyun gibi şeyler katarak minarelerde okutmayı adayıp bunun sevabını Peygamber efendimize hediye ederler.)

O günkü mevlidlerde de, bugünkü bazı mevlidlerde olduğu gibi teganni ve uygunsuz şeyler de var imiş. Dikkat edilirse **mevlide oyun gibi şeyler karıştırılıyor** deniyor, mevlidin kendisi kötülenmiyor. **Mevlidi oyun eğlence haline getiriyorlar** deniyor. Bir kimse Kur'an-ı kerimi de öyle teganni ile okursa, oyun ve eğlence arasında okursa elbette caiz olmaz. Böyle okumak caiz değil demek, Kur'an okumak caiz demek

değildir anlamına gelmez ki. Kasten bunu çarpıtıyorlar.

Mevlid okumak ibadettir. Çünkü Peygamber efendimizi övmek ibadettir. Bu ibadeti, şiir olarak söylemek daha tesirli olur. Resulullah efendimizin şairleri vardı, camide, Resulullahı övücü ve kâfirleri kahredici şiirler okurlardı. Camide şiir okumaya, Resulullahı övmeye bid'at demek çok yanlıştır. Şiir okumayı âdet haline getirmek uygun olmaz. Kandillerde okunmasının mahzuru olmaz. Mevlidlere bid'at ve günah olan şeyler karıştırmak caiz olmaz. Mesela para ile mevlid okumak caiz olmaz. Bunu bahane ederek mevlidin bizzat kendisine hücum etmek yanlıştır.

Hatırlatma: Bazı Hıristiyan fırkaları, doğum günü kutlamazlar. Doğum günü kutlamasına yaratıklara tapınmak derler. Selefiyeciler de doğum günü olan mevlidi bid'at sayar, Peygambere tapmak derler. Bunların, Hıristiyanlarla bu benzer inanışlarında bir sebep olması gerekir.

Mevlide günah karıştırmak

Sual: İmam-ı Rabbani hazretlerinin, (Mevlid okutmak, mevlid cemiyetleri tertip etmek ve ilahi okuyup dinlemek uygun değildir) dediği doğru mudur?

CEVAP

Hayır. Nağmeli okunmasını, dine aykırı teganni yapılarak, şarkı söyler gibi okunmasını, yani günah işlenerek yapılmasını uygun görmüyor. Mesela günümüzde olduğu gibi, çalgı aletleriyle ve kadın erkek karışık mevlid okutmak da doğru değildir. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Kur'an-ı kerimi, kasideleri [ilahileri] ve mevlidi güzel sesle okumak caizdir. Haram olan, nağme yapmak, yani sesi musiki perdelerine uydurmaktır ki, harfler değişmekte, mana bozulmaktadır. Bunları, nağme yapmadan ve Allah rızası için okumak şartıyla güzel sesle okumak caizdir, fakat dinlerini kayırmayanlar, bu şartları gözetmeyeceklerinden, buna da müsaade etmemek, bu fakire daha uygun geliyor. **(3/72)**

Resulullahı övmek şirk değildir

Sual: Vehhabiler, Resulullahı övmeye, Ondan şefaat istemeye şirk, böyle yapan müslümanlara müşrik, yani kâfir damgasını basarlar. Resulullahı metheden imam-ı Busayri'nin (**Kaside-i bürde**)sinden örnek vererek, (Bu sözler Allah'tan başkasını övmektir, şirktir) derler.

Bunlar yanlış değil mi?

CEVAP

Resulullahı, Allahü teâlâ övmüştür. Bu övgüden ancak Allah'ı

sevmeyen rahatsız olur. Kendisi de, kendisini överek, Allahü teâlânın kendisine ihsan etmiş olduğu nimetleri saymıştır.

Bu övmeleri, o kadar çoktur ki, Busayri hazretlerinin övmesi, onların yanında hiç kalmaktadır. Resulullahı övmek ibadettir. Eshab-ı kiramın hepsi övmüşlerdir. Bunlardan Hassan bin Sabit ve Ka'b bin Züheyrin uzun methleri meşhurdur. Ka'b bin Züheyr, **Banetsü'ad** kasidesinde, Busayri'den daha çok övmüştü. Resulullah, bunu beğenip, Ka'bın önceki kusurunu af buyurmuş ve mübarek hırkasını ona hediye etmişti. Bu hırka-i seadet, şimdi İstanbul'da Topkapı sarayındadır.

İmam-ı Muhammed bin Said Busayri sofiyye-i aliyyenin büyüklerindendir. Şazili olan Ebul-Abbasi Mürsi'nin yetiştirdiği Evliyadandır. Ebül-Abbasi Mürsi de, Ebül-Hasen-i Şazili'nin talebesidir. 695 [m. 1295] 'de Mısır'da vefat etmiştir. Kendisine felç hastalığı geldi. Bedeninin yarısı hareketsiz kaldı. Resulullaha tevessül edip, insanların en üstününü öven meşhur kasidesini hazırladı. Rüyada Resulullaha okudu. Çok hoşuna gidip arkasından mübarek hırkasını çıkarıp, imama giydirdi. Bedeninin felçli olan yerlerini mübarek eli ile sığadı. Uyanınca, bedeni sağlam idi. Hırka-i seadet de arkasında idi. Bunun için, bu kasideye **Kaside-i bürde** denildi. Bürde, hırka, palto demektir.

İmam-ı Busayri sevinerek, sabah namazına giderken, salah ve zühd ile meşhur bir zata rastladı. İmama, kasideni dinlemek isterim dedi. Benim kasidelerim çoktur. Hepsini herkes bilir dedi. Kimsenin bilmediği bu gece Resulullaha okuduğunu istiyorum deyince, bunu hiç kimseye söylemedim. Nerden anladın dedi. O zat da, imamın rüyasını, olduğu gibi haber verdi. Vezir Behaeddin bu kasideyi işitince, hepsini okutup, saygı ile ayakta dinledi. Hastalara okununca, iyi oldukları, okunan yerlerin dertlerden, belalardan emin oldukları görüldü. Faydalanmak için, inanmak ve halis niyet ile okumak lazımdır.

Vehhabi mantığına bakın!

Vehhabi **Feth-ul- mecid** kitabının önsözünde, **(Süud torunu Abdülaziz tevhidi yeniledi. Arabistan yarım adasına sulh ve emniyet getirdi. Oğlu Süud da, geçmişlerinin yoluna hayat verdi. Hulefa-i raşidinin yolunu açtı)** diyor. Süud oğullarının kılıçlarının keskin olmasına dua ediyor. Yunanistan'da, Atina'nın en lüks otellerinde, yüzlerce gayrı meşru cariye ile, Yunan kızları arasında, yıllarca sefalet, içki ve fuhuş âlemleri sürerek 1964 yılında zevk, safa, işret içinde ölen Süudü ve dedelerini övmek için (hayat verdi, yol açtı) gibi methiyeler söylemesi, ondan yardım dilemesi şirk, suç olmuyor da, imam-ı Busayri'nin, Allahü teâlânın sevgili Peygamberini övmesi, o yüce

Peygamberin, mahlûkların en yüksek derecesinde olduğunu bildirmesi, **(Her istediğini vereceğim)** müjdesi ile şereflenmiş olan o en yüksek Peygamberden yardım ve şefaat istemesi, suç ve şirk oluyormuş!

Utanmadan bu yazıları, din kitabı diyerek müslümanların önüne sürmektedir. Gençleri aldatmak, mezhepsiz yapmak için, İslam âlimlerine, müslümanların gözbebeklerine, müşrik, sapık demekten haya duymamaktadır. Hadis-i şeriflerde, Resulullahın kendi yüksek makamını anlatmasına, acaba ne diyecektir. Peygamberlerin seyyidi, gelmiş gelecek, bütün insanların en üstünü olduğunu bildirdiği için, o şerefli Peygambere de, (hâşâ) kirli kalemini bulaştırmak küstahlığını mı yapacak?

Vehhabi yazar, binlerce müslümanı şehid etmiş olan zalimleri övüyor. Onların, masum kanları damlayan kılıçlarını, İslam mücahidlerinin mübarek kılıçlarına benzetiyor da, Allahü teâlânın yüce Peygamberini övmeyi de, puta tapanların putlarını övmelerine benzetiyor. Resulullahı övenlere müşrik damgası vuruyor. Kâfirler putlarını halık, mabud [yaratıcı, tanrı] olarak övmüştü. Böyle övmek ancak Allahü teâlâ için olur. Müslümanlar, yalnız Allahü teâlâyı böyle över. Resulullahı överek mahlûkların en üstünde olduğunu bildiririz. Resulullaha aşık olan, Onu çok öven, İslam âlimlerinin hiçbiri, o yüce Peygamberi halık ve mabud derecesine çıkarmamış. Allahü teâlâyı över gibi övmemiştir. Bu kitabı yazan, hak ile bâtılı birbirinden ayıramıyor. Kitabını, kâfirleri bildiren âyet-i kerimelerle ve hadis-i şeriflerle doldurmuş. Bunlara yanlış manalar vererek, İslam âlimlerine saldırmakta, tasavvuf büyüklerine, Allahü teâlânın sevdiği müslümanlara müşrik ve kâfir demektedir. Bu vehhabi kitabını okuyanlar, her sayfasındaki âyet-i kerimeleri ve hadis-i şerifleri görerek aldanmakta, bunlara verilen bozuk manaları doğru sanarak felakete sürüklenmektedirler.

Aşırı sevmek ne demektir

Sual: Bir Vehhabi hoca diyor ki: **“(De ki: Ey kitap ehli, dininizde aşırı gitmeyin. Daha önce sapmış birçoklarını da saptırmış ve böylece doğru yolu kaybetmiş bir kavmin heva ve heveslerine uymayın.)** [Maide 77] âyeti ile **(Hıristiyanların Meryem oğlu İsa'yı aşırı övdükleri gibi beni aşırı övmeyin. Ben Allah'ın kulu ve Resulüyüm)** hadisi gösteriyor ki: Peygamberi veya salihleri aşırı derecede sevmek şirktir. Çünkü insanlar, peygamber ve salihlerin kendilerine şefaat edeceklerine inanıyorlar, onları yaratıcı bilip kabirlerine giderek kendilerine yardım etmeleri için dua ederek müşrik oluyorlar.”

Bu hocanın dediklerinde gerçek payı var mıdır?

CEVAP

Âyet ve hadisten çıkarılan mana yanlıştır. Bunları incelersek, yanlışlıkları kolayca meydana çıkar. Tefsirlere bakıyoruz. (Ey kitap ehli aşırı gitmeyin) demek, (Peygambere Allah veya Allah'ın oğlu demeyin) demektir. **(Kurtubi)**

Bir âyet meali şöyledir:

(Yahudiler, Üzeyr'e, Hristiyanlar da Mesih'e Allah'ın oğlu dediler. Daha önceki kâfirlerin ["melekler Allah'ın kızlarıdır" diyenlerin] **sözlerine benziyor. Allah onları kahretsin! Nasıl da sapıtıyorlar.)** [Tevbe 30]

Bildirilen âyetten bir sonraki âyet, bunun açıklaması mahiyetindedir.

(İsrail oğullarından inkâr edenler, Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın diliyle lanetlenmişlerdi. Bu, isyanları ve aşırı gitmelerindendi.) [Maide 78]

Bu âyetten önceki âyetler de aynı manadadır.

(İsa'ya, Allah diyenler kâfirdir. Halbuki Mesih, "Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin" demiştir. "Allah üçün üçüncüsü" diyenler de kâfirdir.) [Maide 72, 73]

(Meryem oğlu Mesih ancak bir resuldür.) [Maide 75]

Görüldüğü gibi aşırı gitmek, peygambere Allah veya Allah'ın oğlu demektir. Nitekim hadis-i şerif de bunu açıklıyor. **(Hıristiyanların Hazret-i İsa'yı övdükleri gibi, beni övmeyin)** buyuruluyor. Hıristiyanlar nasıl övüyorlar? (O Allah'tır, Allah'ın oğludur) diyorlar. Resulullahın, Hazret-i Ali'ye buyurduğu da aynıdır:

(Ya Ali, sen İsa gibisin! Yahudiler, ona düşman olup annesine iftira ettiler. Hıristiyanlar da, Onu aşırı yükselttiler. Ona yakışan dereceden daha yukarı çıkardılar.) [İ. Ahmed]

Demek ki aşırı gitmek, bir kimseyi olduğundan fazla övmektir. Mesela Hazret-i Ali'ye peygamber demek, peygambere ilah demek aşırı gitmektir. Peygambere ilah demeden onu aşırı sevmenin hiç mahzuru olmaz. Hatta aşırı sevmek dinimizin emridir. Peygamber efendimizi, çoluk çocuğumuzdan, hatta canımızdan çok sevmeliyiz. Çünkü onu sevmek farzdır. Eshab-ı kiram canlarını siper ettiler, ok yağmuruna hedef oldular. Hazret-i Ebu Bekir Resulullaha bir zarar gelir diye ayağını yılan deliğine kapadı. Demek ki Resulullahı çok sevmek şarttır. Çünkü Resulullahı sevmek imanın esaslarındandır. Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(İman, Allah ve Resulünü her şeyden daha çok sevmektir.) [İ. Ahmed]

(İslam'ın esası, beni ve Ehl-i beytimi sevmektir.) [İbni Asakir]

(Beni ana baba, evlat ve herkesten daha çok sevmeyen kimse, mümin olamaz.) [Buhari]

(Allah ve Resulünü her şeyden çok seven imanın lezzetini duyar.) [Taberani]

Hiçbir müslüman, Peygamberi, evliyayı yaratıcı bilmez, şu isteğimi yarat demez. Müslümana müşrik yani kâfir diyenin kendisi kâfir olur.

Kabir ziyareti yapan kâfir mi olur?

Kabir ziyareti dinimizin emridir

Vehhabiler diyor ki:

(Resulullahın ve Evliyanın ruhlarından şefaat isteyen, bunların mezarını ziyaret edip, bunları vesile ederek dua eden kâfir olur. Kabirde olandan işitmeyenden dua istemek şirktir. Ölü ve uzaktaki diri, işitmez ve cevap vermez. Bunların fayda ve zararları olmaz. Ölmüş peygamberden de bir şey istemek şirktir.)

CEVAP

(Peygamber de olsa, ölü işitmez, cevap vermez) iddialarına **(Ruh ölmez, her ölü işitir)** maddesinde cevap verilmişti. Aşağıda kabir ziyareti ile ilgili bilgi veriyoruz.

Resulullah **kabirdekilerden yardım isteyiniz** buyuruyor. Bunlar ise, böyle yapanlara müşrik diyorlar. Bu hadis-i şerifi yasak ediyorlar. Resulullahın emrine hâşâ şirk yani puta tapmak yani kâfirlik diyorlar.

Resulullah efendimiz, **(İşlerinizde şaşırdığınız** [bunaldığınız] **zaman, kabirde olanlardan yardım isteyiniz!)** buyurdu. Müslümanların, Evliyanın kabirlerini ziyaret etmeleri, onlardan yardım beklemeleri, bu hadis-i şerife uydukları içindir.

İslam âlimleri, bu hadis-i şerife uyarak Evliyanın, kabirlerini ziyaret etmişler, feyz aldıklarını bildirmişlerdir. İmam-ı Rabbani hazretleri, 291. mektubunda buyuruyor ki:

(Delhi şehrinde, bayram günü, hocam Muhammed Baki Billah'ın mezar-ı şerifini ziyarete gitmiştim. Mübarek mezarına teveccüh ettiğim zaman, mukaddes ruhaniyeti ile iltifat buyurdu. Bu garibi öyle okşadı ki, Hace Ubeydullah-i Ahrar'dan kendisine gelmiş olan feyzleri ihsan eyledi. Bu nisbete kavuşunca, Tevhid marifetlerinin hakikati hasıl oldu.)

Yukarıdaki hadis-i şerif, birçok kitapta yazılıdır. Müslümanlar arasında meşhur olmuştur. Osmanlı devletinin Şeyh-ül-İslamlarından dokuzuncusu, büyük âlim, müfti-üs-sekaleyn, yani insanlara ve cinne

fetvalar vermiş olan Ahmed Şemseddin ibni Kemal efendi, **Kırk hadis** kitabında diyor ki:

İza tehayyertüm fil-umur,
feste'inu min ehlil-kubur!

Yani, işlerinizde şaşırdığınız zaman, kabirdekilerden yardım isteyiniz! İnsanın ruhu, bedenine aşıktır. Ölüp, ruh bedenden ayrılınca bu sevgisi yok olmaz. Ruhun bedene olan bağlılığı ve çekmesi, öldükten sonra yok olmaz. Ölünün kemiğini kırmak ve kabir üzerine basmak, hadis-i şerifle, bunun için yasak edilmiştir. Bir kimse, bir Velinin kabrini ziyaret edince, ikisinin ruhu buluşurlar. Çok fayda hasıl olur. Kabir ziyaretine izin verilmiş olması, bu faydanın hasıl olması içindir. Bundan başka, gizli faydaları da yok değildir.

[İbni Âbidin hazretleri, **Redd-ül-muhtar** kitabının önsözünde diyor ki:

İmam-ı Muhammed Şafi'i, imam-ı a'zam Ebu Hanife'ye karşı çok edepli, saygılı idi. (Ebu Hanife ile bereketleniyorum. Kabri yanına gidiyorum. Güç bir sual karşısında kaldığım zaman, kabri yanında iki rekat namaz kılıp, Allahü teâlâya dua ediyorum. Cevabı hemen hatırıma geliyor) buyurmuştur.]

Kabirdekinin ruhu ile ziyaretçinin ruhu, birer ayna gibidir. Işıkları birbirlerine aks eder. Ziyaret eden, kabre bakıp, Allahü teâlânın kazasına razı olup, ruhu bunu duyunca, ilmi ve ahlakı feyzlenir. Bu feyz, kabirdekinin ruhuna aks eder. Meyyitin ruhuna, cenab-ı Haktan gelmiş olan ilim ve feyzler de, ziyaret edenin ruhuna aks eder.

Şafi'i âlimlerinden Alaüddin Ali bin İsmail Konevi, **El-a'lam fi-Hayatil-enbiya** kitabında diyor ki:

Peygamberlerin ve bütün müslümanların ruhları, kabirlerine ve anıldıkları yerlere inerler. Ruhların, kabirleri ile bağlılıkları vardır. Bunun için, kabir ziyareti müstehaptır. Kendilerine verilen selamı işitirler ve cevap verirler.

Hadis âlimi Abdulhak Eşbili, **Akibet** kitabında diyor ki:

Hadis-i şerifte, **(Bir kimse, tanıdığı bir mümin kardeşinin kabrine gelip, ona selam verince, meyyit onu tanır ve selamına cevap verir)** buyuruldu.

Fahreddin Gazanfer Tebrizi diyor ki:

Bir şeyi çok düşünür, hiç anlayamazdım. Hoca Taceddin-i Tebrizi'nin kabri başında oturup düşündüm. Anladım. Bazı âlimler, **(İşlerinizde şaşırdığınız zaman, kabirdekilerden yardım isteyiniz)** hadis-i şerifindeki (kabirde olanlar), **(Ölmeden önce ölünüz!)** emrine uyarak, tasavvuf yolunda yükselmiş olan Evliyadır dediler. **(Kırk Hadis)**

Sözleri birbirini tutmuyor

Feth-ül mecid ismindeki vehhabi kitabının 485. ve sonraki sayfasında da, hak olan Ehl-i sünnet bilgilerini yazmak zorunda kalmış, bunların arasında bozuk, zehirli saldırılarından da geri kalmamıştır. Diyor ki:

(Resulullah, kabir ziyaret ederken ahireti hatırlamayı, meyyite dua ederek, ona ihsanda bulunmayı, ona acımayı, istiğfar etmeyi emretmiştir. Ziyaret eden kimse, hem kendisine, hem de meyyite iyilik etmiş olmaktadır. Müslim'in, Ebu Hüreyre'den bildirdiği hadiste **(Kabirleri ziyaret ediniz! Kabir ziyareti, ölümü hatırlatır)** buyuruldu. Abdullah ibni Abbas diyor ki, Resulullah Medine'de, kabristan yanından geçiyordu. Kabirlere bakarak, **(Esselamü aleyküm ya ehlel-kubur! Yagfirullahü lena ve leküm, entüm selefüna ve nahnü bil-eser)** buyurdu. Bu hadis-i şerifi imam-ı Ahmed ve Tirmizi bildirmektedir. İbnül-Kayyımı Cevziyye'nin, imam-ı Ahmed'den bildirdiği hadis-i şerifte, **(Size, kabir ziyaretini yasaklamıştım. Şimdi, kabirleri ziyaret ediniz! Böylece ahireti hatırlarsınız)** buyurdu.

İbni Mace'nin Abdullah ibni Mesud'dan bildirdiği hadis-i şerifte, **(Kabir ziyaretini önce yasaklamıştım. Şimdi ziyaret ediniz! Böylece dünyaya gönül vermekten kurtulur, ahireti hatırlarsınız)** buyuruldu.

İmam-ı Ahmed'in, Ebu Said'den bildirdiği hadis-i şerifte, **(Kabir ziyaretini size yasaklamıştım. Şimdiden sonra ziyaret edebilirsiniz. Böylece, ibret alır, gafletten uyanırsınız)** buyuruldu.

İbn-ül Kayyımı Cevziyye, Seleme-tebni Verdan'dan haber veriyor. Diyor ki, Enes bin Maliki gördüm. Resulullaha selam verdi. Sonra bir kabrin duvarına dayandı, dua etti. Müşrikler kabir ziyaretini değiştirdiler. Dini tersine çevirdiler. Kabre giderek, meyyiti, Allah'a şerik yapıyorlar. Meyyite dua ediyorlar. Meyyit vasıtası ile Allah'a dua ediyorlar. İhtiyaçlarını meyyitten istiyorlar. Bereketin ondan gelmesini bekliyorlar. Düşmanlarına karşı onun yardım etmesini diliyorlar. Böylece, kendilerine de, ölüye de kötülük yapıyorlar. Resulullah, bu kötü âdetleri önlemek için, kabir ziyaretini erkeklere yasak etmişti. Sonra, tevhid kalblere yerleşince, kabir ziyaretine izin verdi. Fakat kabirde hücr [saçma, çirkin söz] söylemek yasak edildi. Hücrün en büyüğü, kabir başında, söz ve hareket ile şirk yapmaktır. Şimdi, türbeleri süslüyorlar, camilere bakmıyorlar. Allah'ın Peygamberlerle bildirdiği dini tersine çeviriyorlar. Şiiler, insanların en cahilleri ve dinden en uzak kalanları olduğu için, türbeleri yapıyorlar. Camileri yıkıyorlar) diyor.

CEVAP

Cahillerin ve sapıkların kabir başlarında ve türbelerde yaptıkları taşkınlıklara, şirke ve Allahü teâlânın yarattığını düşünmeyenlere karşı, elbette biz de karşıyız. Elbet şirkin ve müşriklerin düşmanıyız. Asırlardır bütün ehl-i sünnet âlimleri hayatlarında ve eserlerinde bunun mücadelesini yapmışlardır. Yanlış itikadlara cevap vermiş, doğru yolun ehl-i sünnet vel cemaat olduğunu ispat etmişlerdir. Hangi birinin ismini ve kitabını yazalım ki, binlercedir. Mesela ikinci binin müceddidi imam-ı Rabbani hazretleri eserlerinde bu hususu çok güzel ve açık anlatmaktadır. İnsafla okuyan gerçekleri görür. [İmam-ı Rabbani hazretlerinin Mektubat kitabının birinci cildi, Müjdeci Mektuplar adı altında Türkçeye çevrilip basılmıştır. Diğer cildlerden ve eserlerinden önemli kısımlar da Seadet-i Ebediyye kitabında vardır. Bu iki kitap, www.hakikatkitabevi.com adresinden okunabilir ve temin edilebilir.]

Fakat, vehhabiler kabir ziyaretine, Kur'an-ı kerim okuyup, sevabını meyyitin ruhuna göndermenin, dua etmenin meyyite fayda vereceğine inandıklarını yazdıkları halde, meyyit işitmez, his etmez, ona bir şey söylemek, Peygamberden şefaat istemek, Evliyayı vesile ederek, Allahü teâlâya dua etmek şirk olur diyorlar. Sözleri birbirini tutmuyor.

[Daha doğrusu maksatlarını gizlemektedirler. Doğru bilgileri yazıp, aralarında zehirlerini kusmaktadırlar. Hem bunlara inandığını yaz, hem de böyle olmaz de. Hiç böyle şey olur mu? Böyle yapan maksatlı değilse deli demezler mi? Deli olmadıklarına göre, İngiliz casusu Hempher'in maksadına hizmet ettikleri anlaşılmıyor mu?]

Ruh ölmez diyorlar, ama hareket edeceğine, tasarrufuna inanmıyorlar.

Şeytanın tasarrufuna inanıyorlar, Peygamberin evliyanın tasarrufuna inanmıyorlar.

İbni Teymiye, ibni Kayyım gibi kendilerinin imamı olan müctehid dedikleri zatlar bile, ölüler işitir, görür, üzülür, sevinir diyorlar. Bunlar da güya hem inanıyor hem de böyle şey olmaz diyorlar.

Allah yolunda olan şehid ölmez diyorlar, ancak Peygamber ölüdür diyorlar. Yahu, Peygamber Allah yolunda değil midir? Peygamber Allah yolunda olmazsa şehid nasıl olur ki? Peygamber mi üstündür şehid mi? Şehidin müslümanlığı da şehidliği de o yüce Peygambere iman etmeye bağlı değil midir?

Bunlar kimi kandırıyorlar? Bir yandan inandık diyorlar, diğer yandan inkâr ediyorlar. Hem inanıp hem de böyle olmaz diyene deli demezler mi? Deli değilse, maksatlı değiller midir?

Biz yine açıklamalarımıza devam edelim:

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bir kimse, din kardeşinin kabrini ziyarete gider ve mezarı başında otururbut onu tanır ve selamına cevap verir.) [İbni Ebiddünya]

(Bir kimse tanıdığı kabir yanına gelip selam verirse, meyyit de onu tanır ve selam verir. Tanımadığı kabrin başına gelip selam verirse, selamına cevap verir.) [Beyheki]

Onu tanıması ve selam vermesi, meyyitin onu gördüğünü ve selamını işittiğini göstermektedir. Çünkü ölmek, bazı cahillerin dedikleri gibi, yok olmak olsa idi, onun bütün duygularının yok olması lazım gelirdi. Meyyit kendini ziyaret edeni, kabri başına geleni görmektedir. Görmeseydi, dünyada tanımamış olduğunu tanımaması bildirilmezdi. Birincisini tanıyarak cevabı veriyor. İkincisinin selamına, tanımayarak cevap veriyor.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Ölü kabre konurken, ayak seslerini işitir.) [Buhari] (Diri olan işitir.)

(Ölüler yaptığınız iyi işlerinizi görünce sevinir, kötü işlerinize üzülürler.) [İ.Ebiddünya] (Diri olan sevinir, üzülür.)

Hadis-i şeriflerde, **ziyaret** kelimesi kullanılmaktadır. Meyyit, kabre geleni tanımasaydı, ziyaret kelimesi kullanılmazdı. Her dilde ve her lügatta, ziyaret kelimesi, tanıyan ve anlayan kimselerin buluşmasında kullanılır. (Selamün aleyküm) de anlayan kimseye söylenir.

Bir kimse, kabre yakın bir yerde namaz kılarsa, meyyitler bunu görür. Namaz kıldığını anlar ve imrenirler. Yezid bin Harun Sülemi diyor ki: İbni Saseb, bir cenazede bulundu. Bir mezar yanında iki rekat namaz kıldı. Sonra kabre dayandı. Diyor ki, vallahi uyanıktım. Kabirden bir ses işittim. (Beni incitme! Siz ibadet yaparsınız, fakat işitmezsiniz, bilmezsiniz. Biz ise biliriz. Fakat hareket edemeyiz. Bana göre, şu kıldığın iki rekattan daha kıymetli bir şey yoktur) dedi. Meyyit, ibni Saseb'in kabre dayandığını ve namaz kıldığını anlamıştı. **İbni Kayyım**, bunu bildirdikten sonra, meyyitin işittiğini gösteren, Eshab-ı kiramdan gelen çeşitli haberleri yazmıştır.

Vehhabi kitabının (Allame) ismini verdiği ve yazılarını kendilerine senet olarak kullandığı bu **İbni Kayyımı Cevziyye (Kitab-ür-ruh)**da, (Bir kimse, bir kabri ziyaret edince, kabirde bulunan meyyit, ziyaret edeni bilir. Onun sesini işitir. Onunla ferahlanır. Onun selamına cevap verir. Bu hâl, yalnız şehidlere mahsus değildir. Başkaları için de böyledir. Belli bir zamana mahsus da değildir. Her zaman böyledir) dediği, (El-Besair)in 22. sayfasında yazılıdır. Vehhabilerin iddiaları kendi Allamelerinin bu sözüne ters düşmektedir.

Kabirde bulunan meyyitlere selam vermenin sünnet olduğunu, Ehl-i sünnet âlimleri söz birliği ile bildirmiştir. Büyük âlim ibni Melek (Mesabih) kitabını şerh ederken **(Kabirde bulunanlara selam vermek)** hadisini açıkladıktan sonra, (Bu hadis-i şerif, meyyitin işitmeyeceğini söyleyenlerin yanıldıklarını gösterdiği gibi, imam-ı Ahmed'in ve Ebu Davud'un (Sünen) kitaplarında ve Hakim'in (Müstedrek) kitabında ve ibni Ebi Şeybe'nin (El-musannef) kitabında ve Beyheki'nin (Azab-ül-kabir) kitabında ve Tayalisi ile Abdü ibni Hamid'in (Müsned) kitaplarında ve Hammad ibni Sırri'nin (Ez-zühd) kitabında ve ibni Cerir ve ibni Ebi Hatem'in ve başka âlimlerin sahih yollarla bildirdikleri Bera' bin Azib'in bildirdiği, (Kabirdeki fitne ve sual) hadisinin sonunda, **(Mümin olan meyyit için, kulum doğru söyledi sesi işitilir. Kabre Cennetten yaygı serilir. Cennet elbiseleri giydirilir. Meyyit için Cennetten bir kapı açılır. Kabre Cennet kokuları yayılır. Görebildiği yerlere kadar yayılır. Güzel yüzlü, güzel elbiseli, güzel kokular saçan birisi gelir. Buna, sen kimsin? Senin o hayırlı yüzün nedir der. Ben, senin salih amelinim der. Bunu işitince, Ya Rabbi! Kıyamet çabuk kopsa! Ya Rabbi, kıyamet çabuk kopsa da, çoluk çocuğuma ve mallarıma kavuşsam der)** buyurulmuştur. Kâfir olan meyyit için, bunların tersi, sıkıntılar olur. Bu hadis-i şerif, meyyitin işittiğini ve gördüğünü ve konuştuğunu ve koku aldığını ve anlayışı olduğunu ve düşündüğünü ve cevap verdiğini göstermektedir.

Bu işlerin hepsi, kabir sualinden sonra olmaktadır. Böyle olduğunu, âlimler sözbirliği ile söylemişlerdir. İmam-ı Süyuti gibi hadis imamları, bu hadisin (Mütevatir), yani en doğru hadislerden olduğunu bildirmişlerdir. Bu hadis-i şerif, ölülere selam vermenin, dirilere selam vermek gibi olduğunu ve onların da işittiklerini göstermektedir) demektedir.

Hazret-i Halid ibni Zeyd Ebu Eyyub-i Ensari hazretlerinin haber verdiği hadis-i şerifi Abdullah ibni Mübarek nakil etmektedir. Bu hadis-i şerifte, **(Bir mümin vefat ederken, bir rahmet meleği, bunun ruhunu alır. Meyyitler, dünyada müjde isteyenlerin toplandığı gibi, bunun etrafına toplanırlar. Ona sormaya başlarlar. İçlerinden birkaçı da, kardeşinizi bırakınız dinlensin! Çok sıkıntılı yerden geliyor derler. Etrafına üşüşürler. Dünyadaki tanıdıklarını sorarlar. Filan adam ne yapıyor? Filanca kadın evlendi mi? derler)** buyurulduğunu bildiriyor.

Vehhabiler, ibni Teymiye'nin yolunda olduklarını söylüyorlar. Onun büyük âlim olduğunu bildiriyorlar. Kendisine Şeyh-ül-İslam diyorlar. Halbuki, onun kitaplarını ve fikirlerini kabul etmiyorlar. O, bütün meyyitlerin, şehidler gibi diri olduklarını ve şehidler gibi

rızıklandırıldıklarını bildiriyor. Onun sözüne uymayan ve onun sözüne uyanlara kâfir ve müşrik damgası basanların, onun yolunda olduklarına hiç inanılır mı? Resulullah, işitmez ve ziyarete gelenleri, kendisine yalvaranları görmez, bilmez ve tanımaz diyen ahmaklar, ibni Teymiye'nin bile yolunda değil, İngiliz casusu Hempher'in oyununa gelmiş olup kendi nefsleri, keyfleri arkasındadırlar.

Resulullah, kabirdekilere selam verin buyurdu. Bunun için, **Esselamü aleyküm, ya ehle daril-kavmil müminin** denir. Böyle selamın da, işiten ve anlayan kimseye söyleneceği belli bir şeydir. İşitmeselerdi, yokluğa ve taşa selam vermek olurdu.

Resulullah efendimiz, Baki kabristanını ve Uhud şehidlerini ziyaret ederdi. Büyük İslam âlimlerinden, Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri, **Medaric-ün-nübüvve** kitabında Uhud gazvesini anlatırken buyuruyor ki:

Ebu Ferde buyurdu ki, Resulullah, bir gün Uhud şehidlerini ziyaret etti. **(Ey ibadete layık olan Rabbim! Senin bu kulun ve Resulün şahidim ki, bunlar senin rızanı kazanmak için şehid oldular!)** dedikten sonra, bize dönerek, **(Bunlar şehiddir. Ziyaret edenleri tanırlar. Bir kimse bunları ziyaret ederse ve selam verirse, bunlar o selam sahibine cevap verirler. Kıyamete kadar, böyle cevap verirler)** buyurdu.

Resulullah efendimiz, Uhud şehidlerini ziyarete gider, **(Sabrettiniz. Size selam olsun!)** buyururdu. Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Ömer de, halife iken, Uhud şehidlerini ziyaret ederek, böyle söylerlerdi.

İmam-ı Beyheki bildiriyor ki:

Abdullah ibni Ömer buyurdu ki, Cuma günü, güneş doğmadan önce, babam [Hazret-i Ömer] ile, şehidleri ziyarete gittik. Babam hepsine selam verdi. Selamına cevap işittik. Bana, sen mi cevap verdin dedi. Hayır, şehidler cevap verdiler dedim. Beni sağ tarafına geçirip, her birine ayrı ayrı selam verdi. Her kabirden, üçer defa cevap işittik. Babam, hemen secdeye kapandı. Allahü teâlâya şükür eyledi.

Tesiri veren, yaratan, fayda ve zarar veren, yok eden ancak Allahü teâlâdır

Ehl-i sünnet, Peygamberlere ve Evliyaya ibadet etmez. Allahü teâlânın sevgili kulları olduğuna ve Allahü teâlânın, bunların hatırı ve hürmeti ile, kullarına merhamet edeceğine inanır. Zararı, faydayı yaratan, ancak Odur. Ondan başka ibadete kimsenin hakkı yoktur, der. Kabir ziyaretinde, kabirdeki zat vasıtası ile Allahü teâlâya dua eder.

Hadika 2. cild, 126. sayfada diyor ki:

Resulullah ile ve Eshab-ı kiram ile ve Tâbiin ile, bunlar öldükten

sonra da, Allahü teâlâya tevessül etmek, yani bunların hürmeti için, dilekte bulunmak meşrudur. Tevessül etmek, şefaatini istemek demektir. Ehl-i sünnet âlimleri, bunun caiz olduğunu bildirdi. Mutezile fırkası [ve vehhabiler] ise inanmadı. Tevessül edenin duasının kabul olması, tevessül olunanın kerameti olur. Yani, öldükten sonra keramet göstermesi olur. Bid'at sahibi, sapık olanlar buna inanmadı. İmam-ı Münavi (Camius-sagir) şerhinde, bu cahillere cevap vermektedir.

İmam-ı Sübki hazretleri buyuruyor ki:

(Resulullah ile tevessül (istigase) etmek, Ondan şefaat istemektir. Bu ise güzel bir şeydir. Önceki ve sonraki İslam âlimlerinden hiçbiri buna karşı bir şey demedi. Yalnız ibni Teymiye bunu inkâr etti. Böylece doğru yoldan ayrıldı.)

Ali Ramiteni hazretleri buyurdu ki:

(Günah işlememiş bir dil ile dua ediniz ki, kabul olsun!) Yani, Huda dostlarının huzurunda tevazu eyleyiniz, yalvarınız da, sizin için dua etsinler. İstigase, yani bir Veliye tevessül de, bu demektir.

İslam âlimlerinin büyüklerinden Abdülkadir-i Geylani, Muhyiddin-i Arabi, Takıyyüddin-i Ali Sübki, Ahmed ibni Hacer-i Mekki ve Abdülgani Nablüsi hazretleri, Evliyanın kabirlerini ziyaret edip, onlara tevessül ederek, Allahü teâlâdan af ve merhamet istemek caiz olduğunu vesikalarla ispat etmişlerdir. Yusuf Nebhani hazretleri **Şevahid-ül-hak** kitabında, o yüksek âlimlerin kitaplarından uzun yazılar ve vesikalar alarak Hindistan'daki vehhabileri rezil etmektedir.

Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyorlar ki:

Tesiri veren, yaratan, fayda ve zarar veren, yok eden ancak Allahü teâlâdır. Onun şeriki yoktur. Peygamberler ve bütün diriler ve ölüler, tesir, fayda ve zarar yaratamazlar. Hiçbir şeye tesir yapamazlar. Yalnız, Allahü teâlânın sevgili kulları oldukları için, onlarla bereketleniriz.

Tefsir-i kebir'de diyor ki:

(İnsanın ruhu, bedenden ayrılıp, dünya ilgisinden kurtulunca, melekler âlemine, kudsi makamlara gider. O âleme mahsus kuvvetler kendinde hasıl olur. Birçok şeyler yapabilirler.)

Fahrüddin-i Razi hazretleri buyuruyor ki:

(Ruhu olgun, nefsi pak ve tesiri kuvvetli bir Velinin kabri yanına gidip, bir zaman durulur ve o topraktaki Veli düşünülür ise, ruhu o toprağa bağlanır. Meyyitin ruhu da, bu toprağa bağlı olduğu için gelen insanın ruhu ile Velinin ruhu buluşmuş olurlar. Bu iki ruh, karşılıklı iki ayna gibi olur. Herbirinde olan mearif, kemalat, ötekine aks eder, yansır. İkisi de çok faydalanır.) **[El-metalib-ül-aliyye]**

Alaüddin-i Attar hazretleri buyurdu ki:

(Meşayıhın kabirlerini ziyaret edene, onları anladığı ve bağlandığı miktarca fayda hasıl olur. Onların kabirlerinden, çok fayda alınır. Fakat, ruhlarına bağlanmak, [yani rabıta yapmak] daha faydalıdır. Çünkü, uzak ve yakın olmanın bunda bir tesiri yoktur.) **[Seadet-i Ebediyye]**

Kabirleri ziyaret etmekte ve Evliyayı vesile ederek dua etmekte faydalar vardır. Çünkü hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır.) [İbni Asakir, Dare Kutni]

Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, ruhlar, birbirlerinin aynaları gibidir. Birbirlerinde görünürler. Kabir başında, o Veliyi düşünüp, vesile eden kimsenin ruhuna, Velinin ruhundan feyz gelir. Hangisinin ruhu zayıf ise, kuvvetlenir. Birleşik iki kaptaki sıvı gibidir. Yüksek olan ruh zarar eder. Kabirdekinin ruhu aşağı derecede ise, ziyaret edenin ruhu sıkıntı duyar. **Bunun içindir ki, İslamiyet'in başlangıcında, kabir ziyareti yasak edilmişti. Çünkü mezarda olanlar, cahiliye zamanından kalmış olanlardı. Müminler de ölmeye başlayınca, kabir ziyaretine izin verildi.**

Peygamberin veya bir Velinin kabri ziyaret edilince, o Veli düşünülür. Hadis-i şerifte, **(Salihler düşünüldüğü zaman, Allahü teâlâ merhamet eder)** buyuruldu. Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, kabir ziyaret edene, Allahü teâlâ merhamet eder. Merhamet ettiği kulunun duasını kabul buyurur. Kabir ziyaret edilmez, Evliyaya tevessül olunmaz sözünün, senetsiz bir düşünce, bir görüş ayrılığı olduğu meydandadır. **(Ben öldükten sonra, bir müslüman beni ziyaret ederse, diri iken ziyaret etmiş gibi olur)** hadis-i şerifi, bu inanışı kökünden çürütmektedir. Kabir ziyaretinin lazım olduğunu göstermektedir. Bu hadis-i şerif, vesikaları ile, **Künuz-üd-dekaık** kitabında yazılıdır.

Ayrıca, **(Kabrimi ziyaret eden, beni diri iken ziyaret etmiş gibi olur)** hadisi, Hücre-i saadeti ziyaret ederek faydalanmayı emir buyurmaktadır. Onu diri iken ziyaret eden, çok faydalanarak ayrılırdı. Mübarek kabrini ziyaret edenlerin de, böyle ayrılacaklarını, bu hadis-i şerif bildiriyor.

Kabri saadeti ziyaret için uzaklardan gelmek de sünnettir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bir kimse beni ziyaret etmek için gelse ve başka bir şey için niyeti olmasa, kıyamet günü ona şefaat etmemi hak etmiş olur.) [Müslim]

(Kabrimi ziyaret eden, beni diri iken ziyaret etmiş gibi olur.) [Taberani]

(Hac edip de, beni ziyaret etmeyen, beni incitmiş olur.) [Dare Kutni]

(Kabrimi ziyaret edene şefaatim helal oldu.) [Bezzar]

(Bana selam verene, ben de selam veririm.) [Beyheki]

Allah'ın kudretinden şüphe edilmez

İlaca şifa özelliğini veren, dirinin yardım etmesine kuvvet veren Allahü teâlâ, vefat eden bir Peygambere veya evliyaya yardım etme kuvvetini vermekten aciz midir?

Aslında, Allah'ın kudreti olmadan, dirinin yardım edeceğine inanmak şirktir. Dirinin yardım edeceğine inanıp da, Allah'ın kudreti ile ölünün, yardım edeceğine inanmamak da, Allah'ı aciz kabul etmek olacağı için küfür olur. Halbuki Allahü teâlâ her şeye kadirdir. Ölüden diri, diriden ölü yaratır. (A.İmran 27)

Diriye, ölüye ve her şeye yardım ancak Allah'tan olur. Kur'an-ı kerimde mealen, **(Yardım ancak ve yalnız Allah'tandır)** buyuruldu. (A.İmran 126)

Kabirdeki Peygamber veya Veli, ancak Allahü teâlânın izni ile yardım etmektedir. Allah'ın bu kudretinden şüphe eden müşrik olur.

İrşad-üt-talibinde, (Vefat eden evliyanın, feyz vermesi kesilmez, hatta artar) buyuruluyor. Bunun için mesela sıkıntısı olan bir kimse, bir evliyanın kabrine giderek, (Ey mübarek zat, Allahü teâlâya dua et, şu sıkıntıdan kurtulayım) gibi sözler söylemesinin caiz olduğu, (**Et-tevessül-ü bin-Nebi**...) kitabında yazılıdır.

Şehidler gibi Enbiya ve Evliya da Allah yolunda olup diridir. Bir âyet-i kerime meali:

(Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin. Bilakis onlar diridir, ama siz bunun şuurunda değilsiniz.) [Bekara 154]

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

Ruhun ölmediğini âyet-i kerime ve hadis-i şerifler bildiriyor. Ruh şuur sahibidir, ziyaret edenleri tanır. Evliyanın ruhu, diri iken de, öldükten sonra da, yüksek mertebededir, öldükten sonra da kerameti görülür. Keramet sahibi olan ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yaratan Allah'tır. Her şey Onun kudreti ile olur. Her insan, Onun kudreti karşısında, diri veya ölü iken de hiçtir. Allahü teâlânın, bir evliyası vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta olur. **(Mişkat)**

Hadika'da, (Ölülerden bir şey isterken bu işleri sebeplerin değil, Allahü teâlânın yaptığına inanmalı) buyuruluyor. Hadis-i şerifte buyuruldu

ki:

(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı.) [Deylemi]

Vehhabilerin allame dedikleri ve müctehid bildikleri ibn-ül-Kayyımı Cevziyye **Bedayi-ul-Feraid** kitabında diyor ki:

(Dirilerin ruhları ile ölülerin ruhlarının buluştuklarını bildirenlerden biri de şudur: Diri, ölüyü, rüyada görerek, ondan bir şeyler soruyor. Meyyit dirinin bilmediklerini ona haber veriyor. Verdiği, olmuş veya olacak haberler doğru çıkıyor. Çok defa, diri iken gömmüş olduğu ve kimseye bildirmediği malın yerini haber veriyor. Alacağı olduğunu ve şahitlerini bildirmesi de çok görülmüştür. Kimsenin bilmediği, kendinin gizli yaptığı bir işi haber vermesi ve bildirdiği gibi çıkması çok görülmüştür. Çok şaşılacak bir şey de, şu zamanda öleceksin dediği kimsenin, o zamanda öldüğü görülmüştür. Bir dirinin gizlice yaptığı bir işin, bir ölü tarafından başka bir diriye bildirilmesi de çok görülmüştür.)

İmam-ı Süyuti hazretleri, **Şerh-us-sudur** kitabında, Muhammed bin Sirin'den bildiriyor ki:

Meyyitin bildirdiği şeyler, hep doğrudur. Çünkü meyyit, hiç yalan ve yanlışlık olmayan bir âlemdedir. O âlemde olanlar, hep doğru söyler. Gördüklerimiz ve anladıklarımız, bu sözümüzü kuvvetlendirmektedir. İbnül-Kayyım ve başkaları da böyle söylediler. Ruh, latif olduğu için, duygu organları ile anlaşılmayan şeyleri anlamaktadır.

Fetava-yı Hindiyye kitabında buyuruyor ki:

(Kabir ziyaretinin yasak olmadığını imam-ı a'zam Ebu Hanife bildirmiştir. [Vehhabi kitabı da, kabir ziyaretinin caiz olduğunu yazmaktadır.]

Tehzib kitabında diyor ki:

(Kabir ziyareti müstehaptır. Meyyiti ziyaret etmek, yakın ve uzaklığına göre onu diri iken ziyaret etmek gibidir.)

Hüseyin Semani'nin **Hazanetül-müftin** kitabında da böyle yazılıdır.

Kabristanda, yüksek sesle veya yavaşça, (Sure-i mülk) okunabilir. Diğer surelerin de okunacağı, **Zahire** kitabında, (kabirlerin yanında Kur'an-ı kerim okumanın fazileti) anlatılırken bildirilmektedir. Kadihan Hasen'in, **Haniyye** fetvalarında yazılı olduğu gibi, meyyitin Kur'an-ı kerim sesini duyarak rahatlamasını niyet eden kimse, yüksek sesle okur. Böyle niyet etmeyen kimse, yavaş okur. Çünkü, Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimi nasıl okunursa okunsun işitir.

Bezzaziyye'de diyor ki:

Kabristandaki yeşil otları koparmak mekruhtur. Çünkü, bu otlar, tesbih eder. Bu tesbihler, meyyitin azaptan kurtulmasına yarar. Meyyit bu

tesbihlerle rahat eder.

Şernblali'nin, **İmdad-ül-fitah** kitabında ve Hanefi âlimlerinden başkalarının kitaplarında da böyle olduğu yazılıdır. Fetva vermek derecesine yükselmiş olan böyle büyük âlimlerin bildirdiklerine göre, meyyit, dirilerin işitemediği, yeşil otların tesbihi gibi sesleri işitince, kendisine seslenen insanın sesini işitmez olur mu? İşitmez diyenler, belki dünyada kulakla işitildiği gibi işitmezler demek istemişlerdir. Böyle olunca, fıkıh kitaplarında yemin bahsinde yemini anlatırken söylediklerinin araları bulunmuş olur. Resulullahın hadis-i şerifine de inanılmış olur. Âlimler arasında sözbirliği hasıl olur. Çünkü, sahih hadisi bırakıp da, başkasının sözüne uymak hiç bir âlim için caiz olmaz.

[İbni Hümam, **Hidaye** şerhi olan **Feth-ul-kadir** kitabında diyor ki:

Hanefi mezhebinin âlimleri yemin bilgilerini anlatırken diyorlar ki, (Meyyit işitmez. Bir kimse ile konuşmamak için yemin eden bir kişi, onun ölüsü ile konuşsa, yemini bozulmaz.) (Hanefi âlimlerinin yemin için olan sözleri örf ve âdete dayanmaktadır. Bu sözler, ölünün işitmediğini göstermez. Hanefi âlimleri, yemin üzerinde bilgi verirken; bir kimse et yememek için yemin etse, sonra balık yese, yemini bozulmaz. Halbuki, Allahü teâlâ balığa güzel et demiştir. Fakat âdette balık eti, başkadır. Bunun gibi bir kimse, birisi ile konuşmamaya yemin etse, öldükten sonra ona söylese, yemini bozulmaz. Çünkü, âdette konuşmak demek, karşılıklı konuşmak demektir. Meyyit işitir, fakat işitecek gibi konuşmadığı için âdete göre konuşulmuş olmaz. Bunun için, o kimsenin yemini bozulmaz) denilmiştir. Meyyit işitmediği için, yemini bozulmaz demek değildir.]

Kabri şerifi ziyaretin önemi

Sual: Selefi bir genç, "**(Kabrimi bayram yeri yapmayın)** hadisi, Resulullahın kabrini ziyaret etmenin caiz olmadığını gösterir" dedi. Doğru mudur?

CEVAP

Hadis-i şerif şöyledir:

(Evlerinizi [ibadet etmeyerek] **kabre çevirmeyin ve kabrimi bayram yeri yapmayın! Bana salevat getirin. Nerede salevat getirirseniz, bana bildirilir.)** [Ebu Davud]

Bu hadis-i şerif, Peygamberlerin kabirlerinde diri olduklarını göstermektedir. Çünkü, selam, diri olana bildirilir. Hadis âlimlerinden Abdülazim-i Münziri hazretleri **(Kabrimi bayram yeri yapmayın)** hadis-i şerifini açıklarken, (Kabrimi bayram gibi yılda bir ziyaret etmekle bırakmayın! Her zaman ziyaret etmeye gayret edin) demektir, buyuruyor.

Hadis-i şerifin manası **(Kabrimi ziyaret için, bayram gibi belli gün tayin etmeyin)** demektir. Yahudiler ve Hıristiyanlar, Peygamberlerinin mezarlarını ziyaret için toplanıp çalgı çalar, şarkı söyler, bayram yaparlardı. Siz böyle yapmayın, ziyaret için, bayramda haram şeylerle eğlenir gibi, ney, dümbelek çalmayın, toplanıp, tören yapmayın demektir. İmam-ı azam Ebu Hanife hazretleri buyurdu ki:

(Kabri şerifi ziyaret etmek en kıymetli sünnettir.)

Vacib diyen âlimler de vardır. Şafii mezhebinde Kabri saadeti ziyaret etmek adak edilir. Bu vesikalar gösteriyor ki, Resulullahın kabri şerifini ziyaret önemli bir sünnettir.

Sual: Selefi bir siteden aldığım aşağıdaki hadislere uydurma deniyor. Uydurma olmayanların karşısına kaynaklarını yazar mısınız?

CEVAP

(Uydurma hadis), **bu sözü Allah Resulü söyledi** diye iftira etmektir. Sıradan bir müslümanın bile hayalinden dahi geçiremiyeceği bu iftirayı, bir ehl-i sünnet âlimi hiç yapabilir mi?

İslam âlimlerinin kitaplarındaki bir hadis uydurma olmaz. Çünkü onlar Resulullahın vârisidir. Resulullahın vârisi Resulullaha ihanet eder mi? Sonra onlar uydurma hadisi sahihten ayıramayacak kadar cahil değillerdi. Hadis-i şeriflerin kaynakları karşılarına yazılmıştır:

1- (Kabrimi ziyaret edene şefaatim vacip oldu.) [İbni Huzeyme, Bezzar, Dare Kutni, Taberani]

2- (Sadece beni ziyaret için gelen, kıyamette şefaatimi hak etmiş olur.) [Müslim, Taberani]

3- (Hac edip kabrimi ziyaret eden, beni diri iken ziyaret etmiş gibi olur.) [Taberani, Dare Kutni, Beyheki, İbni Cevzi]

4- (Sevap umarak beni ziyaret eden, kıyamette bana komşu olur.) [Mevahib-i Ledünniyye]

5- (Hac edip de beni ziyaret etmeyen, bana eza cefa etmiş olur.) [Dare Kutni, İmam-ı Malik, İbni Neccar, Mevahib-i Ledünniyye]

Sual: Son hadiste, **(bana eza cefa etmiş olur)** deniyor. Resulullaha eza cefa küfürdür. Bu bakımdan da son hadis uydurmadır deniyor. Bunun açıklaması nedir?

CEVAP

O kimseler mecaz, tevil, kinaye gibi deyimleri bilmedikleri için böyle akıllarına göre konuşuyorlar. Buradaki eza cefa, Resulullaha hakaret etmek değildir. Resulullah, o kimse bu sevaptan mahrum kaldı diye üzülür. Bu hadisi bir çok âlim nakletmiş, biz sadece dört tanesini bulduk. Bunların ikisi muhaddis [hadis âlimi]dir. Birisi imam-ı Malik hazretleridir,

hem hadis âlimi hem de Maliki mezhebinin kurucusudur. Bu âlimlere inanılmazsa kime inanılacak ki?

Bu konuda başka hadis-i şerifler de vardır. Üçü şöyledir.

(Bir Müslümana eziyet veren bana eziyet vermiş demektir, bana eziyet veren de Allahü teâlâya eziyet vermiş olur.) [Taberani]

Halbuki Allah'a ve Resulüne eziyet etmek küfürdür. Ama bir mümine eziyet etmek haram olursa da küfür olmaz. Demek ki bir müminin üzülmesine Allah ve Resulü de üzülüyor.

(Ameller, pazartesi ve perşembe günleri Allahü teâlâya arz olunur. Cuma günleri de enbiyaya, ana-babaya, yakınlarına arz olunur. İyi amelle onlar ferahlanır, kötü amellerinize üzülürler. Öyle ise Allah'tan korkun ve günah işlemek suretiyle ölülerinize eziyet etmeyin.) [Hakim]

Bizim günahlarımızı gören ölüler, üzülürler, niye bu iyi amel işlemiyor da kötü işler yapıyor derler. Biz günah işlemekle ölülere de günah yazılmaz.

(Allahü teâlâ buyurdu ki: Abdesti bozulunca abdest almayan bana cefa etmiş olur. Abdest alıp da, iki rekat namaz kılmayan da bana cefa etmiş olur. İki rekat namaz kılıp da benden bir ihtiyacını istemezse yine bana cefa etmiş olur. Abdest alıp, iki rekat namaz kıldıktan sonra dua edenin duasını kabul etmezsem ben de ona cefa etmiş olurum. Halbuki ben cefa etmem.) [Şir'a]

Hâşâ biz nâfile namaz kılmazsak Allah'a niye cefa etmiş olalım ki? Demek ki buradaki eza, cefa, (Kulum bu nimetlerden faydalanmadı) diye Allahü teâlâ üzülüyor.

Üç mescitten başkasını ziyaret için, uzak yola çıkmak, Allah rızası için olursa caizdir. Başka niyetlerle olursa haramdır. Bu üç mescit: Mescid-i haram ve mescid-i Nebevi ve mescid-i Aksadır.

(Yalnız üç mescide ziyaret için gidilir) hadis-i şerifi, Kabri saadeti ziyaret için Medine-i münevvereye gitmenin çok sevap olduğunu göstermektedir. Bu ziyareti yapmayanlar, bu çok sevaptan mahrum kalarak Resulullahı da üzmüş olurlar.

Resulullahın kabrini ziyaret

Sual: Resulullahın kabri ziyaret edilirken neler yapılmalıdır?

CEVAP

Resulullah efendimizin kabr-i şerifini ziyaret etmek için sünnet şöyledir:

Abdestli olmalı, Resulullah'a salevat getirmeli, önceden yapmış olduğu namaz, sadaka, oruç, Kur'ân-ı kerim okumak gibi hayırlı işlerin

sevabını ona bağışlamalı, gönlü uyanık olmalı, onu sevmeyi ve sünnetine uymayı, Allahü teâlâdan dilemelidir.

Mümine ve Kâbe'ye dönmek

Sual: İmam-ı Birgivî hazretlerinin kitaplarında, **(Yüzü, Kâbe'ye doğru çevirip, Kabr-i şerife arka dönmek lâzım)** deniyor. Bu yanlış değil mi?

CEVAP

Biz görmedik. Eğer öyle deniyorsa yanlıştır. Resulullah efendimiz ölü değildir. Kabre arka dönülmez. Camide imam bile, namazdan sonra, yönünü müminlere döndürüyor, arkası kıbleye geliyor. Kıbleye dönüp, arkasının müminlere gelmesi mekruh olur. Namaz dışında mümine doğru dönmek Kâbe'ye dönmekten efdaldir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Ey Kâbe, ey Beytullah, seni Allahü teâlâ, şerefli, mükerrem ve muazzam kıldı; fakat mümin, hürmet bakımından senden daha kıymetlidir.) [Taberani]

Kabir ziyareti nasıl olur

Sual: Kabir ziyareti nasıl olur, kadın da ziyaret edebilir mi?

CEVAP

Ölümü hatırlamak, ölüden ibret almak ve ahireti düşünmek için kabir ziyaret etmek sünnettir. Kendisinin de aynı hallere düşeceğini hatırına getirir. Kimseye kötülük düşünmez. İyi bir müslüman olarak yaşamaya çalışır. Hanefi'de, perşembe, cuma ve cumartesi günleri kabirleri ziyaret etmek sünnettir. Şafii'de, perşembe günü ikindiden cumartesi günü güneş doğuncaya kadar ziyaret etmek sünnettir.

Ziyaret edenin, ölü için Kur'an-ı kerim okuması, ona dua etmesi gerekir. Bunların ölüye faydası çok olur. Kabristana girince, (Esselamü aleyküm ya Ehle-daril kavmilmüminin! İnna inşaallahü an karibin biküm lahikun) demek sünnettir.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Bir müminin kabrini ziyaret ederken, Allahümme inni eselüke-bi-hürmeti Muhammed aleyhisselam en la tüazzibe hazelmeyyit denirse, o ölünün azabı kıyamete kadar kaldırılır.) [Etfal-ül müslimin]

Yine hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ana-babanın kabrini, Cuma günleri ziyaret eden kimsenin günahları affolur, haklarını ödemiş olur.) [Tirmizi]

Evliyayı ziyaret için uzak yere gitmek ve kabirlerini, bereketlenmek,

yani istifade etmek niyetiyle ziyaret etmek müstehaptır. Resulullahın mübarek kabrini ziyaret etmek, ibadetlerin en kıymetlilerindendir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Kabrimi ziyaret edene şefaatim vacip olur.) [Taberani, Bezzar]

Ziyaret ederken, kabir etrafında tavaf etmek, kabri öpmek caiz değildir. Hindiyye'de, ana-babanın kabrini öpmenin caiz olduğu bildiriliyor. Ana-babadan daha kıymetli olan evliya veya peygamber türbesini öpmek de caizdir. Evliyadan, şefaat etmesi, Allahü teâlânın vermesine vesile olması istenir. **(Kabirleri ziyaret eden kadınlara Allah lanet etsin)** hadis-i şerifi, ağlamayı yenilemek için kabir ziyaret eden kadınları kasdetmekte olup, bu cahiliyet devri âdetlerindendir. **(Kabirleri ziyaret etmenizi yasak etmiştim, bundan sonra ziyaret edin; zira size ahireti hatırlatır)** hadis-i şerifi, kadınların da kabir ziyaret edebileceğini göstermektedir. Kadınların, kapalı olarak, fitneye sebep olmadan, ara sıra kabir ziyaretleri caizdir. **(Tahtavi)**

Askeri'nin bildirdiği ve Münavi'nin (Künuz) kitabında yazılı hadis-i şerifte, **(Yahya bin Zekeriya'nın kabrini bilseydim, ziyaret ederdim)** buyuruldu.

Şeyh-ül-İslam ibni Kemalpaşazade hazretleri **(Bir işinizde şaşırırsanız ölmüşlerden yardım isteyiniz)** hadis-i şerifini açıklarken diyor ki:

Ruhun bedene bağlanması, kuvvetli bir aşk ile olmuştur. Ölmek, ruhun bedenden ayrılması demektir. Ruhun bedene olan sevgisi öldükten sonra da devam eder.

Bir insan, kuvvetli, olgun ve tesiri çok olan bir zatın kabri yanında durup, o zatı düşünse, o zatın ruhunun, bedenine ve dolayısıyla, o toprağa bağlılığı olduğundan, bu iki ruh karşılaşır. Gelen insanın ruhu, o zatın ruhundan istifade eder.

İmam-ı Razi hazretleri buyuruyor ki:

Gelen insanın ruhu ile, kabirdeki zatın ruhu, birer ayna gibidir. Birbirinin karşısına gelince herbirinin ışığı, ötekinde akseder, yansır. Bir zat, öldükten sonra, ruh âleminden ve rahmeti ilahiden ona gelmiş olan, ilimler, kuvvetli eserler, onun ruhundan, ziyarete gelen kişinin ruhuna geçer. **(Metalib-i aliyye)**

Peygamberlerin ruhları kabirlerinde her an bulunmaz, hep de ayrı kalmaz. Kabirleri ile ilişkileri vardır. Her müslümanın da ruhu ile kabri arasında, devamlı bir bağlılığı vardır. Ziyaret edenleri tanır, selamlarına cevap verirler. **(El alam)**

Evliya kabrini ziyaret

Sual: Bir Evliyanın kabrini ziyaret ederken nelere dikkat etmelidir?

CEVAP

Seyyid Abdülhakim-i Arvasi hazretleri buyuruyor ki:

Büyük bir zatın kabrini ziyaret eden kimse, ona rabıta ederse, yani dünya işlerini hiç düşünmeyip, kalbine hiçbir şey getirmeyip, o zatın ruhunu, his organları ile anlaşılamayan bir nur farz ederek, bunu kalbinde bulundurursa, o ruhtan, kendi kalbine bir şeyler akmaya başlar. Çünkü, Evliyanın ruhları, feyzlerin kaynağıdır. Kaynağı kalbine koyan, bunun feyzine, nimetine, bilinmeyen ihsanlarına elbette kavuşur. Ruhu kuvvetlenir, olgunlaşır.

Kabir yanına gelince, önce selam verilir. Kabrin sağ yanına, yani kıble tarafına, ayak ucuna yakın durur. Tanıdığı gibi, şeklini, suretini hatırına getirir. Euzü ve besmele ile bir Fatiha ve 11 İhlas okur. Sevabını, Resulullah efendimizin, bütün Peygamberlerin, Eshab-ı kiramın ve Evliya-i izamın ruhlarına ve bu zatın ruhuna hediye eder. Onun ruhunu, gönlünde bulundurur. Kalbinde bir şey hasıl oluncaya kadar durur. Gelen kimse almasını bilir ise, o zat da, vermeye ehil, olgun bir Veli ise ve şartları gözeterek beklerse, elbette bir şey ele geçer.

Bu şartlar, o zatın kendisini tanıdığına, selamını işitip cevap verdiğine, ruhunun, kâmil, olgun olduğuna, ruhunun bir zamana ve yere bağlı olmadığına, nerede hatırlarsa, orada imiş gibi feyz vereceğine, Allahü teâlânın, feyzini, ruhun gıdasını, onun ruhu ile gönderdiğine inanmaktır.

Üzüm isteyen, bağa gidip asmadan koparır. Erik ağacına gitmez. Su isteyen, kaynağa, pınara, çeşmeye gider. Ağaca, sobaya gitmez. Buğday isteyen, tarlasını sürer, eker, biçer. Çocuk isteyen, evlenir. İlaç isteyen bir hasta, doktora ve eczaneye gider. Bakkala, avukata gitmez. Kalbin gıdasını, ruhun temizliğini isteyen de, Evliyanın kalbine, ruhuna başvurur. Allahü teâlâ, bu nimetlerini, Evliyanın kalbinden göndermektedir. Her şeyi yaratan, gönderen, yalnız Allahü teâlâdır. Fakat, her şeyi belli bir sebeple göndermek, Onun âdetidir. Onun nimetine kavuşmak isteyenin, Onun âdetine uyması, sebebi arayıp, bulup, öğrenip, Onun sebebine yapışması lazımdır. Sebepleri aramamak ve öğrenmek istememek, Allahü teâlânın âdetini bozmak olur. Bir kabirden feyiz almak için, o zata karşı, diri imiş gibi, edep ve saygı göstermek gerekir. **(R. Şerife)**

Kabir ziyaretinde

Sual: Evliya kabrini ziyaret edenler arasında, laubali hareket edenler, orada gülenler, konuşanlar oluyor. Bunlar uygun mu? Geçen gün mübarek bir İslam âliminin kabrine gittim. 3-5 kişi oturmuş, güle oynaya

sohbet ediyorlardı. Tam o mübarek zatın kabrinin yanına sedirler koymuşlar. Orada sohbet edilmesi uygun mudur?

CEVAP

Zaruretsiz konuşmamalı. Oradaki zatın bizi gördüğünü bilmeli. Sağlığında yanındaymışız gibi edebi muhafaza etmeli. Başka işle meşgul olmamalı. Orası oturulacak, sohbet edilecek yer değildir. Edeple dua edip çıkılmalı. Normal kabirlerde bile gülmek uygun değildir. Kabirde gülmek hadis-i şerifle yasaklanmıştır.

Kabir ziyareti için uzağa gitmek

Sual: Evliya kabrini ziyaret için uzak bir yere gitmek caiz midir?

CEVAP

Bu hususta, din kitaplarımızdaki bilgiler şöyledir:

Resulullah, Uhud şehitlerini ziyaret için, Medine'den Uhud'a gelmiştir. Bundan dolayı, Kabr-i saadeti ziyaret için, Medine'ye gitmek de, elbette ibadet olur. **(M. Nasihat)**

Uzak kabirleri ziyaret, mendubdur. Seyyid Ahmed-i Bedevi gibi Evliya zatlar, bunun için ziyaret edilmektedir. İmam-ı Gazali hazretleri, (Evliyanın Allahü teâlâya yakınlıkları aynı değildir. Ziyaret eden, her birinden farklı faydalara kavuşur) buyurdu. **(Redd-ül-muhtar)**

Uzak olan kabirleri de, ziyaret etmek için gitmek caizdir. Hele Salihleri, Velileri ziyaret için uzak yere gitmek sünnettir. **(Mezahib-i Erbea)**

Diri iken ziyaret edilen âlimleri, vefatından sonra ziyaret etmek için, uzak memleketlere gitmek caizdir. **(Hazanet-ür-rivayat, Hindiyye, Hazanet-ül-müftîn)**

(Büyük zatların kabrini ziyaret için uzak ülkelere gitmemek, başka bir işi için gidilince, ziyaret etmek iyi olur) da, denildi. **(Cennet Yolu İlmihali)**

Sual: Resulullahın ve Evliyanın kabirlerini ziyaret ederken, kabrin neresinde durmalı? Kıbleye mi, kabre mi dönmeli, oturmalı mı, ayakta mı durmalı?

CEVAP

Bu konuda din kitaplarımızdaki bilgiler şöyledir:

İmam-ı a'zam hazretleri buyuruyor ki:

Abdullah ibni Ömer hazretlerinden bildirdiğine göre, Kabr-i saadeti ziyaret eden, Kıbleye arkasını, yüzünü kabre döner. Sonra, **(Esselamü aleyke eyyühen-Nebiyyü ve rahmetullahi ve berekatüh)** der. Kabr-i şerife dönmek ve kıbleyi arkaya almak sünnettir.**(Müsned)**

Ziyarette, namazda olduğu gibi, sağ el sol elin üstüne konur. **(Rükneddin Ebu Bekr Muhammed Kirmani)**

Resulullah, mübarek kabrinde diridir. Ziyaret edenleri tanır. Hayatta iken yanına gelen, mübarek yüzüne karşı dururdu. Kıble, arkasında kalırdı. Kabr-i şerifini ziyaret ederken de, elbet böyle olacaktır. Bir kimse, Mescid-i haramda, kıbleye karşı duran hocasının veya babasının yanına gelip bir şey söylese, elbet buna karşı durarak söyler. Kâbe, arkasında kalır. Resulullahın mübarek yüzüne karşı durmak, babaya, hocaya karşı durmaktan elbet daha gereklidir. Dört mezhebin âlimleri, ziyaret ederken Kabr-i şerife dönmek gerektiğini sözbirliği ile bildirdiler. **(İmam-ı Sübki - Şifa-üs-sikam)**

Mescid-i şerife girdiğinde, kıbleyi arkaya almalı, yüzünü Hücre-i saadete karşı dönmelidir. Edep ve saygı ile, selam verip, salevat-ı şerife okumalıdır. **(İmam-ı Malik)**

Ziyaret eden, Resulullahın mübarek başı bulunan köşeyi sol tarafına ve kıbleyi sağ tarafına alıp, köşeden iki metre kadar uzakta durmalıdır. Sonra kıble duvarını yavaş yavaş arkaya almalı, tam Kabr-i saadete dönünce, selam vermelidir. **(İbni Cemaa - Menasik)**

Kabir ziyaretinde, kabre karşı durularak kıble arkada bırakılır. Her kabir ziyaretinde, böyle yapılır. **(Merakıl-felah)**

Kabir ziyaret ederken, kıbleyi arkada bırakıp, ölünün yüzüne karşı oturup selam vermek müstehabdır. Kabre el, yüz sürülmez, öpülmez. **(İhya)**

Kıbleyi arkada bırakıp, ayak tarafında, ayakta durmak efdaldir. **(Redd-ül-muhtar)**

Resulullah, Baki kabristanını ziyaret eder, mezar yanında ayakta dua ederdi. **(M. Nasihat)**

Ayakta ziyaret etmek, oturarak ziyaretten efdaldir. **(İbni Hacer-i Mekki)**

Kabrin ayak ucunda durmak iyidir. Baş tarafında durmak da caizdir. **(S. Ebediyye)**

Ölülere dua

Sual: Mezarlıktan geçerken ölülere dua etmek gerekir mi?

CEVAP

İyi olur. Kendimize de çok sevab olur. İki hadis-i şerif meali şöyledir:

(Kabristana giren kimse, Yasin suresini okusa, o gün ölülerin azapları hafifler; ölülerin sayısı kadar, ona da sevab verilir.) [Etfâl-ül müslimin]

(11 ihlâs okuyup, sevabı ölülere gönderilirse, ölü sayısınca ona da sevab verilir.) [İ. Ahlakı]

Kabir ziyaretinde

Sual: Kabir ziyaretinde hangi dualar okunur?

CEVAP

Kabristana girince, ayakta, **(Esselâmü aleyküm, yâ ehle dâr-il kavm-il müminîn! İnnâ inşâallahü an karîbin biküm lâhikûn)** denir. Besmeleyle, 11 İhlâs ve bir Fatiha'dan sonra, **(Allahümme rabbel-ecsâdilbâliyeh, vel-ızâmin nahire-tilletî harecet mineddünyâ ve hiye bike mü'minetün, edhıl aleyhâ revhan min indike ve selâmen minnî)** duasını okumalı. Kabrin yanına gelince, kabrin kıble ve ayak tarafından yaklaşıp selam vermeli. Vaktimiz müsaitse, ayakta, çömelerek veya oturup, Bekara suresinin başını ve sonunu, Yasin-i şerif, Tebareke, Tekasür, İhlas ve Fatiha surelerini okuyup, ölüye hediye etmelidir.

Evliya kabrini öpmek

Sual: Ana babanın kabrini öpmek caiz olduğu gibi, Resulullahın kabr-i şerifini ve Evliya-yı kiramın kabirlerini öpmek de caiz midir?

CEVAP

Evet, caizdir, fakat fitneye sebep olmadan yapmak gerektiği bildirilmiştir, çünkü Vehhabi nöbetçiler görürse, **şirk** diye kamçı vururlar. Türkiye'de de Evliya kabri öpülürse, selefiye maskeli Vehhabilerin **şirk** saldırısına uğranır, dikkatli olmalıdır.

Kabir ziyareti

Sual: Kabir ziyareti hangi günler daha iyidir? Gece de kabir ziyareti yapmak caiz midir?

CEVAP

Pazartesi, Perşembe, Cuma ve Cumartesi günü kabir ziyareti efdaldir. Cuma günü ziyaret, Cuma namazından sonra olması iyi olur. Cumartesi günü ziyaret güneş doğana kadardır. Perşembe günü, ziyaret, öğleden önce veya sonra olabilir. Özellikle, Berat gecesi gibi mübarek gecelerde de kabir ziyareti daha iyidir. Kıymetli zamanlarda, Zilhiccenin onunda, bayram günlerinde, Aşure gününde kabir ziyaret edilmesi daha uygundur. **(Hindiyye)**

Geceleyin de kabir ziyareti yapılabilir.

Kabir ziyaretinde

Sual: (Kabir ziyaretine gidildiğinde, yedi kat elbise giymek veya avret yerine yedi kat bez koymak gerekir. Konmazsa ölüler avret yerini görür) deniyor. Böyle bir şey var mı?

CEVAP

Böyle bir şeyin aslı yoktur. (Namaz kılarken de iç çamaşırı giymek

lazımdır. Yoksa melekler avret yerine bakar) diyorlar. Bunun da aslı yoktur. Meleklere iftiradır.

Bebekleri kabre götürmek

Sual: Kabir ziyaretine giderken, bebekleri de götürmek zorunda kalıyoruz. Bir mahzuru olur mu?

CEVAP

Hayır, mahzuru olmaz.

Türbeden şifa beklemek

Sual: Türbelerden şifa beklemek, şirk olan bir hurafe midir?

CEVAP

Şifayı veren Allahü teâlâdır. Türbeden şifa beklenmez; ancak orada yatan evliya vasıtasıyla dua etmek ve onlardan yardım istemek gerektiğini Peygamber efendimiz bildirdi. Buna hurafe veya şirk demek, çok tehlikelidir. **İbni Mace'**nin bildirdiği hadis-i şerifte, kendisi de, **(Ya Rabbi, senden isteyip de verdiğin zatların hatırı için, senden istiyorum)** diye dua ederdi. Gazalarda ve sıkıntılı anlarda da, muhacirlerin fakirleri hürmetine dua ederdi. **(Taberani, Ebu Nuaym)**

İki hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Çölde yalnız kalan kimse, bir şey kaybederse, "Ey Allah'ın kulları bana yardım edin!" desin; çünkü Allahü teâlânın, sizin göremediğiniz kulları vardır.) [Taberani]

(Hayvanı kaçan, "Ey Allah'ın kulları bana yardım edin, Allah da size acısın" desin!) [Hısn-ül hasin]

Evliya, enbiya yaratıcı değildir. Allahü teâlâ istenilen şeyi, onların hürmetine yaratır. Yani onlar vesiledir. Cenab-ı Hak, her şeyi yoktan yarattığı halde, yaratmasına bazı şeyleri sebep kıldı. Abdülgani Nablusi hazretleri buyuruyor ki:

Ölülerden bir şey isterken, yani sebeplere yapışırken; bu işleri sebeplerin değil, Allahü teâlânın yaptığına inanmalıdır. **(Hadika)**

Türbeye gitmenin faydası

Müfti-yüs-sekaleyn olan, şeyhülislam Ahmed bin Kemal Paşa hazretleri buyuruyor ki:

İnsanın ruhu, bedenine âşıktır. Ölüp, ruh bedenden ayrılınca bu sevgisi yok olmaz. Ruhun bedene olan bağlılığı ve çekmesi, öldükten sonra yok olmaz. Ölünün kemiğini kırmak ve kabir üzerine basmak, hadis-i şerifle, bunun için yasak edilmiştir. Bir kimse, bir Velinin kabrini ziyaret edince, ikisinin ruhu buluşurlar. Çok fayda hâsıl olur. Kabir

ziyaretine izin verilmiş olması, bu faydanın hâsıl olması içindir. Kabirdekinin ruhu ile ziyaretçinin ruhu, birer ayna gibidir. Işıkları birbirlerine akseder. Ziyaret eden, kabre bakıp, Allahü teâlânın kazasına razı olup, ruhu bunu duyunca, ilmi ve ahlakı feyzlenir. Bu feyz, kabirdekinin ruhuna akseder. Meyyitin ruhuna, Cenab-ı Hak'tan gelmiş olan ilim ve feyzler de, ziyaret edenin ruhuna akseder. **(Şerh-ı hadis-i erbain)**

İbni Abidin hazretleri buyurdu ki:

İmam-ı Şafii, İmam-ı a'zam Ebu Hanife'ye karşı çok edepli, saygılıydı. Onun hakkında, (Ebu Hanife'yle bereketleniyorum. Kabrine gidiyorum. Güç bir sual karşısında kaldığım zaman, kabri yanında iki rekât namaz kılıp, Allahü teâlâya dua ediyorum. Cevabı hemen hatırıma geliyor) buyurmuştur. **(Redd-ül-muhtar)**

Ölü ziyareti

Sual: (Bir mezhebi taklit etmem, tahkik ederim) diyen birisi, şimdi de, (Ben ölüleri, ölü kabirlerini ziyaret etmem, benim ölülerle işim yoktur. Ben dirileri ziyaret ederim) diyor. Ölüleri ziyaret etmek dine aykırı mıdır?

CEVAP

Öyle kimselerin sözlerinin hiç kıymeti yoktur. Nakli esas almayanların sözleri geçersizdir. Kabir ziyaretini caiz görmemek, Ehl-i sünnet itikadına aykırıdır. İbni Hacer-i Mekki hazretleri, (İbni Teymiyye, kabir ziyaretine karşıydı) buyuruyor. **(Fetava-i Hadisiyye)**

Ölüleri, ölü kabirlerini ziyaret etmek sünnettir. Birkaç hadis-i şerif meali şöyledir:

(Kabir ziyaretini önce yasaklamıştım. Şimdi ziyaret ediniz! Böylece ibret alır, dünyaya gönül vermekten kurtulur, ahireti hatırlarsınız) [İbni Mace]

(Bir müminin kabrini ziyaret ederken, "Allahümme innî es'elüke-bi-hürmeti Muhammed aleyhisselam en lâ tüazzibe hâzel-meyyit" **denirse, o ölünün azabı kıyamete kadar kaldırılır.)** [Etfal-ül müslimin]

(Ana babasının kabrini Cuma günleri ziyaret edenin günahları affolur, haklarını ödemiş olur.) [Tirmizi]

(Ölünün mezardaki hâli, imdat diye bağıran, denize düşmüş kimseye benzer. Boğulurken, kendisini kurtaracak birini beklediği gibi, ölü de, ana babasından, kardeşinden, arkadaşından gelecek bir duayı gözler. Ona bir dua gelince, dünyaya ve dünyada olanların hepsine kavuşmaktan daha çok sevinir. Allahü teâlâ, yaşayanların

duaları sebebiyle ölülere dağlar gibi çok rahmet verir. Dirilerin, ölülere hediyesi, onlar için dua ve istiğfar etmektir.) [Deylemi]

Görüldüğü gibi, (Ben ölüleri ziyaret etmem, benim ölülerle işim yok) demek, İbni Teymiyye'nin sözünü esas alıp, bu hadis-i şeriflere önem vermemek olur. Bunu da ancak mezhepsiz yapar. Mezhebi olan Müslüman, Resulullahın emirlerine uyarak ölüye dua eder, bir Fatiha okur.

Bütün tasavvuf ve tarikat ehli kâfir mi?

Tasavvufun çıkışı

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Tasavvufun çıkışı)

Tasavvuf nedir?

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Tasavvuf nedir?)

Ledün ilmi okuyarak öğrenilmez

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Ledün ilmi okuyarak öğrenilmez)

Bâtın ilminin önemi

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Bâtın ilminin önemi)

Evliyaya evliya denmez mi?

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Evliyaya evliya denmez mi?)

Evliyaya dil uzatmak

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Evliyaya dil uzatmak)

Tarikat ve tarikatçılık

Bilgi için tıklayınız. (Evliyayı Tanımak > Tarikat ve tarikatçılık)

Mucize ve Keramet haktır

Mucizeyi kerameti yaratan Allah'tır

Sual: Mucize ve kerameti inkâr eden kâfir olmaz mı?

CEVAP

Mucizeyi de kerameti de yaratan Allahü teâlâdır. Bunu inkâr eden kâfir olur.

Mucize, peygamber olduğunu söyleyen kimsenin, doğru söylediğini bildiren şeydir.

Mucizeyi Allahü teâlâ yaratmaktadır. Her şeyi Allahü teâlâ yaratmaktadır. Allahü teâlâdan başka yaratıcı yoktur. Şu kadar ki, bu

dünyanın ve dünya işlerinin düzgün olması için, Allahü teâlâ, her şeyin yaratılmasını sebeplere bağlamıştır. Bir şeyin yaratılmasını isteyen kimse, o şeyin sebebini kullanır. Sebeplerin çoğu, düşünmekle, tecrübe ile, hesapla bulunacak şeylerdir. Bir şeyin sebebi yapılınca, Allahü teâlâ, o şeyi, dilerse yaratır. Mucize ve keramet böyle değildir. Allahü teâlâ bunları sebepsiz olarak, harika olarak yaratır. Sebebe yapışmak, Allahü teâlânın âdetine uymaktır. Allahü teâlânın sebepsiz yaratması, âdetin haricine çıkmak olur, harika olur.

Mucizenin şartları vardır:

1- Allahü teâlânın, mutad sebepler olmadan yapmasıdır. Çünkü Onun Peygamberini tasdik ettirecektir.

2- Harikulade olmalıdır. Âdet olan şeyler, mesela güneşin her gün şarktan doğması, ilkbaharda çiçeklerin açması, mucize olmaz.

3- Bunu, başkalarının yapamaması gerekir.

4- Peygamber olduğunu bildiren kimsenin istediği zaman hasıl olmalıdır.

5- İstediğine uygun olmalıdır. Mesela (Şu ölüyü dirilteceğim) deyince, başka harika hasıl olursa, mesela dağ ikiye ayrılırsa, mucize olmaz.

6- İsteyip de hasıl olan mucize, kendisini yalanlamamalıdır. Mesela, (Şu hayvan ile konuşacağım) deyince, hayvan (Bu yalancıdır) derse, mucize olmaz.

7- Mucize, peygamber olduğunu söylemeden önce hasıl olmamalıdır. İsa aleyhisselamın beşikte konuşması, kuru ağaçtan taze hurma isteyince, eline hurma gelmesi, Muhammed aleyhisselam çocuk iken, göğsünün yarılıp, kalbinin yıkanıp temizlenmesi, başının üstünde bulut bulunması, ağaçların, taşların kendisine selam vermeleri gibi, önceden hasıl olan harikalar, mucize değildi. Keramet idiler. Bunlara **İrhas** denir. Peygamberliği kuvvetlendirmek içindirler. Bu kerametlerin Evliyada da hasıl olmaları caizdir. Peygamberler, peygamberlikleri kendilerine bildirilmeden önce, Evliya derecesinden aşağıda değildirler. Kerametleri görülür. Mucize, peygamber olduğunu bildirdikten az zaman sonra hasıl olabilir. Mesela, bir ay sonra şöyle olur deyince, hasıl olduğu zaman mucize olur.

Mucize, yalnız Peygamberde hasıl olur. Başkasında hasıl olmaz. Herhangi bir kimseyi övmek için (Mucize yaptı) demek, (Mucize olarak kurtuldu) demek, Onun Peygamber olduğunu söylemek olur. Bunda niyete bakılmaz söze bakılır. Herhangi bir kimseye peygamber demek küfür olur. Söyleyenin imanı gider. Allahü teâlâdan başkasına yaratıcı demek, (falanca yarattı) demek de böyledir. Müslümanlar, böyle tehlikeli

şeyler söylememelidir.

Peygamber, ne kadar yüksek olursa olsun kuldur. Mucize hasıl olmasında, kulların hiç tesiri yoktur. Bütün Peygamberlerin mucizelerini de yaratan ancak Allahü teâlâdır. Her şeyi yalnız Allahü teâlâ yaratır. Bir âyet meali:

(De ki: Mucizeler Allahü teâlânın kudreti ve iradesi ile olur.) [Ankebut 50]

Ancak Allahü teâlâ, enbiyasını ve evliyasını başka kullarından üstün tutmuş, başkalarına vermediği mucize ve keramet gibi harikaları, bu zatlara ihsan etmiştir. Mesela Hazret-i Musa zamanında sihir, büyücülük çok ilerlemişti. Musa aleyhisselam asasını yere koyunca, büyük bir ejderha olur, sihirbazların ellerindeki aletleri, ipleri yutardı. Hazret-i İsa zamanında ise, tıp ileri idi. Hazret-i İsa hastaları iyi eder, ölüleri diriltirdi.

Peygamber efendimizin zamanında ise edebi söz ve yazı sanatı çok ileri idi. Yarışmada birinci olan şiir, yazı ve konuşmalar Kâbe duvarına asılırdı. Kur'an-ı kerim gelince, bunlar indirilip yerine, gelen âyetler kondu. İnatçı kâfirler hariç herkes Kur'an-ı kerimin Allahü teâlânın kelamı olduğuna inandı. Bir benzerini hiç kimse söyleyemedi. Nitekim mealen, **(Bu Kur'an, Allah kelamıdır, inanmıyorsanız, bir âyeti kadar siz de söyleyin, söyleyemezsiniz)** buyuruldu. Bütün düşmanlar el ele verip, yıllarca uğraştıkları halde benzerini bugüne kadar söyleyemediler, söylemeleri de mümkün değildir. Bunun dışında Peygamber efendimiz aleyhisselamın sayısız mucizesi görüldü. [Geniş bilgi için **Peygamber Efendimiz** maddesine bakınız.]

Mucizeleri inkâr etmek

Sual: İmam-ı Süyuti'nin **Hasaisul kübra** isimli bir kitabı var. TV'de şov yapanlardan birisi, bir konuşmasında bu kitabı tenkit etti. Sahabiler nereye gitse onlara İslam'ı anlatmak için, mucize olarak oranın dilini konuşmalarını saçmalık olarak niteleyip şöyle dedi:

"Resulün mucizesi olarak gösterilen bu olay tam bir saçmalıktır. Süyuti buna alet olmaktadır. Onun için size Kur'andan başka kitap okumayın diyorum."

Bu sözlerinde haklı mıdır?

CEVAP

İmam-ı Süyuti hazretleri büyük İslam âlimidir. Hadis imamı ve müctehid idi. Her biri çok kıymetli olan, 500'den fazla kitap yazdı. Daha 22 yaşında iken, Celâleddin Muhammed bin Ahmed Mehalli'nin yarıda bıraktığı tefsiri tamamladı. Bunun için **Celâleyn tefsiri** denildi. 8 yaşında hâfız oldu. Tefsir, hadis, fıkıh, nahv, meâni, beyân, bedi' ve lügat

ilimlerinde uzman oldu.

Sahabilerin yabancı dilleri bir anda öğrenmesi Resulullahın mucizelerindendir. Resulullaha mucizeyi veren Allahü teâlâdır. Allah'ın kudretinden şüphelenmek kadar cahillik ne olabilir ki?

Bazı kimseler, ölmüş evliyanın keramet göstermesine de inanmıyorlar. O kerameti yaratan da Allah'tır. Bu insanlar Allahü teâlânın kudretinden nasıl şüphe ediyorlar ki?

Vehhabilerin dini, kitabı başka mı?

Sual: (Peygamberler mucize gösterir, evliyanın kerameti olur, kâfir sihir yapar demek şirktir, küfürdür) diyen vehhabiler acaba şirk yani kâfirlik ne demek biliyorlar mı? Onların dini, kitabı başka mı?

CEVAP

Vehhabiliği İngilizler kurdurmuştur. Dolayısıyla bunlar dinimizi İngilizlerden öğrendikleri için böyle yanlış veya maksatlı konuşmalarının sebebini iyi anlamak lazım. Şimdi bu hususu kısaca açıklayalım:

İnsanların bütün işleri, **âdet-i ilâhiyye** içinde meydana gelir. Allahü teâlâ, âdetini bozarak, sebepsiz şeyler de yaratır. Bunlar Peygamberlerden meydana gelirse **Mucize**, evliyadan meydana gelirse **Keramet**, diğer müminlerden meydana gelirse **Firaset**, fâsıklardan meydana gelirse **İstidrac**, kâfirlerden zuhur ederse **Sihir** denir.

Kur'an-ı kerim ve Harikalar

Her müslümanın Kur'an-ı kerime inanması şarttır. Bir âyetinden bile şüphe eden müslüman olamaz. Kur'an-ı kerimde birçok mucize ve keramet bildirilmiştir. Mesela:

Hazret-i Davud'un elinde demir, hamur gibi yumuşardı. **(Sebe** 10**)**

Cinler, kuşlar ve rüzgar Hazret-i Süleyman'ın emrinde idi. Erimiş bakır sel gibi aktı. **(Sebe** 12**, Neml** 17**)**

Dağlar ve kuşlar Hazret-i Davud'a boyun eğdi. **(Enbiya** 79**)**

Hazret-i İbrahim'i ateş yakmadı. **(Enbiya** 69**)**

Hazret-i İbrahim'in kestiği dört kuş dirildi. **(Bekara** 260**)**

Hazret-i Yunus'u balık yuttuğu halde, zarar gelmeden kurtuldu. **(Saffat** 139-145**)**

Firavun, Hazret-i Musa'ya, (Peygamberlik sözünde doğru isen haydi bir mucize göster) demişti. Hazret-i Musa da, asasını yere bırakınca, hemen bir ejderha oluverdi. **(Araf** 106)

Hazret-i Musa'nın asası yılan olup, sihirbazların sihrini bozarak, gösterdikleri şeyleri yuttu. **(Taha** 69**)**

[Kâfirlerin sihir ile harika şeyler yaptığı bu âyetten de anlaşılmaktadır.]

Hazret-i İsa beşikte iken konuştu. Elindeki çamurdan şekle üfleyince, canlı kuş oldu. Körleri iyi etti. Ölüleri diriltti. **(Maide** 110**, A. İmran** 49**)**

Hazret-i Zekeriyya, Hazret-i Meryem'in yanında yazın kış, kışın ise yaz meyveleri görürdü. **(A.İmran** 37)

Hazret-i Süleyman'ın veziri Asaf, iki aylık mesafedeki **Belkıs**'ın tahtını, göz açıp kapayıncaya kadar getirdi. Hazret-i Süleyman, **(Bu Rabbimin bir lütfudur)** dedi. **(Neml** 40) [Hazret-i Süleyman'ın veziri peygamber olmadığı halde, bu kerameti göstermiştir.]

Eshab-ı kehf, yiyip içmeden, 309 yıl uykuda kaldıktan sonra uyanmışlardır. Kur'an-ı kerimde bu olay için, **(İşte bu, Allah'ın âyetlerinden** [kudretini gösteren delillerden biri]**dir)** buyuruldu. **(Kehf** 17**)**

Hazret-i Hızır'ın harikası, sepetteki pişmiş ölü balık canlandı. **(Kehf** 86**)** [Bazı âlimlere göre Hazret-i Hızır, nebi değil velidir. Veli ise, gösterdiği harikalar mucize değil keramettir.]

Ay ikiye ayrılınca, kâfirler, Resulullah için **(Bize sihir yaptı)** dediler. **(Kamer** 1,2**)**

Resulullah, Mescid-i Aksa'ya ve bilinmeyen yerlere bir anda gidip geldi. Mirac hadisesi. **(İsra** 1**)**

Mucizeler de Allah tarafından meydana gelir, fakat kâfirler inanmaz. **(Enam** 25, 109)

Peygamberlerin, elinde meydana gelen mucizelerin yaratıcısı da Allahü teâlâdır. (Hazret-i İsa, ölüleri diriltirdi) demekle ona yaratıcılık vasfı verilmiş olmuyor. Yine Allah yaratıyor. Nitekim, Allahü teâlâ, Peygamberlerine verdiği mucizeleri bildirdikten sonra **(Bunları yapan biziz)** buyuruyor. **(Enbiya** 79**)**

Cin suresinin son âyetlerinin tefsirinde **(Allahü teâlâ bazı gaibleri, gizli sırları Peygamberlerine bildirir, onların gaibden haber vermeleri mucizedir)** buyuruluyor. (Medarik)

Hazret-i Ali anlatır: Resulullah efendimizle gezerken rastladığımız her ağaç ve her taş, **(Esselamü aleyke ya Resulallah)** derdi. **(Tirmizi)**

Bir köylü, yakaladığı keleri Peygamber efendimize göstererek, (Bu hayvan senin peygamberliğini tasdik etmedikçe, inanmam) dedi. Keler de, şehadet etti. **(Beyheki)**

Birçok deve ve geyik konuşup Peygamber efendimizi tasdik etmiştir. **(Nesai)**

Bir çoban, bir kurdun konuştuğunu duyunca hayret etti. Kurt, çobana, (Ey çoban, Muhammed aleyhisselam hak peygamberdir) dedi. Çoban,

Resulullahın huzuruna gelip, kurdun söylediklerini anlatınca, **(Kurt doğru söyledi, hayvanların konuşması kıyamet alametidir)** buyurdu. (Taberani)

Resulullah efendimizin gelecekten haber veren çok mucizesi vardır. Mesela halife olacak zatlara, **(Emir olunca şöyle yap)** ve **(Benden sonra, Ebu Bekir'e ve Ömer'e uyun)** buyurdu. (Tirmizi)

Resulullah gelecekten haber verdi

Sual: Vehhabiler, selefiyeciler ve bazı mezhepsizler, mucizeye, keramete inanmıyorlar. Resulullah da gaybı bilemez diyorlar. Bu hususta âyet ve hadis yok mu da böyle diyorlar?

CEVAP

Allahü teâlâ bildirirse, Resulullah da gaybı, gelecekte olan şeyleri bilir. (Cin suresi 27)

Resulullah efendimizin mucize olarak gelecekten haber verdiği **(Bir zaman gelecek)** diye başlayan hadis-i şeriflerden bazıları şunlardır:

(Bir zaman gelecek, insanlar, yalnız parayı düşünüp, helal haram düşünmeyecekler.) [Buhari]

(Rüşvet, hediye adı altında verilecek, gözdağı için suçsuz kişiler öldürülecek.) [İ. Gazali]

(Âmirler, imamlar, namazı öldürecek, vaktinden sonraya bırakacaklar.) [Müslim]

(Peygamberim diyen yalancılar çıkacak, benden sonra peygamber gelmeyecek.) [Mişkat] (Peygamberim diyen birçok yalancı çıkmıştır.)

(Sünnetimi öldürerek dini bozmaya çalışan kimseler çıkacak.) [Deylemi]

(Bir zaman gelecek, beni yalanlayanlar çıkacaktır. "Hadisi bırak, Kur'ana bak" diyeceklerdir.) [Ebu Ya'la]

(Kâfirler için gelmiş olan âyetleri, müslümanları kötülemek için delil olarak kullanacaklar.) [İbni Ömer] (Vehhabiler, müşrikler hakkında inen âyetleri müslümanlar için, rafiziler de münafıklar hakkında inen âyetleri Eshab-ı kiram için delil gösterdiler. Resulullahın mucizesi meydana çıktı.]

(Sünnet, bid'at gibi çirkin, bid'at de sünnet gibi rağbet görecek. Sünnete uyan garip olacak, yalnız kalacak. Bid'ate uyan, çok yardımcı bulacaktır.) [Şir'a]

(Kur'an, dünyalık için okunacaktır.) [Ebu Davud]

(Camilerde binden fazla kişi namaz kılacak, içlerinde bir mümin

bulunmayacak.) [Deylemi]

(Âlimler fitne unsuru olacak, camiler ve hâfızlar çoğalacak, ama, hakiki âlim hiç bulunmayacak.) [Ebu Nuaym]

(Sonra gelenler, önceki âlimleri cahillikle suçlayacak.) [Asakir]

(Din âlimi kalmayacak, din adamı yerine geçirilen cahiller, bilmeden fetva verecek, herkesi, doğru yoldan çıkarmaya çalışacak.) [Buhari]

(Din adamları, halkın istediği yönde fetva verecek, helale haram, harama helal diyecekler, dini, ticarete, menfaate alet edecekler.) [Deylemi]

(Hacca, hükümdarlar [devlet başkanları] **gezi için, zenginler ticaret, fakirler dilenmek, din görevlileri de gösteriş için gidecekler.)** [Hatib]

(Kişi dinini ve dünyasını ancak para ile ayakta tutabilecek, altını gümüşü [parası pulu] **olmayan rahat edemeyecek.)** [Taberani]

(İnsanın bütün kaygısı midesi olacak, şerefi mal, kıblesi kadın, dini para olacak.) [Sülemi]

(Her asır, öncekinden daha kötü olacak, böylece Kıyamete kadar hep bozulacak.) [Hadika]

(İstanbul fethedilecektir. Bunların kumandanı ne güzel emir, askerleri ne güzel askerdir.) [Hakim, İ. Ahmed, İ. Süyuti]

(Ey dağ, sallanma, üstünde bir Peygamber, bir sıddık, iki de şehid var.) [Buhari] (Hazret-i Ömer ve Hazret-i Osman'ın şehid olacağını haber verdi.)

(Ya Osman halife olacaksın, hilafet gömleğini çıkarmak isteyecekler, sakın çıkarma! O gün oruçlu olacak, benim yanımda iftar edeceksin.) [Hakim] (Aynen vaki olmuştur.)

(İnsanlar temizlikte fazla titiz olacak, vesvese edip dinde haddi aşacaklar.) [Ebu Davud]

(Çeşitli isimler altında şaraplar çıkacak, helal sayılacak.) [İ.Ahmed]

(Ortalık bozulacak, dine uymak avuçta ateş tutmak gibi zor olacak.) [Hakim]

(Köpek beslemek, evlat yetiştirmekten daha cazip olacak.) [Hakim]

(Kötü kadınlar, çoğalıp, zina bir toplum içinde yayılırsa, halk, daha önce görülmemiş [frengi, AIDS gibi] **bulaşıcı hastalıklara maruz kalır. Ölçüde, tartıda hile yapılırsa, geçim darlığı baş gösterir.)** [Beyheki]

(Erkekler azalacak, kadınlar çoğalacak.) [Buhari]

(Çalgı her yere yayılacak, güvenlik güçleri çoğalacak.) [Beyheki]

(Anarşi ve ölüm çoğalacak.) [İbni Mace]

(İşler, ehli olmayana verilecek.) [Buhari]

(Bu dinin başlangıcı gibi, sonu da garip olacak!) [Tirmizi]

(Sadece tanıdıklara selam verilecek ve yazarlar çoğalacak.) [Hakim]

(Zengine malı için tazim edilecek, fuhuş yayılacak, piçler çoğalacak. Büyüğe hürmet, küçüğe de merhamet edilmeyecek. Kurtlar, kuzu postuna bürünecek.) [Hakim]

Kıyametin kopması ile ilgili hadis-i şerifler:

(Erkek erkekle, kadın kadınla yetinmedikçe, kıyamet kopmayacak.) [Hatib]

(Lutilik mubah sayılmadıkça kıyamet kopmayacak.) [Deylemi]

(Deprem, fitne, katillik artmadıkça, kıyamet kopmayacak.) [Buhari]

(Kardeşler farklı dinden olmadıkça kıyamet kopmayacak.) [Deylemi]

(Kötüler dünyaya hakim olmadıkça kıyamet kopmayacak.) [Tirmizi]

(Müslümanlarla Yahudiler savaşmadıkça kıyamet kopmayacak.) [Müslim]

(Allah'a inanan müslüman kaldığı müddetçe kıyamet kopmayacak.) [Müslim]

Yukarıda bildirilen küçük alametlerin çoğu çıktı. Henüz çıkmamış olan küçük alametlerden bazıları şunlardır:

(Kişi yol kenarında kadınla beraber olacak.) [Hakim]

(Konuşan hayvanlar olacak.) [Tirmizi]

(Kıyamet alametidir ki, erkek evde yokken kadının yaptıklarını ayakkabısı haber verecektir.) [İ. Ahmed]

Kıyametin büyük alametleri de şunlardır:

(Mehdi gelecek.) [Ebu Nuaym]

(Deccal gelecek.) [İ.E. Şeybe]

(İsa gökten inecek, duman çıkacak, Kâbe yıkılacak.) [Buhari]

(Dabbet-ül-arz çıkacak) [Tirmizi]

(Yecüc ve Mecüc çıkacak.) [İbni Cerir]

(Ateş çıkacak, güneş batıdan doğacak.) [Müslim]

Güneşin batıdan doğmasını, bâtıniler, batılıların Müslüman olması diye tevil etmişlerse de, bu tevilleri bâtıldır. Çünkü hadis-i şerifte

buyuruluyor ki:

(Güneş batıdan doğmadıkça kıyamet kopmaz. Güneş batıdan doğunca, insanlar onu görür ve hepsi de iman ederler. Fakat bu imanları fayda vermez.) [Buhari]

Gaybı yalnız Allah bilir

Gayb, duygu organları ile veya hesap ile, tecrübe ile anlaşılmayan şey demektir. Gaybı ancak Allah bilir. **O, Âlim-ül-gayb** [gaybı bilen]**dir** (Haşr 22) ve **Allâmül-guyûb** [gaybları en iyi bilen]**dir.** (Sebe 48)

Bu konudaki birkaç âyet meali şöyledir:

(Allah'ın, gaybları en iyi bilen olduğunu hâlâ anlamadılar mı?) [Tevbe 78]

(De ki: Gaybı bilmek Allah'a mahsustur.) [Yunus 20]

(Göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir.) [Hud 123, Nahl 77]

(De ki: Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka bilen yoktur.) [Neml 65, Hücurat 18]

Gaybı Peygamberler de bilmez. Bu konudaki birkaç âyet-i kerime meali şöyledir:

(Ben gaybı da bilmem.) [Enam 50, Hud 31]

(Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır.) [Enam 59]

(De ki: Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim.) [Araf 188]

Gaybı cinler de bilmez. Bir âyet meali:

(Cinler gaybı bilselerdi, zelil edici azap içinde kalmazlardı.) [Sebe 14]

Falanca hoca, filanca falcı gaybı biliyor demek küfür olur. Bir hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Falcının, büyücünün veya başka birinin gaybdan verdiği haberlere inanan, Kur'an-ı kerime inanmamış olur.) [Taberani]

Allahü teâlâ dilerse, Peygamberlerine bazı gayblarını bildirir. Bu konudaki iki âyet meali şöyledir:

(Allah size gaybı bildirmez; fakat dilediği Peygamberine gaybı bildirir.) [Al-i imran 179]

(Allah gaybı herkese bildirmez; ancak dilediği Resul müstesna, [Mucize olarak ona bildirir.] **Çünkü her Peygamberin önünden ve ardından gözcüler** [melekler] **salar.)** [Cin 26, 27]

Hazret-i Musa'nın, ledün ilmine sahip, yani Allahü teâlânın kendisine gaybları bildirdiği bir zata, **(Rabbimizin sana öğrettiği doğruyu bulmama yardım edecek, hayra götürecek bir ilmi bana da öğretmen için, sana tâbi olmak istiyorum)** dediği Kur'an-ı kerimde bildiriliyor.

(Kehf 66)

Gaybları bilen, ledünni ilme sahip olan bu zatın Hazret-i Hızır olduğu bildirilmiştir. Resulullah efendimize ise, birçok gayblar bildirilmişti.

Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Saflarınızı tamamlayın. Çünkü sizi elbette arkamdan da görüyorum.) [Müslim]

(Rüku ve secdeleri düzgün yapın, Allah'a yemin ederim ki, sizin rüku ve secde yaptığınızı arkamdan görüyorum.) [Buhari, Müslim] (Gözde görmeyi yaratan Allahü teâlâ, diğer uzuvlarda da görmeyi yaratmaya kadirdir. Resulullahın bu mucizesini inkâr eden, Allah'ın kudretini inkâr etmiş olur.) Resulullah efendimizin gündüz aydınlıkta nasıl görürse, gece karanlıkta da aynen gördüğü **Buhari**'deki hadis-i şerifte bildirilmiştir.

Evet Allah'tan başka gaybı kimse bilemez. Bilir demek küfürdür. Bir gün Resulullahın devesi kayboldu. Münafıklar bunu fırsat bilip "Hani göklerden, Cennetten, Cehennemden bahsediyordu. Kaybolan devesinin yerini bile bilmiyor" dediler. Münafıkların bu sözü Resulullaha ulaşınca, **(Vallahi ben ancak Rabbimin bana bildirdiklerini bilirim. Şu anda Rabbim, bana devemin nerede olduğunu bildirdi. Devem, şu anda falanca yerdedir)** buyurdu. Tarif edilen yere gidip deveyi bir ağaca bağlı olarak buldular. **(Mevahib-i ledünniyye)**

Ancak, Allahü teâlâ bildirirse Resulü de, evliyası da bilebilir. Bunun delillerini yukarıda genişçe bildirdik. Hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Kalbleriniz temiz olsa idi, siz de benim duyduklarımı duyardınız.) [İ. Ahmed, Taberani] (Bu hadis-i şerifteki gibi kalbi temiz olan Hazret-i Ömer, Medine'den İran'daki ordusunu görüp, komutanı Sariye'ye, "**Dağa yanaş**" dedi. **(Ş. Nübüvve)**

Yine bir hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Geçmiş ümmetler içinde vukuundan önce bazı gaybları haber veren keramet ehli zatlar var idi. Ümmetimden de Ömer onlardandır.) [Buhari, Müslim]

Hazret-i Ömer'inki gibi başka evliyadan da bir çok keramet görülmüştür. Kur'an-ı kerim bunu bildirmektedir. (**Neml** 38-40, **Meryem** 24, **Al-i imran** 37, **Kehf** 17,18)

Netice: Allahü teâlâ dilediğine gaybı bildirir ve o da gaybdan haber verir. **(Avarif-ül-mearif)**

Mirac mucizesi

Sual: Âyet ve hadisle bildirildiği halde, Mirac mucizesini inkâr eden olmuş mudur?

CEVAP

Mutezile fırkası, vehhabiler ve bazı bid'at ehli, Peygamber efendimizin bir anda, Cenneti, Cehennemi ve daha birçok yerleri gezip gelmesine akıl erdirememiş, inkâr etmiştir. Bir kısım akılsızlar da, hâşâ, "Miracı kabul etmek, Allah'a mekan ittihaz etmek olur" diyerek Miracı inkâr ediyor. Allahü teâlâ, Musa aleyhisselam ile Tur dağında konuşmuştur. Tur dağı Allah'ın mekanı mıdır? Elbette değildir. Cennete giren müminler de Allahü teâlâyı görecektir. Cennet de Allahü teâlânın mekanı değildir. Allahü teâlâ mekandan münezzehtir. Mutezile, Cennete giren müminlerin, Allahü teâlâyı göreceklerini de inkâr etmiştir. Nakli değil de, aklını ölçü alan mutezileye itibar etmemelidir!

Ehl-i sünnet âlimleri ise, sözbirliği ile Miracın hak olduğunu bildiriyorlar.

Kavl-ül-fasl kitabında deniyor ki:

İsra suresinin ilk âyet-i kerimesinde, Allahü teâlâ, kudret ve azametinden nice harika olaylardan bazılarını göstermek için, Muhammed aleyhisselamı, Mekke'den Kudüs'e götürdüğünü bildiriyor. İsra kelimesi, rüya için kullanılmaz. Uyanık iken, gece yürümek manasına kullanılır.

Yine buyuruldu ki:

(Sana [Miracda] **gösterdiğimiz temaşayı insanlar için bir fitne kıldık.)** [İsra 60]

[Fitne] yani imtihan uyanıkken olur. Peygamber efendimizin anlattığı rüya olsaydı, hiç kimse tuhaf karşılamazdı. Hazret-i Ebu Bekir tasdik edip, yüksek derecelere kavuşmazdı.

Resulullahın, Mekke'den Kudüs'e götürüldüğüne inanmayan kâfir olur. Göklere ve bilinmeyen yerlere götürüldüğüne inanmayan ise sapık olur. **(Bahr)**

Birkaç saniyede Mekke'den Kudüs'e götüren Allahü teâlâ, neden daha uzaklara götüremesin? Allahü teâlânın kudretinden ancak kâfirler şüphe eder.

Not: Geniş bilgi için, **Peygamber Efendimiz** maddesinde, **Mirac mucizesi** kısmına bakınız.

Kur’an-ı kerim efsane değildir

Sual: (Hazret-i Süleyman’ın, cin ve hayvanlardan meydana gelen ordusu, kuşların dilinden anlaması, hüdhüd ile konuşması, Belkıs’ın tahtının bir anda getirilmesi gibi şeyler birer efsane olup, akla, mantığa aykırıdır) diyenler çıkıyor. Bu hususta açıklama yapar mısınız?

CEVAP

Söyledikleri hususlar âyet-i kerime ile bildirilmiştir. Mucizeler, kerametler akılla, mantıkla izah edilemez. Edilse, zaten mucize ve keramet denmez.

Hazret-i Musa’nın bastonunun yılan olması, Hazret-i Hızır’ın elinde pişmiş balığın canlanması, Hazret-i İsa’nın beşikte konuşması, çamurdan yaptığı şekle üfürünce kuş olup uçması, Hazret-i Yunus’un kırk gün balığın karnında ölmeden kalması, Eshab-ı kehf’in 309 yıl ölmeden uyumaları, hayvanların konuşması, Peygamber efendimizin bir anda Cennete, Cehenneme ve daha başka yerlere gidip gelmesi, mübarek parmakları arasından bir orduya yetecek temiz su akması, Hazret-i Ömer, Medine’den seslenince İran’daki ordu komutanının duyması, Hazret-i Habib-i Acemi’nin deniz üzerinde yürümesi, öldükten sonra herkesin dirilmesi gibi olaylar akılla mantıkla izah edilemez. Bunlara sadece inanılır. İnanmayıp masal, efsane diyenler ise kâfir olur.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Onlardan seni [okuduğun Kur'anı] **dinleyenler vardır. Onu anlamalarına engel olmak için kalblerine perdeler, kulaklarına da ağırlık koyduk. Onlar her türlü mucize görseler de, yine inanmazlar, nihayet gelip seninle çekişirler. İnkâr edenler** "Bu, öncekilerin masallarından [efsanelerinden] başka bir şey değildir" **derler.)** [Enam 25]

(Öncekiler, "Sahiden biz ölüp de, bir toprak, bir kemik yığını haline gelmişken yeniden mi diriltileceğiz? Şimdi bize yapıldığı gibi, daha önce de babalarımız tehdit edilmişti [Bu, öncekilerin masallarından başka bir şey değildir] **demişlerdi.)** [Müminun 82, 83]

(İnkâr edenler, "Biz ve atalarımız, toprak olduktan sonra gerçekten dirilecek miyiz? Andolsun ki, bu tehdit, bize olduğu gibi, daha önce atalarımıza da yapılmıştı. Bu, öncekilerin masallarından başka bir şey değildir" **dediler.)** [Neml 67, 68]

[Bazı müfessirler, âyet-i kerimenin aslında geçen vaad kelimesini tehdit diye tefsir etmişlerdir.]

Hazret-i Süleyman’la ilgili **Neml** suresinin 16-44. âyet-i kerimelerinde

özetle şöyle bildiriliyor:

Hazret-i Süleyman'ın ordusu

Süleyman aleyhisselam, Davud aleyhisselama vâris oldu. **(Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden bol nasip verildi. Bu apaçık bir lütuftur)** dedi. Hazret-i Süleyman'ın cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil olan ordusu, hizmet için toplandı. Hepsi toplu, düzenli olarak gidiyorlardı. Sonunda, karıncaların bulunduğu vadiye geldiklerinde bir karınca, **(Ey karıncalar, yuvalarınıza girin, Hazret-i Süleyman'ın ordusu farkına varmadan sizi ezmesin)** dedi. Hazret-i Süleyman, onun sözüne tebessüm edip **(Rabbim! Bana ve ana-babama verdiğin nimete şükürde, hoşnut olacağın işi yapmakta beni muvaffak kıl. Rahmetinle, beni iyi kullarının arasına koy!)** dedi.

Hüdhüd kuşunun cevabı

Hazret-i Süleyman, kuşları araştırarak **(Hüdhüdü** [İbibik kuşunu] **niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı? Bana** [mazeretini gösteren] **apaçık bir delil getirmeli; yoksa onu şiddetli bir azaba uğratır yahut keserim)** dedi. Çok geçmeden Hüdhüd gelip Hazret-i Süleyman'a **(Senin bilmediğin** [önemi] **bir şeyi öğrendim. Sebe'den doğru bir haber getirdim. Onlara hükümdarlık eden, her türlü imkana** [askeri techizata] **sahip ve büyük bir tahtı olan** [Belkıs adında] **bir kadınla karşılaştım. Onun ve milletinin Allah'ı bırakıp Güneşe secde ettiklerini gördüm)** dedi. Hazret-i Süleyman **(Doğru mu söylüyorsun, yoksa yalancılardan mısın, bakacağız)** dedi. [Sonra Hüdhüde] **(Şu mektubu götür, onlara verip bir yana çekil, varacakları sonuca bak)** buyurdu. **(Neml 16-28)**

Sebe melikesi, [mektubu aldıktan sonra] (Ey ileri gelenler! Bana, Süleyman'dan gelen **Bismillahirrahmanirrahim** diye başlayan ve **"Sakın bana karşı baş kaldırmayın ve teslim olarak gelin!"** diyen önemli bir mektup bırakıldı) dedi. **(Ey ileri gelenler! Vereceğim emir hakkında bana fikrinizi söyleyin; siz benim yanımda bulunmadıkça, bir iş hakkında kesin bir hüküm vermem)** dedi. **(Biz güçlü kimseler ve zorlu savaş adamlarıyız, emir senindir, sen ne istiyorsan emret)** dediler. Melike **(Hükümdarlar bir şehre girince, orayı perişan, halkın ileri gelenlerini de zelil ederler. Onlar da böyle yapacaklar. Ben onlara bir hediye göndereyim de, elçilerin ne ile döneceklerine bakayım)** dedi. [Elçiler hediyelerle] gelince Hazret-i Süleyman **(Bana mal ile yardım etmek mi istiyorsunuz?** [Ey elçi git!] **söyle! And olsun ki, karşı koyamayacakları bir ordu ile gelir onları oradan hor ve hakir olarak çıkarırız)** dedi.

Hazret-i Süleyman [müşavirlerine] **(Bana teslim olmalarından önce, hanginiz onun tahtını yanıma getirebilir?)** dedi. Cinlerden bir ifrit, **(Sen yerinden kalkmadan önce onu getiririm, bunu yapabilecek bir güce sahibim)** dedi. Kitabı bilen biri, **(Gözünü açıp kapamadan onu getiririm)** dedi. Hazret-i Süleyman, tahtı yanına gelmiş görünce **(Şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınayan Rabbimin bir lütfudur bu)** dedi.

Hazret-i Süleyman **(Tahtını tanımayacağı hale getirin, bakalım tanıyabilecek mi?)** dedi. Melike geldiğinde **(Senin tahtın böyle miydi?)** denildi. O da **(Sanki tıpkı o, zaten daha önce bize bilgi verilmiş ve teslimiyet göstermiştik)** dedi.

Belkıs iman etti

Melikeye **(Köşke gir)** dendi; salonu görünce, onu derin bir su zannedip, eteğini çekti. Hazret-i Süleyman **(Bu billurdan yapılmış şeffaf bir zemindir)** dedi. Melike **(Rabbim,** [Güneşe tapmakla] **kendime yazık etmişim. Hazret-i Süleyman'la beraber, âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum)** dedi. **(Neml 16-44)**

Hazret-i Nuh'un gemisi

Sual: Misyonerlere aldanan genç diyor ki: "Zavallı Müslümanlar Eshab-ı kehfin 309 yıl uyuduğunu sanıyor. Aç susuz yıllarca uyunabilir mi? Nuh'un gemisi de eskilerin masallarından başka değildir. Çünkü nasıl bir devasa gemi ki, bütün insanlar ve bütün hayvanlar bu gemiye sığabilsin? Bunların yiyecek stokları vesaire de zaten mümkün değildir. Gemi, bizim Titanicten çok daha teknik donanımlı olsa da, o su ile mücadele edemez. Zavallı Müslümanlar böyle masallarla uyutulmaktadır."

Bu olaylar gerçek değil midir?

CEVAP

Misyoner, Allahü teâlânın kudretine ve mucizeye, keramete inanmadığı için böyle saçmalıyor. Binlerce yıl önce ölmüş insanları Allahü teâlâ diriltmeyecek mi? Kemikleri diriltip insan yapan Allahü teâlâ, insanları 300 veya beş yüz sene uyutamaz mı? Allah'ın kudretinden şüphe edilir mi hiç?

Eshab-ı kehf, yiyip içmeden, bir zarara uğramadan yıllarca uykuda kaldıktan sonra uyanmışlardır. Kur'an-ı kerimde mealen, **(İşte bu, Allah'ın kudretini gösteren delillerden biridir. Uykuda oldukları halde sen onları uyanık sanırdın)** buyuruluyor. (Kehf 17, 18)

Hazret-i Nuh'un gemisi de Allahü teâlânın kudretini gösteren bir olaydır. Gemi, sulara gark olmadan yüzmüştür. İşte âyet-i kerime meali: **(Onu, tahtadan yapılmış, mıhla çakılmış bir gemiye bindirdik; inkâr edilmiş olan Nuh'a mükafat olarak verdiğimiz gemi nezaretimiz altında yüzüyordu. Onu bir ibret olarak bıraktık, ibret alan yok mudur?)** [Kamer 13-15]

Misyonerin dediği gibi bütün insanlar ve bütün hayvanlar gemiye alınmamıştı. Hayvanlardan sadece birer çift, insanlardan da Müslüman olan çok az insan binmişti. Hatta koca bir karı, gemiye binmeyi unutmuştu da Allahü teâlâ onu korumuştu. Allah dilerse gemi ile de, gemisiz de korur.

Allahü teâlâ bütün Peygamberlere çeşitli mucizeler vermiştir. Mesela Hazret-i Davud'un elinde demir hamur gibi yumuşardı. Cinler, kuşlar ve rüzgar Hazret-i Süleyman'ın emrinde idi. **(Sebe** 10,12 **Enbiya** 79, 81, **Sad** 18, 36-38 **Neml** 17),

Hazret-i İbrahim'i ateş yakmadı. Hazret-i Yunus'u balık yuttu, ölmedi. **(Maide** 110, **Meryem** 28- 30),

Hazret-i İsa, çamurdan yaptığı şekle üfürünce, bir hayvan meydana geldi. **(Al-i İmran 49)**

Mirac mucizesi: Allahü teâlâ, Resulünü gece bir anda mescid-i Aksa'ya götürdü. **(İsra** 1) Cenneti, Cehennemi ve bilinmeyen yerleri gezdirdi. Hepsi bir anda oldu.

Ay'ın ikiye ayrılma mucizesi: Kâfirler, (Peygamber isen Ay'ı ikiye ayır) dediler. Resulullah dua edince, Ay ikiye bölündü. Kâfirler, **(Bize sihir yaptı)** diyerek inanmadılar. **(Kamer** 1,2)

Muhammed aleyhisselamın; parmaklarından bir orduya yetecek su aktı, ağaçlar kendisine selam verdi, elinde çakıl taşları zikretti, zehirli kebap, "**Beni yeme, zehirliyim**" dedi, put ve hayvanlar Onunla konuştu. Bunun gibi bin kadar mucizesi görüldü. Gelecekte olacak şeyleri de haber verdi. Allahü teâlâ, mucizeleri bildirdikten sonra buyuruyor ki:

(Bunları yapan biziz.) [Enbiya 79]

Başka bir âyet meali de şöyledir:

(De ki: Mucizeler Allah'ın kudreti ve iradesi ile olur.) [Ankebut 50]

Fil suresinde Ebrehe'nin ordusunun imha edilişi bildiriliyor. Bu da Allahü teâlânın kudreti ile oldu. Belkıs'ın tahtı göz açıp yumuncaya kadar Hazret-i Süleyman'ın sarayına getirildi. **(Neml** 40)

Eshab-ı kehfin yıllarca uyumasını veya Hazret-i Nuh'un gemisini inkâr etmek, Allahü teâlânın kudretini inkâr etmek olur. Kâfir İblis'in, yaptığı harikalar çoktur. Ona da bu imkanı Allah vermiştir. Şeytanın

yaptıklarına inanıp da, Peygamberlerin gösterdikleri mucizeleri inkâr etmek şeytanın yolunda olmayı göstermez mi?

Şeytanın tasarrufuna inanıyorlar da

Vehhabilerin **Feth-ül mecid** kitabı, 75.sayfasında bazı İslam âlimlerinin, evliyaların isimlerini vererek, **(...bunların kitapları, Ebu Cehlin hatırlarına gelmeyen şirk ile doludur)** diyor.

CEVAP

İnsanların üstünlerinin, yani Peygamberlerin, meleklerin üstünlerinden daha yüksek olduklarını, bu vehhabi kitabı da yazmakta, meleklerin tasarruf ve tesirlerine inanmakta, fakat Allahü teâlânın Evliyasına keramet olarak, tesir ve tasarruf verdiğine ise inanmamakta, buna inananlara müşrik demektedir. Ehl-i sünnet âlimleri, vehhabilerin ortaya çıkacaklarını, keramet olarak, bilmişler, bunlara, yıllarca önce cevaplar yazmışlardır. Bu âlimlerin başında, Muhyiddin-i Arabi ve Sadreddin-i Konevi ve Celaleddin-i Rumi ve Seyyid Ahmed Bedevi ve imam-ı Rabbani hazretleri gibi Veliler bulunmaktadır. Vehhabiler, işte bunun için, bu Velileri beğenmiyorlar.

Kâfire verilen şey, sevgili kullara verilmez mi?

Sihirle, kâfirlerin ne harika şeyler yaptığı Kur'an-ı kerimde bildiriliyor. Hatta Şeytanın bile, çok harikalar gösterdiği yazılıdır. Kâfir harika gösteriyor da evliya gösteremez mi?

Hakimi Semerkandi İshak bin Muhammed hazretleri buyuruyor ki:

Evliyanın kerametine inanmak lazımdır. Evliyanın kerametine inanmayan, bid'at sahibi, sapık olur. Evliyanın kerametine inanmamak iki türlü olur:

1- Kerametleri bildiren âyet-i kerimelere inanmıyorsa, kâfir olur.

2- Âyet-i kerimelere inanır, ama onlar Peygamber idi, evliyadan keramet olmaz derse, yine kâfir olur. Âyet-i kerimelere inanır ve onlar Peygamber değil idi demezse küfür olmaz.

Allahü teâlâ, Belkıs'ın tahtını [oturduğu koltuğu] bir anda getirenin ilim sahibi olduğunu bildiriyor. Bu da, Asaf bin Berhıya idi. Veli idi. Peygamber değildi. Süleyman aleyhisselamın ümmetinden idi. Süleyman aleyhisselamın ümmetinden biri keramet gösterebiliyor da, Muhammed aleyhisselamın ümmetinin evliyası niçin keramet gösteremesin?

Muhammed aleyhisselam, Süleyman aleyhisselamdan elbet daha üstündür. Muhammed aleyhisselamın ümmeti de, Süleyman aleyhisselamın ümmetinden elbet daha üstündür.

Meryem suresinin **(Hurma kütüğünü kendine doğru çek! Sana ondan taze hurma düşer)** mealindeki 24. âyetinde, Allahü teâlâ, hurma kütüğünden, Hazret-i Meryem için meyve çıkardığını bildiriyor. Hazret-i Meryem, Peygamber değildi. Zekeriya aleyhisselamın, Hazret-i Meryem'in yanında gördüğü meyveler ve Eshab-ı Kehf vak'ası hep keramet idi. Bu kerametlerin sahipleri de Peygamber değildi.

Önce gelen Peygamberlerin ümmetlerinde, keramet sahibi Veliler bulunuyor da, Muhammed aleyhisselamın ümmetinde keramet sahibi Evliya niçin bulunmasın? A. İmran suresinin 110. âyetinde, **(Siz, ümmetlerin en iyisi oldunuz)** buyuruldu. Keramete inanmayanlar bu sözümüze karşılık, bir kimsenin bir gecede Kâbe'ye gidip gelmesi olamaz derse, Resulullah, bir anda yedi kat göklere ve Allahü teâlânın dilediği yerlere götürülüp getirildi. Bundan büyük harika olur mu?

Mümin mi kıymetlidir, kâfir mi? Kâfirlerden birinin bir anda şarktan garba gidip geldiğini kitaplar bildiriyor ve inanıyoruz. Bu kâfir herkesin bildiği İblistir. Bu kâfire verilen şey, Allahü teâlânın sevgili kullarına niçin verilmesin? Bunu iyi düşünmek ve insaflı konuşmak lazımdır. **(Es-Sivad-ül a'zam)**

Hayret edilecek şey

Vehhabiler ruhun varlığına ve ölmediğine inanıyorlar. Şeytanın da varlığına ve ölmediğine inanıyorlar. Şeytanın kâfir olduğuna ve yaptıklarına da inanıyorlar. Aşağıdaki âyet-i kerimelerde bildirildiği gibi şeytanın ne yaptığını ve maksadını bizim gibi onlar da biliyorlar.

Lakin, Peygamberlerin ve Evliyaların yani Allah'ın sevgili kullarının ruhlarının tasarruflarına, mucize ve keramet göstermelerine inanmıyorlar. Hayret ki ne hayret! Şeytanın tasarruflarına inanıyorlar da bu sevgili kullarının yani Peygamber ve evliyanın tasarruflarına inanmıyorlar. Halbuki tasarruf kuvvetini, imkanını ve yetkisini veren Allahü teâlâdır. Kâfir İblise verdiğine inanıyorlar da, Peygamber ve evliya kullarına verdiğine inanmıyorlar.

Görmediğimiz için inanmıyoruz diyorlarsa, iblisinkileri görüyorlar mı? Aklımız almadığı için inanmıyoruz diyorlarsa, iblisinkileri akılları nasıl alıyor? Şeytan olunca mı akılları çalışıyor?

Kâfir bir mahlûk yapabiliyorsa, Peygamber ve evliya kullar niye yapamasın? Kâfir mahlûkuna bu imkan ve yetkiyi veren Allahü teâlâ, Peygamber ve evliya kullarına niye vermesin?

Şeytanın maksadı ve yaptıklarıyla ilgili bazı âyet-i kerime mealleri şöyledir:

(Bir zamanlar biz, meleklere (ve cinlere) "Adem'e secde ediniz"

dedik. İblis hariç hepsi secde ettiler. O, yüz çevirdi ve büyüklük tasladı, böylece kâfirlerden oldu.) [**Bekara** 34, **Araf**, 11, **Hicr** 30-31, **İsra** 61, **Kehf** 50, **Taha** 115, **Sad** 73-74]

Kâfire yetki!

(Onlardan gücünün yettiği kimseleri davetinle şaşırt; süvarilerinle, yayalarınla onları yaygaraya boğ; mallarına, evlatlarına ortak ol, kendilerine vaadlerde bulun. Şeytan, sadece onları aldatmak için vaad eder.) [İsra, 64]

(Elbette [salih] **kullarım üzerinde senin bir hakimiyetin yoktur. Ancak azgınlardan sana uyanlar müstesna.)** [Hicr 42, İsra 65]

Ne yapacak?

("Sonra elbette onları önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen, onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!" dedi.) [Araf 17]

(Yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracağım!) [Hicr 39]

(Şeytan ona vesvese verip: "Ey Adem! Sana sonsuzluk ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi? dedi.) [Taha 120]

(Şeytan da yaptıklarını onlara güzel gösterdi..) [Enam 43]

(Şeytan onlara yaptıklarını güzel gösterdi.) [Enfal 48]

(Şeytan yaptıklarını onlara hep güzel gösterdi.) [Nahl 63]

(Şeytan, kendilerine, yaptıklarını güzel göstermiş, onları doğru yoldan alıkoymuştur.) [Neml 24-26]

(Şeytan kendilerine, işlediklerini güzel gösterdi; onları doğru yoldan alıkoydu.) [Ankebut 38]

(Kulumuz Eyyub, Rabbine: Doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve eziyet verdi, diye seslenmişti.) [Sad 41]

(Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa, hemen Allah'a sığın.) [Fussilet 36]

(Şeytan efendisine onu hatırlatmayı unutturdu...) [Yusuf 42]

(Ey Adem oğulları! Şeytan, ana-babanızı, ayıp yerlerini kendilerine göstermek için elbiselerini soyarak Cennetten çıkardığı gibi sizi de aldatmasın. Çünkü o ve yandaşları, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Biz şeytanları, inanmayanların dostları kıldık.) [Araf 27]

(Eğer şeytanın fitlemesi seni dürterse hemen Allah'a sığın...) [Araf 200]

(Şeytanın peşine düşmeyin, zira şeytan sizin açık bir düşmanınızdır.

O size ancak ve daima kötülüğü, çirkin işi ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder.) [Bekara 168-169]

(Şeytan sizi fakirlikle korkutarak cimriliği ve hayasızlığı emreder.) [Bekara 268]

(Şeytan ayaklarını kaydırıp yoldan çıkarmak istemişti...) [A. imran 155]

(İşte o şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur...) [A. imran 175]

(Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister.) [Nisa 60]

(İnanan kullarıma söyle, en güzel şekilde konuşsunlar. Doğrusu şeytan aralarını bozmak ister. Şeytan şüphesiz insanın apaçık düşmanıdır.) [İsra 53]

((Ey Muhammed!) Biz, senden önce hiçbir resul ve nebi göndermedik ki, o, bir temennide bulunduğunda, şeytan onun dileğine ille de (beşeri arzular) katmaya kalkışmasın. Ne var ki Allah, şeytanın katacağı şeyi iptal eder. Sonra Allah, kendi âyetlerini (lafız ve mana bakımından) sağlam olarak yerleştirir. Allah, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

(Allah, şeytanın böyle yapmasına müsaade eder ki) kalblerinde hastalık olanlar ve kalbleri katılaşanlar için, şeytanın kattığı şeyi bir deneme (vesilesi) yapsın. Zalimler, gerçekten (haktan) oldukça uzak bir ayrılık içindedirler.) [Hac 52,53]

(Ey insanlar! Allah'ın vaadi gerçektir, sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve aldatıcı (şeytan) da Allah hakkında sizi kandırmasın!

Çünkü şeytan, sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman sayın. O, kendi taraftarlarını ancak ateş ehlinden olmaya çağırır.) [Fatır 5-6]

(Kendileri için doğru yol belli olduktan sonra ardlarına dönenleri, bu işi yapmaya şeytan sürüklemiş, onlara ümit vermiştir.) [Muhammed 25]

(O çok aldatan (şeytan) sizi, Allah hakkında bile aldattı...) [Hadid 14]

(Şeytan onların başlarına dikilip Allah'ı anmayı unutturmuştur.) [Mücadele 19]

(Şeytan sizden pek çok milleti kandırıp saptırdı. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?) [Yasin 62]

Netice!

(Andolsun İblis, onlar hakkındaki tahminini doğruya çıkardı. İnanan bir zümrenin dışında hepsi ona uydular.

Halbuki şeytanın onlar üzerinde hiçbir nüfuzu yoktu. Ancak ahirete inananı, şüphe içinde kalandan ayırt edip bilinsin diye (ona

bu fırsatı verdik.) [Sebe 20-21]

(İblis cinlerdendi; Rabbinin emrinden dışarı çıktı. Şimdi siz, beni bırakıp da onu ve onun soyunu mu dost ediniyorsunuz? Oysa onlar sizin düşmanınızdır. Zalimler için bu ne fena bir değişmedir!) [Kehf 50]

(Şeytan insanı (uçuruma sürükleyip sonra) yüzüstü bırakıp rezil rüsvay eder.) [Furkan 29]

((Hesapları görülüp) iş bitirilince, şeytan diyecek ki: "Allah size gerçek olanı vaad etti, ben de size vaad ettim ama, size yalancı çıktım. Zaten benim size karşı bir gücüm yoktu. Ben, sadece sizi (inkâra) çağırdım, siz de benim davetime hemen koştunuz. O halde beni yermeyin, kendinizi yerin. Ne ben sizi kurtarabilirim, ne de siz beni kurtarabilirsiniz! Kuşkusuz daha önce ben, beni (Allah'a) ortak koşmanızı reddettim." Zalimler için elem verici bir azap vardır.) [İbrahim 22]

Veli, keramet, mürşid ne demektir

Sual: Veli, keramet, mürşid ne demektir?

CEVAP

İkinci binin müceddidi imam-ı Rabbani hazretlerinin **Mektubat** kitabının çeşitli mektuplarından alarak aşağıda bildirelim:

Keramet haktır. Keramet, şirkten kaçıp kurtulmak, marifete kavuşmak, kendini yok bilmektir. Keramet ile istidracı birbiri ile karıştırmamalıdır. Keramet ve keşf sahibi olmak istemek, Allah'tan başkasını sevmek demektir. Keramet, kurb ve marifet demektir. Kerametin çok olması, tasavvuf yolunda yükselirken pek ileri gitmek ve inerken, inişi az olmaktandır. Keramet, yakîni kuvvetlendirmek içindir. Yakîn ihsan olunmuş Velinin keramete ihtiyacı yoktur. Kalbin zikre alışması yanında, kerametin hiç kıymeti yoktur. Evliyanın keşfinde hata olabilir. Keşfin yeri kalbdir. Sahih olan keşfler, hayal değildir. İlham ile kalbde hasıl olur. Hayal karışmış olan keşflere güvenilmez. **Evliyanın keşfi, İslamiyet'e uygun olursa, ona güvenilir. Böyle değilse güvenilmez. Evliyanın keşfleri, ilhamları, başkaları için hüccet, senet olamaz.** Fakat müctehidin sözü, onun mezhebinde olanlar için hüccettir.

Keşf ve keramet sahibi olmak, derecenin yüksek olmasını bildirmez. Keşfler, tecelliler, tasavvuf yolunun yolcularında hasıl olur. O yolun sonunda olanlar, hayrette ve ibadettedirler. Evliyanın önüne, boynu bükük gelmelidir ki, fayda elde edilebilsin. Evliyanın elbisesini edep ve saygı ile giyince, çok fayda hasıl olabilir. Allahü teâlâ,

Evliyasını büyük günah işlemekten korur. Evliyadan birkaçı, uzak yerlerde görülmüştür. Bu görünüş, ruhlarının, kendi bedenlerinin şeklinde görünmesidir. Evliya, küçük günahtan korunmuş değildirler. Fakat, hemen gafletten uyandırılıp tevbe eder ve iyi işler yaparak, af dilerler. **Evliya, insanları hem İslamiyet'in açık emirlerine, hem de ince, gizli bilgilerine çağırırlar.** Evliyanın bir kısmı, sebepler âlemine inmemiştir. Bunların Peygamberlik üstünlüklerinden haberleri yoktur. İnsanlara faydalı olmazlar. Feyz veremezler. Evliyanın çoğunda, vilayetin üstünlükleri vardır. Kutblar, evtad ve ebdal böyledir. Bunların gençleri yetiştirebilmeleri, Ali "radıyallahü teâlâ anh"ın yardımı ile olur.

Velilerin yükseklikleri arasındaki farklar, Allahü teâlânın bunları sevmesinin derecesine göredir. Evliyalık, zıllere, gölgelere kavuşmak demektir. Sevgileri ve zevkleri hep zılleredir. **Evliyalık, Peygamberliğin zıllidir, gölgesidir. Evliyalığı abdest gibi, nübüvveti namaz gibi bilmelidir. Evliyalık, kötü huylardan kurtulmak demektir.** Evliyanın, kendinin Veli olduğunu bilmesi lazım değildir. Evliyalık verilip de, Veli olduğu bildirilmezse, hiç kusur olmaz. Veli olmak için, dünya ve ahiret sevgisini gönülden çıkarmak lazımdır. Peygamberlik üstünlüklerinde, ahirete düşkün olmak iyidir. İnsanda, ruh âleminden gelmiş olan on latife, on kuvvet vardır. Evliyalık ve Peygamberlik üstünlükleri, bu on latifede olur. Evliyalık, fena ve beka demektir. Yani, kalbi dünyaya düşkün olmaktan kurtarıp, Allahü teâlâya düşkün olmaktır. **Evliyalık, akıl ile ve düşünmekle anlaşılamaz. Evliyalık, Allahü teâlâya yakınlık demektir.** Mahlukları düşünmeyi gönülden çıkaranlara ihsan edilir. Mahlukların düşüncesini gönülden çıkarmaya (Fena) denir.

Evliyalığın bütün üstünlükleri, İslamiyet'e uymakla hasıl olur. Peygamberliğin üstünlükleri ise, İslamiyet'in görünmeyen, herkesin bilemediği inceliklerine de uyanlara verilir. Peygamberliğin üstünlükleri demek, Peygamberlik demek değildir. **Evliyalık derecelerinin hepsini geçip, sonuna varanların keşfleri ve ilham olunan bilgilerin hepsi, Ehl-i sünnet âlimlerinin Nasslardan, yani Kitap ve sünnetten anlayıp bildirdikleri bilgilere tam uygun olur.** Evliyalıkta ilerlemenin yarısı yükselmek, yarısı da inmektir. Çok kimse, yalnız yükselmeyi evliyalık sanmış, inişe de, Peygamberlik üstünlükleri demişlerdir. Halbuki, bu iniş de, yükseliş gibi, evliyalıktır. Evliyalıkta cezbe ve süluk vardır. Bu ikisi, evliyalığın iki temel direğidir. Peygamberlik üstünlükleri için, bu ikisi lazım değildir. Evliyalık derecelerinin sonu, kulluk makamıdır. Kulluk makamının üstünde, hiçbir makam yoktur. Veliler Hakka doğrudurlar. Peygamberlikte, hem Hakka, hem de halka doğru olup, birbirine engel

olmaz. Evliyanın nefsleri mutmainne olmuş ise de, bedendeki maddelerin ihtiyaç ve istekleri vardır.

Evliyalık, beş derecedir. Herbiri, beş latifeden birinin yükselmesidir. Herbiri, Ulül'azm Peygamberlerden birinin yoludur. Birinci derecesi Âdem aleyhisselamın yoludur. Evliyalığı birinci derecede olan bir Peygamberin evliyalığı, beşinci derecede olan bir Velinin evliyalığından daha kıymetlidir. Evliyalığın (Vilayet-i hassa) denilen en yüksek derecesine kavuşabilmek için, nefsin fani olması lazımdır. **(Ölmeden önce ölünüz!)** emri, bu faniliği göstermektedir.

Evliyalık, ya hassa [hususi] olur veya umumi olur. **Vilayet-i hassa**, Muhammed aleyhisselamın evliyalığıdır. Onun ümmetinden, ona tam tâbi olan evliya da bu vilayete kavuşabilir. Bu vilayet, tam fena ve olgun bekadır. Burada nefs fani olmuş, Allahü teâlâdan razı olmuştur. Allahü teâlâ da, ondan razıdır. Evliyalığın yüksekliği, beş latifenin derecesine, sırasına göre değildir. En yüksek derecedeki (Ahfa) latifesinin evliyalığına kavuşmak, öteki derecelerde bulunan Evliyadan daha yüksek olmayı göstermez. Evliyalığın üstünlüğü, asla yakınlık ve uzaklıkla ölçülür. Kalb denilen aşağı derecedeki latifenin evliyalığına kavuşmuş bir Veli, asla daha karib [yakın] olunca, ahfa latifesinde bulunan, fakat o kadar yakın olmayan Veliden daha üstün olur.

Muhammed aleyhisselamın evliyalığına kavuşan Veli, geri dönmekten korunmuştur. Yani bulunduğu dereceyi kaybetmez. Öteki Veliler, korunmuş değildirler, tehlikededirler. Evliyalık, yalnız kalbin ve ruhun fani olması ile hasıl olabilir. Fakat, bunların fani olmaları için, öteki üç latifenin de fani olmaları lazımdır. Evliyanın evliyalığına (Vilayet-i sugra) denir. Peygamberlerin evliyalığına (Vilayet-i kübra) denir. Vilayet-i sugranın sonu, enfüsdeki ve afaktaki ilerlemenin sonuna kadardır. Vilayet-i sugrada, vehmden ve hayalden kurtuluş yoktur. Vilayet-i kübrada vehmden ve hayalden kurtuluş vardır. Vilayet-i sugra, beş latifenin, arşın dışındaki asıllarını geçtikten sonra başlayıp, bu asılların da asılları olan, Allahü teâlânın sıfatlarının zıllerini, görünüşlerini geçince, biter. Vilayet-i sugra afakta ve enfüsde, yani insanın dışındaki ve içindeki mahlûklarda olur. Yani zıllerde, görünüşlerde olur. Bunda sona erenler, (Tecelli-yi berki)ye, yani şimşek gibi çakıp geçen tecellilere kavuşurlar. Vilayet-i kübra, bu tecellilerin [görünüşlerin] aslında olur. Allahü teâlâya yakın olan ilerlemedir. Peygamberlerin evliyalığı böyledir. Burada, tecelliler, daimidir. Vilayet-i sugra, (cezbe) ile (süluk)dür.

Evliyalık kemalatına kavuşmak, süluk, yani çalışarak ilerlemek, kalbin zikir etmesi ve murakaba ve rabıta ile olur. Peygamberlik

kemalatında ilerlemek ise, Kur'an-ı kerim okumakla ve namaz kılmakla olur. Bundan sonra ilerlemek için hiçbir sebebin tesiri yoktur. Ancak, Allahü teâlânın lütfu ve ihsanı ile olur. **Ne kadar ilerlerse ilerlesin, İslamiyet'ten dışarı çıkamaz. İslamiyet'e uymakta sarsıntı olursa, bütün vilayet dereceleri yıkılır.** Bundan da yukarı yükselmek, muhabbet ile, sevmek ile olur. Lütuf ve ihsan başkadır. Aşk ve muhabbet başkadır. Peygamberlerin evliyalığı bile Peygamberlik üstünlükleri yanında aşağıdadır. **Vilayet-i Muhammediyye**, bütün Peygamberlerin vilayetlerini kendisinde toplamıştır. Peygamberlerden birinin vilayetine kavuşmak, bu (Vilayet-i hassa)nın bir parçasına kavuşmaktır. Velinin inişi çok olunca, üstünlüğü de çok olur. Velinin bâtını, yani kalbi ve ruhu ve öteki latifeleri zahirinden, yani duygu organlarından ve aklından ayrılmıştır. Zahirinin gafil olması, bâtınına ulaşamaz. **Hiçbir Veli, hiçbir Peygamberin derecesine ulaşamaz.** Bir Veli, bir bakımdan, bir Peygamberin üstünde olabilir. Fakat, her bakımdan, bu Peygamber, bu Veliden daha üstündür. Veli, küçük günah işleyebilir. Fakat, hemen tevbe eder ve velilik derecesinden atılmaz. Tasavvuf yolunda aranılan şey, fenanın ve bekanın, tecellilerin ve zuhurların, şühud ve müşahedenin, söz ve mananın, ilim ve cehlin, isim ve sıfatın, vehm ve aklın ötesindedir.

Mürşid yani Rehber, insanı Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşturan vasıtadır. Talebe rehberini ne kadar çok severse, Onun kalbinden feyz alması da, o kadar çok olur. Mürşid vesiledir, Resulullahın mübarek kalbinden çıkıp, mürşidlerinin kalbleri vasıtası ile, kendi kalbine gelen feyzleri neşr eden bir vasıtadır. Maksat, Allahü teâlâdır. Mürşid-i kamil, emme basma tulumba gibidir. Kalb makamına inmiş olup, kendi mürşidinden aldığı feyzleri, marifetleri, talebesine ulaştırır. Rehberini inciten veya inanmayan, hidayete kavuşamaz. [Bunun için vehhabiler, Allahü teâlânın feyzlerinden, marifetlerinden mahrumdurlar.] Rehberini incitenden kalbin kırılmazsa, köpek senden daha iyidir, buyurmuşlardır. Rehberine inanmakta, güvenmekte sarsıntı olursa, feyz alamaz. Bu sarsıntının ilacı yoktur. Rehberden feyz almak için teveccüh olmaksızın, yalnız onu sevmek yetişir. Rehber ile bulunanların, imanları kuvvetlenir. İslamiyet'e uymak isteği hasıl olur. Rehberin sözleri, halleri, hareketleri, ibadetleri hep İslamiyet'e uygundur. Ona uyan, onu dinleyen, Resulullaha uymuş olur. Böyle olmayan kimse, rehber olamaz.

Tasavvuf, Resulullahın izinde bulunmaktır. İnsanların yaratılışlarına göre, ayrı yollar hasıl olmuştur. Tasavvuf, ihlası arttırmak içindir. Tasavvuf yolunda Rehber lazımdır.

Allahü teâlâya kavuşturan yol ikidir: Nübüvvet yolu, Vilayet yolu. Nübüvvet yolu asla kavuşturur. Nübüvvet yolunda, fena, beka, cezbe ve süluk gibi şeyler yoktur. Vilayet yolunda ilerlemek için her şeyi [dünyayı ve ahireti] unutmak lazımdır. Gönlün bunlara bağlı olmaması lazımdır. Nübüvvet yolunda ahireti unutmak lazım değildir. **Tasavvuf, imanı kuvvetlendirmek ve İslamiyet'e uymakta kolaylık duymak içindir. Tarikat ve hakikat, İslamiyet'in hizmetçileridir. Tarikat, mahlûkları yok bilmektir. Hakikat, Allahü teâlâyı var bilmektir.** Birincisi, herkesten kaçıp, bir yere kapanmak demek değildir. Emr-i maruf, nehy-i münker, cihad ve sünnetlere uymaktır. **(Mektubat-ı Rabbani)**

Vesile arayın

Sual: Maide suresinin, **(Allah'a yaklaşmak için vesile arayın)** mealindeki 35. âyet-i kerimesinde, Allahü teâlânın yaratması için, vesileye [sebeplere] yapışmak emredilmektedir. Sebeplere yapışmak nasıl olur?

CEVAP

Etkisi kesin olan sebeplere yapışmak farzdır. Mesela, Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşmak için, dine uymak ve dua etmek emrolundu. Diğer sebepler ve tesirleri açıkça bildirilmediği için, bunlara uymak sünnet oldu.

Peygamberlerin ve Evliyanın ruhlarından ve ilaçlardan şifa beklemek ve dertlerden, belalardan kurtulmak için bunları vesile yapmak sünnet oldu. Mezhepsizler, bu sünnete şirk, küfür diyerek, âyet-i kerimeye zıt konuşuyorlar. Evliya, enbiya yaratıcı değildir. Allahü teâlâ, istenilen şeyi onların hürmetine yaratır. Yani onlar vesiledir, sebeptir.

Cenab-ı Hak, her şeyi yoktan yarattığı halde, yaratmasına bazı şeyleri sebep kılmıştır. Mesela Hazret-i Âdem'i ana-babasız yaratmış; fakat çamuru vesile kılmıştır. Bütün çocukları yaratan da Allahü teâlâdır. Fakat çocukların yaratılması için, ana-babayı vesile kılmıştır. Hazret-i Âdem'i yarattığı gibi, bütün insanları da ana-babasız yaratabilirdi. Fakat ana-babayı vesile kılmıştır. Onun âdeti böyledir.

Mevlana Abdülhakim-i Siyalkuti hazretleri buyuruyor ki:

(Dua eden, Allahü teâlâdan istemektedir. Duasının kabul olması için, Allahü teâlânın sevdiği bir kulunu vasıta yapmaktadır. (Ya Rabbi, bu sevgili kulunun hatırı ve hürmeti için bana da ver) demektedir. Yahut evliyadan bir zata, (Ey Allah'ın velisi, bana şefaat et, bana vasıta ol, benim için dua et) demektedir. Dilekleri yerine getiren, yalnız Allahü teâlâdır. Veli, yalnız vesiledir, sebeptir. O da fanidir, tasarrufu, gücü

yoktur. Böyle inanmak, Allah'tan başkasına güvenmek olsaydı, diriden de dua istemek, bir şey istemek yasak olurdu. Diriden de dua istemek, bir şey istemek, yasak edilmedi. Bir cahil, dileğini Allah'ın kudretinden beklemeyip (Veli yaratır) der, bu düşünce ile ondan isterse, bu elbette yanlıştır. Bunu ileri sürerek, İslam âlimlerine dil uzatmak çok yanlıştır.) **[Zâd-üllebib]**

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

(İnsan ölürken ruhunun ölmediğini âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler açıkça bildiriyor. Ruhun şuur sahibi olduğu, ziyaret edenleri ve onların yaptıklarını anladıkları da bildiriliyor. Kâmillerin, velilerin ruhları, diri iken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebededirler. Allahü teâlâya manevi olarak yakındırlar. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan, ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesi ile ölmez. Kerameti yapan, yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Her şey Onun kudreti ile olmaktadır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diri iken de, ölü iken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlânın, dostlarından biri vasıtası ile, bir kuluna ihsanda bulunması şaşılacak bir şey değildir. Diriler vasıtası ile çok şey yaratıp verdiğini, herkes, her zaman görmektedir. İnsan diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamaz. Ancak Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep olmaktadır.) **[Mişkat]**

Sağ veya ölü bir velinin yardım etmesi Allah'ın izni ile olur. Şu meşhur menkıbeyi bilen çoktur.

Ebu Hasan-ı Harkani hazretleri, sefere çıkan talebelerine, "Sıkışınca benden yardım isteyin" buyurur. Yolda talebelerini, eşkıya yakalar. Onlar, kurtulmaları için Allahü teâlâya dua ederler; fakat kurtulamazlar. Bir talebe Ya Ebel Hasan, imdat! der. O talebeyi eşkıya göremez. Diğerlerinin nesi varsa alırlar. Seferden dönünce hocalarına, "Biz Allah'tan yardım istediğimiz halde soyulduk. Fakat şu arkadaşımız, sizden yardım isteyince kurtuldu. Bunun hikmeti nedir?" derler. O da, "Allahü teâlâ günahkâr kimselerin duasını kabul etmez. Arkadaşınız, benden yardım isteyince, onun duasını Allahü teâlâ bana duyurdu. Ben de, (Ya Rabbi bu talebemi kurtar!) dedim. Allahü teâlâ da kurtardı. Ben sadece vasıta oldum, dua ettim. Kurtaran Rabbimizdi" diye cevap verdi. **(Tezkiret-ül-evliya)**

Ali Ramiteni hazretleri buyurdu ki:

(Günah işlememiş bir dil ile dua ediniz ki, kabul olsun!) Yani, Huda dostlarının huzurunda tevazu eyleyiniz, yalvarınız da, sizin için dua etsinler. İstigase, yani bir Veliye tevessül de, bu demektir.

[İsa aleyhisselama gelip derler ki, dua ediyorsunuz, devasız

hastalıklar iyi oluyor. Hangi duayı okuyorsunuz, bize de söyler misiniz? İsa aleyhisselam da onlara okuduğu duayı söyler. Adamlar bir süre sonra tekrar gelirler, efendim okuyoruz okuyoruz bir şey olmuyor, acaba bize yanlış dua mı öğrettiniz derler. İsa aleyhisselam, **(Dua doğru ama ağız yanlış)** buyurur, yani **doğru dua öğrettim, dua aynı dua ama, ağız aynı ağız değil!**]

İmam-ı Nesefi hazretleri buyuruyor ki:

(Her mümin uykuda da mümin olduğu gibi, öldükten sonra da mümindir. Bunun gibi Peygamberler, öldükten sonra da Peygamberdir. Çünkü, Peygamber olan ve iman sahibi olan ruhtur. İnsan ölünce, ruhunda bir değişiklik olmaz. **(Umdet-ül-itikad)**

İnsan ruh demektir. Beden, ruhun konak yeridir. Kıymetli olan, ev değil, evde oturanlardır. Cebrail aleyhisselam, Peygamber efendimize insan şeklinde görünürdü. Ekseriye, Dıhye ismindeki sahabi şeklinde görünürdü. Eshab-ı kiramdan bazıları da, Cebrail aleyhisselamı insan şeklinde gördüler. Cebrail aleyhisselam insan şeklinden çıkarak, kendi şekline girince, ruh gibi olunca, yok oluyor denilemez. Şekil değiştirdi denilir. İnsan ruhu da, bunun gibidir. İnsan ölünce, ruhu bir âlemden başka âleme geçmektedir. Ruhun böyle değişikliğe uğraması, kerametinin kalmayacağını göstermez.

Şafi'i âlimlerinden Celaleddin-i Süyuti hazretleri diyor ki:

Kerametin yirmiikincisi, Evliyanın çeşitli insanların şekillerinde görülmesidir. **(Tabakat-ül-Kübra)**

Ehl-i sünnet âlimleri, Meryem suresinin, **(**[Cebrail Meryem'e] **insan şeklinde göründü)** mealindeki16. âyetinden, Evliyanın ruhlarının çeşitli şekillerde görüleceğini anlamışlardır.

Ruhun ölmediğine inanmayan yoktur. Bunun için, onun duyduğuna, işittiğine, gördüğüne de inanmak gerekir. Böyle olunca, ruhtan şefaat dilemek, ondan yardım istemek gibi, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta olmasını beklemeye, itiraz edilmez. Bozulmuş dinler bile, insan ölünce, ruhun diri kaldığını bildiriyor. Diri insanlar, Allahü teâlânın yaratmasına vasıta, sebep oldukları gibi, diri ruhların da, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacağı inkâr edilemez.

Allahü teâlânın bu ümmete ikramı

Sual: Keramet hak ise, Eshab ve Tâbi'in neden hiç keramet göstermediler?

CEVAP

Kerameti inkâr etmek, İslamiyet'ten haberi olmamayı ve çok cahil

olmayı açıkça göstermektedir. Eshab-ı kiram hiç keramet göstermedi demek de, alçakça ve çok çirkin bir yalandır. Eshab-ı kiramdan herbirinin yüzlerce kerametlerini kıymetli kitaplar yazmaktadır. Yusuf-i Nebhani'nin **Cami-ul-keramat** kitabında ellidört Sahabinin kerametleri, vesikaları ile birlikte arabi yazılıdır.

Bunlardan birkaçını bildirelim:

Keramet ehli zatlar

Hazret-i Ebu Bekir, vefat edeceği zaman, (Ya Âişe, bir oğlum ile iki kızım sana emanettir) dedi. (Babacığım benim bir kız kardeşim var. Öteki nerede?) diye sorunca, (Hanımım hamiledir) dedi. Vefatından sonra bir kızı doğdu. **(Şevahid)**

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Geçmiş ümmetler içinde vukuundan önce bazı şeyleri haber veren keramet ehli zatlar vardı. Ümmetimden ise Ömer onlardandır.) [Buhari, Müslim, Tirmizi]

Hazret-i Ömer, Medine'de hutbe okurken, İran'a gönderdiği ordu mağlup olmak üzere iken, bu hali görüp, kumandana, (Ya Sariye, arkanı dağa ver) buyurdu. O da, dağa yanaştı ve zafere kavuştu. **(Cami-ul-keramat, Kısas-ı enbiya, Şevahid, İrşad-üt-talibin)**

Hazret-i Ali, vefat edeceği zaman, (Tabutumu Arneyn'e götürün, orada ışık saçan bir kaya görürsünüz. Beni oraya defnedin!) buyurdu. Öyle yaptılar, buyurduğu gibi buldular. **(Şevahid)**

Hazret-i Osman, yanına gelen birine, (Gözünde zina eseri var. Bir kadına bakmışsın) buyurdu. O kimse, (Nereden bildin?) dedi. Hazret-i Osman da, **(Müminin firasetinden korkun, o, Allah'ın nuru ile bakar)** hadis-i şerifini bildirdi. (Buhari) **(Cami-ul-keramat)**

Hazret-i Ömer'in oğlu Abdullah, insanların yolunu kesen aslana, (Derhal uzaklaş) diye kızınca, aslan kuyruğunu sallayarak uzaklaştı. İbni Ömer hazretleri, "Resulullah elbette doğru söyler" diyerek, **(Allah'tan korkandan her şey korkar)** hadis-i şerifini bildirdi. (Hakim)

Hazret-i Hubeyb, esir edilince, yanına gelenler, onun önünde taze üzüm görürlerdi. (Buhari)

Avn bin Abdullah güneşte uyurken, bir bulut ona gölge ederdi. (Ebu Nuaym)

Evliyadan bunun gibi binlerce keramet işitilmiştir. Seyyid Abdülkadir-i Geylani hazretlerinin kerametleri ise pek meşhur olmuştur. Keramet haktır, inkâr eden ahmaktır. **(Avarif-ül-mearif)**

Eshab-ı kiram, bütün evliyadan üstün olduğu halde, kerametleri az duyulmuştur. Asr-ı saadetteki insanların imanı kuvvetli idi. Kerametle

imanlarının kuvvetlenmesine ihtiyaç yok idi. Daha sonra gelenlerin imanı zayıfladı. İmanlarının kuvvetlenmesi için keramete ihtiyaç hasıl oldu. Onun için daha sonra gelen evliyada keramet çok görüldü. **(Şevahid)**

Şevahid-ün-nübüvve'de diyor ki:

Hazret-i Hasan, Abdullah bin Zübeyr ile yola çıkmıştı. Bir hurmalıkta dinlendiler. Ağaçlar kurumuştu. Abdullah bin Zübeyr, ağaçta hurma olsaydı, iyi olurdu dedi. Hazret-i Hasan, dua etti. Bir ağaç hemen yeşerip hurma ile doldu. Bu bir sihirdir denildi. Hazret-i Hasan, hayır, Resulullahın torununun duası ile Cenab-ı Hak yarattı, buyurdu.

Ali Zeynelabidin bin Hüseyin çoluk çocuğu ile kırda yemek yiyorlardı. Bir ceylan yakınlarında durdu. Ey ahu! Ben Zeynelabidin Ali bin Hüseyin bin Ali, anam Fatıma binti Resuldür. Gel, sen de ye dedi. Ceylan gelip yedi ve gitti. Sofradaki çocuklar, yine çağır diyerek yalvardılar. Bir şey yapmazsanız çağırırım buyurdu. Yapmayız dediler. Yine çağırdı. Geldi, yedi. Bir çocuk elini hayvanın sırtına sürdü. Ürküp kaçtı.

Muhammed bin Hanefiyye, imam-ı Zeynelabidin'e, (Ben senin amcanım ve yaşça da senden büyüğüm. İmameti bana bırak) dedi. Hacer-ül esved'den sormaya karar verdiler. Taş titredi, (İmamet Zeynelabidin'in hakkıdır) sesi işitildi.

İmam-ı Ali Rıza, bir duvar yanında oturuyordu. Önüne bir kuş gelip ötmeye başladı. İmam hazretleri, yanında oturana bu kuş ne diyor anlıyor musun dedi. Hayır, dedi. Yuvama yılan yaklaştı. Gelip yavrularımı yiyecek. Bizi bu düşmandan kurtar diyor. Kuş ile git! Yılanı bul, öldür buyurdu. Gitti, buyurduğu gibi buldu.

Resulullahın azat etmiş olduğu kölelerinden Sefine diyor ki, deniz yolcusu idim. Fırtına çıktı. Gemi battı. Bir tahta üstünde kaldım. Dalgalar, beni sahile götürdü. Bir orman içine düştüm. Karşıma bir aslan çıktı. Ey aslan! Ben, Resulullahın Sahabisiyim dedim. Boynunu büktü. Bana sürtündü. Yol gösterdi. Ayrılırken mırıldandı. Veda ettiğini anladım.

Eyyub-i Sahtiyani, bir arkadaşı ile çölde kalmıştı. Arkadaşının susuzluktan dili sarkıyordu. Derdin mi var dedi. Susuzluktan ölmek üzereyim dedi. Kimseye söylemezsen sana su bulayım dedi. Söylemem diye yemin etti. Ayağını yere vurunca, su belirdi, içtiler. Eyyub ölünceye kadar arkadaşı bunu kimseye söylemedi.

[Görülüyor ki, Allahü teâlâ, sevdiği kullarına kerametler ihsan etmektedir. Veliler, kerametlerini saklarlar. Kimsenin duymasını istemezler.]

Hamid-i Tavil diyor ki, Sabit Benani'yi kabre koyup örterken bir tuğla düştü. Sabit Benani'nin kabirde namaz kıldığını gördük. Kızına sorduk.

Babam elli sene hep gece namaz kılar ve seher vakitleri dua ederek, ya Rabbi! Peygamberlerden başka kullarına kabirde namaz kılmak nasip ettin ise, bana da nasip et derdi, dedi.

Habib-i Acemi'yi Terviye günü Basra'da, ertesi arefe günü Arafat'ta görürlerdi. [Habib-i Acemi, Hasen-i Basri'nin talebesidir.]

Fudayl bin İyad diyor ki, gözleri kör biri, Abdullah bin Mübarek hazretlerine gelip, gözlerinin açılması için dua etmesini istedi. Abdullah, uzun dua etti. Gözleri hemen açıldı. Gözleri açılmış görenler çok idi. [Abdullah bin Mübarek, İmam-ı a'zamın talebesidir.]

Şevahid-ün-nübüvve kitabından aldığımız yukarıda yazılı, Eshab-ı kiramın ve Tâbi'inin kerametleri, mezhepsizlerin yalan söylediklerini ortaya koymaktadır. Eshab ve Tâbi'in hiç keramet göstermediler diyerek, müslümanları aldatmak istiyorlar.

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyurdu ki:

(Evliyalığı inkâr etmek, dinin bir hükmünü inkâr etmek gibi küfürdür. Evliya ve peygamber, ne kadar yüksek olursa olsun kuldur. Harika, keramet hasıl olmasında, kulların hiç tesiri yoktur. Her şeyi yalnız Allahü teâlâ yaratmaktadır. Ancak Allahü teâlâ, Peygamberlerini ve evliyasını başka kullarından üstün tutmuş, başkalarına vermediği keramet ve mucize gibi harikaları, nimetleri bu zatlara ihsan etmiştir.) **[Hadika]**

Evliya [Allah dostları] için ahirette de korku yoktur. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Evliya için elbette korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar.) [Yunus 62]

İslam âlimleri de buyuruyor ki:

(Evliyanın kerameti, enbiyanın mucizelerinin devamıdır. Bunun için bu ümmetin evliyasından hasıl olan kerametler de Peygamber efendimizin mucizesidir.) **[Şevahid]**

(Velinin kerameti, nebinin mucizesidir. Bunun için bu ümmetin evliyasından hasıl olan kerametler de, Peygamber efendimizin mucizelerinden sayılmıştır.) **[Birgivi Vasiyetnamesi]**

(Gaybdan bilmek Peygamberlerin mucizesidir. Evliyanın gaybdan bildiği kerametleri de yine Resulullahın mucizesinin devamıdır.) **[Redd-ül-muhtar]**

(İnsanların kalblerinden geçenleri haber vermesi gibi evliyanın kerameti sayılamayacak kadar çoktur.) **[İhya]**

Sual: İmam-ı a'zam hazretlerinin iki rekat namazda Kur'an-ı kerimi hatmettiğini bir kitapta okudum. Kur'an-ı kerimi üç günden önce hatmetmek kolay olmadığı gibi, müstehab da değildir. Bu büyük imam iki

rekatta Kur'an-ı kerimi nasıl hatmetmiştir?

CEVAP

İmam-ı a'zam hazretleri en büyük ve nadide âlimlerden birdir. **(Âlimler Peygamberlerin vârisleridir)** hadis-i şerifindeki müjdeye kavuşmuş büyük bir zat olup, Peygamber efendimiz, onun geleceğini bildirmiştir. Diya-i manevi, Mevduat-ül-ulum, Hayrat-ül-hisan, Mirat-i kâinat, Dürr-ül Muhtar ile Redd-ül-muhtar'da sahih olduğu bildirilen hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Âdem ve bütün Peygamberler benimle övündüğü gibi, ben de, lakabı Ebu Hanife, ismi Numan olan bir kimse ile övünürüm. O, ümmetimin ışığı olacak, müslümanları yoldan çıkmaktan, cehalet karanlığına düşmekten koruyacaktır.)

İmam-ı a'zam hazretleri hakkında daha başka hadis-i şerifler de vardır. Böyle büyük bir zatın iki rekat namazda Kur'an-ı kerimi hatmetmesi zor değildir. Bir rekat namazda hepsini hatmetmek, yalnız, Hazret-i Osman'a, Temim-i Dari'ye, Said bin Cübeyr'e ve imam-ı a'zam Ebu Hanife'ye nasip olmuştur. **(M. Zühdiyye)**

Peygamber efendimiz, sual edenlerin haline, işine uygun bir zamanda hatmetmesini emir buyurmuştur. **(Kur'an-ı kerimi üç günden önce hatmeden manasını anlayamaz)** hadis-i şerifi de böyle olup, bir namazı hatimle kılmaya mani değildir. **(Şir'a)**

İmam-ı a'zam hazretlerinin kırk sene yatsı namazının abdesti ile sabah namazını kıldığı, yani yatsıdan sonra uyumadığı **Mevduat-ül-ulum, Dürr-ül Muhtar, Mizan-ül-kübra** ve **İbni Abidin'**de senetleri ile yazılıdır. Bunun gibi nimetler, İmam-ı a'zam hazretleri gibi birkaç büyük zata Allahü teâlânın bir ihsanıdır. O dilediğine bol bol ihsan eder.

İsrailiyatçıların hezeyanı

Sual: Menkıbelere, neden İsrailiyat hikayeleri diyenler çıkıyor?

CEVAP

Vehhabiler ve bazı mezhepsizler, evliyanın kerametine inanmadıkları için, bu menkıbeleri hangi âlim bildirirse bildirsin inanmıyorlar. Peygamberlerin vârisi olan bu âlimleri yalan söylemekle suçluyorlar. Bazıları ile görüştüm. Evliya-i kiramı sıradan bir insan olarak görüyorlar. (Ben her gün uyuduğuma göre, Ebu Hanife'nin de uyuması gerekir. Çünkü o da insandır. Ben Kur'anı birkaç saat içinde hatmedemediğime göre, onun da hatmetmesi imkansızdır) diyorlar.

Halbuki, Belkıs'ın tahtını iki aylık yoldan getiren de insandı,

Peygamber de değildi, âlim bir zattı. Cenab-ı Hak, bunu Kur'an-ı kerimde haber veriyor. Mezhepsiz delil getiremeyince de, ya tevil veya inkâr ediyor. Abduhçular mucizeleri bile inkâr ediyorlar. Abduh, Fil suresindeki mucizeyi, çiçek hastalığı idi diye tevil etmişti. Aynı yolun yolcuları da, hadis-i şerifle bildirilen mucizeleri inkâr ediyorlar. Kur'an-ı kerimdeki Şakk-ul-kamer, Mirac gibileri de tevil ediyorlar. Kimisi, (Ebu Hanife'ye hatiften gelen ses, Onun yolunda olanları affettiğini bildirdi. Diğer mezheptekiler Cehennemlik mi?) diyor.

İslami usülden bu kadar habersiz olana ne denir? (Buranın manzarası güzel) demek, başka yerde güzel manzara yok demek değildir. Peygamber efendimiz, Eshab-ı kiramdan on zatın Cennetle müjdelendiğini bildirdi. Bu demek, diğer Eshab Cehennemlik demek midir? Yine Peygamber efendimiz, **(Başınıza Ali gelince, hâdi ve mühdi olur, sizi doğru yola götürür)** buyurdu. (Hakim, İ.Ahmed) Bu demek, Hazret-i Ali'den başkası, mesela Hazret-i Ömer geçerse, eğri yola götürür demek değildir. **(Eshabım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız hidayete kavuşursunuz)** hadis-i şerifi bunu bildirmektedir. (Darimi)

Peygamber efendimiz, müctehidler için de, **(İctihadında hata ederse bir, isabet ederse iki sevap alır)** buyurdu. (Buhari) Demek ki sadece Hanefiler değil, hak olan bir mezhebe uyan kurtulur.

Beşikteki çocuk konuşur mu? Elbette konuşamaz. Fakat mucize veya keramet olarak konuşabilir. Beşikte konuşan çocuklardan biri, Beni İsrail zamanında yaşamıştır. Kötü bir kadın gayrı meşru çocuğunun babasının Cüreyc denilen bir âbid olduğunu söyler. İftiraya maruz kalan âbid, namaz kıldıktan sonra, çocuğa babasının kim olduğunu sorar. O da, falan yerdeki çoban diye cevap verir. Bu husus, Buhari ve Müslim'deki hadis-i şerifte bildirilmiştir.

Bu olayı İsrailiyatçı bir mezhepsize anlattım. (Bu bir İsrailiyattır, biz İsrailiyat hikayelerine inanmayız) dedi. (Buhari'de yazıyor, Peygamber efendimiz bildiriyor) dedim. (Buhari'de akla uymayan birçok hadis vardır) dedi. (Dinimiz nakil dinidir, fakat selim olan akla da zıt değildir) dedimse de, inanmadı. Maide suresinin 110. âyet-i kerimesinde beşikteki çocuğun (yani Hazret-i İsa'nın) konuştuğunu bildirdim. (Onun bir tevili vardır) diyerek çekip gitti.

İsrailiyatçı, Peygamber efendimizin ve müslüman olmuş kitap ehli âlimlerin Beni İsrail zamanındaki anlattıkları olaylara hurafe diyerek inanmayan ve hatta Peygamber efendimizden sonra İslam âlimlerinin kitaplarında bulunan evliya menkıbelerine bile İsrailiyat diyen Abduhçu mezhepsizlerdir.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Sana geçmişin haberlerinden bir kısmını böylece anlatıyoruz. Sana verdiğimiz Kur'an-ı kerim tefekküre ve itibara şâyân olan kıssaları, hadiseleri ihtiva eder.) [Taha 99]

Hadis-i şerifte de buyuruldu ki:

(Benden işittiklerinizi, başkalarına anlatın! Beni İsrail'den de bahsedin! Ancak kasten bana yalan isnat eden Cehennemde azap görecektir.) [Buhari]

Vehb bin Münebbih hazretleri, Resulullahın emrine uyarak İsrailiyattan çok bahsetmiş olan bir âlimdir. Âlimler, Peygamberlerin vârisleridir. Allahü teâlâ, **(Bilmiyorsanız, âlimlere sorun)** buyuruyor. Peygamber efendimiz de **(Âlimlere tâbi olun)** buyuruyor.

Âlimlere olan itimadı sarsmak için, İngilizler asırlardır, İslam âlimlerinin kitaplarında uydurma hadis olabileceğini telkin etmeye çalışmışlar, bunda da oldukça başarı sağlamışlardır. İsrailiyatçılardan Ebu Şebhe, bu oyuna gelmiş, Ehl-i sünnet âlimlerinin tefsirlerinde, uydurma hikayeler olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmiştir. Kimi çıkıyor, Ebu Şebhe'nin sözünü senet kabul ediyor da, Buhari, Müslim ve diğer hadis âlimlerinin, imam-ı Gazali, ibni Hacer-i Mekki hazretleri gibi bir mezhebe tâbi olan âlimlerin bildirdiği hususları hurafe olarak vasıflandırmaktan çekinmiyor. Ne diyelim, onun dini ona, bizim dinimiz bize...

Sual: Bazı kimselere bir hadis-i şerif söyleyince o İsrailiyat'tır inanma diyorlar. İsrailiyat nedir? Peygamberimiz İsrailiyat'tan bahsetmiş midir?

CEVAP

İsrail oğullarından yani Ehl-i kitap denilen Yahudi ve Hıristiyanlardan gelen haberlerdir.

Yakub aleyhisselamın bir ismi de **İsrail**'dir. Bu sebeple onun nesline **Beni İsrail** denilmiştir. Onlardan gelen haberlere İsrailiyat denmesi bu sebepledir.

İslami inanca, iman esaslarına ve dini hükümlere ters düşmeyen mubah olan haberleri anlatmak yasak değildir. Mezhepsizlere göre İsrailiyat aslı olmayan hadisler demektir. Halbuki Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Beni İsrail'den naklen bazı şeyler söyleyin, bunda vebal yoktur. Çünkü onlarda duyduklarınızdan daha acayip şeyler geçmiştir.) [İ. Şâfii, İbni Menığ]

(Bildirdiğim âyeti [ve hadisi] **tebliğ edin. Beni İsrail'den de söyleyin. Yalnız bana, bilerek yalan isnat eden kimse Cehennemdeki**

yerine hazırlansın.) [Buhari, Tirmizi, İbni Hibban]

Demek ki İsrailiyat'tan bahsetmekte mahzur yoktur, hatta dinin emridir. Yasak olan Peygamber efendimizin bildirmediği şeyleri, Resulullah bildirdi diye söylemektir.

Bu bakımdan muhaddis âlimlerin bildirdikleri hadis-i şeriflere bu İsrailiyat demek çok çirkin bir iftira olur. Doğru olarak İsrailiyat'tan bahsetmek dinin emridir. Mesela hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Ne yazık beni İsrail'e ki, kendilerine iç yağı haram edildiği halde, onu alıp sattılar, bedelini yediler. İşte bunun gibi size de içkinin alıp satılması haramdır.) [Taberani]

(Beni İsrail'den iki kişi arkadaş idiler. Birisi günahkâr, diğeri ise çok ibadet eden bir âbid idi. Abid, diğerini günah işlediğini gördükçe "Vaz geç" **diye ikaz ediyordu. Onu yine bir gün bir günah işlerken görüp ona "**Bu günahlardan vaz geç**" dedi. Günahkâr olan "**Beni yalnız bırak, Rabbim seni bana gözcü mü gönderdi?" **dedi. Abid,** "Vallahi Allah seni mağfiret etmez ve Cennetine koymaz" **dedi. İkisi de ölüp Rabbül âleminin huzurunda buluştular. Allahü teâlâ,** [günahlarının ezikliği içinde kıvranan] **günahkâra "Git rahmetimle Cennete gir" buyurdu.** [İbadetiyle ucba kapılan ve günahkâra Cehennemlik diye yemin eden] **Abid için de, "Bunu da Cehenneme götürün" buyurdu.)** [Ebu Davud, İ.Ahmed]

(Beni İsrail'den Kifl isimli biri vardı. Günahtan pek sakınmazdı. Ona [paraya ihtiyacı olan] **bir kadın geldi. Durumunu bildirdi. Kifl, onunla ilişkide bulunmak şartıyla kadına altmış altın verdi. Kadınla kapalı bir yere geldiler. Kadın zangır zangır titriyordu. Sonra ağlamaya başladı. Adam**, "Neden ağlıyorsun, seni zorladım mı?" **dedi. Kadın,** "Hayır, ama ben şimdiye kadar böyle bir şey yapmadım. Bu çirkin işe beni ihtiyacım sürükledi" **dedi. Kifl, "Madem ki sen yapmadığın işi ihtiyacından dolayı yapmak zorundasın, öyleyse git, para da senin olsun" dedi. Kifl ayrıca yemin ederek "**Vallahi bundan sonra ben de bu çirkin işi bir daha yapmam" **dedi ve o gece de öldü. Sabahleyin kapısına şöyle yazılmış olduğu görüldü: "Allah Kifli mağfiret etti.")** [Tirmizi, İ.Ahmed, İbni Ebi Şeybe, Taberani, Hakim]

Mucize-Keramet-Firaset-İstidraç-Sihir

Sual: Harika ne demektir? Fâsık ve kâfirlerde de harika görülür mü?

CEVAP

Harika, enbiyadan meydana gelirse **mucize**, evliyadan hasıl olursa **keramet**, müminlerde olursa **firaset**, fâsıklarda görülürse **istidraç**,

kâfirlerde olana da **sihir** denir. Birer örnek verelim:

Sihir:

Iraklı bazı kimselerin ağızlarına ateş almalarına, avurtlarına şiş sokmalarına keramet diyenler çıkıyor. Allahü teâlâ, böyle kimselerin Hazret-i Musa zamanında da bulunduğunu, bunların sihir olduğunu bildiriyor. Böyle göz boyamak haramdır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Bir kişinin havada uçtuğunu, denizde yürüdüğünü veya ağzına ateş koyup yuttuğunu görseniz, fakat dine uymayan bir iş yapsa, keramet ehliyim dese de, onu büyücü, yalancı, sapık ve doğru yoldan saptırıcı bilin!) [El-Münire]

İstidraç:

İbrahim Edhem hazretlerine, vecde gelip kendinden geçen bir gençten bahsettiler. Gence üç gün misafir oldu. Gerçekten çok acayip haller gördü. Gencin yediğine baktı. Helal değildi. Onu evine davet edip yemek yedirdi. Gençteki eski aşk ve vecd kalmadı. Genç, (Sen bana ne yaptın?) deyince, o gence, "Sendeki haller şeytandandı, istidraçtı, helal yiyince şeytan giremedi ve esas halin meydana çıktı" buyurdu. **(T. Evliya)**

Firaset:

Hazret-i Osman, yanına gelen birine, **(Gözünde zina eseri var. Bir kadına bakmışsın)** buyurdu. O kimse (Nereden bildin?) dedi. Hazret-i Osman da, **(Müminin firasetinden korkun, o Allah'ın nuru ile bakar)** hadis-i şerifini bildirdi. (Buhari)

Keramet:

Hazret-i Ömer, Medine'de hutbe okurken, İran'a gönderdiği ordunun mağlup olmak üzere olduğunu görüp, camide herkesin yanında, **(Ya Sariye arkanı dağa ver)** diye seslendi. O da, dağa yanaştı ve zafere kavuştu. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Geçmiş ümmetler içinde vukuundan önce bazı şeyleri haber veren keramet ehli zatlar var idi. Ümmetimden de Ömer onlardandır.) [Buhari, Müslim, Tirmizi]

Kâfir bir hükümdar, kendine ilah demeyen müminleri ateşe atardı. Sıra kucağı çocuklu bir kadına geldi. Kadın, ateşe girmek istemeyince, bebeği, **(Anne sabret, sen hak din üzeresin)** dedi. **(Müslim)**

Mucize:

Resulullah efendimiz, miracda, Cenneti, Cehennemi ve daha başka yerleri gördü. **(Mevahib)**

Dinimizi doğru kaynaktan öğrenmeli

Bir doktor yazar yazısında diyor ki:

1- Ovum hücrelerinin her birisi itina ile yaratılmıştır.

2- Bir canlının doğması, insanın kendi biyolojik iradesinden alınarak tam manasıyla Allah'ın tasarrufuna verilmiş olmaktadır.

3- Asıl mucize babasız çocuk doğurmak değil, babalı çocuk doğurmaya mecbur olma olayıdır.

4- Hazret-i İsa'nın babasız doğumuna imkansız demek, "Ben biyoloji bilmiyorum" demektir.

5- Bir yumurta hücresinin insan meydana getirebilmesi için, mutlaka cenab-ı Hakkın özel bir müdahalesi gerekmektedir. Cebrail'in Meryem'i ışınlaması yahut ona bilmediğimiz manyetik bir tesir yapması bu gerçeği dile getirmektedir.

6- Erkek arılar, ana arının döllenmemiş yumurtalarından meydana geldiğine göre, Hazret-i İsa'nın babasız oluşunu aklına sığıştıramayanlar, babasız arıların meydana gelişini nasıl izah edeceklerdir?

CEVAP

1- Cenab-ı Hakkın her yarattığında çeşitli hikmetler bulunur. Bunu itina ile, şunu da itinasız yaratmış demek çok yanlış olur. İtina göstermek, bir işin iyi olması için gayret göstermek demektir. Allahü teâlâ ol derse, istediği gibi oluverir.

2- Allahü teâlânın tasarrufu altında olmayan hiçbir şey yoktur. Kaza ve kader konusunu iyi bilmeyenlerin, böyle tehlikeli sözler etmeleri yadırganamaz.

3- (Asıl mucize babasız çocuk doğurmak değil) demek, mucizenin ne olduğunu bilmemek demektir. Mucize, Peygamberlerden âdet-i ilahiyye dışında meydana gelen harikalardır. Bunlar, evliyada görülürse keramet, kâfirlerde görülürse sihir denir. Mucize, âdet dışı olan şeydir. Mesela Hazret-i İsa'nın yeni doğunca konuşması böyledir. Çünkü yeni doğan çocuk hemen konuşmaz. Geyiğin Peygamber efendimizle konuşması böyledir. Çünkü geyik insan gibi konuşmaz. Fakat papağanın konuşması böyle değildir. Kuşun uçmasını, insanın yürümesini, balığın suda yüzmesini sağlayan da Allahü teâlâdır. Mucize âdet dışı olur. Taşın denizde yüzmesi gibi. Hazret-i İsa'nın doğması, âdet-i ilahiyye dışında bir harikadır. Bunu âdet-i ilahiyye içine sokup biyolojik hadiselere bağlamak, biyolojik olarak izaha kalkmak mucizeyi bilmemek veya inkâr etmek demektir.

4- Biyoloji bilen doktorun, âdet-i ilahi içinde babasız çocuk olabileceğini söylemesi, tıbben imkansızdır. Mümkün olsa idi, her zaman görülürdü.

5- Âdet-i ilahiyye içinde cenab-ı Hakkın özel bir müdahalesinden bahsetmek, Allahü teâlâ için acizlik olur. Allahü teâlâ, "**Kün**" yani "**Ol**" emri ile her şeyi yaratır. Özel müdahale demek, Allahü teâlânın sıfatlarını bilmemekten ileri gelen bir cehaletin mahsulüdür. Hazret-i Meryem'in ışınlanması tabiri de ilme ve edebe aykırıdır.

6- Erkek arıların döllenmemiş yumurtalardan meydana gelmesi, âdet-i ilahiyye içinde devam ede gelen bir hadisedir. Eşeysiz çoğalmalar da böyledir. Bunları İsa aleyhisselamın doğumu ile mukayeseye kalkışmak, mucizeyi bilmemek demektir.

Böyle zararlı kitapları okumamalıdır. Ölmüş bir müslümanın arkasından konuşmak, kötülüklerini açıklamak doğru mudur? Doğru değildir. Çünkü Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ölülerinizi hayırla anın, iyiliklerini söyleyin, kötülüklerini açıklamayın!) [Tirmizi]

Ölmüş de olsa, bid'at ehlinin ve Müslümanlığı yanlış anlatanların bu iftiralarını söylemek lazımdır, gıybet olmaz, emr-i maruf olur. **(Redd-ül-muhtar)**

Hadis-i şerifte de buyuruldu ki:

(Fitne veya bid'at yayıldığı zamanda, hakkı bilen, bilgisini açıklasın! Hakkı yani doğruyu bildiği halde gizleyene lanet olsun!) [Hatib]

Evliyanın yardımı

Sual: Yaşayan veya vefat eden evliyadan nasıl yardım istenir?

CEVAP

Onun büyüklüğüne inanmak ve onun yolunda olmak lazımdır. Ruhuna Yasin-i şerif veya üç İhlas bir Fatiha okuyup hediye edilir. Sonra hiçbir şey düşünmeden saygı ve tevazu ile ismini söyleyerek tavassut etmesi için yalvarılır.

İyilerin duası

Evliyadan bazıları, (Şu şöyle olacak diye) yemin etse, Allahü teâlâ onu yalancı çıkarmaz, onun istediğini yaratırdı. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Öyle kimseler gelecek ki, elbiseleri eski, üstü başı tozludur. Fakat bir şey için yemin etseler, Allahü teâlâ onların yeminlerini doğru çıkarır.) [İbni Ebiddünya]

Ebu Ubeyde el-havas hazretleri, Basra'daki bir yangın içinde dolaşırken, Basra valisi, ona (Ateş içinde ne dolaşıyorsun, yanarsın) dedi. O da, (Rabbime beni ateşte yakmaması için yemin ettim) buyurdu.

Vali, (O halde ateşi söndür) dedi. O da ateşi söndürdü.

Ebu Hafs hazretleri de, merkebini kaybeden bir köylüye rastladı. Köylü (Başka malım yok. Merkebimi bulmam gerekir) dedi. Ebu Hafs hazretleri, (Ya Rabbi bu köylünün merkebini buldurmadan bir adım atmam) diye yemin etti. Az sonra merkebi karşısına çıka geldi. **(İhya)**

Sual: Mucize ile olan şey, bugün fen ile de mümkündür. Mesela Amerika'da üç günde dil öğreniliyor. Bunun izahı nedir?

CEVAP

Bazı mucizeler zaman ve mekan ile mukayyeddir. Yani o zaman mucizedir. Mesela Peygamber efendimiz, mübarek elini başına koyunca baş ağrısı geçerdi. Bugün ilaçla geçiyor. Kur'an-ı kerim, her zaman mucizedir.

Sual: Mürşid-i kâmiller, müridlerinin düşüncelerini nasıl anlarlar?

CEVAP

Mürşid-i kâmiller kalmadı. Onlara sorup öğrenmemiz imkansız oldu. Bazıları Hazret-i Ömer'in gördüğü gibi TVdeki gibi net görür, buna tayyi mekan denir. Bazıları da, tevilli olarak, yani alametlerini görüp anlarlar. Bazıları da, hiç görmeden kalblerine ilham olunur.

Sual: Şah-i Nakşibend, Abdülkadir-i Geylani ve Ahmed Rıfai hazretlerinden hangisi daha üstündür?

CEVAP

Bir ilkokul talebesi, bir profesörün bilgi derecesini ölçemez. Şu profesör, ötekinden üstündür dese, hiç kıymeti olmaz. Evliya olmayan kimse de (Şu veli, ötekinden üstündür) diyemez. Derse, hiç kıymeti olmaz. Bahsettiğiniz üç zatın da büyük evliyadan olduğunu, onlardan sonra gelen veliler bildirmişlerdir.

Sual: Hint Yogilerinde veya başka kâfirlerde görülen harikulâde hallere keramet denir mi?

CEVAP

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: Harikalar, kerametler ikiye ayrılır:

Birincisi Allahü teâlânın zatına ve sıfatlarına ve işlerine ait olan bilgiler ve marifetlerdir. Bunlar, akıl ile, düşünmekle elde edilemez. Allahü teâlâ, seçtiği kullarına ihsan eder.

İkincisi, madde âlemindeki gaybleri bilmektir. Bu harika seçilmiş kullara verildiği gibi, kâfirlere de verilir. Bunların birincisi kıymetlidir. Bunlar, doğru yolda bulunanlara, Allahü teâlânın sevdiklerine verilir. Cahiller ise, ikincisini kıymetli sanırlar. Keramet deyince, yalnız bunları anlarlar. Açlıkla ve insanlardan kaçarak, nefslerini temizleyen her insan,

mahlûkların gayblerini haber verir. İnsanların çoğu, hep dünyayı düşündükleri için, böyle haber verenleri Evliya sanır. Hakikatten haber verenlere kıymet vermezler. Bunlar Evliya olsalardı, bizim hallerimizden haber verirdi, derler. Bu bozuk ölçüleri ile, Allahü teâlânın sevdiği kullarını inkâr ederler. **[c.1, m.293]**

Harika, kâfirde görülürse sihir, evliyada görülürse keramet denir.

Harikaların mahiyeti

Sual: Mucize ve keramet ile istidraç ve sihir arasındaki fark nedir? Allahü teâlâ, kâfire bu kuvveti niçin verdi? Bunlar birbirinden nasıl ayırt edilir?

CEVAP

İslam âlimleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, her şeyi bir sebep altında yaratmaktadır. Bu sebeplere, iş yapabilecek tesir, kuvvet vermiştir. Bu kuvvetlere, tabiat kuvvetleri, fizik, kimya ve biyoloji kanunları diyoruz. Bir iş yapmamız, bir şeyi elde etmemiz için, bu işin sebeplerine yapışmamız lazımdır. Mesela, buğday hasıl olması için, tarlayı sürmek, ekmek, ekini biçmek lazımdır.

İnsanların bütün hareketleri, işleri, Allahü teâlânın bu âdeti içinde meydana gelmektedir. Allahü teâlâ, sevdiği insanlara, iyilik, ikram olmak için ve azılı düşmanlarını da aldatmak için, bunlara, âdetini bozarak, sebepsiz harika şeyler yaratıyor. [İslamiyet'e uyanların nefisleri temizlenir, düşmanlıkları kalmaz. Açlık çeken, sıkıntılı yaşayan kâfirlerin nefisleri ise zayıflar. Kötülük yapamaz. Bunun için, papazlarda da harikulade işler hasıl olur.]

1- Peygamberlerden, meydana gelen harikalara (**Mucize**) denir.

2- Evliyadan meydana gelen harikalara (**Keramet**) denir.

3- Evliya olmayan müminlerden meydana gelen harikalara (**Firaset**) denir.

4- Fâsıklardan, günahı çok olanlardan zuhur edenlere (**İstidraç**) denir. Allahü teâlânın aldatarak, nimet şeklinde gösterdiği musibetlerdir. Onları derece derece, yavaş yavaş Cehenneme götürür.

5- Kâfirlerden zuhur edenlere ise (**Sihir**), yani büyü denir.

İbni Hacer-i Hiytemi hazretleri diyor ki: Sihir ile, birinin kolunu kesip, sonra yapıştırmak, kendi ağzına, bedenine bıçak, kama sokup çıkarmak gibi gösteriler yapan tarikatçılar, bu gösterilerine keramet derse, Kadı tarafından öldürülür. Başka şekilde yapıyorsa, öldürülmez, ama, ağır cezalandırılır. **(Fetava-yı hadisiyye)**

İbni ebi Zeyd Kayrevani diyor ki: Sihrinde küfre sebep olacak şey yoksa, el çabukluğu yapıyorsa, ama buna keramet diyorsa cezalandırılır.

(İsbat-ü keramatil- Evliya)

Allahü teâlânın, bir kulun bütün muradını yerine getirmesi, her istediğini vermesi, harikalar göstermesi, onun Allahü teâlâ katında makbul bir kul olduğunu göstermez. Bunlar, bazı kullarına iyilik ve ihsandır. Bazılarına da istidraçtır. Allahü teâlâ, mealen **(Onları derece derece aşağı indiriyoruz, helake sürüklüyoruz; ama onlar bunu bilmiyorlar)** buyurdu. (Araf 182) [Birbiri ardınca kendilerine nimetler gelir, onlar bunu bir lütuf sanırlar da şımarırlar. İşte o zaman üzerlerine Allah'ın azabı hak olur. **(Beydavi)** Onlar her günah işledikçe biz de nimetimizi yenileriz demektir. **(Dahhak)**]

Keramet ile istidraç arasındaki fark şöyledir:

Keramet sahibi olan kimse, keramet ile meşgul olmaz ve onunla öğünmez. Bilakis, kendisinden keramet zuhur edince, kendisinden meydana gelen bu hâlin istidraç olabileceği endişesi ile Allahü teâlâdan korkusu iyice artar. Fakat istidraç sahibi olan kimse, bu durum, güzel haller ve ameller ve bu amellerin neticeleridir diye zan eder. Bunların aldatma ve saptırma olduğunu anlamaz. Kendinde bir olgunluk ve üstünlük olduğu hayali ile insanlara hakaret nazarı ile bakar. Kendini azab-ı ilahiden emin bulur. Kötü akıbetten sakınmaz. [Firavun, atı ile giderken atının ön ayakları uzardı, yokuşa doğru giderken kısalırdı. Dişlerinin arası açık değildi, yemek kırıntıları girip rahatsız etmezdi. Ömründe bir kere başı ağrımamıştı. Bu halleri kendinden bilip tanrılık iddiasında bulundu ve ebedi azaba sürüklendi.]

Keramet ile istidracı birbiri ile karıştırmamalı. Keramet sahibi olmayı istemek, Allah'tan başkasını sevmek demektir. Velinin keramete ihtiyacı yoktur. Kalbin zikre alışması yanında, kerametin hiç kıymeti yoktur. Evliyanın keşfinde hata olabilir. Evliyanın keşfi, İslamiyet'e uygun olursa, ona güvenilir. Böyle değilse güvenilmez. Keramet sahibi olmak, derecenin yüksek olmasını bildirmez. Evliya büyük günahtan korunmuştur ama, küçük günahtan korunmuş değildir. Ama hemen gafletten uyandırılıp tevbe eder ve af dilerler.

Harikalar gösteren kimsede İslamiyet'e kıl ucu kadar aykırılık var ise, onunki keramet değil istidraçtır. Salih bir kimse, keramet ile istidracı ayırabilir. Harika gösteren biri ile konuşunca, kalbinde, dünya sevgisi azalıp, Allahü teâlâya bağlılığı artarsa onun, keramet sahibi bir Veli olduğunu anlar. Eğer böyle olmazsa, istidraç sahibi olduğu anlaşılır.

Evliyanın sözleri ile, kalbinde bir değişiklik duymayan kimse, hayvan gibi olan cahil bir kimsedir. Onun ruhu hasta, basireti, yani kalb gözü kördür, duygusuzdur.

Keramet ve istidrac

Sual: Olağan üstü halleri görülen her kimsenin keramet ehli olduğu mu anlaşılır? Mesela deniz üstünde yürüyen bir şeyhe bağlanmak gerekir mi?

CEVAP

Olağan üstü haller, herkeste görülebilir. Eğer, deniz üstünde yürüyen kimse, Peygamber ise, bu hâline **(Mucize)**; Evliya ise, **(Keramet)**; fâsık veya bid'at ehli ise, **(İstidrac)**; kâfir ise, **(Sihir)** denir.

Tarikat şeyhiyim diyen kimse, Ehl-i sünnet değilse, denizde yürüse, havada uçsa, ağzına ateş alsa; böyle haller, istidrac veya sihirdir.

Adam uçuyor diye, hemen onu evliya sanmamalı. Ehl-i sünnet olup olmadığına, dinimizi, fıkıh bilgilerini, helali haramı bilip bilmediğine bakmalı. Bunun için, ilkönce, Ehl-i sünnet itikadını ve ilmihal bilgilerini iyi öğrenmelidir. Ehl-i sünnet itikadını ve lüzumlu fıkıh bilgilerini bilen kimse, bid'at ehli şeyhlerin tuzağına düşmez.

Telepati

Sual: Telepatinin mucize ile bir ilgisi var mıdır?

CEVAP

Yoktur. Telepati, Yunanca'dan gelen bir kelimedir. Uzakta meydana gelen bir olayın anında hissedilmesine veya düşüncelerin ve görüntülerin akıldan akıla, beyinden beyine transferine (Telepati) denilmektedir.

Firavun'un çürümeyen cesedi

Mucizeye, keramete inanmayan kimseler çoğalıyor. 19'culardan birisi, (Mısırlılar, özel mumyacılık bilgisiyle Firavunların cesedini mumyalayarak korumuşlardır. Firavun'un mumyalanmış cesedi bugün Kahire Müzesinde sergilenmektedir) diyerek Allahü teâlânın mumyasız olarak ölmüş bir cesedi çürütmeyeceğine inanmıyor.

Öteki Firavunlar mumyalanmıştır. Bu Firavun, mumyasız idi. Firavun'un bozulmamış cesedi de Kahire'de değil Londra'daki British Museum'da teşhir edilmektedir.

Üç bin seneden fazla bir zaman önce ölen bu Firavun'un cesedi, mumyalanmış olarak değil, ibret-i âlem için mumyasız olarak çürümeden korunmuştur.

Tam bir ibret vesikası olarak vücudu hiç bozulmamış, etleri çürümemiş ve tüyleri dahi dökülmemiş şekilde ve secde eder vaziyette bulunmuştur. Çünkü Firavun ölürken secdeye kapanmıştı. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(İsrailoğullarını denizi yararak geçirdik, Firavun ve askerleri zulmetmek ve saldırmak üzere onları [yarılan denizde] **takip etti. Firavun denizde boğulurken, "İsrailoğullarının inandığından başka ilah olmadığına iman ettim, ben de Müslüman oldum" dedi. Ona "Şimdi mi inandın, daha önce isyan eden bir bozguncu idin" dendi.** [Denizde boğulan Firavuna Allahü teâlâ buyurdu ki:] **Senden sonrakilere bir ibret teşkil etmesi için, bugün senin** [denizdeki] **cesedini** [çürütmeden] **çıkarıp** [sahile] **atacağız. Buna rağmen insanların çoğu âyetlerimizden gafildir.)** [Yunus 90,92]

Firavun, eski Mısır hükümdarlarına verilen isimdir. Mısır'a hakim olan 26 Firavun sülalesi vardı. Her sülalede çeşitli Firavunlar asırlarca hükümdarlık etti.

Musa aleyhisselam zamanındaki Firavun, [II. Ramses olduğu söylenir], 400 sene yaşamış ve ilahlık iddiasında bulunmuştu. Kendisine secde etmeyenlere ve Musa aleyhisselama inananlara işkence ve zulüm yaptı.

Musa aleyhisselam, Firavun'u dine davet etti. Firavun kabul etmedi. Yanındaki veziri Haman'a sordu. O da; "Musa, büyük sihirbazdır. Bizi aldatıp, ülkemizi elimizden almak istiyor" dedi. Böylece Firavun'un imana gelmesine mani oldu ve iman eden hanımı Asiye'nin de şehid olmasına sebep oldu.

Firavun, Musa aleyhisselamın mucizelerine inanmadı, kâfirlerin suları kan oldu, kurbağa yağdı, cilt hastalıkları oldu. Üç günlük karanlık devam etti.

Firavun bu mucizeleri görünce korktu. Musa aleyhisselam ile ona inananların Mısır'dan gitmesine izin verdi. Sonra Firavun verdiği bu izne pişman oldu. Askerlerle peşlerine düştü. Denizde yollar meydana geldi. Musa aleyhisselam da, İsrailoğulları ile birlikte denize girdi. Firavun ve askerleri, bunları yakalamak üzere denize girip takip etmeye başladılar. Kızıldeniz'in Süveyş kısmına gelince, denizdeki yollar kapanıp, Firavun'un askerleri boğulmaya başladı, Firavun da aynı akıbete uğrarken, hemen secdeye kapanıp, iman ettim dediyse de, boğularak askerleri ile birlikte öldü.

Firavun'un cansız cesedi asırlarca denizde kalmasına rağmen Allahü teâlânın kudreti ile çürümedi. Âyette de bildirildiği gibi, cesedi üç bin sene sonra sahile atıldı. Burada bulunup İngiltere'ye götürüldü. 1983'te Zafer dergisi, Firavun'un müzedeki cesedinin resmini neşretmişti.

Kur'an-ı kerim, Resulullahın bir mucizesi olduğu için, bu da Peygamber efendimizin bir mucizesidir.

Evliya olmayan keramet göremez mi?

Sual: (Kerameti gizlemek farz, göstermek ise haramdır. Bir evliyanın kerametini gören kimse de evliyadır; çünkü evliya olmayan keramet göremez) deniyor. Bunlar yanlış değil mi?

CEVAP

Evet yanlıştır.

Evliyanın kerameti, nice kimselerin gafletten uyanmasına, hidayete kavuşmasına vesile olmuştur. Evliyanın kerametlerini anlatan çok kitap yazılmıştır. **Hilye-tül-Evliya, Reşehat, Tezkiret-ül Evliya** ve **Cami'u keramat-il-Evliya** bunlardan birkaçıdır.

Evliya olmayan keramet göremez ve kerameti gizlemek farzdır demek ne kadar cahilce bir sözdür. Birkaç örnek verelim:

1- Hazret-i Süleyman'ın veziri Asaf, iki aylık mesafedeki Belkıs'ın tahtını, göz açıp kapayıncaya kadar getirdi. (Neml 40)

Hazret-i Süleyman'ın veziri peygamber olmadığı halde, evliya olduğu için bu kerameti göstermiştir. **(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır)** denirse, bu evliya zatın haram işlediği söylenir. Haram işleyen kimse nasıl evliya olur ki?

2- Hazret-i Meryem'e her zaman taze meyve ve yiyecek verilirdi. (Al-i İmran 37)

Hazret-i Meryem kış aylarında yaz meyveleri, yaz aylarında kış meyveleri geldiğini niye gizlemedi ki? **(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır)** denirse, Hazret-i Meryem'i haram işlemekle suçlamış oluruz.

3- Musa aleyhisselamla giden gencin sepetindeki pişmiş ölü balık canlandı. (Kehf 86)

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, bu genç evliyayı haram işlemekle suçlamış oluruz.

4- Hazret-i Ömer, Medine'de hutbe okurken, İran'a gönderdiği ordu mağlup olmak üzereyken, bu hali görüp, kumandana, **(Yâ Sariye, arkanı dağa ver)** buyurdu. O da dağa yanaştı ve zafere kavuştu**. (Cami-ul-keramat, Kısas-ı enbiya, Şevahid, İrşad-üt-talibin)**

Hazret-i Ömer bunu herkesin içinde söyledi. **(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır)** denirse, Hazret-i Ömer'i haram işlemekle suçlamış oluruz.

5- Hazret-i Osman, yanına gelen birine**, (Gözünde zina eseri var. Bir kadına bakmışsın**) buyurdu. O kimse, (Nereden bildin?) dedi. Hazret-i Osman da, (Müminin firasetinden korkun, o, Allah'ın nuru ile

bakar) hadis-i şerifini bildirdi. **(Buhari, Cami-ul-keramat)**

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, Hazret-i Osman'ı haram işlemekle suçlamış oluruz.

6- Hazret-i Ali, vefat ederken, **(Tabutumu Arneyn'e götürün, orada ışık saçan bir kaya görürsünüz. Beni oraya defnedin!)** buyurdu. Öyle yaptılar, dediği gibi buldular. **(Şevahid-ün-nübüvve)**

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, Hazret-i Ali'yi haram işlemekle suçlamış oluruz.

7- Hazret-i Ömer'in oğlu Abdullah, insanların yolunu kesen aslana, **(Derhal uzaklaş)** der demez, aslan, kuyruğunu sallayarak uzaklaştı. İbni Ömer hazretleri, "Resulullah elbette doğru söyler" diyerek, **(Allah'tan korkandan her şey korkar)** hadis-i şerifini bildirdi. (**Hakim)**

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, İbni Ömer hazretlerini haram işlemekle suçlamış oluruz.

8- Hazret-i Hasan, Abdullah bin Zübeyr ile yola çıkmıştı. Ağaçları kurumuş bir hurmalıkta dinlendiler. Abdullah bin Zübeyr, (Ağaçta hurma olsaydı, yerdik) dedi. Hazret-i Hasan, dua etti. Bir ağaç hemen yeşerip hurma ile doldu. **(Şevahid-ün-nübüvve)**

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, Hazret-i Hasan'ı haram işlemekle suçlamış oluruz.

9- Hazret-i Hubeyb, esir edilince, yanına gelenler, onun önünde taze üzüm görürlerdi. **(Buhari)**

10- Avn bin Abdullah güneşte uyurken, bir bulut ona gölge ederdi. **(Ebu Nuaym)**

(Kerameti gizlemek farz, göstermek haramdır) denirse, bu zatları haram işlemekle suçlamış oluruz.

Abdülkadir-i Geylani hazretlerinin kerametleri dillere destan olmuştur. Gizleseydi bu kadar etrafa nasıl yayılırdı ki? Bir Yahudi, (Sizin Peygamberiniz, **(Bu dünya müminlere zindandır, kâfirlere Cennettir)** diyor. Yani ben şu perişan halimle Cennette miyim? Sen de şu haşmetinle zindanda mısın?) diye sordu. Abdülkadir-i Geylani hazretleri attan inerek, sağ kolunun içini gösterip Yahudi'ye, (Bak ne görüyorsun) buyurdu. Yahudi, (Muazzam bir Cennet var. Siz de, orada zevk içinde oturuyorsunuz) dedi. Yahudi'ye, (Şimdi söyle, Cennet, bu dünya mıdır, yoksa şimdi gördüğün o geniş mekân mıdır?) diye sordu. Yahudi (Cennetteki yerini gördüm. Hakikaten burada sen zindandasın) dedi. Sonra sol kolunun içini gösterip Yahudi'ye, (Bak ne görüyorsun) buyurdu. Cehennemde yanarken kendisini gören Yahudi dehşete kapılıp, içini korku sardı. Gerçekten Gavs'ın dünyada zindanda olduğunu, kendisinin

de Cennet gibi yerde olduğunu anlayıp hemen Müslüman oldu.

(Bir evliyanın kerametini gören kimse de, evliyadır; çünkü evliya olmayan keramet göremez) sözünün ne kadar saçma olduğu, bu menkıbeden de anlaşılmaktadır. Yahudi'ye gösterdi. Yahudi evliya değildi. Birçok menkıbede, kerameti görenlerin, fâsık hatta kâfir oldukları biliniyor. Buna rağmen böyle saçma bir söz nasıl söylenebilir ki?

Seyyid Fehim Arvasi hazretleri talebeleriyle Van gölü kıyısında giderken gölde bulunan (Ahtamar) adasındaki ermeni kilisesinden bir papaz çıkarak su üstünde yürümeye başlar. Bunu gören talabelerden, birkaçının hatırına gelir ki, **(Allahın düşmanı dediğimiz papaz, su üzerinde yürüyor da, Evliyanın büyüğü, Allahü teâlânın sevdiği, seçtiği kulu bildiğimiz, Seyyid hazretleri, acaba neden yürümeyip kıyıdan dolaşıyor?)** Seyyid Fehim hazretleri, bu düşünceyi anlayıp, mübarek ayaklarındaki nalınları ellerine alıp, birbirlerine çarpar. Nalınlar birbirine çarptıkça papaz suya batar ve boğulur. Sonra, böyle düşünene dönerek, **(O, sihir yaparak, su üstünde gidiyordu. Böylece, sizin imanınızı bozmak istiyordu. Nalınları çarpınca sihri bozularak battı. Müslümanlar sihir yapmaz. Allahü teâlâdan keramet istemekten de haya ederler)** buyurdu. Kerametiyle, papazın sihrini bozdu.

Evliya kerametini gizler, göstermek istemez; ama ihtiyaç duyulunca gösterir. Zaten Evliya durup dururken keramet göstermez. Bir ihtiyaç hissederse, o zaman elinde olmayarak da görülebilir.

Sebeplere yapışan kâfir mi olur?

Sebeplere yapışmak dinimizin emridir

Vehhabiler diyor ki:

Peygamberlerin ve onların yolunda olanların gittikleri yol vesiledir, kendileri vesile değildir. Madde, cisim ve zat, sebep olamaz. Diri olup yanında bulunandan bir şey istemek caizdir. Uzaktakinden ve ölüden istemek, bunları vesile etmek şirktir.

CEVAP

Her şeyi yaratan, yapan yalnız Allahü teâlâdır. Bir şeyi yaratmak için, başka bir mahlûkunu vasıta ve sebep yapması, Allahü teâlânın âdetidir. Allahü teâlânın bir şeyi yaratmasını isteyenin, o şeyin yaratılmasına vesile olan sebebe yapışması lazımdır. Peygamberler hep sebeplere yapışmışlardır.

Allahü teâlâ sebebe yapışmayı övmektedir. Peygamberler sebeplere

yapışmayı emir etmektedir. Dünyadaki olaylar, hadiseler de, sebebe yapışmanın lazım olduğunu göstermektedir. Bir şeye kavuşmak için, o şeyin sebebine yapışılır. O sebebi, o şeye sebep yapan ve insanın o sebebe yapışmasını sağlayan, o sebebe yapıştıktan sonra, o şeyi yaratan, hep Allahü teâlâ olduğuna inanmak lazımdır. Böyle inanan bir kimse, bu sebebe yapışmakla, o şeye kavuştum diyebilir. Bu sözü, o şeyi sebep yarattı demek değildir. Allahü teâlâ, o şeyi bu sebeple yarattı demektir.

Mesela (içtiğim ilaç ağrımı kesti), (Seyyidet Nefise hazretlerine adak yapınca, hastam iyi oldu), (Çorba beni doyurdu), (Su, hararetimi giderdi) sözleri, bu şeylerin hep vesile ve vasıta olduklarını göstermektedir. Bunlar gibi konuşan müslümanların, yukarıda bildirdiğimiz gibi inandıklarını düşünmek lazımdır. Böyle düşünene kâfir denemez. Vehhabiler de, diri olandan, yanında bulunandan bir şey istemek caizdir diyor. Birbirlerinden ve hükümet memurlarından çok şey istiyorlar. Vermeleri için yalvarıyorlar. Uzakta olandan ve ölüden istemek şirktir. Diriden istemek şirk olmaz diyorlar. Ehl-i sünnet âlimleri ise, birisi şirk olmayınca, öteki de şirk olmaz diyor. Aralarında fark yoktur diyor.

Sebepler üç kısımdır

İslam âlimlerinin büyüklerinden Muhammed Masum hazretleri Mektubat kitabında buyuruyor ki:

Sebeplere yapışmak tevekküle münafi değildir. Çünkü, sebeplere tesir etmek kuvvetini de Allahü teâlâ vermektedir. Sebeplere yapışırken, sebeplerin tesirini Allahü teâlâdan bilmeli ve Ona güvenmelidir. Tesir ettikleri tecrübe edilmiş olan sebeplere yapışmak, tevekkül etmek demektir. Tesiri bilinmeyen, ümit dahi edilmeyen sebeplere yapışmak, tevekküle uygun olmaz. Tesiri kati olan sebeplere yapışmak lazımdır, hatta vazifedir. Ateş yakıcıdır. Ateşe yakmak hassasını, tesirini veren Allahü teâlâdır. Aç olunca, gıda, taam yiyeceğiz. Gıdaya doyurmak tesirini Allahü teâlânın verdiğine inanacağız. Faydalı tesiri kati olan böyle sebepleri kullanmayarak zarar hasıl olursa, Allahü teâlâya itaat etmemiş oluruz. Ona karşı gelmiş oluruz.

Sebepler üç kısımdır:

Tesiri görülmemiş, işitilmemiş sebepleri kullanmak caiz değildir.

Tecrübe edilmiş, faydalı tesir ettikleri anlaşılmış olan sebepleri kullanmak vaciptir. Bunları terk etmek günah olur.

Tesirleri şüpheli olan sebepleri kullanmak vacip, lazım değil ise de, caizdir.

Allahü teâlâ, mühim olan işleri yapmadan evvel, bunları tecrübeli,

bilgili kimselerle meşveret etmemizi, bundan sonra yapmamızı, yaparken de, Allahü teâlâya tevekkül etmemizi, neticeyi Ondan beklememizi emretti. Meşveret etmek de, sebebe yapışmaktır. Bu emir, faydalı sebebe yapışmanın vacip olduğunu ve sebebin tesirini Allahü teâlâdan beklemek lazım olduğunu bildirmektedir.

Ahiret işlerinde yani ibadet ve taat yapmakta tevekkül olmaz. İbadetleri yapmamız, bunun için çalışmamız emir olundu. Ahiret işlerinde tevekkül etmek değil, havf ve ümit etmek lazımdır. Bu emirleri yapmak, bunların kabul olunması ve sevap verilmesi için Allahü teâlânın merhametine ve ihsanına itimat etmek, güvenmek lazımdır. Emirleri yapmak ve yasaklardan sakınmak, kulluk vazifesidir.

İnsan tasavvufta ne kadar ilerlerse ilerlesin, kemale gelsin, kurb-i ilahiye kavuşsun, bedeni ile, ruhu da mahlûk olmaktan kurtulamaz. Allahü teâlâdan başka her şey hadistir, mahlûktur. Var olmadan önce yok idiler. Sonra da yok olacaklardır. Müslüman olmak için böyle inanmak lazımdır.

Ahirette azaptan kurtulmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine inanmak, uymak lazımdır. Bu kitaplara uymayan keşfler, kerametler hiçbir işe yaramaz. **(c.1, m.182)**

Vesile ve sebep aramak

Peygamberlerin ve Evliyanın vasıtası ile yani onları sebep yaparak, vesile ederek, Allahü teâlânın yaratmasını istemek caiz olduğunu gösteren âyet-i kerimeleri bildirelim:

(Ey iman edenler! Allahü teâlâdan korkunuz! Ona yaklaşmak için vesile arayınız.) [Maide 35]

(Ol kimseler ki, dua ve ibadet ederler, Rablerine yaklaşmak için, vesile ve sebep ararlar. Sebeplerin Allahü teâlâya en çok yaklaştıranını isterler.) [İsra 57]

Bu âyet-i kerimelerde Allahü teâlâ, sebebe, vesileye yapışmayı emretmektedir. Vesilenin kendisine en çok yaklaştırıcı bir şey olduğunu bildirmektedir. Vesilenin belli bir şey olduğu bildirilmedi. Bunun için, Allahü teâlânın rızasına kavuşturan her şey, yani Haricilerin dedikleri gibi yalnız duaları değil, şefaatleri ve Allahü teâlâ indinde mertebeleri ve kıymetleri ve kendileri hep vesiledirler.

[Vehhabiler, (Vesile, Peygamberlerin ve onların yolunda olanların gittikleri yoldur. Onların yolu vesiledir, kendileri vesile değildir) diyor.]

Ehl-i sünnet âlimleri ise, Peygamberlerin ve onlara tâbi olanların gittikleri yol, yani iman ve ibadet ve ihlas, vesile olduğu gibi, o büyüklerin şefaatleri, makamları, kerametleri, duaları ve kendileri de vesiledir dedi. Kendileri vesile olamaz diyenler, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere ve

Peygamberlere ve Evliyaya iftira ediyorlar. Peygamberlerin ve Evliyanın kendilerinin vesile edilmesi, Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açıkça bildirilmektedir.

Enfal suresinin 33. âyetinde mealen, **(Sen aralarında bulundukça, o kâfirlere azap etmem)** buyuruldu. Tefsir kitaplarında ve Buhari'de bildirildiği gibi, kâfirler Peygamber efendimiz ile alay ediyorlardı. Rabbine söyle de, bize çabuk azap göndersin diyorlardı. Bu sözleri üzerine, yukarıdaki âyet-i kerime nazil oldu. Resulullahın mübarek cesed-i şerifinin kâfirler arasında bulunması, onlara azap gelmesini önlemektedir buyuruldu. **Resulullah, Peygamberlik makamı ile, yahut dua ederek, yahut şefaat ederek, azap gelmesini önlüyordu denilemez. Çünkü, kâfirlere dua ve şefaat edilmediği gibi, inanmadıkları Peygamberliğin onlara faydası olamaz.**

Allahü teâlânın, Muhammed aleyhisselamı, insanlar arasından seçmesi ve Onu bütün Peygamberlerinden üstün yapması, mübarek zatı içindir, kendisi içindir. Bunu her mümin bilmektedir. Resullerin, Nebilerin, Velilerin üstünlükleri de, hep böyledir. Mevki, mertebe ve her yükseklik zata tâbidir. Zat, mevkiye tâbi değildir. [Mesela, insan paşa olduğu için kıymetlidir, denilmez. Kıymetli olduğu için, paşa olmuştur denir.]

Vehhabilerin, madde, cisim ve zat, sebep olamaz sözlerinin yanlış olduğu anlaşıldı. Âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler ve Resulullahın sünnet-i seniyyesi, onların yanlış ve bozuk yolda olduğunu göstermektedir.

Hadis-i şerifte, **(Toprağımızın ve birimizin tükrüğünün bereketi ile ve Rabbimizin izni ile hastamız şifa bulur)** buyuruldu. Toprak ve tükrük ve eczacının tesiri belli olan ilaçları, hep maddedir, cisimdir, yani zattırlar. Bunların mevki'i, rütbesi ve şefaati düşünülemez.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Zemzem suyu, içenin niyetine göre fayda verir.) [Müslim]

Zemzem suyu, dünya ve ahiretin herhangi bir faydası için niyet ederek içilirse, istenilen fayda hasıl olur. Böyle olduğu çok görülmüştür. Zemzem suyu, zattır, maddedir. Şifa, fayda vermek için, rütbesi ile tesir etmesi, yahut dua ve şefaat etmesi düşünülemez.

Sahih olan hadis-i şerifte ve bütün fıkıh âlimlerinin sözbirliği ile bildirdikleri gibi, Kâbe kapısı ile **Hacer-ül-esved** taşının arasındaki tavaf yerine **Mültezem** denir. Bir kimse, burada karnını Kâbe duvarına değdirip, **Mültezem**'i vesile ederek, Allahü teâlâya yalvarırsa, Allahü teâlâ onu zarardan, kusurdan korur. Böyle olduğu çok tecrübe edilmiştir. Herkesin bildiği gibi, Mültezem, Kâbe duvarında birkaç taştır. Bu taşlar

zattır. Yani maddedir. Allahü teâlâ, her maddeye belli hassalar, özellikler verdiği gibi, bu taşlara da, hayra, faydaya vesile olmak hassasını vermiştir. [Aspirine ağrı kesmek, kinine sıtma plasmodyumlarını öldürmek, ispirtolu suya aklı gidermek hassalarını verdiği gibi, bu taşlara, başka taşlardan fazla olarak, dualaların kabul olmasına sebep olmak hassasını vermiştir.]

Kâbe'nin kuzey tarafında bulunan su oluğunun altındaki tavaf yerine ve Mescid-i Haram içindeki, Kâbe kapısı karşısında bulunan **Makam-ı İbrahim** denilen yere ve **Hacer-ül esved** denilen Kâbe köşesindeki taşı öpmeye ve elini yüzünü sürmeye de, böyle faydalı hassalar verilmiştir. Bunlara tevessül edenlerin, yani bunları vasıta kılarak dua edenlerin, duaları kabul olmak hassasını, kıymetini, Allahü teâlâ bu maddelere vermiştir. Bu maddelerin, dualaların kabul olmasına vesile oldukları biliniyor ve görülüyor ve inanılıyor da, Resulullahı ve Onun yolunda olan, Allahü teâlânın sevgili kullarını vesile ederek yapılan dualar hiç kabul olmaz mı? Eğer bir kimse, yerdeki toprağın ve bazı kimselerin tükrüğünün ve Zemzem suyunun ve Mültezemdeki taşların ve İbrahim aleyhisselamın mübarek ayaklarının izi bulunan Makam-ı İbrahimin ve Hacer-ül-esved taşının, yani bu maddelerin hepsinin faydalı şeyler için vesile, sebep olmaları, Peygamberlerin ve Evliyanın mezarlarının da, vesile olacağını göstermez derse, bu kimsenin din cahili olduğunu, Allah'tan ve Resulullahtan ve müslümanlardan utanmadığını gösterir. Çünkü, Eshab-ı kiram, Resulullahın zat-ı şerifini çok yüksek bilirler, pek saygı gösterirlerdi.

Urve-tebni Mesud-issekâfinin **Buhari'**de ve başka kitaplarda bildirilen sözleri meşhurdur. Urve diyor ki:

Hudeybiye sulhu için, müşriklerin elçisi olarak, Resulullahın yanına gelmiştim. İşim bittikten sonra Mekke'ye, Kureyş büyüklerinin yanına döndüm. Onlara dedim ki, (Biliyorsunuz, Acem şahı olan Kisralara ve Bizans kralı olan Kayserlere ve Habeş padişahı olan Necaşilere çok gittim, geldim. Bunlara yapılan hürmetin, Muhammed aleyhisselamın Eshabının, Muhammed aleyhisselama yaptıkları hürmet kadar çok olduğunu görmedim. Muhammed aleyhisselamın tükrüğünün yere düştüğünü görmedim. Eshabı avuçları ile kapışıp yüzlerine, gözlerine sürüyorlardı. Abdest almış olduğu suyu da kapışıp, bereket için saklıyorlardı. Tıraş olunca, bir kılı yere düşmeden önce Eshabı kapışıyorlardı. En kıymetli cevher gibi saklıyorlardı. Saygılarından, edeplerinden, yüzüne bakamıyorlardı...)

Eshab-ı kiramın, Resulullahın zatından ayrılan en ufak zerrelere,

hatta başkaları için pis, çirkin sayılan şeylerine bile nasıl kıymet verdikleri bu haberden anlaşılmaktadır. Bu saygı ve edepler mübarek tükrüğünün ve mübarek uzuvlarına değmiş olan abdest sularının, onlara dua etmeleri veya şefaat etmeleri, yahut rütbe ve kıymetleri olduğu içindir denilebilir mi?

Bunlar, maddedir. Fakat, en şerefli bir zattan, maddeden ayrıldıkları için, kıymetli olmuşlardır. Vehhabiler ve onların yolunda olanlar, hakiki din adamıyız, tevhid ehliyiz diyerek övündükleri halde, Resulullahı Lat putu ile bir tutuyorlar. Resulullahın ve Onun Eshabının yaptıklarını ve emir ettiklerini puta tapmaya benzetiyorlar. Onlar gibi söylemekten, onlar gibi düşünmekten ve onlar gibi inanmaktan Allahü teâlâya sığınırız.

Peygamberleri ve Onların yolunda olan seçilmiş, sevilmiş Velileri vasıta kılarak Allahü teâlâdan dilekte bulunmanın caiz olduğunu gösteren hadis-i şerifler o kadar çoktur ki, bunlara kötü düşmanlarımız hiç cevap veremiyor. Şaşırıp kalıyorlar: Buhari ve Müslim'de yazılı olduğu üzere, Esma binti Ebi Bekir, yanındakilere Peygamber efendimizin yeşil bir cübbesini gösterdi. Yakası ipekten idi. (Bu palto, Hazret-i Âişe'nin yanında idi. O vefat edince, ben aldım. Bu cübbeyi hastalarımıza giydirerek, tedavi etmekteyiz. Hastalarımız bununla iyi oluyorlar) dedi. Görülüyor ki, Allahü teâlânın sevgili Peygamberi ve bütün üstünlüklerin sahibi giymiş olduğu için, Eshab-ı kiram bu cübbeyi şifa bulmak için vesile etmektedirler.

Humeydi'nin, Buhari'den ve Müslim'in sahihinden topladığı kitabında, Sehl bin Sa'd diyor ki:

(Resulullah mübarek gömleğini bana hediye etmiş idi. Annem, benden almak istedi. Bunu kefen yapmak için, saklayacağım dedim. Resulullah efendimizin mübarek gömleği ile bereketlenmek istedim.)

Görülüyor ki, Eshab-ı kiram, Resulullahın mübarek gömleğini, azaptan kurtulmak için vesile ve sebep yapıyorlardı.

Buhari ve Müslimde Ümm-i Süleymden haber veriliyor:

Resulullah yanımda uyuyordu. Mübarek yüzü inci gibi terlemişti. Terlerini alıp bir yere koyarken uyandı. **(Ya Ümm-i Süleym, ne yapıyorsun?)** buyurdu. Ya Resulallah! Mübarek terin ile çocuklarımızın bereketlenmesini istiyorum dedim. **(İyi yapıyorsun)** buyurdu. İbni Melek, **Mesabih** kitabının şerhinde diyor ki, bu hadis-i şerif gösteriyor ki, tasavvuf büyüklerinin ve âlimlerin ve salihlerin kullandıkları şeylerle de, Allahü teâlânın rızasını kazanmak caizdir.

İmam-ı Müslim Sahihinde diyor ki:

Resulullah sabah namazını kılınca, Medine halkı, içinde su bulunan

kaplarla huzuruna gelirlerdi. Her kaba mübarek ellerini sokardı.

İbn-ül Cevzi, **Beyan-ül müşkilil Hadis** kitabında diyor ki:

Medine ahalisi böylece, Resulullah ile bereketlenirler idi. Bir âlime gelip de böyle bereketlenmek isteyenleri, âlimin boş çevirmemesi iyi olur.

Buhari kitabında, İbni Sirin'den haber veriyor:

İbni Sirin diyor ki, Resulullah efendimizin sakal-ı şerifinden bir parça elime geçti. Bunu Ubeydeye söyledim. Bende bir sakal-ı şerif bulunmasını, dünyada olan her şeyden daha çok severim dedi.

Buhari-i şerifte diyor ki:

Resulullahın çok zaman hizmetinde bulunmakla şereflenmiş olan Enes bin Malik, kendisi ile beraber bir sakal-ı şerifin defin olunmasını vasiyet etti. Kabirde, Allahü teâlânın huzuruna sakal-ı şerif ile birlikte çıkmak istedi.

Kadi İyad, **Şifa** kitabında diyor ki:

Resulullahın faziletlerinden ve kerametlerinden ve bereketlerinden birisi de şudur ki, Halid bin Velid, başında sarığı arasında bir sakal-ı şerif taşırdı. Bunu taşıdığı her muharebede zafer kazanırdı. Halid, mübarek bir kılı sebebi ile muradına kavuşuyor da, Resulullahın mübarek zat-ı şerifini vesile ederek Allahü teâlâdan dilekte bulunanlar kavuşmaz olur mu?

Buhari ve Müslim sahihlerinde diyor ki:

Abdullah ibni Abbas'ın haber verdiği hadis-i şerifte, Resulullah iki kabrin yanına geldi. İkisinin de azapta olduğunu anladı. Bir hurma dalı istedi. İkiye ayırıp, kabirler üzerine dikti. **(Bunlar yeşil kaldıkça, azapları hafifler)** buyurdu. Bir kabirde azabın hafiflemesi için, üzerine yeşil hurma dalı konulması, hadis-i şerifte bildirilmiştir.

Allahü teâlâ, yeşil otların bereketi ile kabirdeki azabı hafifletmektedir. Yeşil ot, bir zattır, bir maddedir. Bunu dikmekle azabın azalması, Resulullaha mahsus değildir. Yeşil hurma dalının her zaman kabir üzerine dikilmesini, İslam âlimleri, sözbirliği ile bildirmektedir. İslam mezarlıklarına servi ağaçları dikilmesi bundan ileri gelmektedir. Hurma dalı gibi bir madde, azabın azalmasına sebep oluyor da, varlıkların, maddelerin en kıymetlisi olanı sebep ve vesile etmek caiz olmaz mı? Aklı olan, doğru düşünebilen kimse, buna olmaz diyebilir mi?

Allahü teâlânın sevgilisi ve Peygamberlerin en üstünü için, vesile edilmez, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olmaz diyen bir kimse, o yüce Peygamberin ümmetinden midir, yoksa düşmanlarından mıdır? Kâfirlere bile rahmet olduğu, âyet-i kerimelerde bildirilmiştir. Müslümanlar için ve Ona aşık olan **Ehl-i sünnet vel-cemaat** için, rahmete, vesile ve sebep olmaz mı?

(Vesile arayınız!) âyet-i kerimesinin emrettiği vesile, hem ibadetlerdir, hem dualardır, hem de mübarek kıymetli zatların kendileridir. Yukarıda bildirdiğimiz hadis-i şerifler ve olaylar bunu açıkça göstermektedir.

Sakal-ı şerifin kıymeti

Sual: Peygamber efendimizin sakal-ı şerifi, hırkası veya başka bir eşyası ile bereketlenmeye putçuluk diyenler var. Bu konuyu açıklar mısınız?

CEVAP

Çok kıymetli bir itikad kitabı olan **Nur-ül-İslam**'da aynen şöyle buyuruluyor:

Peygamber efendimizin eşyaları ile bereketlenmek, Onun mübarek gözleri önünde yapılmış, sabit bir iştir. Resulullah da, bu işi beğenip kabul buyurdu. Onun vefatından sonra da bu iş devam etti. Çünkü Allahü teâlâ, Onun kendi eşyalarına, dokunduğu şeylere ve mübarek tenine dokunan şeylere birçok meziyetler vermiştir ki, bunlarla bereketlenilir ve faydalanılır.

Hazret-i Ebu Bekir'in kızı Hazret-i Esma, Peygamber efendimiz hayatta iken giydiği bir cübbe çıkarıp, (Şifa bulmaları için, biz bunu yıkayıp hastalara veriyoruz) dedi.

Abdülkasım bin Memun hazretlerinin yanında, Peygamber efendimizin bir çanağı vardı. Bundan su verdiği hastalar şifa bulurlardı.

Peygamber efendimiz abdest aldığı zaman, Eshab-ı kiram, onun abdest suyuna dokunmak ve düşen bir kılını almak için yarışırlar ve bununla bereketlenirlerdi. O da bu hareketlerini kabul buyururdu. Hatta, mübarek başını tıraş ettiği zaman, bereketlenmek için, mübarek saçını, Eshabı arasında paylaştırmasını Ebu Talha hazretlerine emrederdi. **(Buhari)**

Hazret-i Ebu Cuheyfe diyor ki:

(Resulullah, öğle sıcağında çıkıp abdest aldı. Oradakiler kalkıp, onun ellerini tutup, yüzlerine sürdüler. Bir de ben, onun mübarek ellerini tutup yüzümün üstüne koydum. O sıcakta mübarek elleri, kardan daha soğuktu ve miskten daha güzel kokuyordu.) [Buhari]

(Ellerini tutup yüzlerine sürdüler) ifadesi, faziletli ve salih kimselere dokunarak bereketlenmenin meşru olduğunu gösteriyor.

Hazret-i Âişe diyor ki:

(Resulullah bir yarası olan kimseyi tedavi ederken, işaret parmağını yere koyar ve kaldırıp, "Bismillahi türbetü erdina biriki badina liyüşfa bihi sekimüna biizni Rabbina" **derdi.)** [Müslim]

İmam-ı Nevevi buyuruyor ki:

(Hadis-i şerifin manası şöyledir: İşaret parmağını ağız suyu ile ıslatıp, sonra toprağın yapışması için yere koyar, sonra illetli ve yara olan yere sürer ve bu elini sürerken, Allahü teâlânın ism-i şerifiyle bereketlenmek için bu duayı okurdu.)

Hadis-i şerif kitaplarında, Eshab-ı kiramın Peygamber efendimizin eşya ve eserleriyle; teri, gözyaşı ve ağız suyu ile bereketlendiklerine dair misaller çoktur. Âlimler, buradan hareketle salih kimselerin eşya ve eserleriyle bereketlenmenin caiz olduğunu bildirmişlerdir.

Resulullahın sakal-ı şerifinin bazı telleri, halifeler, müslüman hükümdarlar tarafından korunmuş ve günümüze kadar gelmiştir. Bir kısmı Osmanlı Sultanlarının hazinelerindedir. Allahü teâlâ, onlara rahmet eylesin.

Bu mübarek tellerden birkaçı, Kuzey Irak'da Süleymaniye'ye bağlı Halepçe kazasının Beyare nahiyesindedir. Benim gözlerim önünde bunlar vesile edilerek kıtlığın bitmesi ve yağmurun yağması için dua edildi ve hemen bol bol yağmur yağdı.

Düşmanların hücumu esnasında bunlar vesile edilerek dua edilmiş ve müslümanlar, düşmanın şerrinden korunmuşlardır. Bu anlattıklarımız, buralarda yaşayan müslümanlarca malumdur. Bunlarda şüphe etmenin yeri yoktur. Bunlarda şüphe edenler, Yusuf suresinin 93-96. âyet-i kerimelerine baksınlar:

([Yusuf aleyhisselam,] **şu gömleğimi götürün de, babamın yüzüne koyun,** [gözleri] **görecek duruma gelir ve bütün ailenizi bana getirin, dedi. Kafile ayrılınca, babaları: "Eğer bana bunamış demezseniz, inanın ben Yusuf'un kokusunu alıyorum" dedi. Çevresindekiler: "Allah'a yemin ederiz ki, sen, hâlâ eski şaşkınlığındasın" dediler. Müjdeci gelip, gömleği Yakub'un yüzüne sürünce, hemen gözleri açıldı. Bunun üzerine Yakub, "Ben size, Allah katından sizin bilmediğinizi biliyorum dememiş miydim?" dedi.)** [Nur-ül-İslam s.122-125]

Nur-ül-İslam'dan aldığımız bu yazıdan da anlaşılacağı gibi, mübarek eşyalarla bereketlenmek çok güzel bir iştir, putçulukla hiçbir ilgisi yoktur. Bir misal daha verelim: Resul aleyhisselam çarşıya çıkıp, bir entari satın aldı. Giderken gördü ki, bir a'ma oturmuş, (Allah rızası için ve Cennet elbiselerine kavuşmak için, bana kim bir gömlek verir) diyordu. Almış olduğu entariyi buna verdi. A'ma, entariyi eline alınca, misk gibi güzel koku duydu. Bunun, Resul aleyhisselamın mübarek elinden geldiğini anladı. Çünkü, Resul aleyhisselamın bir kere giydiği her şey, eskiyip

dağılsa bile, parçaları da misk gibi güzel kokardı. A'ma dua ederek, (Ya Rabbi! Bu gömlek hürmetine, benim gözlerimi aç) dedi. İki gözü hemen açıldı. **(Zad-ül Mukvin)**

Mübarek eşya ile bereketlenmek

Farisi **Üsul-ül-erbea**da diyor ki:

İbni Ömer, hac için Medine'den Mekke'ye giderken, Resulullahın oturduğu yerlerde durur, namaz kılar, dua ederdi. Bu mübarek yerlerle bereketlenirdi. Resulullahın minberine ellerini koyar, sonra yüzüne sürerdi. İmam-ı Ahmed, Hücre-i saadeti ve minberini öpüp bereketlendiği gibi, İmam-ı Şafii'nin gömleğini ıslatıp, bu suyu içerek de bereketlenirdi. Ebu Eyyub-el-Ensari, Resulullahın mübarek kabrine yüzünü sürerken, mani olmak isteyen birine, (Beni bırak, taşa, toprağa değil, Resulullahın huzuruna geldim) buyurdu. Eshab-ı kiram, Resulullahın eserleriyle teberrük ederdi. Abdest alırken kullandığı suyla, mübarek teriyle bereketlenirlerdi. Gömleği, asası, kılıcı, yüzüğüyle ve kullanmış olduğu her şeyle bereketlenirlerdi. Hazret-i Ümm-i Seleme'nin yanında mübarek sakalından bir kıl vardı. Hasta gelince, kılı suda bırakır, sonra çıkarıp bu suyu ona içirirdi. İmam-ı Buhari'nin kabrinden misk kokusu duyulurdu. Bereket için toprağından alıp götürürlerdi. Hiçbir âlim buna mani olmazdı. **(Üsul-ül-erbea)**

Cennetin eşiğini öpmeye yemin eden kişiye, Peygamber efendimiz, **(Ana babanın kabirlerini öp, yeminin yerine gelir)** buyurdu. **(Kifaye)**

Allahü teâlâdan başkasını tazim etmenin caiz olduğu, âyet-i kerime ve hadis-i şerifle, Selef-i salihin'in sözleri ve işleriyle sabittir. Hac suresinin 32. âyetinde mealen, **(Kim Allahü teâlânın şeairini tazim ederse, bu, kalblerin takvasındandır)** buyuruldu. Bunun için, Allahü teâlânın şeairini tazim etmek vacib oldu. Şeair, nişanlar, alametler demektir. Bekara suresinin, **(Safa ve Merve, Allahü teâlânın şeairindendir)** mealindeki 158. âyeti gösteriyor ki, Safa ve Merve'den başka da şeair vardır. Şah Veliyullah-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki: Allah'ın şeairinin en büyükleri, Kur'an-ı kerim, Kâbe-i muazzama, Peygamber ve namazdır. **(Huccetullah-il-baliğa)**

Şeairi sevmek ne demektir?

Eltaf-ül-kuds kitabında ise diyor ki:

(Allahü teâlânın şeairini sevmek demek, Kur'an-ı kerimi ve Peygamberi ve Kâbe'yi ve Allahü teâlâyı hatırlatan her şeyi, evliyayı sevmektir.) Mekke-i mükerreme'deki Safa ve Merve arasında, Hazret-i İsmailin annesi Hazret-i Hacer, gidip geldiği için, bu iki tepe, Allah'ın şeairi olup, o mübarek anneyi hatırlamaya sebep olduğu gibi, bütün

mahlûkların en üstünü olan Muhammed aleyhisselamın doğup büyüdüğü, ibadet ettiği, vefat ettiği, mübarek türbesi ve eshabının yerleri de şeairdendir. **(F.Bilgiler)**

Peygamber efendimiz, **(Ya Ali, eğer halk, İsa'ya dediklerini demeyecek olsaydı, seni çok överdim. O zaman herkes, bereketlenmek için, ayağının tozunu alır, abdest suyunu şifa için hastalarına verirdi)** buyurunca, Hazret-i Ali şükür secdesi yaptı. İmam-ı Rabbani hazretleri, (Oğlum M. Masumun doğduğu yıl, hocamın kapısının eşiğini öpmek şerefine nail oldum, marifetlere kavuştum) buyurdu.

Bekara suresinin, **(Meleklere,** "Âdem'e karşı secde edin" **dediğimiz zaman, secde ettiler. Yalnız İblis secde etmedi)** mealindeki 34. âyet-i kerimesi, Hazret-i Âdem'e tazim olunmasını emrediyor. Şeytan, (Allah'tan başkasına tazim edilmez) diyerek, bu emri dinlemedi. Hazret-i Yusuf'un ana-babası ve kardeşleri de kendisine secde ederek saygı gösterdiler. Allah'tan başkasına saygı, tazim putçuluk olsaydı, Allahü teâlâ, sevdiği kullarını anlatırken bununla övmezdi. Eshab-ı kiramdan hicri bin yılına kadar, Evliya çoktu. Herkes bunları ziyaret ederek bereketlenir, dualarını alırdı. Cansız eşya ile bereketlenmeye lüzum kalmazdı. Hiçbir âlim buna mani olmadı. **(Ed-dürer-üs-seniyye)**

Nazar boncuğu

Sual: (Nazar boncuğu kullanmak, kurşun döktürmek, muska taşımak, Allah'tan başkasına sığınmak olacağı için şirktir) diyen Vehhabi kafalı insanlar var. O zaman, bu mantığa göre, herhangi bir iş için, birisinden yardım istemek de, Allah'tan başkasına sığınmak olmuyor mu?

CEVAP

Evet, o sakat mantığa göre, denize düşüp imdat diye bağıran da, Allah'tan başkasına sığınmış olur. Vehhabi'ye göre bu da şirktir. Hâlbuki, birisinden yardım istemek şirk olmadığı gibi nazar boncuğu kullanmak, kurşun dökmek ve muska gibi şeyler de şirk değildir, dinin bildirdiği sebeplere yapışmaktır. Bunlar vasıtasıyla Allahü teâlânın yardımına kavuşulur.

Acıkanın yemek yemesi, hastanın ilaç kullanması, doktordan yardım istemesi, sebeplere yapışmak olur. İlaç ve doktor vesilesiyle şifayı veren de, yemekle doyuran da, suyla kandıran da Allahü teâlâdır.

Kurşun dökmenin caiz olduğu **Fetava-i Hindiyye**'de bildirilmektedir.

Bahçeye at kafası, nazar boncuğu gibi şeyler asmanın caiz olduğu da, **Redd-ül-muhtar** kitabında yazılıdır. Nazarı önleyen at kafası değil, Allahü teâlâdır. At kafası, sebeptir.

Sebepler yaratıcı değildir

Sual: Sebeplere inanmak nasıl olmalı?

CEVAP

İmam-ı Muhammed Masum hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, kendi kudretini sebepler altında gizledi. Kudret sahibi yalnız kendisi olduğunu bildirdiği gibi, sebeplere yapışmayı emir buyurdu. Tam müslümanın, sebeplere yapışmasını ve sebeplere kuvvet veren yaratana güveneceğini bildirdi. Yakub aleyhisselamın bu ikisini birlikte yaptığını Kur'an-ı kerimde bildirerek, onu övdü. Yusuf suresinde mealen, **(Yakub, bizim bildirdiğimizi bilir. Fakat, insanların çoğu, takdirin tedbire galip olduğunu bilmezler)** buyurdu. Tibyan tefsirinde, bu âyet-i kerimeye (Müşrikler, Allahü teâlânın Evliyasına ilham ettiği şeyleri bilmezler) demiştir. Tesiri sebeplerden bilip, Allahü teâlânın kuvveti ile tesir ettiklerini bilmeyenler sapıktır. Sebepleri ortadan kaldırmak isteyen de, Allahü teâlânın hikmetini bilmemiş, Allahü teâlânın, mahlûkları boş yere, faydasız yaratmış olduğunu söylemiş olur. Sebeplere tesir kuvvetini Allahü teâlânın verdiğine inanan ise, hak yola kavuşmuş olur. Her iki tehlikeden kurtulmuş olur. **(Mektubat, 1.cild 110.m.)**

Sebeplere yapışmak sünnettir. Sebeplerin yaptığına inanmak şirktir. Sebepler bir şey yapamaz, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olurlar. İşleri yapan sebepler değildir, Allahü teâlâdır. Canlı veya cansız, herhangi bir sebebin, her istediğini yapabileceğine, yani yaratacağına inanmak, onu Allahü teâlâya şerik yapmak olur. Bu inançla, ondan bir şey istemek, ona ibadet etmek olur. Sebebin yaratacağına inanmayıp, sebebe yapışınca, Allahü teâlânın yaratacağına inanmak, sebebe tapınmak olmaz. Sebebe yapışmak olur. Müslümanlar, dirilerden, ölülerden ve görünenlerden ve görünmeyenlerden bir dilekte bulundukları zaman, bunların her istediklerini kendilerinin yapacaklarına inanmıyorlar. Sebebe yapışınca, dileklerini, Allahü teâlâdan bekliyorlar. Allahü teâlânın yaratacağına inanıyorlar. Bunun için, müslümanların ruhlardan ve ölülerden bir şey istemeleri, bunlara tapınmak, onları mabud yapmak olmaz.

Allahü teâlâ, her şeyi sebep ile yaratıyor. Sebeplere yapışmamızı emrediyor. Bunun için dileklerimize kavuşmak için, bunların sebeplerine yapışıyoruz. Sebeplere yapışmamız şirk olmuyor. Günah olmuyor. Fakat sebeplerden beklemek, şirk oluyor. Her istediklerini yapabileceklerine inanarak onlardan beklemek, şirk-i ekber oluyor. Allahü teâlânın verdiği

kuvvet ile yapacaklarına inanmak, şirk-i hafi oluyor. Sebeplerden beklemeyip, onların yapacaklarına inanmayıp, yalnız Allahü teâlânın yaratacağına inanarak, dileği yalnız Allah'tan beklemek, müslümanlık oluyor. İslam dinine uymak oluyor. Müslümanların ölülerden ve ruhlardan dilekte bulunmaları böyledir. Böyle meşru dilekte bulunmaya (Tevessül) ve (İstigase) denilmektedir.

Ölüden veya diriden dilekte bulunanın, ibadet mi, yoksa tevessül mü yaptığını, yani niyetinin ne olduğunu anlamak için, dilekte bulunurken İslamiyet'in dışına çıkıp çıkmadığına bakılır. İslamiyet'in dışına çıkıyorsa yani onun gönlünü hoş etmek için, haram işliyor veya farzı yapmıyorsa, ona tapındığı anlaşılır. Görülüyor ki, diriden dilekte bulunurken, onun gönlünü hoş etmek için, İslamiyet'in dışına çıkan vehhabiler, müşrik olmaktadırlar. İslamiyet'in dışına çıkmadan tevessül eden müslümanlar ise, Allahü teâlânın emrini yapmakta, yani sebebe yapışmaktadırlar. Bunlara müşrik diyenlerden tevili olmayanları kâfir olur. İnsan, kendi nefsinin isteklerine, yani şehvetlerine kavuşmak için İslamiyet'in dışına çıkarsa, nefsine tapınmış olur. Fakat nefse tapınmaya, dinimiz şirk dememiştir. Yani bunlar kâfir değil, fâsık olurlar.

Allahü teâlâ dileseydi, her şeyi sebepsiz de yaratırdı. Ateşsiz yakardı. Yiyip içmeden doyururdu. Tayyaresiz uçururdu. Radyosuz, telefonsuz uzaktan duyururdu. Fakat lutfederek, kullarına iyilik ederek her şeyi yaratmasını bir sebebe bağladı. Belirli şeyleri, belli sebeplerle yaratmayı diledi. İşlerini, sebeplerin altında gizledi. Kudretini sebepler altında sakladı.

Onun bir şeyi yaratmasını isteyen, o şeyin sebebine yapışırsa, o şeye kavuşur. Lambayı yakmak isteyen, kibrit kullanır. Zeytinyağı çıkarmak isteyen, baskı aleti kullanır. Başı ağrıyan, aspirin kullanır. Cennete gidip, sonsuz nimetlere kavuşmak isteyen, İslamiyet'e uyar. Kendini tabanca ile vuran veya zehir içen ölür. Terli iken su içen hasta olur. Günah işleyen, imanını gideren de, Cehenneme gider.

Herkes, hangi sebebe başvurursa, o sebebin vasıta kılındığı şeye kavuşur. Müslüman kitaplarını okuyan, Müslümanlığı öğrenir, sever, müslüman olur. Dinsizlerin arasında yaşayan, onların sözlerini dinleyen, din cahili olur. Din cahillerinin çoğu kâfir olur. İnsan hangi yerin vasıtasına binerse oraya gider.

Allahü teâlâ, işlerini sebeplerle yaratmamış olsaydı, kimse kimseye muhtaç olmazdı. Herkes, her şeyi Allahü teâlâdan ister, hiçbir şeye başvurmazdı. Böyle olunca, insanlar arasında, âmir, memur, işçi, sanatkâr, talebe, hoca ve nice insanlık bağları kalmaz, dünya ve ahiretin

nizamı bozulurdu. Güzel ile çirkin, iyi ile fena ve muti ile asi arasında fark kalmazdı.

Sebeplere yapışmak dinimizin emridir. Peygamberin mucizesi, evliyanın kerameti haktır. Yaratıcı Allah'tır. Hepsi Onun izni, yetki ve imkan vermesi, yaratması ile olmaktadır.

Allahü teâlâ dilerse yoktan çocuk yaratır. Hazret-i Âdem'i yoktan yarattı. Dilerse babasız çocuk yaratır. Hazret-i İsa'yı yarattı. Ancak, Allahü teâlâ çocuğu yaratmak için ana babayı sebep, vesile, vasıta kılmıştır. Ana baba olsa da çocuk vermeyebilir. Şimdi çocuk olması için bir kadınla evlenmek lazım desek, (Şirk işliyorsun yaratıcı Allah'tır) demek uygun mu? Yani bizim çocuk sahibi olmamız için vasıtaya, sebebe sarılmamız, böyle olması lazım dememiz şirk, yani kâfirlik mi olur?

Dualara Peygamber, Veli ismen aracı konulamazmış. O zaman şefaat ve yardım edeni bildiğini iddia etmiş olurmuşuz. Bu gaybı bildiğini söylemekmiş, şirke girermişiz...

Yani ya Rabbi, Peygamberimizin hürmetine bana bir ev nasip et desek şirktir diyorlar. Peygamber de gaybı bilmez, evliya da bilmez. Allahü teâlâ bildirirse bilirler. Bizim gaybı bilmemiz emredilmedi ki. Dinimiz zahire bakar. Mesela, hepimiz bir müslümanın cenazesine gidiyoruz. İmanla ölüp ölmediğini bilmiyoruz. Bu müslümandı, inşallah imanla öldü diyor ve cenaze namazını kılıyoruz. Peki bunlara sorarız, siz nasıl gidersiniz? O bir müslüman diye cenaze namazını nasıl kılarsınız? İmanla öldüğünü nerden biliyorsunuz? Ya o müslüman değilse siz gaybdan mı biliyorsunuz? Öyle ise, o kâfirse, kâfire dua eden kâfir olur. Yoksa, sizin dininiz kitabınız başka mı?

Biz hüsnü zan ediyoruz, gaybı bildiğimiz için değil, dinimiz emrettiği için cenazeye gidiyor ona dua ediyoruz. Hüsnü zan yasak edilmedi ki.

Diğer maddelerde, Peygamber efendimiz daha dünyaya teşrif etmeden önce, yahudilerin, Onun hürmetine Allahü teâlâdan savaşlarda yardım istediklerini ve galip geldiklerini anlatmıştık.

Allahü teâlâ, yahudilerin, O sevgili Peygambere en büyük düşman olacaklarını ve O yüce Peygamberi çok inciteceklerini bildiği halde, Onu vesile ederek yaptıkları duaları kabul buyururdu.

Dünyaya teşrif etmeden önce, şerefi, şefaati böyle olunca, âlemlere rahmet olarak gönderildikten sonra, Onu vesile ve şefaatçi etmenin suç olacağını, hangi akıllı, insaflı kimse iddia edebilir? Buna inanmayanların, yahudilerden daha kötü oldukları anlaşılmaktadır.

Sual: Yağmurların yağması, yıldırımların zarar vermesi, depremler,

sel gibi doğal afetlerin Allah'ın yaratması ile bir ilgisi yoktur deniyor. Hâlbuki biz hayır da şer de Allah'tan diye öğrendik. Bunların da yaratıcısı Allah değil midir?

CEVAP

Elbette Allah'tır. Tek yaratıcı vardır. Allah'tan başka yaratıcı yoktur. Tabii afet denilen bu olayların ve her şeyin yaratıcısı Allahü teâlâdır.

Cümle eşya Hâlıkındır, kul eliyle işlenir.

Emr-i Bari olmayınca, sanma bir çöp deprenir.

Trafik kazası olsa, birisi birini öldürse, bunları yaratan yine Allahü teâlâdır. O kişinin veya o kişilerin ölümüne o şeyleri sebep kılmıştır.

Hak intikamını yine kul eli ile alır.

Ledün ilmini bilmeyen bunu kul yaptı sanır.

Sual: Şifayı ilaçtan beklemek caiz midir?

CEVAP

Caiz değildir. Allahü teâlânın şifayı yaratması için, ilacı sebep yaptığına inanmak lazımdır. **(Fetava-i Hindiyye)**

İyi kötü, hayır şer; her şeyi yaratanın Allahü teâlâ olduğunu bilmek **Amentü**'deki altı esastan biridir. Bir hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Kaderin, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmayan, mümin değildir.) [Tirmizi]

Bir âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Bir insana gelen iyilik ve kötülük de, hayır ve şer de Allah'tandır.) [Nisa 78]

Her şeyi Allahü teâlânın yarattığına dair birçok âyet-i kerime vardır. Cebriye kafasındaki kimseler, hâşâ, bunu Allah zorla yaptırıyor sanıyorlar. Hâlbuki Allahü teâlâ günahlarımız sebebiyle bunu veriyor:

(Başınıza gelen bir bela, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. [Bununla beraber] **Allah çoğunu affeder.)** [Şura 30]

Demek ki bela, günahlarımız yüzünden gönderiliyor; ama gönderen yine Allah'tır. Âyet-i kerimenin devamında, Allah çoğunu affeder deniyor. Demek ki, belayı gönderen Odur, çoğunu da affediyor. Bazıları, kötülükleri nefsimizin yarattığını söylüyorlar. Hâşâ, Allah'tan başka yaratıcı yoktur. Günahlarımızın ve nefsimizin kötülükleri sebebiyle Allah bela veriyor. Günahlarımız ve nefsimiz, sadece sebep oluyor.

Etkisi kesin ilaçlar

Sual: S. Ebediyye'de, (Haram olan ilacın etkisi kesinse ve şifa verecek başka helal ilaç yoksa, domuz etinden başka haram ilacın kullanılması caiz olur) deniyor. İlaç kullanıldığı zaman, bu ilaca şifa etkisini veren Allah'tır. O halde, (Şu ilacın etkisi kesindir) demek küfür

olmaz mı?

CEVAP

Burada, ilaca şifa etkisini verenin Allahü teâlâ olduğu inkâr edilmiyor. İlaçlara kesin şifa tesirini veren, elbette Allahü teâlâdır. Yine **S. Ebediyye**'de deniyor ki:

İlaç üç türlüdür: Birinci kısım ilaçların etkisi, faydası kesindir, meydandadır. Ekmeğin açlığı, suyun susuzluğu gidermesi böyledir. Kinin bileşiklerinin sıtmaya, salisilâtların romatizmaya, aşı ve serumların, antibiyotiklerin ve sülfamitlerin de bakterilere karşı etkisi böyledir. Faydası kesin olan ilaçları kullanmak farz olmaktadır. Etkisi kesin olan sebeplere yapışmanın vacib olduğu ve bunları kullanmayıp zarar görmenin günah olduğu, **Hadika** ve başka kitaplarda yazılıdır. Yangını suyla söndürmek de böyle kesindir. Etkisi kesin olan bu gibi ilaçları kullanmamak tevekkül değil, ahmaklıktır ve haramdır.

Ağaç meyve verdi, yemek beni doyurdu, ilaç ağrıyı durdurdu, taş camı kırdı gibi sözler yanlış değildir. Bu sözler, (Bu şey, bu işin yapılmasına sebep oldu, vasıta oldu) demektir. Mesela, taş camı kırmaya sebep oldu demektir. **(S. Ebediyye)**

Hazret-i Süleyman hâşâ bilmiyor muydu?

Sual: Mahluklardan her şeyi, hatta insanın yapamıyacağı, fakat keramet olarak Allahü teâlânın Evliyasına ihsan ettiği şeyleri istemek caiz midir?

CEVAP

Caiz olduğunu gösteren çeşitli âyet-i kerimeler vardır. Bunlardan biri **Neml** suresindeki 38. âyet-i kerimedir. Bu âyet-i kerime, Süleyman aleyhisselamın mealen, **(Ey cemaatim! Onu kürsisi ile hanginiz getirirsiniz?)** dediğini bildirmektedir. Cemaatin içinde, cin ve insanlar ve şeytanlar da vardı. Cinnin kötü kısımlarından, İfrit, sen yerinden kalkmadan onu getiririm, dedi. Süleyman aleyhisselam bundan daha çabuk gelmesini istiyorum dedi. Süleyman aleyhisselamın katibi olan Asaf bin Berhıya, ben daha çabuk getiririm, dedi. Belkıs'ın kürsisi Yemen'de idi. Süleyman aleyhisselam, Şam'da idi. Arada, [insan yürüyüşü ile], üç aylık yol vardı. Oradan Şam'a yer altından hemen getirdi. Bu kürsi, altın ve kıymetli taşlarla süslü bir kanepe idi. Bu bir keramet idi.

Allahü teâlâ, Velileri için, sevdiği iyi kulları için, âdetinin, kanunlarının dışında olarak keramet vermektedir. Allahü teâlâ, salih kulu olan bir Velisine verdiği kerameti, Kur'an-ı kerimde, överek bildiriyor. Bu kerameti

istediği için, Süleyman aleyhisselama darılmıyor. **Ben sana şah damarından daha yakın iken, niçin başkasından istedin? İnsanların yapamıyacağı bir şeyi, benden başkasının gücü yetmeyeceği bir şeyi, niçin benden istemedin** demedi. Çünkü, Süleyman aleyhisselam, Allahü teâlânın Peygamberi idi. Bu sözün, bu dileğin, sebeplere yapışmak olduğunu ve sebeplere yapışmanın Onun dinine uygun olduğunu biliyordu. Allahü teâlâ, sebeplere yapışmayı emir etmektedir. Resulullahtan ve şehidlerden ve salih kullardan bir şey istemek de, bunun gibidir. Allahü teâlânın onlara ihsan etmiş olduğu kerametlerden faydalanmaktadır. Onlar sebeptir, vasıtadır, vesiledir. Yaratan ve yapan yalnız Allahü teâlâdır. Velilerin kerameti, Peygamberlerin üstünlüklerinden, mucizelerindendir. Veliler, Peygamberlere uydukları için, onların vasıtaları ile kerametlere kavuşmaktadırlar.

Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır

Sual: Evliyanın kabirlerine giderek, Allahü teâlâdan bir dilekte bulunurken, onları vesile etmek, vesile olmaları için onlara yalvarmak caiz midir?

CEVAP

Elbette caizdir. Maide suresi 35. âyet-i kerimesinde mealen, **(Ey müminler! Allahü teâlâdan korkun ve Ona yaklaşmak için vesile arayın!)** buyuruldu. Bütün tefsirler, vesilenin Allahü teâlânın sevdiği, beğendiği şeylerden herbiri olduğunu bildiriyor. Nisa suresinin 80. âyetinde mealen, **(Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur)** buyuruldu. Bunun içindir ki, İslam âlimlerinin çoğuna göre, birinci âyet-i kerimedeki vesile, Resulullah demektir. Böyle olunca, Peygamberleri ve onların vârisleri olan Velileri, salih müslümanları vesile etmek, onların yardımları ile Allahü teâlâya yaklaşmak caiz olmaktadır.

Peygambere karşı söylemek, yalvarmak küfür ve şirk olsaydı, namaz kılanların hepsinin kâfir olması lazım gelirdi. Muhammed bin Süleyman'ın **Eşedd-ül-cihad**'da yazılı fetvasına göre, vehhabilerin de kâfir olmaları lazım olurdu. Çünkü her müslüman, namazda otururken, **Esselamü aleyke eyyühen-Nebiyyü ve rahmetullah** diyerek Resulullaha selam vermekte ve o yüce Peygambere dua etmektedir.

Kabirleri ziyaret etmekte ve Evliyayı vesile ederek dua etmekte faydalar vardır. Çünkü, İbni Asakir'in bildirdiği ve **Künuz-üd-dekaık**'de yazılı hadis-i şerifte, **(Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır)** buyuruldu. Dare Kutni'nin bildirdiği hadis-i şerifte, **(Mümin, müminin aynasıdır)** buyuruldu. Bu hadis-i şeriflerden anlaşılıyor ki, ruhlar, birbirlerinin

aynaları gibidir. Birbirlerinde görünürler. Kabir başında, o Veliyi düşünüp, vesile eden kimsenin ruhuna, Velinin ruhundan feyz gelir. Hangisinin ruhu zayıf ise, kuvvetlenir. Birleşik iki kaptaki sıvı gibidir. Yüksek olan ruh zarar eder. Kabirdekinin ruhu aşağı derecede ise, ziyaret edenin ruhu sıkıntı duyar. **Bunun içindir ki, İslamiyet'in başlangıcında, kabir ziyareti yasak edilmişti. Çünkü mezarda olanlar, cahiliye zamanından kalmış olanlardı. Müminler de ölmeye başlayınca, kabir ziyaretine izin verildi.**

Peygamberin veya bir Velinin kabri ziyaret edilince, o Veli düşünülür. Hadis-i şerifte, **(Salihler düşünüldüğü zaman, Allahü teâlâ merhamet eder)** buyuruldu. Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, kabir ziyaret edene, Allahü teâlâ merhamet eder. Merhamet ettiği kulunun duasını kabul buyurur. Kabir ziyaret edilmez, Peygambere, Evliyaya tevessül olunmaz sözünün, senetsiz bir düşünce, bir görüş ayrılığı olduğu meydandadır. **(Ben öldükten sonra, hac eden bir müslüman beni ziyaret ederse, diri iken ziyaret etmiş gibi olur)** hadis-i şerifi, bu inanışı kökünden çürütmektedir. Kabir ziyaretinin lazım olduğunu göstermektedir. Bu hadis-i şerif, vesikaları ile, **Künuz-üd-dekaık** kitabında yazılıdır.

(Kabrimi ziyaret eden, beni diri iken ziyaret etmiş gibi olur) hadisi, Hucre-i saadeti ziyaret ederek faydalanmayı emir buyurmaktadır. Onu diri iken ziyaret eden, çok faydalanarak ayrılırdı. Mübarek kabrini ziyaret edenlerin de, böyle ayrılacaklarını, bu hadis-i şerif bildiriyor.

Resulullahın hakkı için

Sual: Peygamber efendimiz veya falanca evliya hürmetine diye dua edilir mi?

CEVAP

Allahü teâlâ, bazı kullarına, kendinde hak ihsan ettiğini Kur'an-ı kerimde bildirdi. **(Müminlere yardım etmek, üzerimize hak oldu)** buyurdu. (Rum 47) **[Hadika]**

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ya Rabbi, senden isteyip de, verdiğin zatların hatırı için, istiyorum.) [İ.Mace]

Ölü veya diri olan bir velinin veya bir nebinin ismini söyleyerek, onun hürmeti için dilekte bulunmak caizdir. **(Bezzâziyye)**

Allahü teâlânın Peygamberlerini ve salih kullarını vesile ederek dua edilir. **(Hısn-ül-hasin)**

Peygamberin hakkı için demek, Onun peygamberliği haktır; bir velinin hakkı için demek de onun evliyalığı haktır demek olur. Peygamber

efendimiz de bu niyet ile, **(Peygamberin Muhammed hakkı için)** demiş ve harplerde Allahü teâlâdan, Muhacirlerin fukarası hakkı için yardım dilemiştir. İslam âlimlerinden, (Senden istedikleri zaman verdiğin kimseler hakkı için) ve (İmam-ı Gazalinin hakkı için) gibi dualar yapanlar ve kitaplarına yazanlar çok olmuştur. **(Berika)**

Hısn-ül-hasin kitabı böyle dualarla doludur.

Ruh-ul-beyan tefsirinde, Maide suresinin 18.âyetinde diyor ki: Hazret-i Ömer'in haber verdiği hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Âdem aleyhisselam dua edip dedi ki:

- Ya Rabbi! Muhammed aleyhisselam hakkı için beni affet!

Allahü teâlâ da ona sordu:

- Ya Âdem, Onu daha yaratmadım, Onu nereden biliyorsun?

- Ya Rabbi! Beni yaratınca, başımı kaldırdım. Arşın eteklerinde, La ilahe illallah Muhammedün resulullah yazılmış olduğunu gördüm. Sen isminin yanına, en çok sevdiğinin ismini yazarsın. Bunu düşünerek Onu çok sevdiğini anladım.

- Ey Âdem, doğru söyledin. Mahluklarımın içinde, en çok sevdiğim Odur. Onun için, seni affeyledim. Muhammed olmasaydı, seni yaratmazdım.) [Beyheki]

Sual: Delail-i Hayrat okumanın şirk olduğu söyleniyor. Doğru mu?

CEVAP

Bu kitabı, Ehl-i sünnet âlimlerinden, olgun veli, ariflerin önderi, 1465 senesinde şehid edilen Muhammed bin Süleyman Cezuli Şazili hazretleri yazmıştır. **Delail-i şerif**, bir salevat, bir dua kitabıdır. Hadis-i şeriflerde bildirilen ve Eshab-ı kiramın okudukları salevat dualarıdır. Salevat okumanın önemi ve faydaları anlatılmaktadır. Resulullaha salât ve selam okumayı Kur'an-ı kerim emrediyor. (Ahzab 56)

Bu dua kitabına okunmaz diyen kimse, Kur'an-ı kerimin bu emrine karşı gelmektedir. Âyet-i kerimelerde ve hadis-i şeriflerde bildirilen duaları değiştirmeden okumak gerekir. Âyet-i kerimede ve hadis-i şeriflerde bildirilmemiş olan dualar namaz dışında okunabilir. Dinimiz bunu yasak etmemiştir. Allahü teâlânın ve Resulünün yasak etmediği şeye yasak diyenin ve hele şirk diyenin kendisi kâfir olabilir. Resulullahı çok övmek, Allahü teâlânın, sevgili Peygamberine verdiği üstünlükleri saymak ve Ondan şefaat istemek, büyük ibadettir.

Hazret-i Ebu Bekri vasıta etmek

Sual: Hazret-i Ebu Bekri aracı ederek yapılan dua kabul oluyormuş. Böyle bir şey olabilir mi? Bu şirk değil mi?

CEVAP

Sadece Hazret-i Ebu Bekri değil, Eshab-ı kiramdan herhangi birini veya herhangi bir evliya zatı vasıta kılarak yapılan dualar kabule şayandır. Böyle bir dua gayet uygundur. Şirkle bir alakası yok. (**Bezzaziyye**) isimli fetva kitabında, (Ölü veya diri, Peygamber ve Evliya hürmeti için dua etmek caizdir) buyuruluyor.

Peygamber efendimiz **(Allahümme inni es'elüke bihakkıssailine aleyke = Ya Rabbi, senden isteyip de, verdiğin kimselerin hatırı için, senden istiyorum diye dua ediniz)** buyururdu. (İbni Mace)

Maddi veya manevi bir isteği olan kimse, gece, gusledip veya abdest alıp, iki rekat namaz kılsa, her rekatında bir Fatiha ve üç İhlas okusa, selamdan sonra secdeye gidip, **(Ya Rabbi, benim isteğimi Ebu Bekr-i Sıddık hürmetine yerine getir)** diye dua etse; Allahü teâlâ, isteğini verir. **(Menakıb-ı ciharı yari Güzin)**

Yalnız Senden yardım isteriz

Sual: Allah'tan başka bir şeyin veya bir kimsenin bir iş yaptığını söyleyen, mesela **(Aspirin ağrıyı kesti)** veya **(Resulullahın hürmetine, Abdülkadir Geylani'nin hürmetine Allah duamı kabul etti)** diyen, Fatiha suresindeki **(Biz yalnız senden yardım dileriz)** mealindeki âyete göre müşrik oluyormuş. Öyleyse ilaçtan, aspirinden, Enbiyadan veya Evliyadan yardım isteyen müşrik mi oluyor? İnsanlardan herhangi bir yardım istemek, mesela bir arkadaşa, (Bana yardım et, şu yükü taşıyalım) demek şirk mi oluyor? Teröristler beni döverken, civardaki insanlardan yardım istemek, (İmdat, beni kurtarın) demek şirk mi olur?

CEVAP

Hiçbiri şirk olmaz. Şirk olur diyenler, Vehhabilerle, onlara aldanan zavallılardır. İnsanlara yardım etme kuvvetini veren de Allahü teâlâdır. Asıl, Allahü teâlânın kudretinden şüphe eden müşrik olur. Muteber ve meşhur bir menkıbe şöyledir:

Ebul Hasan-ı Harkani hazretleri, sefere çıkan talebelerine, **(Sıkışınca benden yardım isteyin)** buyurur. Yolda talebelerini eşkıya yakalar. Onlar kurtulmaları için Allahü teâlâya dua ederler; fakat kurtulamazlar. Bir talebe, **(Ya Ebel Hasan, imdat!)** der. O talebeyi eşkıya göremez. Diğerlerinin nesi varsa alırlar. Seferden dönünce hocalarına, (Biz Allah'tan yardım istediğimiz halde soyulduk; fakat şu arkadaşımız sizden yardım isteyince kurtuldu. Bunun hikmeti nedir?) derler. O da, **(Allahü teâlâ günahkâr kimselerin duasını kabul etmez. Arkadaşınız, benden yardım isteyince, onun duasını Allahü teâlâ bana duyurdu. Ben de,** "Ya Rabbi, bu talebemi kurtar**!" dedim. Allahü teâlâ da kurtardı. Ben**

sadece vasıta oldum, dua ettim. Kurtaran Rabbimizdi.) diye cevap verir. **(Tezkiret-ül-evliya)**

Vehhabiler, (Ölmüş Evliya ve Enbiyadan yardım istenmez) diyor. Mesela darda kalan insanlara, Hızır aleyhisselamın ruhunun yetiştiğini kabul etmiyorlar. Hâlbuki ruhun ölmediği, âyet ve hadislerle açıkça bildirilmiştir. (İmdat ya Hızır) demek şirk olmaz, yardım istemek olur. (İmdat ya Resulallah, şefaat ya Resulallah) demek de şirk değil, yardım istemek olur. Allahü teâlâ yardım isteyenin sesini bu zatlara duyurmaya ve onların ruhlarına da yardım etme kuvvetini vermeye, elbette kadirdir. Dirilere yardım etme kuvvetini veren Allahü teâlâ, ölmüş zatlara da kuvvet vermektedir. Bunlara şirk demek, Allahü teâlânın kudretinden şüphe etmek olur.

Evliyanın diri veya ölü olması arasında fark yoktur. Büyük bir âlim vefat edince, feyz vermesi kesilmez, hatta artar. **(İrşad-üt-talibin)**

Maliki mezhebinin büyük âlimlerinden Ali Echuri hazretleri, **(Veli, dünyadayken, kınındaki kılıç gibidir. Ölünce, kınından çıkan kılıç gibi olur, tasarrufu, tesiri kuvvetlenir.)** buyurmuştur. Bu sözü, Ebu Ali Senci hazretleri de, **Nur-ül-hidaye** kitabında yazmaktadır. **(Berika)**

Allahü teâlâ, sevdiklerinin ruhlarına işittirir. Onların hatırı için istenileni yaratır. Diriler Allahü teâlânın yaratmasına sebep olduğu gibi, ruhları da diri olduğu için, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olur. Hazret-i Âdem, Muhammed aleyhisselamın hürmeti için dua etti, duası kabul oldu. Allahü teâlâ da, **(Ya Âdem, Muhammed aleyhisselamın ismiyle, her ne isteseydin kabul ederdim, O olmasaydı, seni yaratmazdım.)** buyurdu. **(Hâkim, Beyheki)**

Ölü-diri her velinin ruhundan yardım istenir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Halil-ür-rahman [Hazret-i İbrahim] **gibi 40 kişi her zaman bulunur. Onların sebebiyle yardım görülür ve zafere kavuşulur. Onların bereketiyle gökten yağmur yağar. Onların yerine yeni birisi gelmedikçe, ölen olmaz.)** [Taberani]

(Çölde yalnız kalan kimse, bir şey kaybederse, "Ey Allah'ın kulları, bana yardım edin" **desin! Çünkü Allahü teâlânın sizin göremediğiniz kulları vardır.)** [Taberani] Bu hadis-i şerif, yanında olmayan kimseye seslenerek, ondan yardım istemeyi emretmektedir. **(El-Üsul-ül-erbe'a)**

Fatiha suresindeki, **(Yalnız senden yardım isteriz)** mealindeki âyet-i kerime, ölünün de, dirinin de bir şey yapmasına tesir eden kudretin, Allahü teâlâdan başka bir güç olduğunu göstermez. Mesela acıkan kimsenin, hiçbir sebebe yapışmadan, (Ya Rabbi, beni doyur) demesi, bu

âyete uygun değildir; çünkü Cenab-ı Hak, doyurmak için yemek yemeyi sebep kılmıştır. Yemek yiyip doyanın da, doymayı Allah'tan bilmesi gerekir. Rabbimiz, yemek yemeden de doyurur; fakat yemek yenmesini sebep kılmıştır. **(Yalnız senden yardım isteriz)** diyen kimsenin fırıncıya gidip, (Bana ekmek ver) diye ondan yardım istemesi Allah'tan başkasından yardım istemek değil, Allahü teâlânın emrettiği sebeplere yapışmak olur. Ölü veya diri Evliyadan yardım istemek de, sebeplere yapışmaktır. Sebeplere yapışmak da, Allahü teâlânın emrine uygundur.

Abdülaziz-i Dehlevi hazretleri Fatihanın tefsirinde buyuruyor ki:

Birisinden yardım istenirken, yalnız ona güvenilirse, onun, Allahü teâlânın yardımına mazhar olduğu düşünülmezse, haramdır. Eğer yalnız Allahü teâlâya güvenilip, o kulun Allah'ın yardımına mazhar olduğu, Allahü teâlânın her şeyi sebeplerle yarattığı, onun da bir sebep olduğu düşünülürse caiz olur. Enbiya ve Evliya da, böyle düşünerek başkasından yardım istemiştir. Bu düşünceyle birisinden yardım istemek, Allahü teâlâdan istemek olur.

Çok tecrübe ettim ki, **Musa Kazım**'ın kabri, duamın kabul olması için ilaç gibidir. **(İ. Şafii)**

(Diriyken tasarruf [yardım] yaptığı gibi, öldükten sonra da yapan Evliyadan, **Maruf-i Kerhi** ile **Abdülkadir-i Geylani**'yi gördüm) diyenler olmuştur. **(Mişkat tercümesi)**

Keşif ehli evliyanın çoğu, ruhlardan feyz alarak olgunlaşmışlardır. **(Eşiat-ül-lemeat)**

Mevlana **Abdülhakim-i Siyalkuti** hazretleri buyuruyor ki:

Dua eden, Allahü teâlâdan istemektedir. Duasının kabul olması için, Allahü teâlânın sevdiği bir kulunu vasıta yapmaktadır. (Ya Rabbi, bu sevgili kulunun hatırı ve hürmeti için bana da ver) demektedir. Yahut Evliyadan bir zata, (Ey Allah'ın velisi, bana şefaat et, bana vasıta ol, benim için dua et) demektedir. Dileği veren, yalnız Allahü teâlâdır. Veli, yalnız vesiledir, sebeptir. O da fânidir, tasarrufu, gücü yoktur. Allahü teâlânın verdiği güçle yardım etmektedir. Böyle inanmak şirk olsaydı, Allah'tan başkasına güvenmek olsaydı, diriden de dua istemek, bir şey istemek yasak olurdu. Bir cahil, dileğini Allah'ın kudretinden beklemeyip, (Veli yaratır) derse, bu düşünceyle ondan isterse, bu elbette yanlıştır, şirktir. Bunu ileri sürerek, İslam âlimlerine dil uzatılamaz. Zaten herkes insanın bir şey yaratamayacağını bilir. **(Zad-ül-lebib)**

Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

İnsan ölürken ruhunun ölmediğini, şuur sahibi olduğunu, ziyaret edenleri ve onların yaptıklarını anladıklarını âyet-i kerimeler ve hadis-i

şerifler açıkça bildiriyor. Evliyanın ruhları, diriyken olduğu gibi, öldükten sonra da, yüksek mertebededir. Evliyada, dünyada da, öldükten sonra da keramet vardır. Keramet sahibi olan, ruhlardır. Ruh ise, insanın ölmesiyle ölmez. Kerameti yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Her insan, Allahü teâlânın kudreti karşısında, diriyken de, ölüyken de hiçtir. Bunun için, Allahü teâlâ, diriler vasıtasıyla çok şey yaratıp verdiğini, herkes, her zaman görmektedir. İnsan diriyken de, ölüyken de bir şey yaratamaz. Ancak Onun yaratmasına vasıta olmaktadır. **(Mişkat)**

Resulullahı ve Evliyayı vesile ederek dua etmek caizdir. **(Hülasat-ül-kelam)**

Ben ölünce beni düşünün, imdadınıza yetişirim. **(Mevlana Celaleddin-i Rumi)**

Ruhaniyetime teveccüh edin veya Mazhar-ı Can-ı Canan'ın kabrine gidin! Ondan hâsıl olan fayda, bin dirinin faydasından daha çoktur. **(Mektubat-ı Dehlevi)**

Evliya, Enbiya yaratıcı değildir. Allahü teâlâ istenilen şeyi onların hürmetine yaratır. Yani onlar vesiledir, sebeptir. Cenab-ı Hak, her şeyi yoktan yarattığı halde, yaratmasına bazı şeyleri sebep kılmıştır. Mesela Hazret-i Âdem'i ana-babasız yaratmış, fakat çamuru vesile kılmıştır. Bütün çocukları yaratan da Allahü teâlâdır; fakat çocukların yaratılması için, ana-babayı vesile, vasıta kılmıştır. Hazret-i Âdem'i yarattığı gibi, bütün insanları da ana-babasız yaratabilirdi; fakat ana-babayı sebep vasıta kılmıştır. Onun âdeti böyledir. Onun için Kur'an-ı kerimde, **(Allah'a yaklaşmak için vesile arayın)** buyuruldu. **(Maide 35)**

Her şeyi yaratan Allah'tır. **(Sebeplere yapışın)** buyurduğu için bir sebebe yapışılır. İbni Kemalpaşazade hazretlerinin **Hadis-i erbain**'deki **(Bir işinizde, sıkışıp bunalınca, kabirdekilerden yardım isteyin)** ve **Deylemi**'nin bildirdiği **(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı)** hadis-i şerifleri de, Allahü teâlânın izniyle, ölülerin dirilere yardım edebildiğini göstermektedir. **(M. Nasihat)**

Enbiya ve Evliyadan şefaat istemek, yardım istemek, Allahü teâlâyı bırakmak, Onun yaratıcı olduğunu unutmak demek değildir. Bulut vasıtasıyla Allahü teâlâdan yağmur beklemek, ilaç içerek Allahü teâlâdan şifa beklemek, top, bomba, füze kullanarak Allahü teâlâdan zafer beklemek, hep Allahü teâlâdan istemek olur. Bunlar sebeptir. Allahü teâlâ, her şeyi sebeple yaratmaktadır. Bu sebeplere yapışmak, şirk değildir. Peygamberler hep sebeplere yapıştılar.

Allahü teâlânın yarattığı suyu içmek için çeşmeye, Onun yarattığı ekmeği yemek için fırıncıya gidildiği ve Allahü teâlânın zafer vermesi için,

savaş vasıtaları ve talim terbiye yapıldığı gibi, Allahü teâlânın duayı kabul etmesi için de, Peygamberin, Evliyanın ruhlarına gönül bağlanır. Allahü teâlânın elektro manyetik dalgalarla yarattığı sesi almak için radyo kullanmak, Allahü teâlâyı bırakıp bir kutuya başvurmak değildir; çünkü radyo kutusundaki aletlere o özellikleri, o kuvvetleri veren, Allahü teâlâdır. Allahü teâlâ, her şeyde, kendi kudretini gizlemiştir.

Müşrik, puta tapar, Allahü teâlâyı düşünmez veya Allah'ın düşmanı olan putları Allah'a yaklaşmak için vesile yaptığını iddia eder. Müşriklerin putlarıyla, Allah'ın sevgili kulları olan Enbiya ve Evliya nasıl aynı kefeye konur? Müslüman, sebepleri, vasıtaları kullanırken, sebeplere, mahlûklara, tesir, hassa veren Allahü teâlâyı düşünür. İstediğini Allahü teâlâdan bekler. Geleni Allahü teâlâdan bilir. Müminler her namazda Fatiha suresini okurken, (Ya Rabbi, dünyadaki arzularıma, ihtiyaçlarıma kavuşmak için maddi sebeplere yapışıyor ve bana yardım etmeleri için, sevdiğin kullarına yalvarıyorum. Bunları yaparken ve her zaman, dilekleri verenin, yaratanın yalnız Sen olduğuna inanıyorum. Yalnız Senden bekliyorum) anlamında söylüyorlar. Her gün böyle söyleyen müminlere nasıl müşrik denir ki?

Enbiya ve evliyanın ruhlarından yardım istemek, Allahü teâlânın yarattığı bu sebeplere yapışmaktır. Bunların müşrik olmadıklarını, halis mümin olduklarını Fatiha suresinin bu âyeti açıkça haber vermektedir. Mezhepsizler maddi sebeplere yapışıyor, nefislerinin isteklerine kavuşmak için, her vesileye, her çareye başvuruyorlar; fakat Enbiya ve Evliyayı vesileye şirk diyorlar. **(S. Ebediyye)**

Vehhabiler, (İlaç hastalığıma iyi geldi demek veya türbeye gitmek şirktir) dedikleri gibi, öldürüp dirilten yalnız Allah olduğu için, (Terörist falancayı öldürdü) demeye de şirk diyorlar. Elbette öldüren ve dirilten yalnız Allahü teâlâdır. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Dirilten ve öldüren yalnız Odur.) [Yunus 56]

(Ölüm zamanında insanı, Allahü teâlâ öldürüyor.) [Zümer 42]

Hazret-i Azrail'in can alması da mecazîdir. (Azrail öldürdü, Azrail can aldı) demek de mecazîdir. Esas öldüren, Allahü teâlâdır. Hastaya şifa veren de Allahü teâlâdır; çünkü Kur'an-ı kerimde, **(Hasta olduğum zaman ancak O bana şifa verir)** buyuruluyor. **(Şuara 80)**

Cenab-ı Hak her şeyi sebeplerle yaratıyor. İlaçsız da şifa vermeye gücü yettiği halde, ilacı sebep kılıyor. Her şeyi yaratanın, şifa verenin Allahü teâlâ olduğunu bilen bir müslümanın, (Aspirin başımın ağrısını giderdi) demesi şirk olmaz. Öldüren yalnız Allahü teâlâ olduğu halde, (Falanca falancayı öldürdü) veya (Azrail babamın canını aldı) demek

günah değildir.

Aynı mecazlar Kur'an-ı kerimde de vardır. Mesela, **(Öldürmek için vekil yapılmış olan melek sizi öldürüyor)** buyuruluyor. (Secde 11)

Yine, **(Âdem aleyhisselamın oğlu, kardeşini öldürdü)** buyuruluyor. (Maide 30)

O halde, (Şu ilaç hastalığa iyi gelir) veya (Doktor, hastayı iyileştirdi) demek şirk olmaz; çünkü Kur'an-ı kerimde Hazret-i İsa'nın, **(A'manın gözünü açarım, Baras hastalığını iyi ederim ve Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim)** dediği bildiriliyor. (Al-i İmran 49)

Aynı sapıklar, âyet-i kerimelerdeki mecazî manaları anlamadıkları için -hâşâ- Allahü teâlânın gökte olduğunu, Onun eli olduğunu söylüyorlar. Hâlbuki Türkçede de âyet-i kerimelerde bildirilen mecazların benzerleri çoktur. (İstanbul, valinin elindedir) denince, İstanbul'un valinin emri altında olduğu anlaşılır. Yoksa İstanbul, valinin elinin içinde demek değildir. Mülk suresinde, **(Mülk, Allah'ın elindedir)** buyuruluyor. Buradaki eli de, insan eli gibi düşünmek çok yanlıştır. Her türlü tasarrufun, hükümranlığın ancak Allahü teâlânın kudreti altında olduğu anlaşılır. Böyle âyet-i kerime ve hadis-i şerifler çoktur. Bunları İslam âlimlerinin açıkladığı şekilde anlamak gerekir. Allah'ın Arş'a hükümran olduğunu bildiren, **(Rahman, Arş'ı istiva etti)** mealindeki âyet-i kerimeyi de, hâşâ (Allah Arş'ta oturuyor) şeklinde anlamak küfür olur. Onun için Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını okumak gerekir. **(El-Münkız)**

Biri, bir bardak su istese, bu, **(Yalnız senden yardım dileriz)** âyet-i kerimesine aykırı olur mu? Hangi hususta başkasından yardım istemeyeceğiz?

Bir doktora muayene olsak, ilaç verse, güvensek, **(Yalnız Allah'a güvenin)** âyetine aykırı olur mu? Topkapı'dan Sirkeci'ye giden tramvaya binsek, (Bu tramvay Sirkeci'ye gider) desek, Allah'tan başkasına mı güvenmiş olacağız? Peygamber efendimizin ve âlimlerin sözlerine güvensek, Allah'tan gayrisine mi güvenmiş oluruz? Demek ki bunların izahı gerekir. Birkaç âyet-i kerime meali:

(Yalnız benden korkun!) [Bekara]

(Eğer iman etmişseniz, onlardan değil benden korkun!) [Al-i İmran 175]

(İnsanlardan korkmayın, benden korkun!) [Maide 44]

Hırsızdan, hainlerden ve yılandan korksak bu âyete aykırı olur mu? Atalarımız, (Allah'tan korkmayandan korkmak gerekir) demişlerdir. Demek ki açıklamaya ihtiyaç vardır.

Kur'an-ı kerimde **(Namaz kılın, zekât verin)** buyuruluyor. (Hac 78,

Nur 56)

Namazın nasıl, kaç rekât kılınacağı, zekâtın nasıl, hangi mallardan verileceği açık değildir. Bütün bunlar, hadis-i şeriflerle ve âlimlerin açıklamasıyla anlaşılmıştır.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Allah, dilediğini saptırır, dilediğini doğru yola iletir.) [Araf 155, İbrahim 4]

Bu âyetleri okuyan bir dinsiz, (Doğru yola getiren ve sapıttıran Allah olduğuna göre, beni de dinsiz yapan Odur. Benim bunda ne suçum var?) diyebilir. Bu bakımdan hadis-i şeriflere ve âlimlerin açıklamasına ihtiyaç vardır. Nitekim âyetlerden anladığına uyup, (Hayır-şer Allah'tan olduğuna göre, bize günah işleten de Allah'tır. Biz günahlardan sorumlu değiliz) diyenler çıkmıştır. İşte bu tehlikeyi önlemek için, Peygamber efendimiz gerekli açıklamalarda bulunmuş, âlimler de bunları açıklamış, artık, bahane kalmamıştır. Üç âyet-i kerime meali:

(Kur'anı insanlara açıklayasın diye sana indirdik.) [Nahl 44]

(Verdiğimiz bu misalleri ancak âlim olanlar anlar.) [Ankebut 43]

(Bilmiyorsanız âlimlere sorun.) [Nahl 43]

Bu âyet-i kerimeler, Kur'an-ı kerimi anlamak için Peygamber efendimizin ve âlimlerin açıklamasına ihtiyaç olduğunu bildirmektedir.

Dua ederken

Sual: Fatiha suresini tek başına sure veya dua olarak okuyorum. **Sana ibadet ederiz, senden yardım dileriz, bizi doğru yola ilet** şeklinde çoğul dua edilmiş oluyor. Niçin "Beni doğru yola ilet!" denmiyor da, bizi deniyor?

CEVAP

Dua umumi olursa, kabul olma ümidi daha fazladır. Bunun için ben yerine biz demek gerekir. Bizleri denince, bütün müslümanları içine alır. Ayrıca müslümanların içinde birinin duası kabul olunca, diğerlerininki de onun hürmetine kabul olur. (İmam-ı.Razi)

Bu bakımdan dua ederken, "Bizi" denmeli ve duaya salevat-ı şerife ile başlayıp yine salevat-ı şerife ile bitirmek sünnettir. Allahü teâlâ, salevat-ı şerifeyi kabul eder. Duanın başı ve sonu kabul olunca ortasının kabul olmaması düşünülmez. Peygamber efendimiz, **(Allahü teâlâya günah işlenmeyen dil ile dua edin)** buyurunca, Eshab-ı kiram, böyle bir dili nasıl bulacaklarını sual ettiler. Resul-i Ekrem efendimiz, **(Birbirinize dua edin! Çünkü ne sen onun, ne de o senin dilinle günah işlemiştir)** buyurdu. Hele dua, mümin kardeşimizin gıyabında yapılırsa, duanın kabul olma ihtimali daha fazlalaşır.

Evliyayı ziyaret

Sual: Mezhepsiz bir yazar, Zümer suresinin 3. âyetini tefsirinde, "Tevhid ve ihlas sahibi bir kimse, Allah'tan başkasından bir şey istemez. Hiçbir mahlûka itimat etmez. Bugün müslümanlar evliyaya ibadet ediyor, İslamiyet'ten öncekilerin putlara tapındıkları gibi, şimdikiler de evliyadan şefaat istiyorlar. Halbuki Allah'ın bildirdiği tevhidde Allah ile kul arasında vasıta ve şefaat etmek yoktur" diyor.

Ehl-i sünnet âlimleri tevessülün caiz olduğunu bildirmiyorlar mı?

CEVAP

Ölmüş evliyadan yardım istemenin caiz ve gerektiğini, defalarca vesikaları ile bildirdik. Bahsettiğiniz yazar, Ehl-i sünnet olmadığı için, kendi görüşünü din gibi bildiriyor.

Allahü teâlâya mahsus olan sıfatlara Üluhiyyet sıfatları denir. Taş, ağaç, güneş, yıldız, inek, insan, heykel, resim gibi bir mahlûkta üluhiyyet bulunduğuna inanmak, bunlara yalvarmak, ibadet etmek olur ki, böyle inanmaya şirk denir. Şirke girene müşrik denir. Müşrikin ibadet ettiği bu şeylere şerik, mabud, put denir. Şimdiki Hıristiyanların çoğu, Budistler, Brehmenler ve Mecusiler müşriktir.

Müslüman, hiçbir evliyada üluhiyyet sıfatı bulunduğuna inanmaz. Enbiyanın ve evliyanın, Allah'ın sevgili birer kulları olduklarını bilirler. Ziyaret edenleri, dua isteyenleri, Allahü teâlânın kendisine haber verdiğine inanırlar. Dua etmeleri için bunlara yalvarırlar. Kur'an-ı kerimde, **(Allahü teâlâya yaklaşmak için vesile arayınız)** buyuruluyor. Peygamber efendimiz de, **(Bir işinizde şaşırırsanız, ölmüşlerden yardım isteyiniz)** buyuruyor. Bu hadis-i şerif, Cinlere de fetva vermekle meşhur olan Müfti-yüs-sekaleyn ve Şeyh-ül İslam ibni Kemalpaşazade hazretlerinin **Hadis-i erbain** kitabında vardır.

Ölülerin işitmediğini zannedenler Ehl-i sünnet değildir.

Ölünün de, dirinin de yardımı ancak Allahü teâlânın izni ile olur.

Yardım istemek

Sual: Yusuf aleyhisselamın, zindandan kurtulmak için birinden yardım istemesi, senelerce zindanda kalmasına sebep olmuş. Buna göre, ölü olsun, diri olsun, Allah'tan başkasından yardım istemek nasıl caiz olur?

CEVAP

Burada Yusuf aleyhisselam yani bir Peygamber suçlanıyor. Peygamberler, caiz olmayan, günah olan işi yaparlar mı hiç? Aksine bu durum, başkasından yardım istemenin caiz olduğunu gösteriyor; çünkü

Peygamberler kesinlikle günah işlemez. Allahü teâlânın, sevdiği kullarına böyle gayret etmesi çok vaki olmuştur. Yani Yusuf aleyhisselamın zindanda kalması, bunun günah olduğunu göstermez.

İnsan, her zaman başkasından yardım isteyebilir. Doktora gider, hastalığının iyileşmesi için yardım ister. Hapse düşmemek veya hapisten kurtulmak için, avukata gidip yardım ister. Denizde boğulmak üzereyken, imdat, beni kurtarın diye insanlardan yardım ister. Elindeki ağır yükü taşıyamayınca, birine (Yardım et de, şu yükü sırtıma alayım) demesinde de bir mahzur olmaz. Bunlar şirk olmaz, sebebe yapışmak olur. Bir âyet-i kerime meali:

(Onun [Musa aleyhisselamın] **kavminden olan bir kimse, düşmanına** [üstün gelmek için, Kıptiye] **karşı, ondan** [Musa aleyhisselamdan] **istigasede bulundu** [yardım istedi]**.)** [Kasas 15]

Ölüden veya diriden yardım istemenin sakıncası olmaz. Ölüye de, diriye de yardım etme kuvvetini verenin Allahü teâlâ olduğu bilinince, mesele kalmaz.

Allah'tan başkasına dua

Sual: İbni Teymiyeci bir yazar, **(Sizlere fayda ve zararı olmayan, Allah'tan başkasına dua etmeyiniz)** ve **(Allahü teâlâ ile birlikte başkasına dua etmeyiniz)** âyetlerini gösterip, evliya, hatta peygamber de olsa, Allah'tan başkasından bir şey isteyenin kâfir, müşrik olacağını söylüyor. Dinimizin bu hususstaki hükmü nedir?

CEVAP

Bu âyet-i kerimede yasak edilen dua, ilim dilinde kullanılan dua demektir. Yani tapınarak yapılan duadır. Bu dua, ancak Allahü teâlâya olur. Fakat, bir kimse, yalnız Allahü teâlâya dua edileceğini, Allahü teâlâdan başka kimsenin yaratıcı olmadığını, her şeyi Onun yaptığını bilerek, enbiyayı ve evliyayı vesile eder, onların Allah'ın sevgili kulları olduklarını ve Allahü teâlânın, onların ruhlarına, insanlara yardım edebilmek kuvvetini verdiğini düşünerek, ruhlardan yardım beklerse, caiz olur.

Onlar, mezarlarında, bilmediğimiz bir hayatla diridirler. Ruhlarına, kerametler ve tasarruf kuvveti ihsan edilmiştir.

Böyle inanana müşrik denemez. Böyle olmakla beraber, müslümanlar, evliyanın ruhlarından, kalblerinin temizlenmesini, feyz, marifet ister. Resulullahın mübarek kalbinden, onun kalbine kadar, kalbden kalbe akıp gelmiş olan bilgilerden, kendine de vermesini ister. **(F.Bilgiler)**

Sevene atılan kement

Sual: Selefiyim diyen biri, (Hazret-i Ömer, Osman, Ali ve Hüseyin gibi zatlar, şehit olurken, Resulullahtan yardım istemediler, çünkü biliyorlardı ki, Resulullah ölüdür, kabirdeki yardım edemez) diyor. Gerçekten de, onlar yardım isteseydi, Resulullah elbette yardım ederdi. Yardım etmemesinin sebebi nedir?

CEVAP

(Ölüler yardım etmez) sözü Vehhabi inanışıdır. Enbiya ve evliya ölü değildir. Hatta Allah yolunda ölen müminler bile ölü değildir. Bir âyet-i kerime meali:

(Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın, onlar Rablerinin yanında diridir, rızklandırılır.) [Al-i İmran 169]

Allah yolundaki müminler ölü olmayınca, peygamberlere ve evliyaya nasıl ölü denebilir ki? Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

(Peygamberler kabirlerinde diridir, namaz kılarlar.) [Ebu Ya'la, Beyheki]

Resulullah, **(Cuma günü bana çok salevat getirin, çünkü salevatınız bana arz olunur)** buyurunca, Eshab-ı kiram, (Ya Resulallah, salevatımız sana nasıl ulaşabilir ki, sen artık kabrinde toprak olmaz mısın?) dediler. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâ toprağın Peygamberleri çürütmesini haram etti.) [Ebu Davud, Nesai, Beyheki]

Nimet ve belâya insanların tepkileri farklı olur. Nimet ve belâ yönünden insanlar dörde ayrılır:

1- Nimet gelince sevinir, dert-belâ gelince isyan eder. (Genelde kâfirler ve fâsıklar böyledir.)

2- Nimet gelince sevinir, dert-belâ gelince isyan etmez, fakat sabreder, gitmesini ister. (Genelde Müslümanlar böyledir.)

3- Dert-belâ gelince sevinir, razı olur. (Evliya zatlar böyledir.)

4- Dert-belâ gelince, nimetlerden alınan zevkten daha çok zevk alır, gitmesini istemez. Tatlı gelen şeyin gitmesi istenir mi? (Peygamberler ve büyük evliya zatlar böyledir.)

Bildirilen şehid zatlar, bu dördüncü sınıfa dâhildir. Allahü teâlânın gönderdiği şehidlik nimetini, geri teperler mi hiç? Bilirler ki, dert ve belâ kemend-i mahbûbdur. Kement, sevilenin, seveni kendine çekmek için attığı iptir.

Peygamber efendimiz, bir gün, bir dizine torunu Hazret-i Hasan'ı, öteki dizine de oğlu Hazret-i İbrahim'i almış severken, Cebrail

aleyhisselam gelip, **(Allahü teâlâ bunun ikisinden birisini almak istiyor, hangisini tercih edersen onu alacak)** dedi. İkisini de almasın deseydi, Allahü teâlâ onun duasını elbette kabul ederdi. Buna rağmen, birisine razı oldu. Hazret-i Hasan'a razı olsa idi, kızı da, damadı da üzülecekti. Onların üzülmemesi için Hazret-i İbrahim'e razı oldu. Allahü teâlânın attığı kemende severek yapıştı.

Hürmetine diye dua etmek

Sual: Enbiya, evliya hürmetine veya yağan yağmur hürmetine, günahsız bebekler hürmetine, şu eşyanın hürmetine diye dua etmek caiz midir?

CEVAP

Hepsi de caizdir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Sözlerine kulak asılmayan nice kimseler görürsünüz ki, bunlar, bir şey için yemin etseler, Allahü teâlâ bu sevgili kullarının hatırı için, o şeyi hemen yaratır.) [Müslim]

Bu hadis-i şerif, tasavvuf ilminin ve rehberin gönlünü kazanmaya çalışmanın doğruluğunu göstermektedir. Bu hadis-i şerifin açıklamasında buyuruluyor ki:

(Ya Rabbi! Şu Peygamberin, ölü veya diri, salih, veli, âlim kulunun hürmeti, senin ona ihsan ettiğin kıymet hürmetine senden istiyorum) demenin caiz olduğu, **Bezzaziyye** fetvasında yazılıdır. Birçok ârifler, talebesine, (Allahü teâlâdan bir şey isteyeceğiniz zaman, benden isteyin! Allahü teâlâ ile aranızda, şimdi ben vasıtayım) demişlerdir. Ebül-Abbas-ı Mürsi hazretleri de, (Allahü teâlâdan bir şey isteyeceğiniz zaman, İmam-ı Gazali'nin hürmeti için isteyin!) buyururdu. **(Hadika, Berika, Hısn-ül-hasin)**

Resulullah efendimiz, satın aldığı gömleği, dilenen bir köre verdi. Gömlekten misk gibi güzel koku geliyordu. Bunu Resulullahın verdiğini anlayıp, (Ya Rabbi! Bu gömlek hürmetine, gözlerimi aç!) diye dua edince, iki gözü hemen açıldı. **(Zad-ül Mukvin)**

Resulullah efendimiz, gazalarda ve sıkıntılı zamanlarda, muhacirlerin fakirleri hürmetine dua ederdi. **(Tergib, Taberani, Ebu Nuaym)**

Resulullah efendimizi vesile ederek Allahü teâlâya yapılan dualar kabul olduğu için Müslümanların halifesi hazret-i Ömer, Medine'de kıtlık olunca, Abbas bin Abdülmuttalib'i vesile ederek yağmur duasına çıkıp, (Ya Rabbi! Sevgili Peygamberini vesile yaparak dua ederiz! Resulünün muhterem amcası hürmetine, senden yağmur isteriz! Duamızı kabul buyur!) demiştir. **(Kıyamet ve Ahiret)**

Enes bin Malik ve Ali bin Ebi Talib'in, rivayetine göre, Resulullah efendimiz buyurdu ki:

Allahü teâlâdan dünyaya veya âhirete ait bir isteği olan, gece gusledip veya abdest alıp, iki rekât namaz kılsa, her rekâtında bir Fatiha ve üç kere İhlâs okusa, selamdan sonra başını secdeye koyup, (Yâ Rabbi, benim isteğimi Ebu Bekr-i Sıddık hürmetine yerine getir) diye dua etse, Allahü teâlâ, Ebu Bekr-i Sıddık hürmetine isteğini verir. **(Menakıb-i çihar yar-i güzin)**

İmam-ı Birgivi, şu hadis-i şerifi naklediyor:

(Bir müminin kabrini ziyaret ederken, yâ Rabbi! Muhammed aleyhisselam hürmetine, buna azap yapma denirse, Allahü teâlâ kıyamete kadar azabını durdurur.) [Etfal-ül-müslimin]

Resulullah, Eshab-ı kiram ve Tabiîn ile, bunlar öldükten sonra da Allahü teâlâya tevessül etmek, yani bunların hürmeti için dilekte bulunmak caizdir. **(Hadika)**

Hacetlere kavuşmak için, iki rekât namaz kılıp, sevabını Silsile-i aliyye'nin ruhlarına hediye etmeli, bunların hürmeti için diyerek dua etmelidir. **(Mekatib-i şerife)**

Ölü veya diri olan bir Velinin veya bir Nebinin ismini söyleyerek, bunun hürmeti için dilekte bulunmak caizdir. **(Bezzaziyye)**

Hazret-i Ömer, tavaf ederken, Hacer-ül esvede karşı, (Sen bir taşsın, bir şey yapamazsın, ama Resulullah öptüğü için, sünnet olduğu için seni öpüyorum) dedi. Hazret-i Ali, Resulullahın, **(Hacer-ül esved, kıyamette insanlara şefaat eder)** buyurduğunu ben işittim dedi. **(İbni Hibban)**

Hazret-i Ömer, Hacer-ül Esved'in şefaat edeceğini elbette biliyordu. Böyle demesi, Hazret-i Ali'nin o hadis-i şerifi nakledip, dindeki bir hükmün vesika haline gelmesi içindi.

Roma ordularını yere seren, kaleleri, ülkeleri fetheden Halid bin Velid hazretleri, bütün bu başarılarının, sarığında taşıdığı bir sakal-ı şerif sayesinde olduğunu söylemiştir. Sakal-ı şerif, Hacer-ül esved, Evliya kabrinden alınan topraklar ve onların giydikleri elbiseyle bereketlenmek, Evliya kabirlerini öpmek gibi nimetleri ganimet bilmelidir.

Şeairi sevmek ne demektir?

Yine Şah Veliyullah-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki: Allahü teâlânın şeairini sevmek demek, Kur'an-ı kerimi, Peygamberi, Kâbe'yi ve Allahü teâlâyı hatırlatan her şeyi, evliyayı sevmektir. **(Eltaf-ül-kuds)**

Bekara suresinin, **(Meleklere, "Âdem'e karşı secde edin" dediğimiz zaman, secde ettiler. Yalnız İblis secde etmedi)** mealindeki 34. âyet-i kerimesi, Hazret-i Âdem'e tazim olunmasını emrediyor. Şeytan,

(Allah'tan başkasına tazim edilmez) diyerek, bu emri dinlemedi. Hazret-i Yusuf'un ana babası ve kardeşleri de kendisine secde ederek saygı gösterdiler. Allah'tan başkasına saygı, tazim putçuluk olsaydı, Allahü teâlâ, sevdiği kullarını anlatırken bununla övmezdi. Eshab-ı kiramdan hicri bin yılına kadar, evliya çoktu. Herkes bunları ziyaret ederek bereketlenir, dualarını alırdı. Cansız eşya ile bereketlenmeye lüzum kalmazdı. Hiçbir âlim buna mani olmadı. **(Ed-dürer-üs-seniyye)**

Hazret-i Ebu Bekir'in kızı Hazret-i Esma, Peygamber efendimizin hayattayken giydiği bir cübbe çıkarıp, **(Şifa bulmaları için, bunu hastalara giydiriyoruz)** dedi. **(Müslim)**

Peygamber efendimiz abdest aldığı zaman, Eshab-ı kiram, onun abdest suyuna dokunmak ve düşen bir kılını almak için yarışırlar ve bununla bereketlenirlerdi. O da bu hareketlerini kabul buyururdu. Hatta mübarek başını tıraş ettiği zaman, bereketlenmek için, mübarek saçını, Eshabı arasında paylaştırmasını Ebu Talha hazretlerine emrederdi. **(Buhari)**

Yağan yağmur hürmetine diye de dua etmek caizdir. Rahmet-i ilahiyye alametidir. Günahsız bebekler hürmetine diye dua etmek de caizdir. Yenilen yemekler ve nimetler hürmetine demek de caizdir. Bunların hepsinde mazruf önemlidir. Mazruf, zarf içindeki mana demektir. Vasıtalar söylenerek, Allahü teâlâdan istenmektedir.

Aracı kullanmak

Sual: Vehhabilerin etkisinde kalan bazı kimseler, (Dua ederken aracı kullanmayın, Resulullahın, evliyanın hürmetine demeyin, direkt Allah'tan isteyin! Aracı kullanmak, Fatiha suresindeki **(Yalnız benden isteyin)** âyetine zıttır ve şirktir) diyorlar. Peygamber efendimizin hürmetine istemek neden şirk oluyor?

CEVAP

Hiçbir İslam âlimi, o şekilde dua etmenin şirk olduğunu bildirmemiş; aksine, caiz, hatta daha iyi olduğunu bildirmişlerdir. **Abdülaziz-i Dehlevi** hazretleri Fatiha suresinin tefsirinde buyuruyor ki:

Birisinden yardım istenirken, yalnız Allahü teâlâya güvenilip, o kulun Allah'ın yardımına mazhar olduğu, Allahü teâlânın her şeyi sebeple yarattığı, onun da bir sebep olduğu düşünülürse caiz olur. Enbiya ve Evliya da, böyle düşünerek başkasından yardım istemiştir. Böyle yardım istemek, Allahü teâlâdan istemek olur. **(Tahkik-ul-hakkıl-mübin)**

Vehhabilerin tabiriyle, Peygamber efendimiz de aracı kullanmış ve aracı kullanılmasını tavsiye etmiştir. Gazalarda ve sıkıntılı anlarda da,

muhacirlerin fakirleri hürmetine dua ederdi. Yani aracı kullanırdı. **(Taberani, Ebu Nuaym)**

Yine Resulullahın bir duası şu mealdedir:

(Ya Rabbi, senden isteyip de verdiğin zatların hatırı için, senden istiyorum.) [İbni Mace]

Bir hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Çölde yalnız kalan, bir şey kaybederse, "Ey Allah'ın kulları bana yardım edin!" desin; [aracı kullansın] **çünkü Allahü teâlânın, sizin göremediğiniz kulları vardır.)** [Taberani]

Hazret-i Âdem, çok dua ettiyse de kabul olmadı. Aracı kullanarak, yani Peygamber efendimizi vesile ederek, Onun hürmeti için dua edince duası kabul oldu. Allahü teâlâ, **(Ya Âdem! Habibimin ismiyle her ne isteseydin kabul ederdim, O olmasaydı seni yaratmazdım)** buyurdu. **(Beyheki)**

Şefaat, aracılık demektir. Ahirette, Peygamberler, âlimler, şehitler ve daha niceleri şefaat edeceklerdir. Günahkârlar şefaat isteyecek ve şefaatçiler [aracılar] tarafından kurtulacaktır. Bu husus, âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerle açıkça bildirilmiştir.

Kabirden yardım istemek

Sual: Bir kimse, yaşayan insanlardan iş, eş ve aş istiyor. Vefat eden evliya da ölü olmadığı için, onlardan da, böyle dünyalık şeyler istemek caiz olur mu?

CEVAP

Vefat eden evliya zat, yaşayandan daha çok feyz verir, daha çok yardım eder. Şehidler ölü olmadığı gibi, peygamberler ve evliya zatlar da ölü değildir.

Yaşarken de, bir insana yapma gücünü veren, yürüten, konuşturan, iş yaptıran, Allahü teâlâdır. Bir âyet-i kerime meali şöyledir:

(Sizi de, yaptığınız işleri de yaratan Allah'tır.) [Saffat 96]

Yaşayana bu gücü veren Allahü teâlâ, vefat etmiş evliyasına niye veremesin ki? Ölüye iş yaptıran da Allahü teâlâdır. Onun kudretinden şüphe etmek küfürdür. Kur'an-ı kerimde, **(Yardım ancak ve yalnız Allah'tandır)** buyuruluyor. (Al-i İmran 126)

Terziye gideriz, bir elbise dik deriz. Ona bu gücü veren, elbette Allahü teâlâdır.

Emlakçiye gideriz, bize kiralık bir ev bul veya satılık bir ev bul deriz. O da bulur, verir. Ona bu gücü veren, elbette Allahü teâlâdır.

Doktora gideriz, tansiyonumuza bakar. Muayene eder, ilaç verir,

gerekirse enjeksiyon yapar. Ona bu gücü veren, elbette Allahü teâlâdır.

Vefat etmiş olan ama hakikatte ölü olmayan peygambere ve evliya zata giden kimsenin de, esas yaratıcının Allahü teâlâ olduğunu bilerek, o kabirde yatan zattan yardım istemesi gayet normaldir; çünkü veren, yaratan Allahü teâlâdır. Hazret-i Mevlana, (Ben ölünce, beni düşünün, imdadınıza yetişirim) buyurdu. Deylemi'nin bildirdiği **(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı)** hadis-i şerifi de, Allahü teâlânın izniyle, ölülerin dirilere yardım ettiğini göstermektedir.

Mesela o zata, (Bana kiralık ev lazım, oğlum için bir gelin, kızım için bir koca istiyorum) demek gayet normaldir. Böylece, bunu işiten evliya zat, bizim için dua eder. Allahü teâlâ da, bu sevgili kulunun duasını kabul eder. Yani sebepleri yaratıp bunlara kavuşturacak olan, Allahü teâlâdır. Vehhabiler ve onların etkisinde kalan mezhepsizler, bunlara şirk diyorlar. Biz evliya yaratıcı demiyoruz ki! Evliya zatlar, Allahü teâlânın sevgili kulları olduğu için, ya onların hürmetine istiyoruz veya bizzat **(Bana kiralık ev bul)** diyoruz. Evliya dua ediyor ve Allahü teâlâ da, o sevgili kulunun duasını kabul ediyor. Hepsi bu! Allahü teâlânın kudretini inkâr eden, Allah ölüye iş yaptıramaz diyen kâfir olur.

Kabirden direkt yardım istenir

Sual: *(Türbeye gidip direkt oradaki zattan yardım istemek şirk olur)* deniyor. Bu doğruysa, yanına gitmeyip de, evden yardım istemek de şirk olur mu?

CEVAP

Ölü diri herkesten yardım istenir. Ruh ölmez. Allahü teâlâ dirilere yardım ettirdiği gibi ölülere de yardım ettirir. Hazret-i Hızır'ın ruhu çaresizlere yardım etmektedir. Eğer evliyayı yaratıcı biliyorsa, ister evden yardım istesin, ister kabrine gidip direkt istesin, fark etmez, şirk olur, ama hiçbir Müslüman zaten evliyayı yaratıcı bilmez. Evliyayı vasıta bilip evden veya direkt yanına gidip istemek, şirk olmaz.

Evliyanın diri veya ölü olması fark etmez. Hattâ ölünce, feyzi kesilmez, artar. **(İrşad-üt-talibin)**

Ölü veya diri Evliyadan yardım istemek, onları yaratıcı bilmek değildir. Bulut vasıtasıyla yağmur, ilaç içerek şifa ve silah kullanarak zafer beklemek, su için çeşmeye, ekmek için fırıncıya gitmek, hep Allah'tan istemek olur. Bunlar sebeptir. Rabbimiz, her şeyi sebeple yaratmaktadır. Bu sebeplere yapışmaya şirk denmez. Allahü teâlânın, Evliya zatların ruhlarına yardım etme kuvvetini verdiğini düşünüp, ruhlardan yardım beklemek caizdir. Onlar kabirde diridir. Ruhlarına keramet verilmiştir. Böyle inanana müşrik denemez. **(F. Bilgiler)**

Büyük bir zatın Allah'ın yardımına mazhar olduğunu, Rabbimizin her şeyi sebeple yarattığını, onun da bir sebep olduğunu düşünerek ondan yardım istemek, Allah'tan istemek olur. **(Tahkik-ul-hakkıl-mübin)**

Ebul Hasan-i Harkani hazretleri, sefere çıkan talebelerine, **(Sıkışınca benden yardım isteyin!)** buyurur. Yolda eşkıya bunları yakalar. Talebeler dua ederler, ama kurtulamazlar. Biri, (Yâ Ebel Hasan, imdat!) der. Onu eşkıya göremez. Diğerlerinin nesi varsa alırlar. Seferden dönünce, (Biz dua ettik soyulduk, şu arkadaş sizden yardım isteyince kurtuldu) derler. O da, **(Allahü teâlâ günahkârın duasını kabul etmez. O, benden yardım isteyince, Allahü teâlâ onun sesini bana duyurdu. Ben de,** "Yâ Rabbi, bu talebemi kurtar!" **dedim. Allahü teâlâ da kurtardı. Ben sadece vasıta oldum, dua ettim. Kurtaran Rabbimizdi)** diye cevap verir. **(Tezkiret-ül-evliya)**

Hadis-i Erbain'deki **(Bir işinizde, sıkışıp bunalınca, kabirdekilerden yardım isteyin)** ve **Deylemi**'nin bildirdiği **(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı)** hadis-i şerifleri de, Rabbimizin izniyle, ölülerin dirilere yardım ettiğini göstermektedir. **(M. Nasihat)**

Eşyalarla bereketlenmek

Sual: Peygamber efendimizin mübarek saç ve sakalıyla bereketlenmeye, yani Allah'tan başkasına saygı göstermeye şirk diyen Vehhabilerin bir gerekçeleri var mıdır?

CEVAP

Vehhabiliğin temelini atan, İngiliz casusu Hempher'in ve İbni Teymiyye'nin sapık sözlerini esas almaktan, anlayışlarını din gibi göstermekten başka gerekçeleri yoktur.

Allahü teâlâdan başkasına tazim etmek, saygı göstermek şirk değildir. Bir âyet-i kerime meali:

(Allah'ın şeairini [nişanelerini] **tazim etmek, kalblerin takvasındandır.)** [Hac 32]

Bunun için, Allahü teâlânın şeairini tazim etmek vacib olmuştur. Şeair, nişanlar, alametler demektir. Abdülhak-ı Dehlevi hazretleri, **(Görülünce, Allahü teâlâyı hatırlatan her şey, Allahü teâlânın şeairi olur)** buyuruyor. Bekara suresinin, **(Safa ve Merve, Allah'ın şeairindendir)** mealindeki 158. âyet-i kerimesinden anlaşılıyor ki, Allahü teâlânın şeairi, yalnız Safa ve Merve tepeleri değildir. Bunlardan başka şeair de vardır. Mekke-i mükerreme şehrinde, Mescid-i haramın yanında bulunan Safa ve Merve ismindeki iki tepecik arasında, İsmail aleyhisselamın annesi Hazret-i Hacer gidip geldiği için, bu iki tepecik,

Allahü teâlânın şeairi olup, O mübarek anneyi hatırlamaya sebep olunca, bütün mahlûkların en üstünü ve Allahü teâlânın sevgilisi olan Muhammed aleyhisselamın doğduğu, büyüdüğü, ibadet ettiği, hicret ettiği, namaz kıldığı, vefat ettiği yerler, mübarek türbesi, Hazret-i Ali'nin ve diğer Eshabının yerleri de elbette Allahü teâlânın şeairi olur. **(Üsul-ül-erbea fi terdid-il vehhabiyye)**

Şah Veliyyullah Dehlevi hazretleri de buyuruyor ki:

Allahü teâlânın şeairini sevmek demek, Kur'an-ı kerimi, Peygamber efendimizi ve Kâbe'yi sevmek demektir. Hatta Allahü teâlâyı hatırlatan her şeyi sevmektir. Allahü teâlânın Evliyasını sevmek de böyledir. **(Eltaf-ül-kuds)**

Peygamber efendimizin mübarek saç ve sakalıyla bereketlenmek de, bunlar gibi caizdir. Bizzat kendisi, bunların dağıtılmasını emretmiştir.

Resulullah, Cemre-tül-akabeye geldi, taşlarını attı, sonra Mina'da konakladığı yere geldi ve kurbanını kesti. Sonra berbere, **(Al!)** buyurdu ve sağ yanını işaret etti, sonra sol tarafını işaret etti, sonra kesilen saçları halka vermeye başladı. Sağ yandan kesilenleri sağındakilere, sol yandan kesilenleri de Ümmü Süleym'e verdi. **(Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud)**

Uzun zaman Resulullah efendimize hizmetle şereflenen Enes bin Malik hazretleri, kendisiyle beraber bir sakal-ı şerifin defnolunmasını vasiyet etti. Allahü teâlânın huzuruna sakal-ı şerifle birlikte çıkmak istedi. **(Buhari)**

Resulullahın faziletlerinden birisi de şudur ki, Halid bin Velid, başında, sarığı arasında bir sakal-ı şerif taşırdı. Bunu taşıdığı her savaşta zafer kazanırdı. O, mübarek bir kılı sebebiyle muradına kavuşuyor da, Resulullah efendimizin mübarek zat-ı şerifini vesile ederek Allahü teâlâdan dilekte bulunanlar kavuşmaz olur mu? **(Kadi İyad - Şifa-i şerif)**

Resulullah efendimiz çarşıya çıkıp, bir entari satın aldı. Giderken bir a'manın [kör] oturmuş, (Allah rızası için, bana bir gömlek verin, cennet elbiselerine kavuşun) dediğini duyup, aldığı entariyi buna verdi. A'ma, entariyi eline alınca, misk gibi güzel koku duydu. Bunun, Resulullahın mübarek elinden geldiğini anladı; çünkü Resulullahın bir kere giydiği her şey, eskiyip dağılsa bile, parçaları da misk gibi güzel kokardı. A'ma, (Ya Rabbi, bu gömlek hürmetine, gözlerimi aç) diye dua etti. İki gözü hemen açıldı. **(Zad-ül-mukvin)**

Hazret-i Ebu Cuheyfe diyor ki:

Resulullah efendimiz, öğle sıcağında çıkıp abdest aldı. Oradakiler

kalkıp, Onun ellerini tutup, yüzlerine sürdüler. Bir de ben, onun mübarek ellerini tutup yüzümün üstüne koydum. O sıcakta mübarek elleri, kardan daha soğuktu ve miskten daha güzel kokuyordu. **(Buhari)**

(Ellerini tutup yüzlerine sürdüler) ifadesi, faziletli ve salih kimselere dokunarak bereketlenmenin meşru olduğunu gösteriyor.

Hazret-i Âişe validemiz buyuruyor ki:

(Resulullah bir yarası olan kimseyi tedavi ederken, işaret parmağını yere sürüp ve kaldırarak, "Bismillahi türbetü erdina biriki ba'dina liyüşfa bihi sekimüna bi-izni Rabbina" derdi.) [Müslim]

İmam-ı Nevevi'nin bildirdiğine göre, hadis-i şerifin manası şöyledir: İşaret parmağını mübarek ağız suyuyla ıslatıp, sonra toprağın yapışması için yere koyar, sonra illetli ve yara olan yere sürer ve bu elini sürerken, Allahü teâlânın ism-i şerifiyle bereketlenmek için bu duayı okurdu.

Hadis-i şerif kitaplarında, Eshab-ı kiramın, Peygamber efendimizin eşya ve eserleriyle, sakalı, teri, gözyaşı ve ağız suyuyla bereketlendiklerine dair böyle misaller çoktur. Vehhabilerin bunlara şirk demesinin hiç önemi yoktur.

Sual: Resulullah'ın veya mübarek insanların eşyalarıyla bereketlenmek caiz midir?

CEVAP

Elbette caizdir. Eshab-ı kiram, Resulullah'ın kullandığı eşyalarla, mesela gömleği, bastonu, kılıcı, terlikleri, bardağı, yüzüğü ve kullanmış olduğu her şeyle bereketlenirlerdi. Müminlerin annesi Ümm-i Seleme validemiz, bir hasta gelince, Peygamber efendimizin mübarek sakalından bir kılı suda bırakır, sonra çıkarıp bu suyu ona içirirdi. Mübarek bardağına su koyup, şifa için içerlerdi. **(Usul-ül-erbea)**

Resulullah efendimiz, cemreden sonra kurbanını kesince, berberin kestiği mübarek saçlarını Hazret-i Talha'ya verip, **(Bunları insanlara dağıt)** buyurdu. **(Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi)**

Allah'tan başkasından yardım istemek

Sual: Biz bir insan olarak herkesten yardım istiyoruz. (Allah'tan başkasından, ne türlü olursa olsun, yardım istemek şirktir) diyorlar. Bunun caiz olan ve olmayan kısımları nedir? İstigâse, isti'ane, tevessül, teveccüh, vesile ne demektir? Caiz olanı ne, caiz olmayanı nedir?

CEVAP

Hepsi caizdir. Caiz olmayan tek şey, Allah'tan başkasını yaratıcı bilmek, Allahü teala dilemeden onun kendiliğinden fayda ve zarar verebileceğine inanmaktır. Normal bir Müslüman da zaten Allah'tan

başkasını yaratıcı bilmez. Şimdi bu hususların hepsini örneklerle açıklayalım:

İstigâse:

Şefaat dileme, yardım isteme, Allahü teâlâdan bir isteğin, dileğin yerine gelmesi için, Peygamberleri ve evliya zatları, sevdiği kullarını vesile ederek yani araya koyarak isteme, yalvarma, dua etme demektir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Kıyamette insanlar, önce Âdem, sonra Musa ve sonra Muhammed [aleyhimüsselâm] **ile istigase ederler.)** [Buhari]

İstigase olunan, yardım istenilen ve yardımı yaratan, yalnız Allahü teâlâdır. Ancak peygamberler, evliya zatlar, salih kullar ve benzerleri birer vasıtadır, vesiledir yani sebeptir. İstenilen şeyi yaratan, ise yalnız Allahü teâlâdır. **(Şevahid-ül-hak)**

İmam-ı Sübki buyuruyor ki:

Resulullah ile tevessül etmek, yani istigâse etmek, ondan şefaat istemektir. Bu ise güzel bir şeydir. Önceki ve sonraki İslam âlimlerinden hiçbiri buna karşı bir şey dememiştir. Yalnız İbni Teymiyye bunu inkâr etti. Böylece doğru yoldan ayrıldı. Kendinden önce gelen âlimlerden hiçbirinin söylemediği bir bid'at çıkardı. Bu bid'ati ile müslümanların diline düştü. **(Camius-sagir şerhi)**

Vehhabiler, (Allah'tan başkasından yardım istemek, ona sığınmak şirktir) diyorlar. Allah'tan başkasını yaratıcı bilmek şirktir. Bunu bilmeyen hiçbir müslüman yoktur; fakat başkasından da istigase olunacağını, mecaz olarak söylemek caizdir; çünkü bir âyet-i kerime meali şöyledir:

(Onun kavminden olan, düşmanına [kıbtiye] **karşı, ondan** [Musa aleyhisselamdan] **istigase** [yardım] **istedi.)** [Kasas 15]

Hadis-i şeriflerde de buyruldu ki:

(Ya Rabbi, senden isteyip de verdiğin zatların hatırı için, senden istiyorum.) [İ. Mace]

(Yardım isteyen kimse, Ey Allahın kulları bize yardım edin desin!) [Hısn-ül-hasin]

Son iki hadis-i şerif, yanında olmayan kimseye seslenerek, ondan yardım istemeyi emretmektedir. **(El-Üsûl-ül-erbe'a fî-terdîd-il-vehhâbiyye)**

Her şeyi yaratan Allah'tır. **(Sebeplere yapışın)** buyurduğu için, bir sebebe yapışılır. İbni Kemalpaşazade hazretlerinin **Hadis-i erbain**'de bildirdiği, **(Bir işinizde, sıkışıp bunalınca, kabirdekilerden yardım isteyin)** ve **Deylemi**'nin bildirdiği **(Kabirdekiler olmasa, yeryüzündekiler yanardı)** hadis-i şerifleri de, Allahü teâlânın izniyle,

ölülerin dirilere yardım edebildiğini göstermektedir. **(M. Nasihat)**

İmam-ı Birgivi buyuruyor ki: Bir hadis-i şerifte, **(Bir müminin kabrini ziyaret ederken, "Ya Rabbi! Muhammed aleyhisselam hürmetine, buna azap yapma" denirse, Allahü teâlâ, kıyamete kadar azabını durdurur**) buyurulmaktadır. **(Etfal-ül-müslimin)**

Kabirdeki ölüde his bulunduğunu bildiren çok hadis-i şerif vardır. Eshab-ı kiram ve Tabiin-i ızam, Kabr-i seadet'i ziyaret ve istigase ederdi. Bunun için çok kitap yazılmıştır. **Hısn-ül-hasin** kitabında, **(Duanın kabul olması için, Peygamberleri ve salih kulları vesile etmelidir)** buyuruluyor. İmam-ı Sübki hazretleri, Resulullahı ve Evliyayı ziyaretin ve ruhlarından istigase etmenin caiz olduğunu ispat etmektedir. **(Şifa-üs-sikam)**

İsti'ane:

İstiane de yardım istemek demektir. Resulullah efendimizden ve Evliyadan şefaat istemek, istiane yani yardım istemek, Allahü teâlâyı bırakmak, Onun yaratıcı olduğunu unutmak demek değildir. Bulut vasıtasıyla Allahü teâlâdan yağmur beklemek, ilaç içerek Allahü teâlâdan şifa beklemek, top, bomba, füze, uçak kullanarak Allahü teâlâdan zafer beklemek, hep Allahü teâlâdan istianedir. Bunlar sebeptir. Allahü teâlâ, her şeyi sebeple yaratmaktadır. Bu sebeplere yapışmak, şirk değil, dinin emridir.

Peygamberler hep sebeplere yapıştılar. Allahü teâlânın yarattığı suyu içmek için çeşmeye, Onun yarattığı ekmeği yemek için fırıncıya gidildiği ve Allahü teâlânın zafer vermesi için, savaş vasıtaları ve talim terbiye yapıldığı gibi, Allahü teâlânın duayı kabul etmesi için de, Peygamberin, Evliyanın ruhlarına gönül bağlanır. Allahü teâlânın elektromanyetik dalgalarla yarattığı sesi almak için radyo kullanmak, Allahü teâlâyı bırakıp bir kutuya başvurmak değildir; çünkü radyo kutusundaki aletlere o özellikleri, o kuvvetleri veren Allahü teâlâdır. Allahü teâlâ, her şeyde, kendi kudretini gizlemiştir.

Müşrik, puta tapar, Allahü teâlâyı düşünmez. Müslüman, sebepleri, vasıtaları kullanırken, sebeplere, mahlûklara, tesir, hassa veren Allahü teâlâyı düşünür. İstediğini Allahü teâlâdan bekler. Geleni Allahü teâlâdan bilir. Kıpti'den kurtulmak için Musa aleyhisselamdan istigase eden yani yardım isteyen kişinin yardımını bildiren âyet-i kerimenin manası da, böyle olduğunu göstermektedir.

Müminler her namazda Fatiha suresini okurken, **(Ya Rabbi, dünyadaki arzularıma, ihtiyaçlarıma kavuşmak için maddi, fenni sebeplere yapışıyor ve bana yardım etmeleri için, sevdiğin kullarına**

yalvarıyorum. Bunları yaparken ve her zaman, dilekleri verenin, yaratanın yalnız Sen olduğuna inanıyorum. Yalnız Senden bekliyorum!) demektedir. Her gün böyle söyleyen müminlere müşrik denilemez. Peygamberlerin, Evliyanın ruhlarından yardım istemek, Allahü teâlânın yarattığı bu sebeplere yapışmaktır. Bunların müşrik olmadıklarını, halis mümin olduklarını **Fatiha** suresinin bu âyeti açıkça haber vermektedir. Vehhabiler maddi, fenni sebeplere yapışıyor, nefislerinin isteklerine kavuşmak için, her vesileye, her çareye başvuruyorlar. Peygamberleri ve Evliyayı vesile edinmeye de şirk diyorlar.

Tevessül:

Bir isteğin, bir maksadın hâsıl olması için bir şeyi vesile, sebep yapmak demektir. Allahü teâlânın sevdiklerini araya koyarak, Onların hatırı, hürmeti için diyerek dua etmek veya bu suretle yapılan duaya denir. İstigâse ve teşeffû da denir.

İmam-ı Sübki buyuruyor ki:

Resulullah efendimizle tevessül etmek iki türlü olur:

Birincisi, Onun yüksek mertebesi, bereketi için Allahü teâlâdan istemektir. Böyle dua ederken, tevessül, istigase ve teşeffu sözlerinden her biri kullanılabilir. Üçü de, aynı şeyi bildirmektedir. Bu kelimeleri söyleyerek dua eden, Resulullahı vesile ederek, Allahü teâlâdan istemektedir. Onu vasıta kılarak Allahü teâlâdan istigase etmektedir. Dünya işlerinde de, bir kimseden, onun çok sevdiğini vesile ederek bir şey istenilince, hemen vermektedir.

İkincisi, dileğe kavuşmak için, Resulullahın Allahü teâlâya dua etmesini, Ondan istemektir; çünkü O, kabrinde diridir. İstenileni duyup anlar ve Allahü teâlâdan ister. Kıyamet günü de şefaat etmesi istenilecek ve şefaat edecektir ve şefaati kabul olunacaktır. **(Şevahid-ül-hak)**

Şihabüddin-i Remli hazretleri buyuruyor ki:

Peygamberler ve Veliler öldükten sonra da, kendileriyle tevessül, istigase olunur. Peygamberler ölünce mucizeleri bitmez. Veliler ölünce de, kerametleri kesilmez. Peygamberlerin mezarda diri olduklarını, namaz kıldıklarını, hac yaptıklarını, hadis-i şerifler açıkça bildirmektedir. Şehidlerin de diri oldukları, kâfirlerle harb ederken yardım ettikleri bilinmektedir. **(Şevahid-ül-hak)**

Hülasat-ül-kelam kitabında deniyor ki:

Tevessül, istigase ve teveccüh, hep aynı şey demektir. Hepsi caizdir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Kıyamette insanlar, önce Âdem aleyhisselama istigâse

edeceklerdir) [Buhari]

Hazret-i Ömer, kıtlık olduğu zaman Peygamber efendimizin amcası hazret-i Abbas ile tevessül etti. Yani onu vesile ederek Allahü teâlâdan yağmur istedi. **(Yâ Rabbi! Kıtlık olduğu zaman, Resulullah efendimizle sana tevessül ederdik. Sen bize yağmur verirdin. Şimdi sana, Resulullah efendimizin amcasıyla tevessül ediyoruz. Bize yağmur ihsân et!)** diye dua edince, Allahü teâlâ onlara yağmur verdi. **(Buhari)**

Asırlardır, doğru yolda olan müslümanlar, Allahü teâlânın sevgili kullarını vesile ederek dua etmişler, böylece arzu ve isteklerine kavuşarak sıkıntılardan kurtulmuşlardır. Duanın kabul olması haram lokma yememeye bağlıdır. Bu ise, ancak Cenab-ı Hakk'ın sevdiklerinde mümkündür. Ölü veya diri Allahü teâlânın sevdiklerini araya koyarak yapılan dua, onların bereketiyle ve hatırları için kabul olmaktadır. Daha önce yapılmış olan salih amellerle de tevessül yapılır. **(S. Ebediyye)**

Mezhepsizler diyor ki:

(Allahü teâlâdan başka bir şeyin bir iş yaptığını söyleyen, müşrik olur. Mesela, "Filân ilaç ağrıyı kesti", "Terörist falancayı öldürdü" veya "Resulullahın kabri şerifi yanında veya falanca evliya zatın mezarı yanında Allahü teâlâ duamı kabul etti" diyen müşrik olur.)

Mecaz nedir?

Mezhepsizler , mecaz ve isti'ânenin ne demek olduğunu anlayamıyorlar. Bir kimsenin bir işi yaptığını söylemeye, bu söz mecaz olarak söylenmiş olsa da, hemen şirk diyorlar. Hâlbuki Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerimin birçok yerinde, bir işin hakiki yapıcısının kendisi olduğunu, mecazi yapıcısının da kullar olduğunu bildirmektedir.

Hakiki hâkim

Hakiki hâkim Allahü teâlâdır. İki âyet-i kerime meali:

(Hüküm, ancak Allah'ındır. [Yani hüküm verme yetkisi, hâkim olan yalnız Allahü teâlâdır.]**)** [Enam 57]

(Aralarındaki anlaşmazlıklarda, seni hâkim [veya hakem] **yapmadıkça, iman etmiş olmazlar.)** [Nisa 65]

Birinci âyet-i kerime, hakiki hâkimin, yalnız Allahü teâlâ olduğunu bildiriyor. İkinci âyet-i kerime ise, insana da, mecaz olarak hâkim denileceğini bildiriyor. İnsanlara mecazen böyle hâkim, hakem, hüküm veren gibi şeyler söylemek şirk olmaz.

Dirilten ve öldüren

Dirilten ve öldüren yalnız Allahü teâlâdır. Dört âyet-i kerime meali şöyledir:

(Dirilten ve öldüren, yalnız Odur.) [Yunus 56]

(Ölüm zamanında insanı, Allahü teâlâ öldürüyor.) [Zümer 42]

(Öldürmek için vekil yapılmış olan melek sizi öldürüyor.) [Secde 11]

(Âdem aleyhisselamın oğlu, kardeşini öldürdü.) [Maide 30]

İlk iki âyette öldürenin Allahü teâlâ olduğu bildiriliyor. Üçüncü âyet-i kerimede insanları bu işle vekil olan meleğin öldürdüğü bildiriliyor. Dördüncü âyette ise, bir insanın diğerini öldürdüğü mecaz olarak bildiriliyor. (Anarşistler üç polisi öldürdü) demek niye şirk olsun ki?

Hastaya şifa veren

Hastalara şifa veren yalnız Allahü teâlâdır. İki âyet-i kerime meali şöyledir:

(Hasta olduğum zaman, bana ancak O [Allahü teâlâ] **şifâ verir)** [Şuara 82]

([Hazret-i İsa diyor ki:] **A'mânın gözünü açarım ve Baras illetini iyi ederim ve Allahü teâlânın izniyle, ölüleri diriltirim.)** [Âl-i İmran 49]

Birinci âyet-i kerimede şifa verenin Allahü teâlâ olduğu bildirilirken ikinci âyette mecaz olarak İsa aleyhisselamın şifa verdiği bildiriliyor. Hatta ölüleri dirilttiği bildiriliyor. Hâlbuki yukarıda bildirilen âyet-i kerimede, öldürüp diriltenin yalnız Allahü teâlâ olduğu bildirilmişti. Demek ki şifa vermek, diriltmek, mecaz olarak insanlar için de kullanılabiliyor.

Çocuk veren

Evladı da Allahü teâlâ verir. İbrahim aleyhisselamın, **(Ey Rabbim! Bana salihlerden bir oğul ihsan et!)** diye bir evlat istediği Kur'an-ı kerimde bildiriliyor. **(Saffat 100)**

İbrahim aleyhisselamın hanımı Sara validemiz de, Allahü teâlânın çocuk vereceği müjdesini duyunca, **(Olacak şey değil! Ben bir kocakarı, bu kocam da bir ihtiyarken çocuk mu doğuracağım? Bu gerçekten şaşılacak bir şey)** demiştir. **(Yunus 72)**

Allahü teâlâ onlara İshak aleyhisselamı vermiştir. **(Enam 84)**

Evladı Allahü teâlâ verdiği halde, Cebrail aleyhisselam, Meryem validemize mecaz olarak, **(Ben, sana temiz bir oğlan vermek için, Rabbinin gönderdiği elçiyim)** dedi. **(Meryem 19)**

Hakiki sahip, gerçek dost

İnsanın hakiki sahibi Allahü teâlâdır. Üç âyet-i kerime meali:

(Allahü teâlâ, iman edenlerin velîsi yani sahibidir.) [Bekara 257]

(Sizin velîniz yani sahibiniz, Allah ve Resulüdür.) [Maide 56]

(Nebi, müminlere kendilerinden daha çok sahiptir.) [Ahzab 6]

Veli kelimesi, burada sahip, malik, dost anlamındadır. Birinci âyet-i

kerimede iman edenlerin sahibinin Allahü teâlâ olduğu bildiriliyor. Üçüncü âyet-i kerimede ise, Peygamber efendimizin de müminlerin sahibi, dostu olduğu bildiriliyor. Bunlar gibi hakiki yardımcı, Allahü teâlâdır. Kullarına da, mecaz olarak muin demiştir. Muin, yardım eden, yardımcı demektir. Bir âyet-i kerime meali:

(İyilikte ve takvada birbirinize, yardımcı olun!) [Maide 2]

İnsanların kulu

Mezhepsizler, Allah'tan başkasının kulu diyene, mesela Abdünnebî, Abdürresul, peygamberin kulu diyen müslümanlara müşrik diyorlar. Bazı mezhepsizler de, (Osmanlılarda, insan, Allah'ın değil, padişahın kuluydu. Onun için padişah, halka kullarım derdi. Sultanlık sistemine karşı çıkmak, soylu mücadele vermektir) diyorlar. Hâlbuki bir âyet-i kerime meali şöyledir:

(Evli olmayan kadınlarınızı, kullarınızdan ve cariyelerinizden salih olanları evlendirin!) [Nur 32]

Âyet-i kerimede görüldüğü gibi kulların da kulları oluyormuş. Padişahın kulları demenin mahzuru olmadığını bu âyet-i kerime de açıklıyor. Kul kelimesinin, köle, hizmetçi anlamı da vardır. Yeniçeri askerlerine de kul denirdi.

İnsana rab denir mi?

İnsanların hakiki Rabbi, Allahü teâlâdır. Ancak mecaz olarak, başkasına da rab demek caizdir. Yusuf aleyhisselamın, padişaha rab dediği şu âyet-i kerimeyle bildiriliyor:

(Rabbinin [melikin, hükümdarın, efendinin] **yanında beni an** [ki beni zindandan çıkarsın!]**)** [Yusuf 42]

Rab, ilah manasına geldiği gibi, efendi, yetiştiren, terbiye eden anlamlarına da gelir. Mezhepsizler, işte böyle kelimeleri kullandı diye, müslümanlara müşrik demekten hiç çekinmiyorlar.

Peygamberden yardım istemek

Sual: Cin suresinin 18. âyetinde, **(Mescidler, Allah'ındır. O halde orada Allah ile birlikte başkasına dua etmeyin! Onlara yalvarmayın!)** âyetine rağmen Peygamberden veya Evliyadan yardım istemek şirk olmaz mı?

CEVAP

Bildirilen âyet-i kerimede yasak edilen dua, ilim dilinde kullanılan dua demektir. Yani tapınarak yapılan duadır. Bu dua, ancak Allahü teâlâya olur, fakat bir kimse, yalnız Allahü teâlâya tapınılacağını, yalnız Ona dua edileceğini, Allahü teâlâdan başka kimsenin yaratıcı olmadığını, her şeyi Onun yaptığını bilerek, Peygamberleri ve Evliyayı vesile eder, onların

Allahü teâlânın sevgili kulları olduklarını ve Allahü teâlânın, onların ruhlarına, insanlara yardım edebilmek kuvvetini verdiğini düşünerek, ruhlardan yardım beklerse, caiz olur. Onlar, mezarlarında, bilmediğimiz bir hayatla diridirler. Ruhlarına, kerametler ve tasarruf kuvveti ihsan edilmiştir. Böyle inanan kimseye müşrik demek çok yanlıştır. **(F. Bilgiler)**

İmam-ı Kurtubi hazretleri bu âyet-i kerimenin tefsirinde buyuruyor ki:

Hristiyanlar kiliseye ve Yahudiler havraya girdiklerinde Allah'a ortak koşuyorlardı. Allahü teâlâ, mescidlere girilince, sadece Allah'a dua ve ibadet etmelerini, kitap ehli gibi yapmamalarını emrederek, **(Dua ve ibadete kendilerine tapınılmış put veya başka herhangi bir şeyi ortak koşmayın!)** buyurmaktadır. **(Kurtubi)**

Celaleyn tefsirinde de, bu âyette, **(Kilise ve havralarda Hristiyanlarla Yahudilerin yaptıkları gibi Allahü teâlâya ortak koşmayın!)** buyurulduğu bildiriliyor.

Netice olarak bu âyet-i kerimenin, Peygamberden veya Evliyadan yardım istemekle hiç alakası yoktur. Âhir zamanda böyle düşünen kimselerin çıkacağını Peygamber efendimiz, 14 asır önce mucize olarak bildirmiştir. İki hadis-i şerif meali şöyledir:

(Müslüman ismini taşıyıp da, en çok korktuğum kimseler, Kur'anın manasını değiştirenlerdir.) [Taberani]

(Kâfirler, kâfirler için gelmiş olan âyetleri, Müslümanlara yükletirler.) [Buhari]

Cenazeyi türbeye götürmek

Sual: Namazı orada kılınan cenazeler, Eyyüb Sultan hazretlerinin türbesinin önüne getirilerek dua ediliyor. Merhum hocamızın ve oğlunun cenazeleri de oraya götürülüp dua edilmişti; fakat geçen gün, sevilen bir amcamızın cenazesinin oraya getirilmesine, bid'at diye mani olundu. Bereketlenmek bid'at olur mu?

CEVAP

Hayır, cenazelerin öyle büyük bir zatın kabr-i şerifinin yanına götürülerek bereketlenmesi büyük nimettir. Din büyüklerimiz, **(Cenazeyi orada durdurup dua etmeli, bereketlenmeli ve buna mani olmamalı)** buyuruyorlar.

İmam-ı Buhari'nin kabrinden misk kokusu duyulurdu. Bereketlenmek için toprağından alıp götürürlerdi. Hiçbir âlim buna mani olmazdı. **(Üsul-ül-erbea, Faideli Bilgiler)**

Mübarek zatların ve eşyanın yanında bulunmakla ve onlara dokunmakla bereket hâsıl olur, çok nimetlere kavuşulur. Bunun gibi, kötü

kimselerden ve kötü şeylerden de zulmet gelir. Bir örnek verelim:

Bir kimse, kazancı bol olmasına rağmen geçim sıkıntısı çektiğini bildirince, Resulullah efendimiz, **(Bu bereketsizlik, namaz kılmamaktan ileri gelir)** buyurdu. O zat, evde herkesin namaz kıldığını söyledi. Resulullah, **(Komşularınızda namaz kılmayan olabilir, sizin eve gelmiş olabilirler)** buyurdu. O zat, mahallesinde bile namaz kılmayan olmadığını düşündükten sonra, namaz kılmayan birinin cenazesi geçerken, tabutunun evlerinin duvarını çizdiğini söyleyince, **(İşte evinizdeki bereketsizlik bundandır. O duvarı yıkıp yeniden yapın)** buyurur.

Buhari'deki bir hadis-i şerifte, sahabeden Ebu Cuheyfe hazretleri, (Resulullah, öğle sıcağında çıkıp abdest aldı. Oradakiler kalkıp, Onun ellerini tutup, yüzlerine sürdüler) buyurdu. Buradaki **(Ellerini tutup yüzlerine sürdüler)** ifadesi, faziletli ve salih kimselere dokunarak bereketlenmenin faydasını gösteriyor.

İmamı Şafii (İmam-ı a'zam Ebu Hanife ile teberrük ediyorum. Zor bir durumda kalınca, kabrine gidip, iki rekât namaz kılarak Allahü teâlâya yalvarıyor ve dileğime kavuşuyorum) buyurdu. **(S. Ebediyye)**

Taştan, ağaçtan, puttan veya kâfir mezarından teberrük şirk olur; fakat Enbiyanın ve Evliyanın kabirlerini ziyaret edip, onların bereketiyle Allahü teâlâdan feyz ve bereket beklemeyi bunlara benzetmek, cahilliktir. **(Kıyamet ve Ahiret)**

Evliyanın kabriyle teberrük edenlere mani olmak haramdır. **(Hadika, S. Ebediyye)**

Mezhebe uyan müslüman kâfir mi?

Vehhabilik son din mi ki

Vehhabiler, **(Münafıkları Allahü teâlâya ve Resulüne çağırırsanız, yüz çevirirler, gelmezler)** âyet-i kerimesini yazarak, Ehl-i sünneti bu münafıklara benzetiyorlar. **(Ehl-i sünnete âyet, hadis gösterilince, bunlardan yüz çevirip mezhep imamlarına uymakta ısrar ediyor, müşrik oluyorlar)** diyorlar. (Feth-ül mecid, s.393)

CEVAP

Burada da, Ehl-i sünnet olan müslümanlara iftira etmektedirler. Münafıklar için, kâfirler için, puta tapanlar yani müşrikler için gelmiş âyet-i kerimeleri güya delil göstererek kendileri gibi inanmayan müslümanlara müşrik, kâfir demektedirler. Kendileri gibi yani vehhabi gibi

inanmadığımız için, atalarımız da biz de güya şirk üzere yani kâfirlik üzere imişiz. Asırlardır milyarlarca müslüman hep müşrik olarak yani kâfir olarak ölmüşler.

Birinci maddede yani Vehhabilik Nedir maddesinde de yazdığımız gibi şöyle diyorlardı:

(Vehhabilik gelmesi ile, dininiz şimdi tamam oldu. Allah sizden razı oldu. Babalarınız kâfir idi, müşrik idi. Onların dinlerine uymayınız! Onların kâfir olduklarını herkese anlatınız!)

(Ey cemaat! Bugün dininiz tamam oldu. Müslüman oldunuz. Allah'ı sevindirdiniz. Artık babalarınızın, dedelerinizin bozuk olan dinlerine özenmeyiniz! Allah'ın onlara rahmet etmesi için dua etmeyiniz! Onların hepsi şirk üzere öldüler. Müşrik idiler.)

(Allah'a nasıl ibadet edeceğinizi, nasıl dua edeceğinizi, din adamlarımıza verdiğim kitaplarda bildirdim. Din adamlarımın bildirdiklerine uymayanlarınız olur ise, mallarınızın ve eşyanızın, çocuklarınızın ve kadınlarınızın, kanınızın, askerim için mubah olduğunu biliniz! Hepinizi zincire bağlayıp, işkence yapacaklar ve öldüreceklerdir.)

Şimdi vehhabilere soruyoruz:

İslamiyet hak din değil mi, ki vehhabilikten önce ölenler müşrik olarak ölmüşler?

Vehhabilik Allah'ın gönderdiği son din mi ki, şimdi inanmayanlar kâfir olsun?

Bir müslümanın âyet ve hadislerden yüz çevirmesi düşünülemez. Bu bir müslümanın yapabileceği iş de değildir. Ancak, Allah'a ve Resulüne iman etmeyen kâfirler, puta tapanlar yani müşrikler için gelen âyetlerin müslümanlarla ne alakası var? Biz bu âyet-i kerimelerden yüz çevirmiyoruz. Vehhabilerin İngiliz casuslarının tuzaklarına düştüklerini söylüyoruz. Münafıklar, kâfirler, puta tapan müşrikler için gelmiş âyetleri, yine bunlar için söylenmiş hadisleri müslümanlara yükleyerek fitne çıkarıp bölücülük yaptıklarını, ehl-i sünnet yolundan ayrıldıklarını söylüyoruz.

Bir mezhep imamına uymanın müşriklik olduğunu demeleri çok yanlıştır. Kendileri, imamları ibni Teymiye'nin, ibni Kayyım'ın, Abdülvehhab oğlunun yolundan gidince müşrik olmuyor da, biz imam-ı a'zamın, imam-ı Malik'in, imam-ı Şafii'nin, imam-ı Ahmed'in yolundan gidince mi müşrik oluyoruz?

Bunlar, İngiliz casuslarının tuzaklarına düştüklerini ne zaman anlayacaklar? Rafiziler de ibni Sebe'nin tuzağına düşmüşlerdir.

Not: Mezhep hakkında geniş bilgi için, **Mezhep ve Mezhepsizlik**

maddesine bakınız.

Parçalanıp bölünmenin zararı

Sual: Mezheplere ayrılmak parçalanmak değil midir?

CEVAP

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ümmetim 73 fırkaya ayrılacak, bunlardan yalnız biri Cennete girecektir. Bunlar, benim ve Eshabımın yolunda olanlardır.) [İbni Mace]

Ehl-i sünnet vel-cemaat demek, Resulullahın ve eshab-ı kiramın gittikleri doğru yolda bulunan âlimler demektir. 73 fırka içinde Cehennemden kurtulacağı bildirilmiş olan kurtuluş fırkası Ehl-i sünnet fırkasıdır.

Abdülgani Nablüsi hazretleri buyuruyor ki:

Al-i imran suresinin, **(Toptan Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın)** mealindeki 103. âyet-i kerimesi, itikadda, inanılacak bilgilerde parçalanmayın demektir. Yani nefsinize ve bozuk düşüncenize uyarak, doğru imandan ayrılmayın demektir. İtikadda ayrılmak, parçalanmak elbette asla caiz değildir. Hadis-i şerifte de **(Cemaat rahmet, ayrılık azaptır)** buyuruldu.

İmam-ı Beyheki, (Müslümanlar bozulduğu zaman, önceki âlimlerin doğru yoluna sarılmalısın! Bir kişi kalsan bile, o yoldan ayrılmamalısın!) buyuruyor. Necmeddin-i Gazzi de, (Ehl-i sünnet âlimi demek, Resulullahın ve Eshab-ı kiramın gittikleri doğru yolda bulunan âlimler demektir. **Sivad-ı a'zam**, yani İslam âlimlerinin çoğu böyle idiler. Hak olan cemaat ve 73 fırka içinde Cehennemden kurtulacağı bildirilmiş olan **Fırka-i naciyye** bunlardır) buyuruyor. **(Parçalanmayın)** âyet-i kerimesi, fıkıh bilgilerinde de ayrılmayın demek değildir. Ahkamda, amellerde olan ictihad bilgilerindeki ayrılık, hakları, farzları, amellerdeki, ince bilgileri ortaya koymuştur. Eshab-ı kiram da, günlük işleri açıklayan bilgilerde, birbirlerinden ayrılmışlardı. Fakat, itikad bilgilerinde hiç ayrılıkları yoktu. Hadis-i şerifte**, (Ümmetimin** [âlimlerinin] **ayrılığı** [ameli mezheplere ayrılması] **rahmettir)** buyuruldu. Dört mezhebin, amel bilgilerinde ayrılması böyledir. [Âlimlerin amel, iş bilgilerinde çeşitli ihtisas kollarına ayrılmaları da böyledir. Böylece; birçoğu hadiste, birçoğu tefsirde, çoğu da fıkıhta, arabi bilgilerde yetişmişlerdir.] Bunun gibi sanat sahiplerinin çeşitli iş kollarına ayrılmaları da rahmettir. **(Hadika)**

Müctehid âlimlerin farklı ictihadları olabilir. Birinin farz dediğine öteki haram diyebilir. Bunlar da bizim için senettir. Biz onların ictihadlarına

uymak zorundayız. Hatalarından sorumlu değiliz. Kendileri de sorumlu değildir. Çünkü Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Âlim, [amele ait bilgilerde] **ictihadında hata ederse bir, isabet ederse iki sevap alır.)** [Buhari]

Bir mezhepte bulunan Müslüman, diğer hak mezheptekileri kardeş bilir, onları incitmez. Birbirlerini severler, yardım ederler. Amelde mezheplerin bir olmayıp, çok olması, faydalıdır. İnsanların yaratılışları birbirlerine benzemediği gibi, sıcak çölde yaşayanlara, bir mezhebe uymak kolay olurken, kutuplara yakın yerlerde yaşayanlara, başka mezhebe uymak kolay geliyor. Bir hastaya bir mezhep kolay iken, başka hastalık için, başka mezhep kolay oluyor. Tarlada ve fabrikada çalışanlar için de, bu ayrılış görülmektedir. Herkes, kendine daha kolay gelen mezhebi seçip, taklit ediyor veya bu mezhebe tamamen geçiyor.

Mezhepsizlerin, istedikleri gibi, tek bir mezhep olsaydı ve herkes tek bir mezhebe uymaya zorlansaydı, bu hâl çok güç, hatta imkansız olurdu. Amellerde tek hüküm [mezhep] ideal olsaydı Resulullah öyle bildirirdi. Halbuki rahmet olduğu için kendisi de farklı bildirdi.

Hanefi mezhebinde bulunan bir kimsenin bir yerinden kan çıkar ve durmazsa, abdestli duramaz ve her zaman abdest alması güç olacağından, Şafii veya Maliki mezhebini taklit ederek, zorluktan kurtulur. Halbuki tek hüküm olsaydı, buna imkan olmazdı.

Mezhebin lüzumu

Bir müctehidin ictihad ederek elde ettiği bilgilerin hepsine, o müctehidin mezhebi denir. Eshab-ı kiramın hepsi derin âlim, birer müctehid idiler. Din bilgilerinde, siyaset, idarecilik ve zamanlarının fen bilgilerinde ve tasavvuf marifetlerinde birer derya idiler. Bu bilgilerinin hepsini, Resulullahın kalblere işleyen, ruhları çeken sözlerini işitmekle, az zamanda edindiler. Herbirinin mezhebi vardı. Mezhepleri az veya çok farklı idi.

Tâbiinin ve Tebe-i tâbiinin arasında da müctehidler vardı. Bu müctehidlerin mezheplerinden yalnız dördü kitaplara geçip, dünyanın her yerine yayıldı. Diğerlerinin mezhepleri unutuldu. Bu dört mezhebin imanları Eshab-ı kiramın ortak olan imanıdır. Bunun için dördüne de Ehl-i sünnet denir. İmanları arasında esasta ayrılık yoktur. Birbirlerini din kardeşi bilirler. Birbirlerini severler. Birbirlerine uymayan işlerinde, zaruret olunca, birbirlerini taklit ederek yaparlar. Allahü teâlâ, mezheplerin böyle ayrı olmalarını istemiştir. Bu ayrılığın, müslümanlara Allahü teâlânın rahmeti olduğunu, Peygamberimiz haber vermiştir. Çünkü, dört mezhep

arasındaki ufak tefek başkalıklar, müslümanların işlerini kolaylaştırmaktadır. Her müslüman, vücut yapısına, yaşadığı iklim şartlarına ve iş hayatına göre, kendisine daha kolay gelen mezhebi seçer. İbadetlerini ve her işini, bu mezhebin bildirdiğine göre yapar.

Allahü teâlâ dileseydi, Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde, her şey açıkça bildirilirdi. Böylece, mezhepler hasıl olmazdı. Kıyamete kadar, dünyanın her yerinde, her iklim ve şartta, her müslüman için tek bir nizam olurdu. Müslümanların halleri, yaşamaları güç olurdu.

Resulullahın yolu

Peygamberimizin yolu, **Kur'an-ı kerim** ile **hadis-i şerifler** ile **ve müctehidlerin ictihadları** ile gösterilen yoldur. Bu üç vesika ile bir de, **İcma-ı ümmet** vardır ki, Eshab-ı kiramın ve Tâbiinin sözbirliği olduğu, **Redd-ül-muhtar**'da yazılıdır. Bir hüküm üzerinde, dört mezhebin ictihadları arasında icma hasıl olursa, bu icmaya da inanmak gerekir, inanmayan küfre girer. (**Mektubat 2/36**)

İslam âlimleri yanlış bir şey üzerinde ittifakta bulunmazlar.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ümmetim dalalet üzerinde birleşmez.) [İ.Ahmed]

Bu dört vesikaya **Edille-i şeriyye** denir. Bunların dışında kalan her şey bid'attir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ümmetim 73 fırkaya ayrılacak, bunlardan yalnız biri Cennete girecektir. Bunlar, benim ve Eshabımın yolunda olanlardır.) [İbni Mace]

Bu ayrılık, usulde, imanda olan ayrılıktır. Eshab-ı kiramdan sonra, yeni müslüman olanlardan bir kısmının imanları bozuldu. Eshab-ı kiramın doğru imanından ayrıldılar. Dalalet fırkaları meydana geldi. Bu bozuk fırkalara, bid'at fırkaları denir. Bunlar, bazı nassları tevil ederek yanıldıkları için kâfir değildir. Fakat, İslamiyet'e zararları, kâfirlerin zararlarından çok oldu. Birbirleri ile ve Ehl-i sünnet ile çekiştiler. Harp ettiler. Çok müslüman kanı döküldü. Müslümanların yükselmelerini, ilerlemelerini baltaladılar.

Bid'at fırkalarını, Ehl-i sünnetin dört doğru mezhebi ile karıştırmamalıdır.

Mezhep ve rahmet

Allahü teâlâ ve Resulü, müminlere merhamet ettikleri için, bazı işlerin nasıl yapılacağı, Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açık bildirilmedi. Açıkça bildirilse idi, öylece yapmak farz ve sünnet olurdu. Farzı yapmayanlar günaha girer, kıymet vermeyenler de kâfir olurdu. Müminlerin hali güç olurdu. Böyle işleri, açık bildirilmiş bulunanlara

benzeterek işlemek gerekir. Din âlimleri arasında, işlerin nasıl yapılabileceğini, böyle benzeterek anlayabilenlere, Müctehid denir.

Dört mezhebin hali, bir şehir halkının haline benzer ki, önlerine çıkan bir işin nasıl yapılacağı kanunda bulunmazsa, o şehrin eşrafı, ileri gelenleri toplanıp, o işi kanunun uygun bir maddesine benzetip yaparlar. Bazen uyuşamayıp, bazısı devletin maksadı, beldeleri tamir ve insanların rahatlığıdır der. O işi, rey ve fikirleri ile, kanunun bir maddesine benzetir. Bunlar, **Hanefi** mezhebine benzer.

Bazıları da, devlet merkezinden gelen memurların hareketlerine bakarak, o işi, onların hareketine uydurur ve devletin maksadı, böyle yapmaktır, derler. Bunlar da, **Maliki** mezhebine benzer.

Bazısı ise ifadeye, yazının gidişine bakıp, o işi yapma yolunu bulur. Bu da, **Şafii** mezhebine benzer.

Bir kısmı ise, kanunun başka maddelerini de toplayıp, birbiri ile karşılaştırarak, bu işi doğru yapabilmek yolunu arar. Bunlar da, **Hanbeli** mezhebine benzer.

Dört doğru yol

İşte şehrin ileri gelenlerinden herbiri, bir yol bulur ve hepsi, yolunun doğru ve kanuna uygun olduğunu söyler. Kanunun istediği ise, bu dört yoldan biri olup, diğer üçü yanlıştır. Fakat, kanundan ayrılmaları, kanunu tanımadıkları için, devlete karşı gelmek için olmayıp, hepsi kanuna uymak, devletin emrini yerine getirmek için çalıştıklarından, hiçbiri suçlu görülmez. Belki, böyle uğraştıkları için, beğenilir. Fakat, doğrusunu bulan daha çok beğenilip, mükafat alır. Dört mezhebin hâli de buna benzer. Her mezhep imamı, doğru yolu bulmak için uğraştığından, yanılanlar affolur. Hatta sevap kazanır. Onlara bu yetkiyi Allahü teâlâ ve Resulü vermiştir.

Dört mezhepten başkasına uymak caiz değildir. Bu, Eshab-ı kiramın ve Tâbiinin mezheplerini küçümsemek değildir. Çünkü, Eshab-ı kiramın ve başkalarının mezheplerini tam olarak bilmiyoruz. O mezhepleri de bilseydik, onlara uymamız da caiz olurdu. Çünkü, hepsinin mezhepleri doğru idi. Dört mezhep, tam bilindiği ve kitapları her yere yayılmış olduğu için, her müslümanın yalnız bunlardan birine uyması gerekir.

İmam-ı Rabbani hazretleri, **Bir mezhebe tâbi olmayan mülhid olur** buyuruyor. **(Mebde ve Mead)**

Yusuf Nebhani hazretleri, **Şimdi her müslümanın, dört mezhepten birine uyması gerekir** buyurduğu gibi, imam-ı Şarani, S.Ahmed Tahtavi hazretleri gibi birçok âlim de, aynı şeyi bildirmişlerdir.

Kur'an-ı kerimdeki; **(Allah'ın ipine sarılın!)** emri, **(Fıkıh âlimlerinin, mezhep imamlarının bildirdiğine uyun!)** demektir. [**Tahtavi (Dürr-ül**

muhtar) haşiyesi, zebayih kısmı]

Mezhep değiştirmek

Dört mezhebin imamları ve onları taklit eden âlimler, her müslümanın dört mezhepten dilediğini taklitte serbest olduğunu ve bir mezhepten başka mezhebe geçmenin caiz olduğunu ve harac, sıkıntı olduğu zamanlarda, başka mezhebin taklit edileceğini bildirdiler. Allahü teâlâ, müminlerin dört mezhebe ayrılmalarını ve bunun, kulları için faydalı olacağını ezelde takdir ve irade buyurdu. Amelde mezheplere ayrılmaktan razı olduğunu bildirdi. Razı olmasaydı Resulü, bu ayrılığın rahmet olduğunu bildirmezdi. İtikadda ayrılmayı yasak ettiği gibi, amelde ayrılmayı da yasak ederdi. **(Mizan)**

Resulullah, Kur'an-ı kerimde icmalen bildirilenleri, yani kısa ve kapalı olarak bildirilenleri açıklamasaydı, Kur'an-ı kerim kapalı kalırdı. Resulullahın vârisleri olan mezhep imamlarımız, hadis-i şeriflerde mücmel olarak bildirilenleri açıklamasalardı, sünneti nebeviyye kapalı kalırdı. Böylece, her asırda gelen âlimler, Resulullaha tâbi olarak, mücmel olanı açıklamışlardır.

Bilinen 4 imam zamanında, başka mezhep imamları da vardı. Bunların da mezhepleri vardı. Fakat, bunların mezheplerinde olanlar azala azala bugün hiç kalmadı. **(Hadika)**

Ehl-i sünnetin dört mezhebinin imanları, inandıkları şeyler, birbirlerinin aynıdır. Aralarında hiç fark yoktur. Ayrılıkları yalnız ameldedir. Bu da, müslümanlara bir kolaylıktır. Her müslüman, dilediği mezhebi seçerek, bunu taklit eder. Her işini, seçtiği mezhebe göre yapar. Müslümanların, dört mezhebe ayrılmaları, Allahü teâlânın rahmetidir. Bir müslüman, kendi mezhebine göre ibadet yaparken, bir zahmet, bir meşakkat hasıl olursa, başka bir mezhebi taklit ederek, bu işi kolayca yapar.

Ölçümüz ne olmalı?

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

(Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiğine uymayan, her mana yanlıştır. Çünkü her sapık, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere uyduğunu sanır ve iddia eder. Kısa görüşü ile, bu kaynaklardan yanlış manalar çıkarır, doğru yoldan kayar. Felakete gider. Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde mealen, **(Kur'an-ı kerimde bildirilen misaller, çoklarını küfre sürükler, çoklarını da hidayete, doğru yola ulaştırır)** buyurdu. (Bekara 26)

Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıkları mana doğrudur. Çünkü, bu manaları, Selef-i salihinin eserlerini inceleyerek elde etmişlerdir. Doğru

bilgileri bizlere ulaştıran bunlardır. Kurtuluş yolunu, yanlış yollardan ayıran onlardır. Onların hidayet ışıkları olmasaydı, bizler doğru yolu bulamazdık. Doğruyu bozuk olanlardan ayırmasalardı, dalalete yuvarlanırdık. İslamiyet'i bozulmaktan koruyan onların çalışmasıdır. Onlara uyan kurtulur. Onlara uymayan sapıtır, herkesi de sapıtmaya çalışır.) **[Mektubat, m. 286]**

Mezheplere olan ihtiyaç

Bazıları, **Hadislere değil, Kur'ana uymak gerekir** diyor. Halbuki hadisler, Kur'andan ayrı değildir. Kuran-ı kerimin açıklamasıdır. Allahü teâlâ buyurdu ki:

(Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur.) [Nisa 80]

(Peygamberin emrine uyun, yasak ettiklerinden sakının!) [Haşr 7]

(İndirdiğimi insanlara açıkla!) [Nahl 44]

Âlimler de, âyetleri açıklayıp Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarabilselerdi, Allahü teâlâ Peygamberine, **(Sadece sana vahiy olunanları tebliğ et)** derdi. Ayrıca açıklamasını emretmezdi. Resulullah, Kur'an-ı kerimde, kısa ve kapalı olarak bildirilenleri açıklamasaydı, Kur'an-ı kerim kapalı kalırdı. Hadis-i şerifler olmasaydı, namazların kaç rekat olduğu, nasıl kılınacağı, rüku ve secdede okunacak tesbihler, cenaze ve bayram namazlarının kılınış şekli, zekât nisabı, orucun, haccın farzları, hukuk bilgileri bilinmezdi. Yani hiçbir âlim, bunları Kur'an-ı kerimden bulup çıkaramazdı. Bunları Peygamber efendimiz açıklamıştır. Mezhep imamları, hadis-i şerifleri açıklamasaydı, sünnet kapalı kalırdı. Sünneti, müctehid âlimler açıklamış, böylece mezhepler meydana çıkmıştır.

Mezhep nedir? Bir müctehidin edille-i şeriyyeden elde ettiği bilgilere, o müctehidin mezhebi denir. Sahabelerin tamamı müctehid idi. Hepsinin de mezhebi vardı. Mezheplerden yalnız dördü kitaplara geçip, dünyanın her yerine yayıldı. Dört mezhep arasında amelle ilgili farklı ictihadlar, işlerimizi kolaylaştırmaktadır. Her Müslüman, durumuna göre, kendisine kolay gelen mezhebi seçer.

Bugün dört mezhepten birine uymak gerekir. Çünkü, Eshab-ı kiramın ve diğer müctehidlerin mezhepleri tam olarak bilinmiyor. Dört mezhep, tam bilindiği ve kitapları her yere yayılmış olduğu için, dört mezhepten birine uymak şarttır. Mezhepler rahmettir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Âlimlerin farklı ictihadları, [mezheplere ayrılmaları] **rahmettir.)** [Beyheki]

(Âlimlere tabi olun!) [Deylemi]

(Ulema, enbiyanın vârisidir.) [Tirmizi]

Bir Müslüman, kendi mezhebine göre ibadet yaparken, bir meşakkat hasıl olursa, başka bir mezhebe uyarak, bu işi kolayca yapar. Mesela Şafiiler, hacda kadına dokununca abdestleri bozulur. Bunun için Hanefi'yi taklit ederek haclarını yapıyorlar. Bu apaçık bir rahmettir.

Aynı yere giden dört yol

Sual: 72 fırkanın hepsi de aynı yere yani Cennete gitmiyor mu? Hepsi birleşse daha iyi olmaz mı?

CEVAP

Bid'at fırkalarını, Ehl-i sünnetin dört doğru mezhebi ile karıştırmamalıdır. Dört mezhep, birbirlerinin doğru yolda olduğunu söyler ve birbirini severler. Bid'at fırkaları ise, müslümanları parçalamaktadır. Bu dört mezhebin birleştirilemeyeceğini, İslam âlimleri sözbirliği ile bildirmişlerdir. Allahü teâlâ, mezheplerin birleştirilmesini değil, ayrı olmalarını istiyor. Böylece, İslam dinini kolaylaştırıyor.

Kur'an-ı kerimde mealen buyuruldu ki:

(Ey iman edenler! Allah'ın dinine sarılın. Birbirinizden ayrılmayın!) [Al-i İmran 103]

Ebüssüud Efendi hazretleri burayı açıklarken, **(Ehl-i kitabın parçalandığı gibi parçalanıp da doğru imandan ayrılmayın! Cahiliye zamanında birbirleriniz ile dövüştüğünüz gibi bölünmeyin!)** buyurdu. Doğru yolun, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği iman olduğunu, Peygamberimiz haber verdi. O halde, Ehl-i sünnette birleşerek, kardeş olmaları, birbirini sevmeleri gerekir. Müslümanların bu birliğinden ayrılan, bu âyet-i kerimeye uymamış olur. Bu yolda birleşir, birer kardeş olduğumuzu bilip birbirimizi severek, dünyanın en büyük, en kuvvetli milleti olur, dünyada rahata, huzura, ahirette de sonsuz saadete kavuşuruz. Düşmanlarımızın ve cahillerin ve sömürücülerin, kendi çıkarları için söyledikleri yalanlara aldanıp, bölünmemeye çok dikkat etmeliyiz! **(Hadika s. 696)**

Türbe yapmak caizdir

Vehhabiler diyor ki:

(Mezarlar üzerine türbe yapmak ve türbelerde namaz kılmak ve orada hizmet ve ibadet edenlere kandil yakmak ve ölülerin ruhlarına sadaka adamak, caiz değildir. Haremeyn halkı şimdiye kadar kubbelere, duvarlara tapındı. Sünniler ve Şiiler bunun için müşriktir. Bunları öldürmek, mallarını yağma etmek helaldir, kestikleri leş olur.)

CEVAP

Türbe, oda demektir. Türbe yasak olsaydı, Eshab-ı kiram, Resulullah efendimizi ve Hazret-i Ebu Bekir'i ve Hazret-i Ömer'i oda içine defnetmezlerdi. Türbe, ölüye tapınmak için yapılmaz. Ona sevgi ve saygı göstermek ve okumaya, dua etmeye gelenleri yağmurdan, güneşten korumak için yapılmaktadır.

Mecmaul-enhür'de, diyor ki:

(Muhammed bin Hanefiyye, Abdullah bin Abbas'ı defnedince, kabri üzerine çadır kurdu. Ziyaretçiler, 3 gün bu çadırda okudular.)

Eshab-ı kiramın yolunda olan, türbe yıkmaz, türbe yapar.

Keşf-ün-nur'da diyor ki:

(Âlimlerin, Velilerin kabirleri üzerine türbe yapmak, onları cahillerin hakaretlerinden korumak içindir.)

Camiul-fetava'da ve **Tenvir**'de, kabir üzerine kubbe yapmak mekruh değildir diyor.

Cahillerin Peygamberi ve evliyayı yaratıcı sanmalarından korktuğumuz için, türbeleri yıkıyoruz sözü küfürdür. Firavun da böyle söylemişti. Fesat çıkarıyor diyerek, Musa aleyhisselamı öldürmeye kalkmıştı. Allahü teâlâ Peygamberini ve evliyasını seviyor. Onların istediklerini yaratıyor. Onlar ise, Allahü teâlâya ve Peygambere ve evliyaya ve bütün Müslümanlara suizan ediyorlar. Müslümanlara suizan etmek haramdır. Peygamberler ve evliyalar, diri iken de, ölü iken de bir şey yaratamazlar. Allahü teâlânın yaratmasına sebep olurlar. Evliyanın ruhları, kabirdeki bedenleri ile alakalıdır. Hadis-i şerifte, **(Öldükten sonra da, hayatta olduğum gibi bilirim, anlarım)** buyuruldu. (Deylemi)

Diri veya ölü olan bir Veliden feyz almak, faydalanmak için, onu sevmek ve hürmet etmek lazımdır. Cahil halk, ölüyü toprak altında, hareketsiz görünce, onu kendinden aşağı sanır. Türbeyi, Sandukayı da herkesin saygı ile ziyaret ettiğini görünce, o da saygılı olur. Yani türbe ölü için değil, dirilerin, saygılı olup, Veliden istifade edebilmeleri için yapılmaktadır.

Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyor ki:

Kabir üzerine, süs için, övünmek için türbe yapmak haramdır. Unutulmamak için olursa mekruhtur. Meyyiti hırsızdan, hayvandan korumak için ise, mekruh olmaz. Önceden yapılmış türbeye defnetmek caizdir. Resulullah, oğlu İbrahim'in kabrini bir karış yüksek yaptı ve sıvattı. Bir gün İbrahim'in kabri yanından geçerken, bir yerini açılmış görünce, burasını kapattığı **Hülasa**'da yazılıdır. İslam âlimlerinin hiçbiri, türbeleri puta benzetmemiş, en aşırı yazanı, haram olacağını bildirmiştir.

Türbe ziyaret ederek, Evliyaya tevessül eden Müslümanlara, hiçbir âlim suizan etmemiş, kötülememiştir.

Vehhabi **Feth-ül mecid** kitabında diyor ki:

(İbni Hacer-i mekki, Zevacir kitabında, kabirler üzerine kubbeler yapmak büyük günahtır. Müslüman meliklerinin, valilerinin, bu kubbeleri yıkmaları vaciptir. Önce imam-ı Şafii'nin kubbesini yıkmalıdır diyor.) (s.242)

Halbuki, ibni Hacer-i Mekki hazretleri **Zevacir** kitabında, (Kabirler üzerine kubbe yapmak büyük günahtır) demiyor. (Umumi, yani herkesin gömüldüğü ve vakıf kabristanlardaki türbeleri yıkmalıdır. Çünkü, yer kaplayarak, Müslümanların gömülmelerine mani olurlar) buyuruyor. Yoksa, türbe yapmaya, türbe ziyaretine haramdır, küfürdür demiyor. Âyet-i kerimelerin ve hadis-i şeriflerin manalarını değiştirmekten haya etmeyenlerin, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarındaki bilgileri de, değiştirerek, yazarak Müslümanları aldatmaya kalkıştıklarının açık bir vesikası da, ibni Hacer-i Mekki hazretlerine yaptıkları bu iftiradır.

İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

Peygamberlerin türbelerinde namaz kılmak sahihtir. Mekruh dahi değildir. Peygamberler, mezarlarında diridirler. Fakat, onların hayatları, her bakımdan bizim hayatımız gibi değildir. Yemeleri, içmeleri, ibadet yapmaları lazım değildir. Meleklerin hayatına benzer. Lezzet almak için ibadet yaparlar. Çünkü, kabir hayatında cenab-ı Hakkı müşahedeleri, dünyadakinden daha mükemmeldir. **(Fetava-i fıkhiyye s.125)**

Sudan'daki İslam âlimlerinden Tahir Muhammed Süleyman Maliki **Zahiretül-fıkhil-kübra** kitabında diyor ki:

(Şeyh Advi, kabirler üzerine türbe yapmak, dört şart ile caiz olur dedi. Kabir yeri, meyyitin mülkü olmalıdır. Türbede fesat, bid'at yapılmamalıdır. Türbeler, zevk ve tefahur vasıtası olmamalıdır. Kabirdeki Veliye alamet niyeti ile yapılmalıdır. İbni Teymiye'nin sapık sözlerinin kıymeti yoktur.)

Medine'nin bir tanecik (Baki) kabristanına ilk olarak Osman bin Ma'zun defnedildi. Resulullah bu süt kardeşinin kabrine mübarek eli ile büyük bir taş dikti. Kabir taşı dikmek sünnet olduğu bundan anlaşılmaktadır.

Medine'deki türbeleri mezhepsizler yıkmıştı. İkinci sultan Mahmud han, hepsini yeniden yaptırdı. Birinci cihan harbinden sonra, İngilizler burasını Osmanlılardan alıp, Abdülaziz'e verdiler. Tekrar hepsini yıktırdı. Mübarek binaları, hatta Zemzem kuyusu üzerinde, birinci Abdülhamid hanın yaptırmış olduğu sanat eseri binayı yıktılar. Resulullahın dünyaya teşrif ettiği mübarek evi de yıktılar. Yerine çarşı yaptılar.

Hücre-i saadetten sonra ilk yapılan türbeler, Baki kabristanında, Resulullahın mübarek zevcelerinin kabirleri üzerine yapılmış olan kubbedir. Zeyneb binti Cahş "radıyallahü anha" validemiz pek sıcak günde vefat etmişti. Hazret-i Ömer, kabir kazılırken, cemaati güneşten korumak için, kabir üzerinde çadır kurdurdu. Çadır, uzun zaman kabir üzerinde kaldı. Bundan sonra, kabirler üzerine çadır, çardak, zamanla, türbeler yapıldı. İslamiyet'te ilk tabut da, yine Zeyneb validemiz için yapıldı. Hazret-i Ömer, cenazeye mahremlerinden başkasının gitmesine izin vermemiş, Eshab-ı kiram bundan üzülmüştü. Esma binti Ümeys, (Habeş'te tabut gördüm. Cenazeyi örtüyor) dedi. Bunun anlattığı şekilde tabut yapılıp, bütün Eshab ile birlikte gidilerek defnedildi.

"Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır"

Evliyanın kabirlerine giderek, Allahü teâlâdan bir dilekte bulunurken, onları vesile etmek, vesile olmaları için onlara yalvarmak caiz olduğu, çeşitli yollardan ispat edilmektedir. Maide suresi 35. âyet-i kerimesinde mealen, **(Ey müminler! Allahü teâlâdan korkun ve Ona yaklaşmak için vesile arayın!)** buyuruldu. Bütün tefsirler, vesilenin Allahü teâlânın sevdiği, beğendiği şeylerden herbiri olduğunu bildiriyor. Nisa suresinin 80. âyetinde mealen, **(Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur)** buyuruldu. Bunun içindir ki, İslam âlimlerinin çoğuna göre, birinci âyet-i kerimedeki vesile, Resulullah demektir. Böyle olunca, Peygamberleri ve onların vârisleri olan Velileri, salih müslümanları vesile etmek, onların yardımları ile Allahü teâlâya yaklaşmak caiz olmaktadır. **Peygambere karşı söylemek, yalvarmak küfür ve şirk olsaydı, namaz kılanların hepsinin kâfir olması lazım gelirdi.** Muhammed bin Süleyman'ın (Eşedd-ül-cihad)'da yazılı fetvasına göre, vehhabilerin de kâfir olmaları lazım olurdu. Çünkü her müslüman, namazda otururken, **Esselamü aleyke eyyühen-Nebiyyü ve rahmetullah** diyerek Resulullaha selam vermekte ve o yüce Peygambere dua etmektedir.

Kabirleri ziyaret etmekte ve Evliyayı vesile ederek dua etmekte faydalar vardır. Çünkü, İbni Asakir'in bildirdiği ve (Künuz-üd-dekaık)de yazılı hadis-i şerifte, **(Mümin, mümin kardeşinin aynasıdır)** buyuruldu. Dare Kutni'nin bildirdiği hadis-i şerifte, **(Mümin, müminin aynasıdır)** buyuruldu. Bu hadis-i şeriflerden anlaşılıyor ki, ruhlar, birbirlerinin aynaları gibidir. Birbirlerinde görünürler. Kabir başında, o Veliyi düşünüp, vesile eden kimsenin ruhuna, Velinin ruhundan feyz gelir. Hangisinin ruhu zayıf ise, kuvvetlenir. Birleşik iki kaptaki sıvı gibidir. Yüksek olan ruh zarar eder. Kabirdekinin ruhu aşağı derecede ise, ziyaret edenin ruhu sıkıntı duyar. **Bunun içindir ki, İslamiyet'in başlangıcında, kabir**

ziyareti yasak edilmişti. Çünkü mezarda olanlar, cahiliye zamanından kalmış olanlardı. Müminler de ölmeye başlayınca, kabir ziyaretine izin verildi.

Peygamberin veya bir Velinin kabri ziyaret edilince, o Veli düşünülür. Hadis-i şerifte, **(Salihler düşünüldüğü zaman, Allahü teâlâ merhamet eder)** buyuruldu. Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, kabir ziyaret edene, Allahü teâlâ merhamet eder. Merhamet ettiği kulunun duasını kabul buyurur. Kabir ziyaret edilmez, Peygambere, Evliyaya tevessül olunmaz sözünün, senetsiz bir düşünce, bir görüş ayrılığı olduğu meydandadır. **(Ben öldükten sonra, hac eden bir müslüman beni ziyaret ederse, diri iken ziyaret etmiş gibi olur)** hadis-i şerifi, bu inanışı kökünden çürütmektedir. Kabir ziyaretinin lazım olduğunu göstermektedir. Bu hadis-i şerif, vesikaları ile, **Künuz-üd-dekaık** kitabında yazılıdır.

(Kabrimi ziyaret eden, beni diri iken ziyaret etmiş gibi olur) hadisi, Hücre-i saadeti ziyaret ederek faydalanmayı emir buyurmaktadır. Onu diri iken ziyaret eden, çok faydalanarak ayrılırdı. Mübarek kabrini ziyaret edenlerin de, böyle ayrılacaklarını, bu hadis-i şerif bildiriyor.

İslam âlimlerinin büyüklerinden Abdülkadir-i Geylani, Muhyiddin-i Arabi, Takıyyüddin-i Ali Sübki, Ahmed ibni Hacer-i Mekki ve Abdülgani Nablüsi hazretleri, Peygamberin, Evliyanın kabirlerini ziyaret edip, onlara tevessül ederek, Allahü teâlâdan af ve merhamet istemek caiz olduğunu vesikalarla ispat etmişlerdir. Yusuf Nebhani hazretleri **Şevahid-ül-hak** kitabında, o yüksek âlimlerin kitaplarından uzun yazılar ve vesikalar alarak Hindistan'daki vehhabileri rezil etmektedir.

Vehhabi **Feth-ül mecid** kitabının 111.sayfasında, (La ilahe illallah diyerek, Allah'tan başka şeylere tapınmayanların malı ve canı haram olur) hadis-i şerifini yazarak, (Yalnız kelime-i tevhidi söylemek, insanın kanını ve malını kurtaramaz. Bugün, kabirlere ve ölülere tapınanlar böyledir. Bunlar, Kur'an-ı kerimde bildirilen, cahiliye müşriklerinden daha kötüdür) diyor.

Bazıları da, **(Müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz)** mealindeki âyet-i kerimeyi de ileri sürerek, müslümanları öldürmeyi, mallarını yağma etmeyi istiyorlar. Hurufilerin ve cahillerin küfür ve şirk olan sözlerini yazarak, tasavvufa ve tasavvuf büyüklerine saldırıyor. Ağaçlara, taşlara, mezarlara tapınanlar için olan hadis-i şerifleri yazarak, kabir üzerine türbe yapmak, kabir ziyaret etmek şirktir, küfürdür diyorlar.

Taştan, ağaçtan, bilinmeyen mezardan teberrük elbette şirktir. Fakat Peygamberlerin ve Evliyanın kabirlerini ziyaret edip, onların bereketi ile Allahü teâlâdan feyz ve bereket beklemeyi bunlara benzetmek, ahmaklık

ve cahilliktir. Bu yüzden milyonlarca müslümana küfür ve şirk damgasını basmak ise, müslümanlar arasında bölücülüktür.

Ümmet-i Muhammed putlara tapmaz

Es-Savaık-ul ilahiyye firreddi alel-vehhabiyye'nin yazarı, büyük âlim Süleyman bin Abdülvehhabı Necdi, Mehmed bin Abdülvehhabın kardeşidir. Kardeşinin İngilizlerle işbirliği yaparak, ortaya çıkardığı (Vehhabilik) yolunun hatalı olduğunu vesikalarla ispat etmektedir. 44. sayfasında diyor ki:

Yolunuzun bozuk olduğunu gösteren vesikalardan biri de, (Sahihayn) denilen iki doğru hadis kitabında, yani (Buhari) ve (Müslim) kitaplarında bildirilen hadis-i şeriftir. Bu hadis-i şerifi bildiren, Ukbe bin Amir diyor ki, **(**Resulullah, minbere çıktı. Kendisini minber üzerinde son görüşüm bu idi. **"Benden sonra, müşrik olmanızdan korkmuyorum. Dünyaya düşkün olarak, birbirinizi öldürmenizden, böylece, geçmiş kavimler gibi, helak olmanızdan korkuyorum"** buyurdu.**)** Resulullah, Kıyamet gününe kadar ümmetinin başına gelecek olan şeylerin hepsini haber vermiştir. Yukarıdaki sahih hadis-i şerif, ümmetinin putlara tapmayacağını, bundan emin olduğunu haber vermektedir. Bu hadis-i şerif, bid'at yolunu temelinden yıkmaktadır. Çünkü vehhabi kitabı, ümmet-i Muhammedin hepsinin putlara taptıklarını, İslam memleketlerinin putlarla dolu olduğunu, türbelerin puthane olduklarını söylüyor. Türbelerden yardım, şefaat isteyenlerin kâfir olduklarına inanmayanlar da kâfirdir diyor. Halbuki, müslümanlar asırlar boyunca kabirleri ziyarete gitmiş, Evliyaya tevessül ve istigase eylemiştir. Böyle yapanlara hiçbir İslam âlimi müşrik dememiş, müslüman olarak tanımışlardır.

(Başınıza gelecekler arasında en çok korktuğum şey şirktir) hadis-i şerifinin (Şirk-i asgar)ı bildirdiği, diğer hadis-i şeriflerden anlaşılmaktadır. Şeddad bin Evs ve Ebu Hüreyre ve Mahmud bin Lebibten gelen böyle hadis-i şeriflerin hepsi, Resulullahın, ümmetine şirk-i asgarın gelmesinden korktuğunu bildiriyorlar. Hadis-i şeriflerde bildirildiği gibi olmuş, müslümanların çoğu şirk-i asgara yakalanmışlardır. Siz, bu şirk-i asgara şirk-i ekber diyor, böylece müslümanları tekfir ediyorsunuz. Müslümanlara kâfir demeyen müminlere de, kâfir damgasını basıyorsunuz. **(Es-Savaık-ul-ilahiyye)**

Hadika'nın 451. sayfasında, **(Ey insanlar! Çok gizli olan şirkten sakınınız!)** hadis-i şerifini açıklarken, buyuruyor ki:

(Bu şirk, yalnız sebepleri görmek, Allahü teâlânın yarattığını düşünmemektir. İşleri sebeplerin yaptığına inanmak, Allahü teâlâya şerik yapmak olur. Görünen, düşünülen şeyleri şerik yapmaya (Şirk-i celi),

[yani açık şirk] denir. Şer'an, aklen ve âdet ile sebep olan şeylerin yaptığına inanmaya (Şirk-i hafi), [yani gizli şirk] denir.)

Abdulhak-ı Dehlevi hazretleri, **Eşi'at-ül-leme'at** hadis kitabının 1. cild 50. sayfasında diyor ki:

(Putlara tapmaya (Şirk-i ekber) denir. Küfür olan şirk budur. Riya ile, [yani gösteriş için] ibadet, iyilik yapmaya (Şirk-i asgar) denir. Bu küçük şirk küfür değildir.) Bu şirklerin ikisi de şirk-i celidir.

Sebepler yaratıcı değildir

Hadika'dan aldığımız, yukarıda yazılı hadis-i şerifte, ruhlardan ve ölülerden bir şey istemeye şirk denmiyor. Görünen veya görünmeyen şeylerden ve insanlardan bir şey isterken, yani sebeplere yapışırken, bu işi sebeplerin yaptığına inanmaya şirk deniyor. Kısacası, sebeplere yapışmak sünnettir. Sebeplerin yaptığına inanmak şirktir. Sebepler bir şey yapamaz, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olurlar. İşleri yapan sebepler değildir, Allahü teâlâdır.

[Hazret-i Musa, hastalanınca, "İlaçsız da Allahü teâlâ şifa verir" diyerek ilaç kullanmadı. Allahü teâlâ, **(İlaç kullanmazsan şifa vermem)** buyurdu. İlacı kullanınca iyi oldu. Fakat sebebini merak etti. Allahü teâlâ, **(Tevekkül etmek için, benim âdetimi, hikmetimi değiştirmek mi istiyorsun, ilaçlara tesir veren kimdir, elbette tesirleri yaratan benim)** buyurdu. **(K. Saadet)**]

Canlı veya cansız, herhangi bir sebebin, her istediğini yapabileceğine, yani yaratacağına inanmak, onu Allahü teâlâya şerik yapmak olur. Bu inançla, ondan bir şey istemek, ona ibadet etmek olur. Sebebin yaratacağına inanmayıp, sebebe yapışınca, Allahü teâlânın yaratacağına inanmak, sebebe tapınmak olmaz. Sebebe yapışmak olur. Müslümanlar, dirilerden, ölülerden ve görünenlerden ve görünmeyenlerden bir dilekte bulundukları zaman, bunların her istediklerini kendilerinin yapacaklarına inanmıyorlar. Sebebe yapışınca, dileklerini, Allahü teâlâdan bekliyorlar. Allahü teâlânın yaratacağına inanıyorlar. Bunun için, müslümanların ruhlardan ve ölülerden bir şey istemeleri, bunlara tapınmak, onları mabud yapmak olmaz.

Allahü teâlâ, her şeyi sebep ile yaratıyor. Sebeplere yapışmamızı emir ediyor. Bunun için dileklerimize kavuşmak için, bunların sebeplerine yapışıyoruz. Sebeplere yapışmamız şirk olmuyor. Günah olmuyor. Fakat sebeplerden beklemek, şirk oluyor. Her istediklerini yapabileceklerine inanarak onlardan beklemek, şirk-i ekber oluyor. Allahü teâlânın verdiği kuvvet ile yapacaklarına inanmak, şirk-i hafi oluyor. Sebeplerden beklemeyip, onların yapacaklarına inanmayıp, yalnız Allahü teâlânın

yaratacağına inanarak, dileği yalnız Allah'tan beklemek, müslümanlık oluyor. İslam dinine uymak oluyor. Müslümanların ölülerden ve ruhlardan dilekte bulunmaları böyledir. Böyle meşru dilekte bulunmaya (Tevessül) ve (İstigase) denilmektedir.

Ölüden veya diriden dilekte bulunanın, ibadet mi, yoksa tevessül mü yaptığını, yani niyetinin ne olduğunu anlamak için, dilekte bulunurken İslamiyet'in dışına çıkıp çıkmadığına bakılır. İslamiyet'in dışına çıkıyorsa yani onun gönlünü hoş etmek için, haram işliyor veya farzı yapmıyorsa, ona tapındığı anlaşılır. Görülüyor ki, diriden dilekte bulunurken, onun gönlünü hoş etmek için, İslamiyet'in dışına çıkan vehhabiler, müşrik olmaktadırlar. İslamiyet'in dışına çıkmadan tevessül eden müslümanlar ise, Allahü teâlânın emrini yapmakta, yani sebebe yapışmaktadırlar. Bunlara müşrik diyenlerden tevili olmayanları kâfir olur. İnsan, kendi nefsinin isteklerine, yani şehvetlerine kavuşmak için İslamiyet'in dışına çıkarsa, nefsine tapınmış olur. Fakat nefse tapınmaya, dinimiz şirk dememiştir. Yani bunlar kâfir değil, fâsık olurlar.

Yalan üstüne yalan, iftira üstüne iftira

Vehhabi **Feth-ül mecid** kitabının 142.sayfasında diyor ki:

(Eshab ve onlardan sonra gelenler, Peygamberden başka, kimse ile bereketlenmedi. Peygambere mahsus olan şeylerde, kimse ona ortak olamaz.)

CEVAP

Bu da, yazarın yalanlarından biridir. Hazret-i Ömer, yağmur duasına çıkarken, Hazret-i Abbas ile bereketlendi. Mesela, (Mevahib-i ledünniyye) tercümesinde vardır. Ehl-i sünnet kitaplarının hiçbiri, Resulullahla bereketlenmek, yalnız ona mahsustur, başkaları ile bereketlenmek caiz olmaz dememişlerdir. Başkaları ile de bereketlenildiğini bildirmişlerdir. Allahü teâlânın sevdiği kullarının kabirlerini ziyaret ederek, onlardan bereketlenmeyi, Lat ve Uzza putlarına tapınmaya benzetmek, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere iftira etmektir. Hadis-i şerifte, **(Kur'an-ı kerime yanlış mana veren kâfir olur)** buyuruldu. Kitabın müellifi, manaları şüpheli olan âyet-i kerimelere yanlış mana vererek, Ehl-i İslama müşrik diyor.

Yine aynı kitabının 239.sayfasından başlayarak diyor ki:

(Hadis-i şerifte, insanların en kötüsü, kıyamet kopacağı zaman diri olanlardır ve kabirleri mescid yapanlardır buyuruldu. İslamiyet'ten önce, mezarlar mescid yapılmıştı. Bu ümmetin sonra gelenleri, cahiliye ehlinden de ileri gitmiş. Sıkıştıkları zaman, Allah'ı unutuyorlar. Ölüleri ilah yapıyorlar. Ölülerin, kendilerinden istenilenleri yapacaklarına inanıyorlar.

Abdülkadir-i Geylani dua edenleri işitir ve yardım eder diyorlar. Onun gaybı bildiğini sanıyorlar. Halbuki, o ölmüştür. Böyle söyleyenler kâfirdir. Kur'anı inkâr etmiş oluyorlar. İbni Kayyım, mezarların üzerindeki kubbeleri yıkmak vaciptir dedi. İmam-ı Nevevi, her ne niyet ile olursa olsun, kabir üzerine türbe yapmak haramdır dedi. Mezarlıklar pis olduğu için, orada namaz kılınması yasak edildi diyenler yanılmaktadır. Çünkü, Peygamberlerin mezarları pis olmaz. İbni Hacer-i Hiytemi (Kebair) kitabında, mezar üzerine kubbe yapmak büyük günahtır. İslam hükümet adamlarının bu kubbeleri yıkmaları lazımdır. Önce imam-ı Şafii'nin türbesini yıkmalıdır, dedi.)

Burada da müslümanlara iftira etmektedir. Müslümanlar, her gün beş kere, Allahü teâlâya ibadet ediyor. Ona yalvarıyorlar. Böyle olan bir kimse için, Allah'ı unutuyor demek, açık bir yalancılıktır. Müslümanlar ölüye tapınmaz. Allahü teâlânın sevdiği kullarının, hatta her ölünün, mezarda işittiğini, hadis-i şerifler bildirdiği için, Onun mezarına gidip, Onun sebebi ile Allahü teâlâya dua ediyorlar. Meyyitten vesile olmasını, şefaat etmesini istiyorlar. Ölü her dilediğini yapamaz. Diri de, her dilediğini yapamaz. Fakat, Allahü teâlâ, sevdiği kullarının ve en önce Peygamberlerin dualarını kabul buyuracağını söz vermiştir. Müslümanlar, Peygamberlerden ve Evliyadan bir şey yapmalarını istemez. Allahü teâlânın bir şeyi vermesi için dua etmelerini ister. Evliya, kabir başına gelenin dilediğini işitir. Bunu vermesi için, Allahü teâlâya dua eder. Allahü teâlâ da, duasını kabul eder.

İbni Hacer buyuruyor ki:

Şafii âlimlerinden birkaçı, yukarıdaki hadis-i şeriflerden alarak, altı şeyin büyük günah olduklarını bildirmişlerdir. Bunlardan biri, kabirleri mescid yapmaktır. Çünkü, hadis-i şerifte, **(Peygamberlerin kabirlerini mescid yapmayınız!)** buyuruldu. Kabirleri mescid yapanlara lanet edildi ve salihlerin kabirlerini mescid yapanların, kıyamet günü, insanların en kötüleri olacakları bildirildi. **Mezarı mescid yapmak demek, ona karşı namaz kılmak demektir.** Bunun içindir ki, Şafii âlimlerimiz Peygamberlerin ve Evliyanın mezarlarına karşı, onlara saygı olarak namaz kılmak haram olur dediler. Haram olması için, iki şart lazımdır. Biri, kabirdekinin sayılı, büyük bilinen kimse olması, ikincisi, namazın ona karşı olmasını niyet etmektir. Mezara kandil yakmak da, ölüye saygı için olunca, haram olur. Mezar etrafında dönmek de böyledir. Bunlar saygı için değil ise, mekruh olacağı anlaşılmaktadır. Kabre secde ederek saygı göstermek, ona tapınmak olur. Bu ise büyük günah, hatta küfürdür. Hanbeli âlimlerinden bazıları, kabir yanında saygı namazı kılmak büyük

günahtır ve küfre sebep olur. Böyle yapılan türbeleri yıkmalıdır dedi.

İbni Hacer-i Mekki Hiytemi'nin (**Fetava-yi kübra fıkhiyye**)sinin Mısır baskısı, cenaze kısmında diyor ki:

(Her meyyitin gömüldüğü umumi kabristanda, mezar üstüne türbe yapılmaz. Bunları yıkmalıdır. Umumi olmayan mezarlıktaki türbelerin yanına meyyit gömmek için türbeleri yıkmak caiz değildir.)

17. sayfasında diyor ki:

(Umumi olan kabristana türbe yapmak haramdır. Yapılmış olanı yıkmalıdır. Vakıf olan kabristanda ve sahibinden izin almadan, bunun kabristanına bina yapmak da haramdır. Kendi mülkünde veya başkasının izni ile onun mülkünde türbe yapmak mekruhtur.)

25. sayfasında diyor ki:

(Umumi kabristanda türbe yapmak, çok yer kaplayarak, başkalarının ölülerini gömmelerine mani olduğu için haramdır. Umumi kabristandaki türbeleri yıkmalıdır. Şafi'i âlimlerinden çoğu bunun için, imam-ı Şafi'inin türbesinin yıkılmasına fetva vermiştir. Çünkü, bu türbe umumi kabristandadır.)

Görülüyor ki, ibni Hacer-i Mekki her türbe haramdır ve yıkılmalıdır dememiştir.

Evliyanın kabirleri üzerine türbe yapmanın caiz olduğu **Cami'ul fetava**'da, **Keşf-ün-nur**'da ve **Üsul-i erbe'a**da açık yazılıdır.

Sual: "Türbe eşiği öpmek, örtüsüne dokunmak, o eşyadan medet ummak, içinde yatan zatı tanrılaştırmak, bunlar küfürdür" deniyor.

CEVAP

Bir şeyin küfür oluşu, edille-i şeriyye denilen 4 delilden birisi ile anlaşılır. Türbe örtüsüne dokunmaya küfür demek, Kur'an-ı kerime yapılan bir iftiradır.

En cahil bir insan bile, türbede yatan zatı tanrılaştırmaz, ona yaratıcı demez. O zatı yaratıcı bilmek elbette küfür olur. Bir kimse, türbedeki zatı yaratıcı bilirse, isterse, hiçbir yere dokunmasın zaten kâfir olur. O zatı yaratıcı bilmeden örtüye dokunmak niye küfür olsun?

Fetava-i Hindiyye'de ana-babanın kabrini öpmenin caiz olduğu bildiriliyor. Ana-babanın kabrini öpmek caiz olunca, onlardan daha kıymetli olan evliya veya peygamber türbesini öpmek elbette caiz olur.

Sual: Evde sular kesilince, içmek, abdest almak gibi bir ihtiyâç için cami avlusundaki şadırvandan su almak caiz midir?

CEVAP

Caizdir.

Allah'tan başkası için hayvan kesmek

Vehhabi **Feth-ül mecid** kitabında diyor ki:

(Allah'tan başkası için hayvan kesmek haramdır. Keserken, bu ümmetin münafıklarının yıldızlara yaklaşmak için yaptıkları gibi, Besmele ile kesse bile, mürted olurlar. Kestiklerini yemek helal olmaz. Zemahşeri diyor ki, ev satın alınca, yahut yeniden yaptırınca, cin çarpmasın diye hayvan kesmek de böyledir. İbrahim Meruzi diyor ki, sultan veya devlet adamları gelince, onlara yaklaşmak için hayvan kesmek haramdır. Çünkü, Allah'tan başkası için kesilmiş olur. Allah'tan başkası için yapılan adak hayvanları da haramdır. Ölüler için ve onlardan bereketlenmek için türbelere götürüp, türbe yakınlarındaki fakirlere dağıtılan yiyecek ve içecekleri de, Allah'tan başkası için nezir yapanlar ve putlar için, güneş, ay için, mezarlar için ve bunlar gibi adak yapanlar, Allah'tan başkası için yemin edenler gibi şirk yapıyorlar. Her şeyi Allah yapar. Ölü bir şey yapamaz. Öyle inanmaları küfürdür. İbni Nüceym, Bahr kitabında diyor ki, bu sapıklıklar, bir put olan Ahmed Bedevi'nin türbesinde çoktur.)

CEVAP

Önce bu kitabın put dediği Ahmed bin Ali Bedevi'nin hayatını kısaca bildirmek uygun görüldü. Şemseddin Sami beğ, **Kamus-ül'a'lam** kitabında diyor ki:

(Ahmed Bedevi hazretleri, Evliyanın meşhurlarından ve şeriflerdendir. Yani Hazret-i Hasan'ın soyundandır. Büyük dedesi, Haccac'ın zulmünden, Fas'a kaçmıştı. Kendisi hicretin 596 [m. 1200] yılında Fas'da doğdu. Yedi yaşında iken, babası ve kardeşleri ile Mekke'ye geldi. Hicri 633'de, gördüğü rüya üzerine Irak'a ve Şam'a gitti. Sonra, Mısır'da Tanta şehrinde yerleşti. Çok kerametleri görüldü. Yüksek bir Veli olduğu anlaşıldı. Şöhreti her tarafa yayıldı. Ziyaretçileri ve talebesi binleri aştı. Hicri 675 de Tanta'da vefat etti.)

Seyyid Davud bin Süleyman Bağdadi hazretleri, **Eşedd-ül-cihad fi İbtal-i Da'vel-ictihad** adındaki kitabında buyuruyor ki:

Allahü teâlâ için adak yapmak ve hayvan kesmek ve bunların etlerini fakirlere dağıtıp, sevaplarını Peygamberlere ve Evliyaya hediye etmek küfür, şirk olurmuş. Bunlara hemen cevap vermek lazımdır. Böyle söyleyenler mezhepsizdir. Bunlar, mezhep imamlarına, İslam âlimlerine uymuyorlar. Kendi kısa görüşleri ile, noksan akılları ile konuşuyorlar. Burada, önce onları red edeceğiz. Sonra İslam âlimlerinin bildirdiklerini yazacağız.

Bekara suresinin 270. âyet-i kerimesinde mealen, **(Fakire verdiğiniz sadakaları ve yaptığınız nezirleri, Allahü teâlâ biliyor)** ve Hac suresinin 29. âyetinde mealen, **(Nezirlerini yerine getirsinler)** buyuruldu. İnsan suresinin 7. âyetinde, **(Onlar nezir ettiklerini yaparlar)** buyurarak övmektedir.

Bu âyet-i kerimelerde, Allahü teâlâ, nezir edenleri bilirim diyor. Nezir edenleri övüyor. Nezirin, fakirlere nafaka olduğunu bildiriyor.

Resulullah efendimize sordular:

Bir erkek veya bir kadın, Mekke şehrinden başka bir yerde, deve kesmeyi nezir ediyor. Bu, cahiliyet zamanında, putların önünde kesilen deve gibi mi olur? Cevabında, **(Hayır öyle olmaz, nezirini yerine getirsin! Allahü teâlâ, her yerde hazır ve nazırdır. Herkesin nasıl niyet ettiğini bilir)** buyurdu.

[Allahü teâlâ mekandan münezzehtir. **(Allahü teâlâ her yerde hazır ve nazırdır)** ifadesi mecazdır. Yani zamansız ve mekansız hiç bir yerde olmayarak hazır ve nazır demektir. **(Birgivi vasiyetnamesi şerhi)**]

Bu hadis-i şerif, sapık sözlere cevap olarak yetişir. Allah rızası için kesilmesi nezir edilen hayvanı, salih kimselerin mezarları yanında keserek, etini orada bulunan fakirlere dağıtmak ve sevabını o salih kimsenin ruhuna bağışlamak caizdir. Bir zararı yoktur. Allah rızası için kesilmesi adak yapılan hayvan elbette kesilecektir. Bu hayvanı kesmek, bir ibadettir. Etini fakirlere dağıtmak da, ayrı bir ibadettir. Bu her iki ibadetin başka başka sevapları vardır.

Vehhabinin, ölüler için adak yapılmasını ve mezar yakınında, Allahü teâlâ için hayvan kesmesini, puta tapmaya benzetmesi, müslümanlara büyük iftiradır. Bu sözünü, âyet-i kerime ile ve hadis-i şerif ile ispat etmesi lazımdır. Adak için, böyle bir ispat yapamıyor. Kâfirler için, müşrikler için gelmiş olan âyet-i kerimeleri müslümanlara bulaştırmaya kalkışıyor. Fıkıh âlimlerinin kitaplarında haram veya mekruh hatta caiz olduğu bildirilen şeyleri yazarak, küfürdür, şirktir, yaygarasını basıyor. Zaten, mezhep imamlarına, fıkıh âlimlerine kıymet vermiyor. Ehl-i sünneti aldatmak için, müslümanların gözünü boyamak için, işine gelen, çıkarına yarayan yerleri yazıyor. Halbuki, âyet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden kendi anladığına uymaktadır. Bekara suresinin **(Allah size ölü hayvan etini, kanı, domuz etini, Allah'tan başkası için kesilen hayvanı haram kılmıştır)** mealindeki 173. âyet-i kerimeyi ileri sürüyor. Hep bu âyet-i kerimeyi koz olarak kullanıyor. Allahü teâlâdan başka niyet ile hayvan kesen kâfir olur, müşrik olur diyor. Bunun sözüne göre, bütün müslümanlar kâfir olmaktadır. Çünkü İslam memleketlerinde her gün

yemek için milyonlarca hayvan kesiliyor. Bunların hiçbiri Allahü teâlânın rızası için, ibadet olmak için değil, ticaret için veya yemek için kesilmektedir. Allahü teâlâdan başkası için hayvan kesen müşrik olur diyen kimse, bunlara da mı müşrik diyor?

Başka yerlerde keserek, sevabını ölülerin ruhuna göndermek caiz olur diyorlar. Onlara göre, bunun da küfür ve şirk olması lazım gelir. Bunları Allah için kesiyoruz, etini fakirlere dağıtıp sevabını ölülerimize bağışlıyoruz diyorlar. Onlara deriz ki, Peygamber için ve Evliya için diyerek de bu niyet ile kesilmektedir. Bunlar için hayvan kesenin niyetinin bozuk olduğunu nereden anlıyorsunuz? Herkesin niyetini yalnız Allahü teâlâ bilir ve Onun haber verdiği kimse bilir. Başka kimse bilemez. İleri sürdükleri, yukarıdaki âyet-i kerimedeki **İhlal** kelimesi, bağırarak söylemek demektir. Cahiliye zamanında, putlara tapanlar, hayvan keserken **Lat için** ve **Uzza için** diyerek bağırırlardı. Müslümanlar, **Bismillahi** veya **Allahü ekber** diyerek keser. Yahut ikisini de söyleyerek Bismillahi Allahü ekber diyerek keserler. Müşrikler, Allah adı yerine putların ismini söylerlerdi. Haram olan budur.

Hac zamanında, Mina'da kesilen yüzbinlerle hayvanı toprak altında bırakmaları, açlara, muhtaçlara dağıtmamaları **ihlal** olmaktadır. Böyle yapanların müşrik, kâfir olmaları icap eder. Yemek için, mesela misafir için hayvan kesmek, **ihlal** olmaz. Çünkü, İbrahim aleyhisselamın sünnetidir. Yemek için hayvan kesmek ihlal olsaydı, müşriklerin ihlalini İbrahim aleyhisselam elbet yapmazdı.

Evliya için, yani Allahü teâlânın sevdiği kulları için hayvan kesmeyi adamakta üç niyet bir arada düşünülmektedir:

1- Hayvanı, Allahü teâlâ için kesmek.

2- Etini ve başka şeylerini fakirlere dağıtmak.

3- Her müslüman, hayvanını böyle adamaktadır. Böyle hayvan adamak, misafir için kesmekten daha iyidir. Çünkü, çok olur ki, misafir zengin olur. Sadaka alması caiz olmaz. Evet, devlet adamları ve sultan yahut beklenilen yolcu gelince, onlar için hayvan kesmek ve etini fakirlere dağıtmayıp, boş yere bırakmak, kâfirlerin putları için hayvan kesmesine benzemektedir. Bu da, Şafi'i mezhebinde haramdır.

Allame ibni Hacer-i Mekki'ye soruldu:

Diri olan Veli için nezir yapmak caiz midir? Nezir olunan şeyleri o Veliye veya herhangi bir fakire vermek lazım mıdır? Ölmüş olan Veli için nezir yapmak caiz midir? Nezir olunan malı Velinin çocuklarına ve akrabasına, yahut onun yolunda bulunanlara, talebesine, hizmetçilerine vermek lazım mıdır? Mezar üzerine kabir, duvar, parmaklık, sıva gibi

şeyler yapmak için nezir sahih olur mu?

CEVAP

Diri olan Veli için adak yapmak sahihtir. Adak olunan malı ona vermek vaciptir. Başka hiçbir yere vermek caiz olmaz. Ölmüş olan Veli için nezir yapmaya gelince, mal meyyitin olsun diye niyet edilirse, nezir bâtıl olur, sahih olmaz. Başka bir hayır için mesela, çocuklarına, talebesine, türbesindeki veya başka yerdeki fakirlere vermeyi, yedirmeyi niyet ederse, adak sahih olur. Niyet ettiği şeyleri vermesi vacip olur. Adak sahibi hiçbir şey niyet etmedi ise, zamanındaki müslümanların âdetlerine bakılır. Hemen her müslüman, ölü için nezirim olsun diyerek, yazdığımız yerlerden birine vermeyi ve sevabını ölüye bağışlamayı düşünmektedir. Adak yapan da, bu yerleşmiş, kökleşmiş âdetleri bildiği için, onlar gibi nezir etmiş olur. Vakıfda olduğu gibi, neziri sahih olur. Vakıfda, şartlarını söylemese, yerleşmiş âdetlerdeki şartlara göre vakfetmiş sayılmaktadır. Mezarların yapılması, sıvanması için yapılan nezirler bâtıldır. Fakat imam-ı İzra'i ve Zerkeşi ve başkaları buyurdu ki, Peygamberlerin, Evliyanın ve âlimlerin mezarlarını ve yırtıcı hayvanların, hırsızların ve düşmanların açmasından korkulan mezarları korumak için üzerlerine duvar, parmaklık gibi şeyler yapmak caizdir. Böyle faydalı şeyleri adamak sahih ve caiz olur ve iyi olur. Bunlar için vasiyet yapmak da böyledir.

İbni Hacer-i Mekki'nin fetvası daha uzundur. Kitabımıza bu kadarı yetişir. Bu konuda Hayreddin-i Remli'nin de fetvaları vardır. Bu fetvaların aslı, imam-ı Rafi'inin Cürcan'daki kabri için yapılan adak üzerindeki yazılardır. İbni Hacer-i Mekki bunları **Tuhfe** kitabında ve fetvalarında uzun bildirmiştir. Şafi'i mezhebinde sözbirliği ile caizdir.

[Hanefi mezhebindeki fıkıh kitaplarının en kıymetlilerinden olan **Dürer ve Gurer** kitabında Molla Husrev hazretleri, yemini anlatırken diyor ki:

Farz veya vacip olan ibadetlerden birine benzeyen ve namaz, oruç, sadaka, itikâf gibi başlıbaşına ibadet olan bir şeyi nezir edenin, bunu yapması lazım olur. Hasta ziyaret etmek, cenaze taşımak, camiye girmek, yol, çeşme, hastane, mektep, cami yapmak gibi, farz veya vacip cinsinden olmayan şeyler nezir edilmez. Bunlar nezir edilirse, yapılmaları lazım olmaz. Allah rızası için Receb ayında oruç tutayım demek gibi **Mutlak nezir** ve yolcum gelirse, Allahü teâlâ için sadaka vermek nezrim olsun demek gibi, istenilen bir şarta bağlanan **Muallak nezir** söylenince, şart hasıl olduğunda, nezir olunan ibadetleri yapmak vacip olur. Hadis-i şerifte, **(Nezir olunanı yapmak lazımdır)** buyuruldu. Hastalıktan kurtulursam, bir koyun kesmek nezirim olsun demek nezir olmaz ve

koyunu kesmesi lazım gelmez. Allahü teâlânın rızası için bir koyun kesmek demek lazımdır. Allahü teâlâ için deyince, nezir olup, kesmesi lazım olur. Bin lira sadaka vermeyi, nezir eden kimsenin yüz lirası olsa, yüz lira vermesi lazım olur. Malı varsa, satıp bin lirasını sadaka verir. Şu yüz lirayı, şu günde falan fakire vermeyi nezir edip, başka yüz lirayı, başka günde, başka yerde, başka fakirlere vermesi caiz olur.

İbni Abidin, nafile namazları anlatırken, **(Nezir, bir şeyin husulüne mani olmaz)** hadisini bildirerek, bundan, bir nafile namazı kılmadan önce, bunu şarta bağlı nezir etmenin yasak olduğu anlaşılıyor diyor. Çünkü nezir olunan namazın bir isteğe karşılık olmasını andırmaktadır. Buhari kitabını şerh edenler, bunun yasak olması, nezir olunan namazın, şart edilen şeyin hasıl olmasına tesir edeceğini sanan kimseler içindir dediler ise de, hadis-i şerif, nafilelerin mutlak nezir yapılarak kılınmasını da yasaklamaktadır diyor. Bundan anlaşılıyor ki, şarta bağlı yapılan nezir, ibadeti, şart edilen şeye karşılık yapmak değildir. Allahü teâlâya şükür olarak yapılmaktadır. Şükür secdesi yapmak gibidir. İbadet ile ve ibadetin sevabı hediye edilen salih kimsenin duası ile, Allahü teâlânın merhametini istemektedir.]

Maliki mezhebi âlimlerinden şeyh Halil'in (Muhtasar-ı Halil)i şerhinde diyor ki:

(Niyet ederek veya söyleyerek, Mekke'den başka bir yere, mesela Resulullahın veya bir Velinin kabrine, kesmek için deve, koyun gibi hayvan götürürse, bunları keser, etlerini fakirlere dağıtır. Bu kabirlere elbise, para, yemek gibi şeyler göndermek isterse, oradaki hizmet edenlere, zengin olsalar bile, dağıtmayı niyet etti ise, onlara gönderir. Eğer sevabını onlara bağışlamayı niyet etti ise, bunları kendi memleketinde fakirlere dağıtır. Hiçbir şey niyet etmedi ise, yahut niyetini bildirmeden kendisi öldü ise, memleketindeki âdete göre olur.)

Peygamberler ve Veliler için hayvan kesmeyi adamak, Allahü teâlânın rızası için keserek sevabını bunlara bağışlamak demektir. Hadis-i şerifte, **(Allah'tan başkası için hayvan kesene Allah lanet eylesin)** buyuruldu. İbni Teymiye'nin talebesi ibni Kayyım-i Cevziyye **Kitab-ül-Kebair** kitabında ve imam-ı Zehebi, **Kebair** kitabında ve ibni Hacer-i Mekki, **Zevacir** kitabında, bu hadis-i şerifi açıklıyorlar. Allahü teâlâdan başkası için kesmek demek, keserken, seyyidim, filan Veli için demektir diyorlar. Kâfirler de keserken putun ismini söyleyerek kesiyorlar. Allahü teâlânın ismi yerine başka isimler söyleyerek kesmek böyledir. İmam-ı Nevevi, **Ravda** kitabında diyor ki, (Beytullah olduğundan dolayı, Kâbe için diyerek kesmek ve Resulullah olduğundan dolayı, Peygamber

için diyerek kesmek caizdir. Mekke'ye veya Kâbe'ye hediye göndermek de böyledir.)

Sultan veya devlet adamları gelince, onların gözüne girmek için hayvan kesmenin haram olduğunu yukarıda bildirmiştik. Bunlar geldiği zaman, sevinerek kesmek ve çocuğu dünyaya gelince, sevinerek kesmek veya kızmış birinin gönlünü almak için kesmek caizdir. Gönlünü almak başkadır, gözüne girmek başkadır. Put için kesmek, büsbütün başkadır. Cin için kesilen kurbanlara gelince, Allah için keserek, Allah'ın, böylece cinden korumasını düşünmek caizdir. Böyle düşünmeden kesmesi haramdır.

Görülüyor ki, İslam âlimleri, her şeyi cevaplandırmışlar, kimsenin bir şey söylemesine ihtiyaç bırakmamışlardır. Herkes aradığını kitaplarda bulmuşlardır. Bir ahmak ve cahil kimse ortaya çıkarak, müslümanları parçalamak, bölücülük yapmak ve İslam âlimlerini kötülemek ve hak yolunda çalışanları gözden düşürmek için, bozuk fikirler yayarsa, bunun sapık veya zındık olduğu anlaşılır. Aklı olan kimse, buna inanmaz ve aldanmaz. Deccal'ın askerleri gibi olanlar, ancak o ahmaka inanacaklardır. Her doğruya eğri, her güzele çirkin diyeceklerdir. **(Eşedd-ül-cihad)**

Hıristiyan gibi Allah gökte diyorlar

Vehhabiler Hıristiyan gibi inanıyor

Sual: Hıristiyanlar da Vehhabiler gibi tanrı gökte diyorlar. Bu inanç İncillerde var mıdır?

CEVAP

Hazret-i İsa'nın, göğe çıkıp, Allah'ın sağına oturduğu ve Allahü teâlânın gökte olduğu inancı Hıristiyanlığa sonradan sokulmuştur. Hıristiyan İngilizler tarafından kurulan Vehhabi inanışına göre de tanrı gökte, Hazret-i Muhammed de sağ tarafında oturmaktadır. **Kitabül-Arş** isimli Vehhabi kitabında, "Allah Arş'ın üzerinde oturur, yanında Resulullaha da yer bırakır" deniyor. Hıristiyanlarla Vehhabiliğin bu konuda da birbirine benzemesi tesadüf değildir. Ehl-i sünnet âlimlerinin hepsi "Allah mekandan münezzeh" buyuruyor.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, zamanlı, mekanlı, cihetli değildir. Bir yerde, bir tarafta değildir. Zamanları, yerleri, yönleri O yaratmıştır. Cahiller, Onu Arş'ın üstünde veya yukarıda gökte sanır. Arşı da, yukarısını da, aşağısını da O

yaratmıştır. Sonradan yaratılan bir şey, kadim [ezeli] olana yer olamaz. Allah, madde, cisim ve hâl değildir. Benzeri, ortağı, zıddı yoktur. Bildiğimiz, düşünebileceğimiz şeyler gibi değildir. Nasıl olduğu anlaşılamaz, düşünülemez. Hatıra gelen her şey yanlıştır. O kâinatın ne içinde, ne de dışındadır. İçinde, dışında olmak, var olan iki şey arasında düşünülür. Halbuki kâinat, hayal mertebesinde yaratılmıştır. Hayal mertebesindeki âlemin devamlı var görünmesi, Allahü teâlânın kudreti ile oluyor. (c.2, m.67)

Bir filmdeki cansız resimler, aynen canlı gibi hareket etmektedir. Bir kimse hayal kursa, hayalinde çeşitli işler yapsa, (Bu kimse, hayalinin içindedir, dışındadır) denemez. Çünkü hayal gerçek değildir. Rüya da hayale benzer. Rüya gören kimse, rüyasının ne sağındadır, ne solundadır. Rüyasında gözsüz görür, kulaksız işitir, dilsiz konuşur, yer, içer, hatta rüyasında rüya bile görür. Allahü teâlânın kudreti ile hep devam etse, insan rüyayı gerçek bilir, rüyadan başka hayat yok zanneder. Bu dünya hayatı da bir rüyadan ibarettir. Demek ki; kâinat hayal mertebesinde yaratıldığı için bize var gibi görünmektedir. Ezeli ve ebedi var olan yalnız Allahü teâlâdır. O halde, Allah, hayal olan bu kâinatın içinde, dışında denemez. (Mektubat-ı Rabbani – Sefer-i Ahiret Risalesi)

Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, yukarıda, aşağıda, yanda değildir. Her varlık, Arş'ın altındadır. Arş ise, Onun kudreti, kuvveti altındadır. O, Arş'ın üstündedir. Fakat bu, Arş Onu taşıyor demek değildir. Arş, Onun lütfu ve kudreti ile vardır. O, ezelde, sonsuz öncelerde nasıl ise, şimdi hep öyledir. Arş'ı yaratmadan önce nasıl idi ise, ebedi sonsuz geleceklerde de, hep öyledir. Onda değişiklik olmaz.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

(Allahü teâlâ, mekandan münezzehtir. Ehl-i bâtıl, istiva, vech, yed gibi kelimeleri tevil etmedikleri için sapıtmışlardır. Allah'ın, Arşı istiva etmesi, Arşı hükmü altına alması demektir. "Hükümdar, Irak'ı kansız olarak istiva etti" demek, "Irak'ı kansız olarak ele geçirdi" demektir. Bu sapıklıklarına da "Selefin yolu" diyerek selef-i salihine, [Eshaba ve Tabiine] iftira ediyorlar. Yedullahtaki **yed** kelimesini **el** gibi düşünmemeli. Mesela "Falanca şehir, filanca valinin elinde" denilince, o şehrin valinin elinin içinde değil, onun idaresi altında olduğu anlaşılır. İstiva, vech gibi kelimeler böyle tevil edilir.) [İlcam-ül-avam]

Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri de buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, zamanlı ve mekanlı olmadığı için, hazır ve nazırdır sözü

mecazdır. Yani zamansız ve mekansız [hiçbir yerde olmayarak] hazırdır [bulunur] ve nazırdır [görür] demektir. Allahü teâlânın bütün sıfatları zamansız ve mekansız olduğu gibi, hazır ve nazır olması da, zaman ile ve mekan ile değildir. (S.Ebediyye)

Yanlış düşünenlere cevaplar

İbni Teymiyeci diyor ki: İbni Kayyım en-Nuniyye şiirinde Allah Arş'a oturdu diye açıklıyor.

CEVAP

İbni Kayyım, İbni Teymiye'nin talebesidir. Onun açıklaması ölçü olamaz. Çünkü hocasının mücessimeden olduğunu Ehl-i sünnet âlimleri bildiriyor. Dört mezhep imamı ne demiş? İmam-ı Gazali ve İmam-ı Rabbani ne demiş? Bunlar önemli. Hepsi de Allah mekandan münezzeh diyor. Bunu önceki maddede açıklamıştık.

İbni Teymiyeci diyor ki: "Ehl-i sünnet vel cemaate göre yüce Allah'ın kendi zatı hakkında haber verdiği şekilde Arş'ı, üzerinde yüce zatının bildiği bir keyfiyet ile yarattıklarından ayrı olmak üzere istiva etmiştir. Nitekim imam Malik ve başkaları da, istiva haktır, ancak keyfiyeti meçhuldür (nasıllığı bilinemez.) Ehl-i sünnet vel cemaat, Onun Arş'ın üzerinde oluşu herhangi bir mahlûkun, bir başka mahlûkun üzerinde oluşu gibidir, demiyor. Burada ve Allah'ın diğer sıfatlarında da uydukları kaide şudur: Onun benzeri hiçbir şey yoktur ve o her şeyi işitendir, görendir. (Şura 11)"

CEVAP

Şu açıklaması bile, kendisini tezada düşürüyor. Madem, Allahü teâlâ insanlara hiç benzemiyor, Onun benzeri yoktur. O halde nasıl, Allah Arş'ta oturuyor denebilir? İstiva, insanların oturması gibi nasıl kabul edilebilir? Kendisi de itiraf ediyor ki, Ehl-i sünnet âlimleri, (İstiva haktır, keyfiyeti meçhuldür, yani nasıl olduğu bilinmez) dedi. Peki, meçhul olan, bilinmeyen şey hakkında nasıl kesin konuşulabilir? İbni Teymiye, bu meçhulleri, bilinmeyenleri kesin olarak söylüyor, Allah oturur, yürür, iner çıkar diyerek mücessime fırkasından olduğunu gizlemiyor. Bunun için, Ehl-i sünnet âlimleri ona kâfir demiştir. İmam-ı Gazali hazretleri istiva ve yed kelimelerini şöyle açıklıyor:

(Allahü teâlâ, mekândan münezzehtir. İstiva demek, Arş'a hükümran olması, Arş'ı hükmü altına alması demektir. "Hükümdar, Irak'ı kansız olarak istiva etti" demek, "Irak'ı kansız olarak ele geçirdi" demektir. Yedullah ifadesindeki **yed** kelimesini **el** gibi düşünmemelidir. Mesela "Falanca şehir, filanca valinin elinde" denilince, o şehrin valinin elinin

içinde değil, onun idaresi altında olduğu anlaşılır. İstiva, Vech gibi kelimeler böyle tevil edilir.) **[İlcam-ül-avam]**

İbni Teymiyeci, Bektaşinin yaptığı gibi, Hadid suresinin dördüncü âyetinin yarısını almış, Nerede olsanız, O sizinle beraberdir kısmını gizleyerek şöyle yazmıştır:

(O, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra da Arş'a istiva edendir.) [Hadid 4]

Halbuki âyet tam olarak Vehhabi mealine göre şöyledir:

(O, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'a istiva edendir. Yere gireni ve ondan çıkanı, gökten ineni ve oraya yükseleni bilir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir. Allah yaptıklarınızı görür.) [Hadid 4]

Diyanetin mealinde ise, **(Arş'a istiva eden)** yerine **(Arş'a hükmeden)** denmiş. Doğrusu da budur. Vehhabi meali de yanlış değildir. Ama istivayı, Arş'ta oturuyor gibi tevil etmek yanlıştır. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir kısmı da tevil edilmezse, hâşâ Allah her yerde herkesle beraber anlaşılır. Ehl-i sünnet âlimleri Allah mekandan münezzeh diye açıklamışlardır. İbni Teymiyeci de, âyetin bu kısmını, tevil ediyor da, ilk kısmını tevil etmiyor. Halbuki âyet müteşabihtir, tevili gerekir.

İbni Teymiyeci âyetleri değiştiriyor

Denize düşen, yılana sarılır. İbni Teymiyeci de yalana sarılıyor. Bir âyeti şöyle değiştirmiş: (Allah semadan bütün dünya işlerini idare eder.) [Secde 5]

CEVAP

Vehhabi meali bile şöyle diyor: **(Allah, gökten yere kadar her işi yönetir.)** [Secde 5]

İbni Teymiyeci, gökten yere kadar olanları idare etmeyi, gökten idare diye değiştiriyor. Bir âyeti de şöyle değiştirmiş: **(Üstlerindeki Rablerinden korkarlar.)** [Nahl 50]

Halbuki Diyanet'in mealinde şöyle deniyor:

(Fevklerinde olan Rablerinden korkarlar ve emrolundukları şeyleri yaparlar.) [Nahl 50]

Rablerinden korkan kim? Âyette geçen fevk ne demek? Fevk, rütbesi üstün demektir. Peygamberler insanların fevkindedir. Allah ise peygamberlerin de, meleklerin de fevkindedir. H. Basri Çantay, (Kahir ve hakim olan Rablerinden korkarlar) diyor. Muteber tefsirlerde ise şöyle deniyor: Kendi güçlerinin üstünde olan Rablerinin gücünden korkarlar; çünkü helak edici azap gökten iner. Melekler, yeryüzünden yukarıda

olmalarına rağmen korktuklarına göre yerdekilerin daha önce korkması lazım gelir. Burada meleklerin olduğunun delili, âyetteki (emrolundukları şeyleri yaparlar) ifadesidir. Meleklerin hepsi emre uyar, insanların hepsi emrolunana uymazlar. **(Kurtubi)**

İbni Teymiyeci gökteki Allah diyerek şu âyeti de yazmış: (Göktekinin sizi yere geçirmesinden, taş yağmuruna tutmasından emin mi oldunuz?) **[Mülk** 16,17]

CEVAP

Göktekinin kim olduğunu açıklamadan önce, şunu bildirelim. Nasıl Amerika ile Türkiye birbirinden farklı yer ise, dünya ile gök, gök ile Arş birbirinden çok farklıdır. Yedi kat sema vardır. Hepsinin üstünde Arş vardır. Hâşâ Allah Arş'ta ise, gökte demek doğru olur mu? Gökte denirse o zaman Arş'ta denir mi? Aralarında muazzam uzaklık vardır. Dünya, gezegenlere göre bile çok küçüktür. Hele göklere göre nokta bile değildir. Gökte olan bir şey, yerde niye olmasın ki? Bu tam bir tenakuzdur. Âyette bahsedilen gökteki kelimesi için Vehhabi meali bile Ehl-i sünnete uygun olarak diyor ki:

(Âlemin tedbiri ile görevli olan meleklere, işaret bulunduğu belirtilmekle beraber, asıl fiili yaratan ve cezayı veren cenab-ı Allah'tır. Her şey onun izni ve emri ile meydana gelmektedir.) [S. 562]

İmam-ı Beydavi ise, (Sizi yere batıracak veya sizi taş yağmuruna tutacak olan Allah'ın bu âlemin tedbirine müvekkel kıldığı melekten emin misiniz?) diye açıklıyor.

Canımızı ölüm meleği Hazret-i Azrail aldığı halde, âyette buyuruluyor ki:

(Allah, ölümüne hükmettiği kimselerin canını alır.) [Zümer 42]

Allahü teâlâ, bu işi müvekkel kıldığı ölüm meleği ile yapar. İşte âyet meali:

(Öldürmek için vekil yapılmış olan melek sizi öldürüyor.) [Secde 11]

Canımızı alan da, gökten taş yağdıracak olan da Allah'tır. Ama bunu meleklerine yaptırır. Görüldüğü gibi göktekine Allah demek ne kadar yanlıştır.

İbni Teymiyeci, Firavun'a da sarılarak şu âyeti yazmış:

(Firavun, Ey Haman, bana yüksek bir kule yap; belki göklerin yollarına erişirim de Musa'nın Tanrısı'nı görürüm! Doğrusu ben onu, yalancı sanıyorum, dedi. Böylece Firavun'a, yaptığı kötü iş süslü gösterildi ve yoldan saptırıldı. Firavun'un tuzağı tamamen boşa çıktı.) [**Mümin** 36/37]

CEVAP

Firavun'un Allah'ı gökte sanması bir delil mi? Hem âyette, Firavun'un yaptığına kötü iş, yanlış iş deniyor. Yani Onun zannettiği gibi Allah gökte değil deniyor. Görüldüğü gibi İbni Teymiyecinin delil getirdiği âyetlerin hiç birisinde Allah gökte denmiyor. Gökte diyenin kâfir olacağını Ehl-i sünnet âlimleri açıkça bildiriyor. Bu âlimler, o âyetleri bilmiyor muydu da, Allah'a mekan ittihaz edenleri tekfir eylediler?

Onun eşi benzeri olmaz

Feraid-ül fevaid kitabında diyor ki:

Allahü teâlânın zâti sıfatları altıdır:

1- Vücud: Ezelden ebede kadar vardır.

2- Kıdem: Varlığının öncesi yoktur, ezelidir.

3- Beka: Varlığının sonu yoktur, ebedidir.

4- Vahdaniyet: Eşi, benzeri ve ortağı yoktur.

5- Kıyam bi-nefsihi: Mekana muhtaç değildir. Madde, mekan yok iken de, o vardı.

6- Muhalefetün lilhavadis: Yarattıklarına yani hiçbir mahlûka benzemez.

Allahü teâlânın sübuti sıfatları ise sekizdir:

1- Hayat: Diridir, hayattadır.

2- İlim: Her şeyi bilicidir.

3- Sem: Her şeyi işiticidir.

4- Basar: Her şeyi görücüdür.

5- Kudret: Her şeye gücü yeter.

6- İrade: Dilediğini yapıcıdır.

7- Kelam: Konuşur.

8- Tekvin: Yaratıcıdır.

Bu sıfatlar Kur'an-ı kerimde de bildirilmiştir. Allahü teâlâ hiçbir mahlûka benzemez. Bir âyet-i kerime meali şöyledir:

(Leyse kemislihi şeyün [Onun benzeri hiçbir şey yoktur]**.)** [Şura 11]

Allahü teâlâ, noksan sıfatlardan münezzehtir, sıfatlarının hepsi kâmildir. Zaten Sübhaneke; Seni noksan sıfatlardan tenzih eder, kemâl sıfatlar ile tavsif ederim demektir. Bir âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Sübhanekellahümme [Allah'ım, Seni noksan sıfatlardan tenzih eder, kemâl sıfatlar ile tavsif ederim]**.)** [Yunus 10]

Âyetlerde geçen Sübhanallah, Sübhanehü, sübhanellezi gibi kelimeler. Allah'ın hiçbir noksanı olmadığını, her bakımdan tam

mükemmel olduğunu bildirir.

Bir kimse, Allah, oturur, iner çıkar, yürür, eli ayağı vardır derse, Allah'ın bir şeylere muhtaç olduğunu söyleyerek insanlara benzetmiş olur. Müteşabih olan istiva kelimesi, oturmak anlamında kullanılırsa, hâşâ Allah'a noksan sıfat izafe edilmiş olur. Arş'a oturdu demekle de, ikinci bir noksan sıfat daha verilmiş olur. Allah'ın mekana ve oturmaya ihtiyacı olur mu? O yarattıklarına nasıl benzer?

Allah'ı bir mahlûk gibi bildiren âyet ve hadisler var. Bunlar müteşabihtir, hiç yorum yapmadan öylece kabul edilir. Allahü teâlânın sıfatlarına aykırı olarak tevil etmek asla caiz olmaz. Nitekim Kur'an-ı kerimde bildiriliyor ki:

(Müteşabih âyetleri, kalblerinde eğrilik olan kimseler, fitne çıkarmak için, kendilerine göre yorumlamaya çalışırlar. Halbuki Onun tevilini ancak Allah bilir. Ulema-i rasihin, ona inandık; hepsi Rabbimiz tarafındadır, derler. Bu inceliği ancak akl-ı selim sahipleri düşünüp anlar.) [Al-i imran 7] (Mevduat-ül-ulum ve Mektubat-ı Rabbani gibi eserlerde müteşabihatı ulema-i rasihin de anlar buyuruluyor.]

Müteşabih bir âyet olan istiva kelimesini oturdu diye yanlış tevil edenlerin kalblerinde eğrilik olduğunu bu âyet-i kerime açıkça bildirmektedir. Allah'ı Arş'a ve oturmaya muhtaç sanmak küfürdür. Hadis-i şerifte de, **(Allahü teâlâ her türlü noksandan münezzehtir)** buyuruluyor. (Müslim)

Gökleri altı günde yaratmasının hikmetini bilmeyiz. Bir anda da yaratırdı. Çünkü Allahü teâlâ, Ol dediği zaman oluverir. Kur'an-ı kerimde bunu açıkça bildiriyor:

Allah bir şeyin olmasını isterse, **kün feyekün** [OL] der, o da hemen oluverir. Kün feyekün geçen âyetler. (Bekara 117, Al-i imran 47, Enam 73, Nahl 40, Meryem 35, Yasin 82, Mümin 68)

Müteşabih nasların keyfiyeti bilinmez

Müteşabih olan âyetlerden üçünün meali şöyledir:

(Kıyamet günü bütün yeryüzü Allah'ın kabzasındadır [avcundadır]. **Gökler Onun sağ eliyle dürülmüş olacaktır. O, müşriklerin şirkinden yüce ve münezzehtir.)** [Zümer 67]

(Yahudiler, Allah'ın eli bağlıdır [sıkıdır] **dediler. Hayır, Allah'ın iki eli de açıktır.)** [Maide 64]

(Allah'ın eli onların ellerinin üzerindedir.) [Fetih 10]

Bu üç âyette bildirilen **el,** insan eli gibi bir el sanılır. Halbuki Allahü teâlâ hiçbir mahlûka benzemez. O halde selefi salihin [sahabe, tâbiin ve

tebe-i tâbiin] gibi, (Yedullah'ın ve diğer müteşabih ifadelerin keyfiyetini Allah bilir) demek gerekir. Bekara suresinin, **(Doğu da batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır)** mealindeki 115. âyetinde, vech kelimesi yüz olarak yazılırsa, Allahü teâlânın bir mahlûk gibi yüzü olduğu anlaşılabilir. Vecihten kasıt nedir bilinmez. Nur suresinin, **(Allah yerin ve göklerin nurudur)** mealindeki 35. âyetinden Allah nur sanılır. Halbuki nur yaratıktır. Bunun da keyfiyeti meçhuldür. Esas konumuzu teşkil eden âyet ise şudur:

(O, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'a istiva edendir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir.) [Hadid 4]

Allahü teâlâ için yaratmak zor değildir, yaratması için altı güne ihtiyacı olmaz. Ol derse hemen olur. Kün feyekün âyetleri de bunu göstermektedir. Altı günde yarattığına inanırız, fakat keyfiyeti meçhuldür deriz. Bazı âlimler günden maksat devirdir demişlerdir. Gökleri yarattıktan sonra Arş'a istiva ettiği bildiriliyor. Arş'a istiva ettiğine inanırız ama keyfiyetini bilemeyiz. İbni Teymiyeciler gibi Arş'ta oturuyor demeyiz. Çünkü böyle söylemek onu mahlûkata benzetmek olacağı için küfürdür. Âyetin sonunda ise, **(Nerede olursanız olun, sizinle beraberdir)** buyuruluyor. İbni Teymiyeci, bu âyeti tevil ediyor da ötekini tevil etmiyor. Bu da, bir kimsenin bir kimse ile beraber olması gibi elbette değildir. O zaman mahlûka benzemiş olur. Allah her yerde demek de, mekan isnat edildiği için küfürdür. Bir hadis-i şerifte, **(Allah her yerde hazır ve nazırdır)** buyuruluyor. Halbuki Allah mekandan münezzehtir. O halde, (Allah her yerde hazır ve nazırdır) ifadesi mecazdır. Yani zamansız ve mekansız hiçbir yerde olmayarak hazır ve nazır demektir. **(Eşedd-ül-cihad)**

Vehhabiler, müteşabih âyet ve hadislere veya zahir ifadelere bakarak, (amel imandan parçadır) diyorlar. Günah işleyene mesela içki içene veya namaz kılmayana kâfir diyorlar. (Şu günahı işleyen Cennete giremez veya mümin değildir) demek, (O günahtan tevbe edilmezse, af veya şefaate uğramazsa, günahının cezasını çekmeden Cennete girmez) demektir. Çünkü zerre kadar imanı olan Cennete girecektir. Günah ile, imansızlık ayrı şeylerdir. **(Hadika)**

Tevilsiz yanlış anlaşılacak bazı hadisler:

(Allahü teâlâ, gölgesinden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyamette, yedi sınıf insanı kendi gölgesinde gölgelendirir.) [Buhari] (Burada gölge himaye demektir.)

(Sultan, yerde Allah'ın gölgesidir.) [Taberani] (Müslüman sultan yetkilidir.)

(Allahü teâlâ gece sabaha doğru yer semasına iner.) [Buhari] (Rahmeti iner.)

(Üç sınıf kimseye, Allahü teâlâ güler.) [Taberani] (Gülmek razı olmaktır.)

(Cennet kılıçların gölgesi altındadır.) [Müslim] (Cihad eden mümin Cennete gider.)

(Cennet anaların ayakları altındadır.) [Müslim] (Cennet müslüman ana babanın rızasındadır.)

(Namazı kasden terk eden kâfirdir.) [Taberani] (Namazın farz olduğuna inanıp, tembellikle kılmayana kâfir denmez.)

(Mümin, zina ederken, şarap içerken ve hırsızlık ederken mümin değildir.) [Müslim] (Bunlar bu halde iken kâmil mümin değildir.)

Müteşabih naslar

Sual: Yed, vech, istiva, nüzul gibi kelimeler için keyfiyetini bilmeyiz ama, Allahın eli vardır, yüzü vardır, oturur, iner çıkar demekte bir sakınca var mıdır? İnsan görüp işitiyor, Allah da görüyor, insanın eli olduğu gibi Allahın da eli vardır, ama Onunkinin keyfiyetini bilemeyiz demekte mahzur var mıdır?

CEVAP

Bu müşebbihe fırkasının inancıdır. Bu, Allahı mahlûkata [yaratıklara] benzetmek olur. Yaratan yaratıklara asla benzemez El yüz, bir organı hatırlatır. Bir hadis-i şerif meali:

(Allahü teâlâ, hatıra gelen her şeyden uzaktır.) [Diya-ül kulüb]

Bir âyet-i kerime meali de şöyledir:

(Leyse kemislihi şey'ün [**Onun benzeri hiçbir şey yoktur, O hiçbir şeye benzemez**.]) [Şura 11]

Eli ayağı var, kalbi var, gözü kulağı var demek Onu bir şeye, yaratıklara benzetmek olur. O, hatırımıza gelen her şeyden münezzehtir.

(Tatarhaniyye) fetva kitabında, (**Milel ve Nihal**) kitabında ve bütün Ehl-i sünnet kitaplarında (Mücessime) ve (Müşebbihe) fırkalarının, **(Allah, Arş üzerinde oturur, iner, yürür, eli vardır)** gibi şeyler söylediklerinden dolayı kâfir oldukları yazılıdır.

Allahü teâlânın görmesi göz ile değildir, işitmesi kulak ile değildir. Kur'an-ı kerimde geçen Yedullah kelimesindeki **yed**, hiçbir zaman organ olan **el** anlamında değildir. Vech, **yüz** anlamında değildir. **İstiva** da **oturmak** anlamında değildir. İstiva, sahip olmak, malik olmak, emri altında olmak demektir. Diğerleri de böyledir. Selefi salihin denilen eski âlimler, (Allahın eli vardır ama bilmeyiz) dememişler, (Yedullah'ın ve diğer müteşabihlerin keyfiyetini Allah bilir) demişlerdir. Selefi denilen

kimseler, selefi salihin gibi söylemiyorlar, (Keyfiyetini bilmeyiz ama Allah'ın eli vardır) diyorlar. Selefi salihin böyle söylemiyor. (Yedullahın keyfiyetini bilemeyiz) diyor. Aradaki farkı anlamalı, küfre düşürücü benzetmelerden uzak durmalıdır.

Allah mekandan münezzehtir

Selefi genç diyor ki:

Mülk suresinin, **(Göktekinin sizi yere geçirmesinden, taş yağmuruna tutmasından emin mi oldunuz?)** mealindeki 16. ve 17. âyetleri, Allah'ın gökte olduğuna kesin delildir. Bunun için Allah mekandan münezzeh demek yanlıştır.

CEVAP

Bizi yere geçirecek, taş yağmuruna tutabilecek olan elbette Allahü teâlâdır. Ancak burada gökteki ifadesinden oradakinin Allah olduğunu söylemek yanlış olur. Mesela **Boğaz köprüsü Demirel'in, Fatih köprüsü ise Özal'ın eseridir** cümlesinden, bu köprüleri bizzat yapanların **Demirel** ve **Özal** olduğu anlaşılmaz. Başkaları yapmıştır, ama bunlar yaptırdığı için onlara nispet edilmiştir. Canları alan da Allahü teâlâdır. Fakat Azrail aleyhisselam vasıtası ile aldırır. Bize taş yağdıracak olan da Allah'tır. Fakat bunu bir melek vasıtası ile yapar. Bunun için gökteki denmiştir. Yani gökteki görevli melek demektir. **İmam-ı Beydavi** de, (Sizi yere batıracak veya sizi taş yağmuruna tutacak olan Allah'ın bu âlemin tedbirine vekil ettiği melekten emin misiniz?) diye açıklıyor.

Genç diyor ki:

Taha suresinin **(Rahman, Arşa istiva etmiştir)** mealindeki 5. âyeti de açıkça Allah'ın Arşta oturduğunu göstermektedir. Onda değişiklik olmaz. Hep orada oturur. Selef âlimleri bu âyeti tevil etmemiş, aynen kabul etmiştir. Tevil etmek Kur'ana aykırıdır.

CEVAP

Asıl tevil eden sensin. İstivaya, oturmak anlamı vermek tevildir. Selef âlimleri, (İstiva vardır, keyfiyetini bilemeyiz) buyurmuşlardır. Allah'a oturur demek, onu mahlûka, insana benzetmek olur. O hiçbir şeye benzetilemez. Kur'an-ı kerimde, **(Onun benzeri hiçbir şey yoktur)** buyuruluyor. (Şura 11) [Görüldüğü gibi, onu bir şeye benzetmek bu âyete aykırı bir tevil olur.]

Yine Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Allah Arşa istiva edendir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir.) [Hadid 4]

(Doğu da batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü oradadır.) [Bekara115]

(Allah her şeyi kuşatmıştır.) [Nisa 126]

(Allah göklerin ve yerin nurudur.) [Nur 35]

Eğer bu âyetler tevil edilmezse, Allah hem Arşta, hem de her yerde olduğu anlaşılır. Onun için halef âlimler, cahillerin yanlış anlamaması için tevil etmek zorunda kalmışlardır.

Genç diyor ki:

(Allah göktedir, Allah yer semasına inip kulların amelini seyreder) hadislerine ne diyeceksiniz? Bu hadisler açıkça Allah'ın gökte olduğunu göstermiyor mu?

CEVAP

Yukarıdaki sözlerinle bu, tezat [çelişki] içindedir. Allah Arşta ise gökte olmaz. Sonra gök bir tane değildir. Kur'an-ı kerimde göklerin yedi kat olduğu bildirilir. Birinci kat, ikinci katın yanında nokta kadardır. İkinci kat, üçüncü katın yanında da böyledir. Her kat böyledir. En üstünde Arş vardır.

Ehl-i sünnet âlimleri, istivayı, Allah Arşa hükmeder diye açıklamışlardır. Peki Allah Arşın hakimi de göklerin ve yerin hakimi değil midir? Hepsine hükmetmez mi? Niye sadece Arşa istiva etti denmiştir de, göklere de istiva etti denmemiştir? Bunu bir örnekle açıklarsak kolay anlaşılır. Türkiye başbakandan sorulur demek, İstanbul, İzmir sorulmaz demek değildir. İstanbul, valinin elinde denince, ayrıca Beşiktaş ve Fatih'i de söylemek gerekmez. Arş da, yer ve göklerden büyük olduğu için sadece Arş denmiştir. Ancak yine cahiller yanlış anlamasın diye hepsi de bildirilerek şöyle buyurulmuştur:

(Göklerin, yerin ve Arşın Rabbi olan Allah onların vasıflandırdıklarından münezzehtir.) [Zuhruf 82]

Müteşabih âyetleri tevil etmek

Selefi genç diyor ki:

Allah Arşta istiva etmiştir, hep orada oturmaktadır, onda hiç değişiklik olmaz. Âyetler tevil edilmez aynen anlaşıldığı gibi söylenir.

CEVAP

Gencin Allah'ta değişiklik olmaz demesi doğrudur. Ama bu onun oturma görüşünün yanlış olduğunu gösterir. Hâşâ Allah Arşta oturuyorsa, onda değişiklik olmayacağına göre hep orada oturuyor demektir. Ama birçok âyetin zahir manalarına göre, Allah'ın yerde, gökte ve kâinatın

dışında olduğu da anlaşılıyor. Böyle olunca, Arşta olmadığı da anlaşılıyor. Şu âyetlere bakalım:

(O, göklerde ve yerde tek Allah'tır.) [Enam 3]

(O gökte ilahtır, yerde ilahtır. [veya gökteki ilah da, yerdeki ilah da Odur.]**)** [Zuhruf 84]

Bu âyetlerden, hâşâ Allah'ın hem yerde ve hem de gökte olduğu anlaşılabilir. Böyle inanmak ise küfürdür.

(O her şeyi kuşatmıştır.) [Fussilet 54]

Bu âyetten de hâşâ, Allah'ın, kâinatın dışında olup her şeyi kuşattığı anlaşılıyor. Bu da küfürdür.

(Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nuru, içinde ışık bulunan bir kandile benzer. O ışık bir cam fanus içindedir, fanus ise, inciye benzer parlak bir yıldız gibidir. Doğuya da batıya da nispet edilmeyen mübarek ağacın zeytininden çıkan yağ ile tutuşturulur. Bu yağ ateş değmese de ışık verecek aydınlıktadır. Bu nur üstüne nurdur. Allah dilediğini nuruna kavuşturur. Allah insanlara böyle temsiller getirir. O, her şeyi bilir.) [Nur 35]

Bu âyette de hâşâ Allah'ın bir nur olduğu gökleri de yeri de aydınlattığı anlaşılıyor. Bir selefi de (Allah nur olduğuna göre, her yeri aydınlatıyor ve her yerdedir) demişti. Böyle bilmek de küfürdür.

Bu âyetler tefsirlerde açıklanmıştır. Açıklamasız âyetleri okumak bu bakımdan da çok yanlış olur. Bu âyetler, gencin dediği gibi tevil etmeden, açıklamadan olduğu gibi anlaşılırsa, hâşâ Allah'ın hem yerde, hem gökte, hem Arş'ta, hem kâinatın dışında hem bir nur, bir ışık olduğu da anlaşılır. Gencin Arş'ta devamlı duruyor demesi bu âyetlere zıttır. Arş yaratılmadan önce hâşâ Allah nerede duruyordu? Oturmak, yorgunluk ve acizlik değil midir? Hâşâ Allah aciz denir mi?

Müteşabih âyetler tevil edilmez, keyfiyetini Allah bilir denir. Yanlış anlaşılmaması için mana verilecekse görülen manası verilmez. Şu âyetlere de bakalım:

(Kıyamet günü yeryüzü Allah'ın avucunda olur, gökler de sağ eliyle dürülür.) [Zümer 67]

(Allah'ın eli onların elleri üzerindedir.) [Fetih 10]

Şura suresinin 11. âyetinde **(O hiçbir şeye benzemez)** buyuruluyor. Hâşâ Allah'ın avucu ve eli denince insana benzetilmiş olur. O hiçbir şeye benzemez âyetine göre onu insana benzeten, Arşta insan gibi oturuyor diyen kâfir olur.

(İsa, Allah'ın resulü ve Meryem'e ulaştırdığı kelimesi ve ondan bir Ruhtur.) [Nisa 171]

(Meryem'e ruhumuzdan üfledik.) [Tahrim 12]

(Âdem'e şekil verip ruhumdan üflediğim zaman, secdeye kapanın.) [Hicr 29]

Bu âyetlerden de, hâşâ Hazret-i İsa'nın ve Hazret-i Âdem'in Allah'ın ruhundan bir parça olduğu ve Allah'ın da insan gibi ruhu olduğu anlaşılabilir. Onun için Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği şekilde müteşabih âyetlerin keyfiyetini bilmeyiz demelidir.

Arş da sonradan yaratıldı

Hıristiyan taraftarı görünen Yahudiler, Hazret-i İsa'nın, göğe çıkıp, Allah'ın sağına oturduğu ve Allahü teâlânın gökte olduğu inancını Hıristiyanlığa sokmuşlardır. Hıristiyan İngilizler tarafından uydurulan selefi inanışına göre de tanrı gökte, Hazret-i Muhammed de sağ tarafında oturmaktadır. Kitabül-Arş isimli kitapta, "Allah Arşa oturur, yanında Resulullaha da yer bırakır" deniyor. Hıristiyanlarla selefilerin böyle konularda birbirine benzemesi tesadüf değildir. Yahudiler Hıristiyanlığı bozdukları gibi, Hıristiyanlar da Müslümanlığı bozmaya uğraşıyorlar. İstisnasız Ehl-i sünnet âlimlerinin hepsi "Allah mekandan münezzeh" buyuruyor.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

Ehl-i bâtıl, istiva, vech, yed gibi kelimeleri tevil etmedikleri için sapıtmışlardır. Allah'ın, Arşı istiva etmesi, Arşı hükmü altına alması demektir. **(İlcam-ül-avam)**

M. Halid Bağdadi hazretleri buyuruyor ki:

Müteşabih âyet ve hadisler, kısa veya uzun olarak, tevil olunur. Yani, Allah'a yakışacak mana verilir. Mesela, **(Arş'a istiva eden Allah, nerede olursanız olun, sizinle beraberdir)** mealindeki âyet için, bu âyette ne murat edilmişse, öylece inandım demeli. Allah'ın ilmi, bizim ilmimize, benzemez. Onun istivası da bizim istivamıza benzemez, beraber olması bizim beraber olmamıza benzemez demelidir. **(İtikadname)**

Selefiler, bu âyetin, **beraber olma** kısmını tevil ettikleri halde, **istiva** kısmını tevil etmiyorlar. Böylece Allah'a mekan ve acizlik isnat ediyorlar. Allahü teâlâ hiçbir mahlûka benzemez ve noksan sıfatlardan da münezzehtir. Beraber olma âyetini, bir kimsenin bir kimse ile beraber olması gibi zannetmek küfür olur. O zaman mahlûka benzemiş olur. O her yerde demekle de, mekan isnat edilmiş olur. Allah'ın mekana ve oturmaya ihtiyacı olur mu? **(O hiçbir şeye benzemez)** mealindeki âyet nasıl inkâr edilir? İki âyet meali de şöyledir:

(Onun benzeri hiçbir şey yoktur.) [Şura 11]

(Allah'ım, Seni noksan sıfatlardan tenzih eder, kemal sıfatlar ile tavsif ederim.) [Yunus 10]

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ, zamanlı, mekanlı, cihetli değildir. Bir yerde, bir tarafta değildir. Zamanları, yerleri, cihetleri O yaratmıştır. Bir şey bilmeyen Onu Arşta veya gökte sanır. Arş da, Onun mahlûkudur. Sonradan yaratılan bir şey, kadim olana yer olamaz. Allahü teâlâ, bildiğimiz, düşünebileceğimiz şeyler gibi değildir. Nasıl olduğu anlaşılamaz, düşünülemez. Hatıra gelen her şey yanlıştır. Allahü teâlâ, kâinatın ne içinde, ne de dışındadır. Çünkü kâinat, hayal mertebesinde yaratılmıştır. Kâinatın devamlı var görünmesi Allahü teâlânın kudreti ile oluyor. **(2/67; 3/17)**

Bir kimse hayal kursa, hayalinde çeşitli işler yapsa, "Bu kimse, hayalinin içinde veya dışında denemez. Çünkü hayal gerçek değildir. Rüya gören de, rüyasının ne sağında, ne solundadır. Rüyasında yer, içer. Hatta rüyasında rüya bile görür. Allahü teâlânın kudreti ile hep devam etse, insan rüyayı gerçek bilir. Rüyadan başka hayat yok zanneder. **(İnsanlar uykudadır. Ölünce uyanırlar)** hadis-i şerifi, bu dünyanın bir rüyadan ibaret olduğunu bildirmektedir. Yalnız dünya değil, bütün gezegenler, Cennet, Cehennem ve her varlık, hayal mertebesinde yaratılmıştır. Allahü teâlânın kudreti ile devam etmektedir. (Mektubat-ı Rabbani – Sefer-i Ahiret Risalesi)

Kur'anda yedi şey bildirilir

Abdülaziz bin Baz tarafından yazılan "Akidet-üs-sahiha" adlı kitap "Doğru İnanç" ismi verilerek Türkçeye tercüme edilerek her yere dağıtılmaktadır. Bu kitapta, **İstiva**, **Yed**, **Vech** gibi müteşabih kelimelere, oturmak, el yüz gibi manalar vererek -hâşâ- Allahü teâlâyı cisim olarak bildiriyor. Müşebbihe fırkası gibi inanıyor. **Üstadımız ibni Teymiye de böyle söyledi** diyerek onun da **Müşebbihe**den olduğunu gizlemeye lüzum görmüyor.

İbni Baz, a'ma [kör] bir zat idi. Bir ehl-i sünnet olan zatla ilmi münazara yapıyor. (Âyetleri tevil etmemek, olduğu gibi inanmak lazımdır) diye iddia edince, Sünni zat, artık taşı gediğine koyar: (İsra suresinin 72. âyetinde, **(Bu dünyada kör olan, ahirette de kördür)** buyuruluyor. O halde, sen ahirette kör olarak haşrolacaksın) der. İbni Baz cevap veremeyip hemen çıkıp gider. Bu âyette de kâfirlere kör deniyor. Yoksa dünyadaki körler ahirette kör olmayacaktır. Dünyada iman etmeyerek kör olan ve kör olarak ölen kimse, ahirette de kör [kâfir] olarak Cehenneme gidecektir demektir.

Kur'an-ı kerimde manası açık olan âyetlere Muhkem âyetler, manası açık olmayan, tefsire, izaha muhtaç olanlara Müteşabih âyetler adı verilir. Müteşabih olanlara açık manalarını vermek akla ve dine uygun olmazsa, uygun mana vermek, yani tevil etmek gerekir. Açık manalarını vermek günah olur. Âyetler gibi hadis-i şerifler de, muhkem ve müteşabih diye ikiye ayrılır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Kur'anda yedi şey bildirilir: Yasak, emir, helal, haram, muhkem, müteşabih ve misaller. Helali helal, haramı haram bilin, emredilenleri yapın, yasak edilenlerden sakının! Misal ve hikaye olanlardan ibret alın! Muhkem olanlara uyun! Müteşabih olanlara inanın!) [Hakim]

Allah'ın sıfatlarına zıt olarak müteşabih âyet ve hadisleri tevil asla caiz olmaz. Bir âyet meali:

(Müteşabih âyetleri, kalblerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak için, kendilerine göre yorumlamaya çalışırlar. Halbuki Onun tevilini ancak Allah bilir.) [Al-i imran 7]

Müteşabih bir âyet olan istiva kelimesini oturdu diye yanlış tevil ederek insanlara benzetenlerin kalblerinde eğrilik olduğunu bu âyet-i kerime açıkça bildirmektedir. Allah'ı Arşa ve oturmaya muhtaç sanmak küfürdür. Allahü teâlâ her türlü noksandan münezzehtir. (Yunus 10)

(Körle gören [kâfir ile mümin] **karanlıkla aydınlık** [Bâtıl ile hak], **gölge ile sıcak** [Cennetle Cehennem] **bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Elbette Allah, dilediğine işittirir. Sen kabirdekilere** [inatçı kâfirlere] **işittiremezsin, sen sadece bir uyarıcısın.)** [Fatır 19-22, Beydavi]

Bu âyette, kâfire kör, mümine gören, Cennete gölge deniyor. Resulullah kabirdekilere ne söyleyecek de işittirecek? Hâşâ bu abes, boş söz olmaz mı? Kabirdekileri niye hidayete kavuşturmaya uğraşsın ki? Hemen âyetin devamında, **(Sen sadece bir uyarıcısın)** [vazifen kâfirleri hidayete kavuşturmak değil, sadece tebliğdir] buyuruluyor. Kabirdekilerden maksat, yaşayan inatçı kâfirlerdir. **(Beydavi)**

Gerçekten kabirdekilerden maksat ölü olsa idi, ölü de işitmeseydi **iman edenlere işittirebilirsin** ifadesi yanlış olur ve kâfir ölü işitmez, mümin ölü işitir anlamı da çıkardı. Halbuki **Buhari**'deki hadis-i şerifte kâfir ölü de işitir buyuruluyor. Selefiler, ibni Teymiye'nin yolunda iseler de, bu konuda ona da uymuyorlar. Çünkü **ibni Teymiye** diyor ki: Bedir'de çukurdaki kâfirlerin işitmelerini bildiren hadis-i şerif meşhurdur. Zaruri inanılması lazım gelen bilgilerdendir. [İnanmamak küfürdür.] **(Kitab-ül-intisar-fil-imam-ı Ahmed)**

Tanrı Baba demek

Sual: Hıristiyanlar, Tanrı baba gökte diyorlar. Necdiler de baba demiyor ama gökte diyorlar. Böyle söylemek küfür değil midir?

CEVAP

Allahü teâlâ mekandan münezzehtir. Onun için (Allah her yerdedir) demek caiz olmaz. (Allahü teâlâ her yerde hazır ve nazırdır) ifadesi mecazdır. Yani zamansız ve mekansız hiçbir yerde olmayarak hazır ve nazır demektir. **(Birgivi vasiyetnamesi şerhi)**

Allah gökte demek de küfürdür. Zira Allahü teâlâya, mekan isnat edilmiş olunur. Allahü teâlâ, mekandan beridir. Allah baba diyen de, kâfir olur. **(İslam Ahlakı)**

Eski Adalar Belediye Başkanı bize bir faks çekmişti. Hıristiyan misyonerleri, Adalara "Hamd plakaları" denilen yazılar koyacaklarmış. Bize, uygun olup olmadığını sormuştu. Biz de uygun olmadığını bildirmiştik. **Almanyalı Meryem Hemşireler** imzası ile asılmasını istedikleri plakalardaki yazılardan bazıları şöyle idi:

Gökteki Rab kuvvetlidir.

Tanrı Babanın sevgi planları.

Babanın seçilmiş çocukları.

Hıristiyanlar gibi, Allahü teâlânın gökte olduğunu söyleyen ve kendilerine müslüman denilen kimseler de maalesef vardır.

Yönetici semineri veren Hıristiyan bir uzman, Türklerin dünyada en kötümser millet olduğunu söyler. Sonra küçük bir test yapar. Bitişik kelimelerden meydana gelen **Thegodisnowhere** cümlesini gösterip okunmasını ister. Katılımcıların hepsi bu cümleyi **The god is no where** diye okur. Yani **Tanrı hiçbir yerde değildir, mekandan münezzehtir.** Uzman, yanlışlarını buldum zannı ile tatlı tatlı gülümser. "Tam beklediğim cevap" der ve ekler: “Hıristiyan ülkelerdeki seminerlerde katılımcılar, bunu şöyle okur: **The God is now here**, Yani Tanrı, şimdi buradadır.”

Hıristiyanlar, necdi veya selefiler gibi, tanrıyı gökte sandıkları için, tanrının her yerde olduğuna inanırlar. Bazı gafiller de, Hıristiyanların bu yanlış inancını bilmeden yaymaya çalışıyorlar.

Allahın eli ne demektir?

Sual: Kur’anda **Allah’ın iki eli** tabiri geçmektedir. Bu, Allah’ın bizim gibi iki elinin olduğunu göstermez mi?

CEVAP

Asla göstermez. Çünkü Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Onun benzeri hiçbir şey yoktur, O hiçbir şeye benzemez.) [Şura 11]

Onun eli ayağı, gözü var demek, yaratıklara benzetmek olur. **Yed**'den muradın keyfiyetini Allah bilir demekle yetinmelidir. Çünkü düşündüğümüz, hayal ettiğimiz her şey mahlûktur, yaratıktır. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Bildiğimiz, hatırımıza, hayâlimize gelen, duygu organlarımıza etki eden her şey mahlûktur. Çünkü, insanın bildiği, hissettiği her şey, kendi eseridir. Bizim, Allahü teâlâyı tenzîh etmemiz, bir şeye benzemez dememiz bile benzetmek olur. **(2/9)**

Arapça'daki yed ile ilgili deyimlerden bazıları şöyledir:

Yed-i tula [uzun el], büyük ilme sahip kimse demektir.

Yed-i beyza [beyaz el, parlak el], keramet, harikulade hâl demektir. [Musa aleyhisselam elini koynundan çıkarınca, mucize olarak elinden ışıklar çıkmıştı. Bu deyim oradan kalmıştır.]

Yed-i kudret [kudret eli], Allahü teâlânın tasarrufu demektir.

Yed-ullah [Allah'ın eli], Allahü teâlânın yardımı, kudreti demektir.

Yed-i emin [emin el], güvenilir kimse olarak seçilen zat.

Bu deyimlerde de görüldüğü gibi **yed** = el kelimesi hakiki manasında değil, deyim manasında kullanılmaktadır.

Az da olsa Arapça bilen bir kimse, Allah'ın iki eli var diyemez. Çünkü Kur'an-ı kerimde, bir elim, iki elim ve ellerim tabiri geçiyor. Arapça'da iki ele **yedeyn** veya **yedan** denir. İkiden fazla olursa **Eydin** veya **eyadi** denir. **Yediy** = elim, **yedeyye** = iki elim demektir. Kur'an-ı kerimde Allahü teâlâ için hem bir el, hem iki el, hem de ikiden fazla el, yani eller tabiri geçiyor. Hâşâ Allah'ın eli bir mi, iki mi, daha mı fazla? Bunlar, hakiki el manasıyla hiç alakası olmayan deyimlerdir.

(Yedullahi fevka eydihim = Allah'ın eli onların elleri üstündedir.) [Fetih 10] (Bunun açıklaması aşağıda yapılmıştır.)

(… lima halaktü bi yedeyye = İki elimle yarattığıma…) [Sad 75] (Bunun açıklaması da aşağıda yapılmıştır.)

(Vessemae beneyna ha bi eydin = Biz ellerle bina ettik.) [Zariyat 47] (Burada Allahü teâlâ kendisi için ben demiyor biz diyor, semayı elimle bina ettim demiyor, ellerle bina ettik diyor. Her ikisi de çoğul. Hâşâ Allah'ın yardımcıları, ortakları mı var? Şu âyet-i kerime de aynı anlamdadır:

(Dâvüde zel eydi = Eller sahibi Davud) [Sad 17] (Davud aleyhisselamın ikiden fazla eli mi vardı da böyle buyuruluyor. Güçlü idi,

marifetleri çoktu demektir. Aşağıda açıklamaları yapılmıştır.)

El bir uzuvdur. El, kolun bilekten parmak uçlarına kadar olan kısmına denir.

El kelimesinin Arapça'da çeşitli manaları vardır:

1- Hakiki manasında kullanılanlara örnekler:

İki âyet-i kerime meali:

(Firavun, "ellerinizi ayaklarınızı çaprazlama kesip, sonra da hepinizi asacağım" dedi.) [Araf 124]

(Kadınlar, Yusuf'u görünce ellerini kestiler.) [Yusuf 31]

2- Bir şeye sahip olmak manasında kullanılanlara örnek:

İki âyet-i kerime meali:

(Elinde nikah akdi bulunan erkek…) [Bekara 237]

(De ki: Size Allah'ın hazineleri elimdedir, demiyorum.) [Enam 50]

3- Kuvvet, güç manasında kullanılanlara örnekler:

Dört âyet-i kerime meali:

(Hükümranlık elinde bulunan Allah, yüceler yücesidir ve Onun gücü her şeye yeter.) [Mülk 1]

(Allah birini fitneye düşürmek isterse, senin elinden bir şey gelmez.) [Maide 41]

(Onlar Allah'ı gereği gibi değerlendiremediler. Bütün yeryüzü, kıyamet günü Onun avucundadır; gökler Onun sağ eliyle [kudretiyle] **dürülmüş olacaktır. O, müşriklerin ortak koşmalarından yüce ve münezzehtir.)** [Zümer 67] (Bu âyetteki sağ elden muradın, kudret olduğu Beydavi, Celaleyn, Medarik gibi bir çok tefsirde bildiriliyor.)

(Mülkün sahibi olan Allah'ım! Mülkü dilediğine verir; dilediğinden çekip alırsın; dilediğini aziz, dilediğini zelil edersin; her iyilik yalnız senin elindedir.) [Al-i İmran 26]

İki hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Dengeler Allah'ın elindedir. Dilediğini yükseltir, dilediğini zelil eder. Âdem oğlunun kalbi de Rahmanın iki parmağı arasındadır. Dilediğini saptırır, dilediğini dinde sabit kılar.) [Deylemi]

(Allahü teâlâ buyurdu ki: Her iş benim elimdedir. Gece ve gündüzü ben döndürürüm.) [Buhari, Müslim]

4- Yardım, dostluk, rahmet anlamında olanlara örnekler:

Bir âyet-i kerime meali:

(Allah'ın eli [yardımı, dostluğu] **onların** [biat edenlerin] **ellerinin** [yardımlarının, dostluklarının] **üzerindedir.)** [Fetih 10] (Biat edenlere mükâfatını verecek olan ancak Allahü teâlâdır demektir.)

Birkaç hadis-i şerif meali:

(Cömertlerin kusurunu affedin. Çünkü o sürçtükçe Allahü teâlâ onun elinden tutar. [Ona yardım eder]**)** [Beyheki, Haraiti]

(Sıkıntı ve musibet zamanlarında kendi elini Allah'ın tutmasını isteyen bollukta çok dua etsin.) [Hâkim] (Allah'ın elden tutması ona yardım etmesidir.)

(Allah'ın eli cemaat üzerindedir.) [İ.Asakir] (Burada elden maksat rahmettir.)

(Allah'ın eli müezzinin başı üstündedir.) [Hatib]] (Burada elden maksat rahmettir.)

(Üstteki el, alttaki elden [Veren el alan elden] **hayırlıdır.)** [Buhari, İ. Ahmed]

(Eller tasarrufta üçtür. Allah'ın eli en üsttedir, sonra veren el gelir, en altta isteyenin eli vardır.) [Ebu Davud]

5- Vasıtalı vasıtasız yaratmak anlamında kullanılanlar:

Bir âyet-i kerime meali:

(Ey İblis, iki elimle [vasıtasız] **yarattığıma secde etmekten seni men eden nedir?)** [Sad 75]

İki elimle demekten maksat ana ve baba gibi hiçbir vasıta olmadan yaratmaktır. **(Beydavi)**

Âdem aleyhisselama şeref bahşetmek için de iki el tabiri kullanılmıştır. Yoksa bütün mahlûkatı, vasıtalı veya vasıtasız yaratan elbette Allahü teâlâdır. **(Celaleyn)**

İmam Münavi, İbni Kemal ve diğer İslam âlimlerinden naklen buyuruyor ki:

Yed [el] kelimesi, güç ve kuvvetten mecaz ve teşbihtir. İki âlem vardır, bu iki âlemin tek idare edicisi manasındadır. Yani Melekut âlemini de, şehadet âlemini de ben idare ederken, niçin emrime uyup secde etmedin demektir. **(Cami-us sagir Feydul kadir şerhi)**

6- Nimet anlamında kullanılanlar:

Dört âyet-i kerime meali şöyledir:

(Elini boynuna bağlayıp asma.) [İsra 29] [Cimrilik etme demektir.)

(Münafık erkeklerle münafık kadınlar, ellerini yumarlar. [cimridirler]**)** (Tevbe 67)

(Ellerimizle onlar için enam [deve, sığır ve davar] **yarattığımızı görmüyorlar mı?)** [Yasin 71] (Doğan bir dana veya bir kuzu için, ellerimizle yarattık demek, kudretimizle yarattık demektir.)

(Yahudiler, Allah'ın eli bağlıdır [sıkıdır, cimridir] **dediler. Hayır, Allah'ın iki eli** [dünyada ve ahirette her çeşit nimeti] **de açıktır; nasıl dilerse, öyle infak eder, öyle verir.)** [Maide 64]

İki el denmesinden maksat vurgu içindir; lebbeyk [iki defa hazırım, hazır vaziyetteyim] kelimesi gibi yani layık olan ve olmayana da nimetleri çoktur, boldur. [Müslim'deki] **(Allah'ın iki eli de sağdır)** hadis-i şerifinde, iki ele de sağ el demek, vurgu içindir, kuvvetlendirmek içindir. Yoksa maddi olarak elin ikisine de sağ el denmez. Dolayısıyla âyetin devamında **(dilediği gibi dilediğine rızk verir)** buyuruluyor ki, layık olana da olmayana da dünyada bol rızık verebilir anlamındadır. **(Tefsir Kurtubi)**

Bir hadis-i şerif meali:

(Allahü teâlâ sadakayı sağ eline alır ve büyütür.) [Dare Kutnî] (Sadakayı sağ eline almak tabiri de vurgu içindir, onu kabul edip bol sevap vermek demektir.)

7- Güç, güçlü olmak anlamında:

Dört âyet-i kerime meali:

(Ellere sahip kulumuz Davud) [Sad 17] (Güç ve kuvvete sahip Davud demektir. İbadet yönüyle güçlü idi, bir gün oruç tutar bir gün yerdi. Elleriyle demiri de hamur gibi yoğururdu.)

(Elleri ve gözleri olan kullarımız İbrahim, İshak ve Yakub.) [Sad 45] (Burada ellerden kasıt, güç ve kuvvet sahibi olmaları, gözlerden kasıt da, basiret sahibi olmaları demektir.)

(Göğü, elimizle [kudretimizle] **biz kurduk.)** [Zariyat 47]

(Lütuf Allah'ın elindedir, onu dilediğine verir.) [Hadid 29]

8- İrade, arzu manasında kullanılanlara örnekler:

Dört âyet-i kerime meali:

(Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle [kendi iradenizle, kendi arzunuzla] **işledikleriniz** [günahlar] **yüzündendir.)** [Şura 30]

(Elleriyle [kendi iradeleri ile] **yaptıkları** [kötü amel] **yüzünden başlarına bir musibet geldiği vakit halleri nasıl olur?)** [Nisa 62]

(Kendi elleriyle öne sürdükleri şeyler [iradeleri ile yaptıkları günahlar] **yüzünden başlarına bir kötülük gelirse işte o zaman insanı nimetlerin hepsini unutan bir nankör olarak görürsün.)** [Şura 48]

(Rabbinin âyetleri kendisine hatırlatılmışken onlardan yüz çeviren ve iki elinin öne sürdüklerini [akıbetini düşünmeyip kendi iradeleri ile önceden yaptıkları günahları] **unutan kimseden daha zâlimi var mıdır?)** [Kehf 57]

Hadis-i şeriflerde yed kelimesi:

Yed = el kelimesi, deyim olarak hadis-i şeriflerde çok kullanılır. Bazılarının meali şöyledir:

(Eşcinsellik çoğaldığında, Allah halktan elini çeker [rahmetini

keser] **ve onların hangi vadide helâk olduklarına bakmaz.)** [Taberani]

(Allah'ın eli [rahmeti] **cemaatle beraberdir.)** [Müslim, Ebu Davud]

(Ne mutlu hayrın anahtarı elinde olana. Şerrin anahtarı elinde olana da yazıklar olsun.) [İbni Mace, Hakîm]

(Zühd, Allah'ın elindekine kendi elindekinden fazla bağlanmaktır.) [Beyheki]

(Sadaka verin. Zira verdiğiniz sadaka, alanın eline geçmeden, Allah'ın eline geçer de, onu sizlerden birinin bir tayı veya deve yavrusunu büyüttüğü gibi büyütüp, kıyamette onu kendisine verir.) [Müslim]

(Eli geniş olan evlensin, eli dar olan da oruç tutsun. Çünkü oruç tutmak şehveti sakinleştirir.) [Nesai]

(Hacer-i Esvede elini süren, rahmânın eline elini sürmüş gibi olur.) [İbni Mâce]

(Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, benim bildiğimi siz bilseydiniz, az güler çok ağlardınız .) [Tirmizi]

(Namaz ve eliniz altındakiler hakkında Allah'tan korkun.) [Hatib]

(Her namaz vakti girince, şöyle seslenen bir melek vardır: Ey Âdemoğulları, kendi elinizle tutuşturduğunuz sizi yakacak olan ateşi namazla söndürmek için kalkın.) [Taberani]

Türkçe'de el ilgili deyimler:

El açmak, dilenmek demektir.

El almak, müridin mürşidinden veya bir sanatı yapmak için ustasından izin almak. [Ustasının elini kesip cebine koymuyor.]

El altında, kolay alınacak bir yerde.

El altından, gizlice. [El altından silahları kaçırdılar. Kimseye duyurmadan kaçırdılar demektir.]

El atmak, bir işe karışmak. [Sen bu işe el atarsan o iş tez zamanda yapılır.]

El çektirilmek, işi bıraktırmak, görevine son vermek.

İkinci el, kullanılmış. [İkinci el araba almak, kullanılmış araba almak demektir.]

El ele vermek, bir konuda birleşmek.

El koymak, bir yolsuzluğu ortaya çıkarmak için müdahale etmek. [Devlet ... bankasına el koydu. Banka hesaplarını incelemeye aldı demektir.]

El uzatmak, birinin hakkına tecavüz etmek. Adamlar ekmeğimize el uzatıyorlar.

Elde avuçta ne varsa harcamak, bütün parasını harcamak .

Elde kalmak, satamamak. Bu eski araba elimde kaldı. **Elinden çıkaramamak** da aynı anlamdadır. Yoksa koca araba elinin içinde duruyor demek değildir.

Elden ayaktan düşmek, yaşlılık sebebiyle sağlığı bozularak çalışamaz hale gelmek.

Elden düşme, az kullanılmış ve sahibinden ucuza alınmış eşya.

Elden çıkarmak, satmak. Evlerimin hepsini yok pahasına elden çıkardım. Sattım demektir.

Elindekileri satmak, mülkündeki malları satmak. Ev, tarla gibi elimdeki bütün malları sattım. Yani sahip olduğum mülkümdeki malları sattım demektir.

Elinden kurtarmak, baskısından, yönetiminden kurtarmak. Bu çocuğu bu adamın elinden kim kurtarabilir? Bu toprakları düşman elinden kurtardık.

Elden ele geçmek, sahip değiştirmek. **El değiştirmek** de aynı anlamdadır. Bu araba çok el değiştirdi demek, çok kişi satın aldı demektir.

Elden gelmemek, yapamamak.

Elden kaçmak, elde edememek.

Ele alınır gibi değil, çok kötü.

Ele avuca sığmamak, söz dinlememek, yaramazlık etmek.

Ele geçmek, yakalanmak.

Ele vermek, suçlu birisini ihbar edip yakalatmak.

Eli ağır, yavaş iş gören. Yoksa eli kilolu, ağır demek değildir.

Eli kolu bağlı olmak, çaresiz kalmak.

Eli ayağı olmak, yardımcı olmak.

Eli ayağı düzgün, sakatlığı yok.

Eli maşalı, şirret, kavgacı.

Eli boş çıkmak, umduğunu bulamamak.

Eli değmemek, bir şey yapmaya vakit bulamamak.

Eli genişlemek, bol paraya kavuşmak.

Eli işe yatmak, becerikli olmak.

Eli hafif, acıtmadan iş gören.

Eli kulağında, çok yakında olması beklenilen şey.

Bir işte eli olmak, gizli bir ilgisi bulunmak.

Eli uzun olmak, hırsızlık etmek.

Elini uzatmak, yardım etmek.

Elinde tutmak, başkalarına kaptırmamak.

Elinden kan çıkmak, cinâyet işlemek.

Eline bakmak, bir kimsenin yardımı ile geçinmek.

Eline düşmek, emri altına girmek, onun insafına kalmak.

Elinin hamuru ile erkek işine karışmak, beceremeyeceği işlere karışmak.

El eliyle yılan tutmak, tehlikeli işleri kendi yapmayıp başkalarına yaptırmak.

Eli işte, gözü oynaşta, yaptığı işe kendini tam vermemek, önemsememek.

El üstünde gezmek, makbul olmak.

Sıkıntılı iken o bana ellerini uzattı, ihtiyacımı gördü.

İpin ucu onun elinde, yetkiler onda demektir.

Bu deyimlerde de el kelimesi hakiki manasında değil, mecaz manada kullanılmıştır.

Netice:

Meallerden din öğrenilmez. Kur'an-ı kerimde **Allah'ın iki eli** tabiri geçiyor diye, Allahü teâlânın iki elinin olduğunu zannetmek yanlıştır. Üstelik bu tür iddiaları itikadımızı bozmak için din düşmanları ortaya atıyor.

Onun eli ayağı, gözü var demek, yaratıklara benzetmek olur. **Yed**'den muradın keyfiyetini Allah bilir demekle yetinmelidir. Çünkü düşündüğümüz, hayal ettiğimiz her şey mahlûktur, yaratıktır. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

(Onun benzeri hiçbir şey yoktur, O hiçbir şeye benzemez.) [Şura 11]

Üç çeşit el

Sual: Arapçada beyaz el, siyah el, yeşil el deniyormuş. Bunlar ne demektir?

CEVAP

Bu tabirler bizde kullanılmadığı için bilmek gerekmez. Böyle deyimleri bilmek; ancak tercüme yapacaklara lazım olur.

Şu adam beyaz ellidir veya eli beyazdır demek; karşılıksız iyilik ve ihsan eder demektir

Şu adam yeşil ellidir veya eli yeşildir demek; yapılan iyiliğe mükafat verir demektir.

Şu adam siyah ellidir veya eli karadır demek; yaptığı iyiliği başa kakar, minnet ettirir demektir.

Bunları Türkçe'ye çevirirken beyaz el; kara el diye tercüme edilirse yanlış olur.

Hacılara dağıtılan kitaplar

Sual: Bu yıl [2004] hacda hacılara ücretsiz dağıtılan **Ehl-i sünnet vel-cemaat inancı** isimli kitapta, şefaat ve kabir azabı hak deniyor. Ancak Allah gökte oturuyor ve Azrail ölüm meleği değil deniyor. Hazret-i Nuh'tan önceki Peygamberler inkâr ediliyor. Bir cevap verir misiniz?

CEVAP

Allah gökte veya Arş'ta demek insana benzetmek olur. Halbuki Kur'an-ı kerimde mealen, **(O hiçbir şeye benzemez)** buyuruluyor. (Şura 11)

Arşa, oturmaya muhtaç sanmak da küfürdür. Allahü teâlâ her noksandan münezzehtir. **(Yunus 10)**

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

Ehl-i bâtıl, **istiva**, **vech**, **yed** gibi kelimeleri tevil etmedikleri için sapıtmışlardır. Allahü teâlâ, mekandan münezzehtir. İstiva demek, Arşa hükümran olması, Arşı hükmü altına alması demektir. "Hükümdar, Irak'ı kansız olarak istiva etti" demek, "Irak'ı kansız olarak ele geçirdi" demektir. Yedullahtaki **yed** [el] kelimesini bilinen **el** gibi sanmamalı. Mesela "Falanca şehir, filanca valinin elinde" denilince, o şehrin valinin elinin içinde değil, onun idaresi altında olduğu anlaşılır. **İstiva**, **vech** gibi kelimeler de böyle tevil edilir.) **[İlcam-ül-avam]**

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlâ noksan sıfatlardan beridir. Zamanlı, mekanlı ve cihetli değildir. Zamanları, yerleri, cihetleri O yaratmıştır. Cahiller, Onu, Arşın üstünde sanır, yukarıda bilir. Arş da, diğer eşya gibidir, Onun mahlûkudur, sonradan yaratmıştır. Sonradan yaratılan bir şey, her zaman var olana, yer olabilir mi?

Nasıl ki, **Beytullah** [Allah'ın evi] kelimesi, hâşâ Allah'ın barındığı ev değilse, **gölge**, **el**, **yüz**, **istiva** gibi kelimeler de böyledir. Arş yaratılmadan önce hâşâ Allah nerede idi? Oturmak, âcizlik değil midir? Hâşâ Allah âciz denir mi? Allah'ın sıfatları tevil edilmez dedikleri halde, **(Allah, nerede olsanız, O sizinle beraberdir)** mealindeki âyeti tevil ederek tezada düşüyorlar. Beraberliği **ilmen** diye tevil ediyorlar da, istivanın da ilmen olduğunu niye kabul etmiyorlar?

İstiva hâkim olmaktır

Ehl-i sünnet âlimleri, istivayı, Allah'ın Arşa hükümran olması, hâkim olması diye açıklamışlardır. Peki Allah Arşın hâkimi de göklerin ve yerin hâkimi değil midir? Niye sadece Arşa istiva etti denmiştir de, göklere de

istiva etti denmemiştir?

CEVAP

Bunu bir örnekle açıklarsak kolay anlaşılır. **Türkiye Başbakandan sorulur** demek, İstanbul, İzmir sorulmaz demek değildir. **İstanbul valinin elinde** denince, ayrıca Beşiktaş ve Fatih'i de söylemek gerekmez. Arş da, yer ve göklerden büyük olduğu için sadece Arş denmiştir. Ancak yine cahiller yanlış anlamasın diye hepsi de bildirilerek şöyle buyurulmuştur:

(Göklerin, yerin ve Arşın Rabbi olan Allah, onların vasfettiklerinden münezzehtir.) [Zuhruf 82]

(O, göklerde ve yerde tek Allah'tır.) [Enam 3]

(O gökte ilahtır, yerde ilahtır.) [Zuhruf 84]

Bu âyetlerden, hâşâ Allah'ın hem yerde ve hem de gökte olduğu anlaşılabilir. Böyle inanmak da küfürdür.

(O her şeyi kuşatmıştır.) [Fussilet 54] Bu âyetten de hâşâ, Allah'ın, kâinatın dışında olup her şeyi çepeçevre kuşattığı anlaşılıyor. Böyle sanmak da küfür olur.

(O, Arşa istivâ edendir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir.) [Hadid 4]

Eğer bu âyet de tevil edilmezse, Allah hem Arşta, hem de her yerde olduğu anlaşılır.

Ölüm meleği Azrail aleyhisselam

Sual: Vehhabiler, Azrail aleyhisselamın melek-ül mevt = ölüm meleği olduğuna da inanmıyorlar. Hadislerde ve din kitaplarında ölüm meleğinin Azrail aleyhisselam olduğuna dair bilgi yok mu?

CEVAP

Evet çok bilgi vardır. Üç hadis-i şerif meali şöyledir:

(Azrail aleyhisselamın kişinin canını alması bin kılıç darbesinden şiddetlidir.) [Ebu Nuaym]

(Ey insanlar, ben de bir insanım. Pek yakında Allahü teâlânın elçisi olan Azrail gelebilir ve ben de onun davetine icabet edebilirim.) [İ.Ahmed]

(Bütün hayvanların ecelleri tesbihlerine bağlıdır. Tesbihleri bitince Allahü teâlâ onların ruhunu kabzeder. Azrail aleyhisselamın bu kabzla alakası yoktur.) [Beyheki]

Hacılara dağıtılan **Ehl-i sünnet vel-cemaat inancı** isimli kitapta, meleklere iman bildirilirken, **Cebrail**, **İsrafil ve Mikail** ve **Ölüm meleği** deniyor, Azrail aleyhisselam bildirilmiyor. Dip notta ise, hiç bir kitapta ölüm meleğinin Azrail olduğu bildirilmiyor denilerek inkâr ediliyor. Halbuki bütün kitaplarda vardır.

Peygamber efendimiz, Secde suresinin, **(De ki: Size vekil kılınan** [görevlendirilen] **ölüm meleği canınızı alacak, sonra Rabbinize döndürüleceksiniz)** mealindeki 11. âyet-i kerimesini açıklayarak ölüm meleğinin **Azrail** olduğunu bildirmiştir.

İmam-ı Kurtubi hazretleri de bu âyeti açıklarken "**Ölüm meleği**'nin adı **Azrail**'dir, manası da Allah'ın kulu demektir" buyuruyor. Naziat suresinin, **(İşleri tedbir eden, yöneten melekler…)** mealindeki beşinci âyetini açıklarken şu hadis-i şerifi bildiriyor:

(Dünya işlerini dört melek idare eder: Cebrail, Mikail, İsrafil ve ölüm meleği Azrail.) [Kurtubi]

Hazret-i Fatıma anlatır:

Babam Resulullahın başı ucunda beklerken, aniden kapıya bir kimse geldi. (Esselamü aleyke ey ehli beyt! İçeri girmeme izin var mı? Resulullahın yanına varayım) dedi. (Ey Allah'ın kulu, şu anda Resulullahı ziyarete kimseye izin yok) dedim. (Ya Fatıma, beni men etme, benim içeri girmem lazım) dedi. Gelen Azrail aleyhisselam idi. **(Şevahid-ün nübüvve)**

Cebrail aleyhisselam ve Azrail aleyhisselam birlikte kapıya geldi. Cebrail aleyhisselam içeri girdi. Azrail aleyhisselamın kapıya geldiğini, içeri girmeye izin beklediğini söyledi. Resulullah izin verdi. Azrail aleyhisselam içeri girdi. Selam verdi. Allahü teâlânın emrini bildirdi. Resul-i ekrem Cebrail aleyhisselamın yüzüne baktı. O da, ya Resulallah, Mele-i ala sizi bekliyor dedi. Bunun üzerine, Fahri âlem, **(Ya Azrail, gel, vazifeni yap)** buyurdu. O da, Muhammed aleyhisselamın mübarek ruhunu alıp, ala-yı ılliyyine ulaştırdı. **(Tezkiye-i ehl-i beyt)**

Davud aleyhisselamın yanına iki kişi gelip, birbirinden şikayet etti. Dinleyip karar verip giderken, Azrail aleyhisselam gelip, (Bu iki kişiden, birincisinin eceline bir hafta kaldı. İkincisinin ömrü de, bir hafta önce bitmişti, fakat ölmedi) dedi. Davud aleyhisselam şaşıp, sebebini sorunca, (İkincisinin bir akrabası vardı. Buna dargın idi. Bu gidip, onun gönlünü aldı. Bundan dolayı, Allahü teâlâ, buna yirmi yıl ömür takdir buyurdu) dedi. **(Levh-il-mahfuz ve Ümm-ül-kitap)**

Azrail aleyhisselam, Süleyman aleyhisselamın yanına gelince, oturanlardan birine dikkatle baktı. Bu kimse, böyle sert bakışından korktu. Azrail aleyhisselam gidince, Süleyman aleyhisselama yalvarıp, rüzgara emretmesini, rüzgarın kendisini Batı ülkelerinden birine götürüp, Azrail aleyhisselamdan kurtulmasını istedi. Azrail aleyhisselam tekrar gelince, Süleyman aleyhisselam, o adamın yüzüne niçin sert baktığını sordu. Azrail aleyhisselam, (Bir saat sonra, Batıdaki şehirlerden birinde, o

kimsenin canını almak için emir olunmuştum. Onu senin yanında görünce, hayretimden dikkat ile baktım. Emre uyup Batıya gidince, onu orada görüp canını aldım) dedi. [**Mesnevi** – Mevlana Celaleddin-i Rumi)

Azrail aleyhisselamla ilgili kitaplardaki bilgilerden bir kısmı da şöyledir:

Azrail aleyhisselam, Hazret-i İbrahim'in ruhunu almak için gelince, **(Dost, dostun canını alır mı?)** dedi. Allahü teâlâ da, **(Dost dosta kavuşmaktan kaçınır mı?)** buyurunca, **(Ya Rabbi, Ruhumu hemen al)** diye dua etti. Mevlana Celaleddin-i Rumi, Azrail aleyhisselamı görünce, **(Çabuk gel, canım çabuk gel. Beni Rabbime çabuk kavuştur!)** demiştir. (**Sefer-i Ahiret** risalesi)

Ecel gelince, Azrail aleyhisselam, insanı nerde olursa olsun bulur. Kendini tehlikeye atmak caiz değildir. **(Berika)**

Hak teâlâ, Azrail aleyhisselama **(Dostlarımın canını, kolay al, düşmanlarımınkini güç al!)** buyurdu. **(Miftahül cenne)**

Dört büyük melekten biri Azrail aleyhisselamdır. İnsanların ruhunu alır. **(İtikadname)**

Cenab-ı Hak ölüm meleği Azrail aleyhisselama herkesin ruhunu almak için kudret bahşettiği gibi İblis'e de herkesle beraber bulunmak kudreti vermiştir. **(Redd-ül-muhtar)**

İlk Peygamber Nuh diyorlar

Hacılara dağıtılan **Ehl-i sünnet vel-cemaat inancı** isimli kitapta, Hazret-i Nuh'tan önceki Peygamberler inkâr ediliyor. Delil olarak şu âyet gösteriliyor:

(Nuh'a ve ondan sonra gelen Peygamberlere, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakuba, evlatlarına, İsa'ya, Eyyübe, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik. Davud'a da Zebur'u verdik.) [Nisa 63]

Burada bütün Peygamberler bildirilmiyor. Mesela **Âdem**, **İdris**, **Hud**, **Sâlih**, **Lut**, **Şuayb**, **Musa**, **Zekeriya**, **Yahya** [aleyhimüsselam] gibi Peygamberlerin ismi geçmediği için bunlara vahiy gelmedi, bunlar Peygamber değildir denebilir mi? Aşağıdaki âyet-i kerime, Nuh aleyhisselamdan önce, o kavme Peygamberler geldiğini, fakat o Peygamberleri yalanladıkları bildirilerek buyuruluyor ki:

(Nuh kavmi, Peygamberleri yalancılıkla itham etti.) [Şuara 105]

Eğer sadece Nuh aleyhisselam olsa idi, **mürselîn** denmezdi. **(Kavmi Nuh'u yalanladı)** denirdi.

İdris, **Şit ve Âdem** [aleyhimüsselam]ın Peygamberliklerini inkâr ediyorlar. İdris aleyhisselam, Şit aleyhisselamın torunlarındandır. Hazret-i

Şit, Hazret-i Âdem'in oğlu olup Peygamber olduğu hadis-i şerifle bildirilmiştir. Diğer ikisinin Kur'an-ı kerimde isimleri geçmektedir. Bunları inkâr, Kur'an-ı kerimi inkâr olur. Kur'an-ı kerim tevili imkansız bir şekilde şöyle bildiriyor:

(İdris de sadık [özü sözü doğru] **bir nebi idi.)** [Meryem 56]

Her âyeti inkâr gibi, bu âyeti de inkâr küfürdür. İki hadis-i şerif meali de şöyledir:

(Miraç'ta, ikinci göğe vardık. Cibril, bekçisine "Kapıyı aç" dedi. Melek Ona dünya semasının bekçisininkine benzer sorular sordu. Hazret-i İdris'e uğradığımda bana şöyle dedi: "Merhaba ey salih Peygamber ve salih kardeş." Ben "Bu kim?" diye sordum. Cebrail, "Bu İdris Peygamberdir" dedi.) [Buhari, Müslim, İ. Ahmed]

(Resullerin ilki Âdem, sonuncusu ise Muhammed'dir. İsrail oğullarının nebilerinin ilki Musa ve sonuncusu İsa'dır. Kalem ile yazan ilk Peygamber ise İdris'tir.) [Hakim-i Tirmizi]

İlk Peygamber

Hazret-i Âdem, ilk Peygamberdir. Kur'an-ı kerimde de mealen buyuruluyor ki:

(Allah birbirinden gelme bir nesil olarak Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesi ile İmrân ailesini [Peygamber] **seçip âlemlere üstün kıldı.)** [Al-i imran 33]

(İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimetler verdiği nebilerden Âdem'in soyundan, Nuh ile birlikte [gemide] **taşıdıklarımızdan, İbrahim ve İsrail'in soyundan, doğruya ulaştırdığımız ve seçkin kıldığımız kimselerdendir.)** [Meryem 58]

Âdem aleyhisselamın ilk Peygamber olduğunu bildiren bir hadis-i şerif de şöyledir:

(Peygamberlerin ilki Âdem aleyhisselamdır.) [Taberani]

Ehl-i sünnetin reisi ve Hanefi mezhebinin kurucusu imam-ı a'zam hazretleri de buyuruyor ki:

Resullerin ilki Âdem aleyhisselam, sonuncusu Muhammed aleyhisselamdır. **(Fıkh-ı ekber)**

Peygamberlerin bir kısmını inkâr etmek küfür olur. İşte bir âyet-i kerime meali:

(Allah'ı ve Peygamberlerini inkâr edenler, Allah ile Peygamberlerinin arasını ayırmaya çalışıp "Bir kısmına inanır bir kısmını inkâr ederiz" diyerek ikisi arasında bir yol tutanlar, işte onlar kâfirlerin ta kendisidir.) [Nisa 150]

Nebi ve resul nedir

Nebi, kendinden önce gelen Resulün dinini tebliğ eden Peygamberdir. Her resul nebidir; fakat her nebi resul değildir. Kitap gönderilen Peygambere Resul denir. Yeni din getirmeyip, önceki dine davet eden Peygamberlere Nebi denir. Peygamber Farsçadır, Resul veya Nebi anlamında kullanılır. Kur'an-ı kerimde bir Resul için, Nebi de denmesi onun Resul olmadığını göstermez. Peygamber efendimize Nebi de denmektedir. Kendilerine kitap verilen Resullerden bazıları şunlardır:

Hazret-i Musa, Resul ve Nebi idi. (**Meryem** 51, **Araf** 104, **Zuhruf** 46)

Hazret-i İsa, Resul ve Nebi idi. (**Nisa** 157, **Maide** 75)

Hazret-i Hud, Hazret-i Salih, Hazret-i Lut, Hazret-i Şuayb Resul idi. (**Şuara** 125, 143, 162, 178)

Hazret-i Harun Nebi idi. (**Nisa** 163, **Meryem** 53) [Hazret-i Musa devrinde, Museviliği tebliğ etti.]

Hazret-i Yahya Nebi idi (**A. İmran** 39) [Hazret-i İsa zamanında İseviliği tebliğ etti.]

Allah'ı mahlûka benzetmek

Hacılara dağıtılan kitaplarda, hem Allah hiçbir şeye benzemez deniyor, hem de iki gözü var denilerek insana benzetmeye çalışılıyor. El ve kulak hususunda da aynı hatalar tekrar ediliyor. Allah'ı mahlûklara benzetmekle mücessime fırkasına dahil olmuyorlar mı?

CEVAP

Hadid suresinin, **(Nerede olsanız, O sizinle beraberdir)** mealindeki dördüncü âyetini tevil edip, **ilmen beraberdir** diyorlar ama, öteki ifadelere gelince, **ilmen** demiyorlar, hâşâ Allah gökte oturuyor diyorlar. El, yüz, göz gibi ifadeler kullanıyorlar. Böylece Allah'ı mahlûklara benzeterek müşebbihe [mücessime] fırkasına dahil oluyorlar. Her dilde teşbihler [benzetmeler] vardır. Kur'an-ı kerimde de o zamanın Araplarının anlayacağı teşbihler kullanılmıştır. Mesela buyuruluyor ki:

(Kâfirler, sağır, dilsiz, kör oldukları için doğru yola gelmezler.) [Bekara 18]

Herkes bilir ki kâfirler, sağır, dilsiz ve kör değildir. Burada bir teşbih vardır. Hakkı işitmedikleri için sağır, doğruyu söylemedikleri için dilsiz ve gerçekleri göremedikleri için kör denmiştir.

Göz kelimesi ile ilgili yüzlerce deyim vardır. Birkaçı şöyledir:

Gözden düşmek: Sevgi ve itibar kaybetmek.

Göze girmek: Sevgi ve itibar kazanmak.

Göz dikmek: Bir şeyi ele geçirme isteği duymak.

Göz altına almak: Nezarete almak, gözetim altına almak.

Göz altında tutmak: Gözetim altında bulundurmak.

Göz kırpmak: Teşvik etmek, tasvip etmek.

Göz kırpmamak: Hiç uyumamak, geceyi uykusuz geçirmek, tehlikelere aldırmamak.

Göz önünde tutmak: Dikkate almak, hesaba katmak, ehemmiyet vermek.

Gözünü boyamak: Yanıltmak, kandırmak.

Göz açmak: Doğmak, rahata kavuşmak.

Göz açamamak: Fırsat ve zaman bulamamak.

Görüldüğü gibi bu deyimlerin hakiki göz ile hiç bir alakası yoktur. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Ümmetim birbirine sövdükleri zaman Allah'ın gözünden düşerler.) [Hakîm]

Hâşâ buradan Allahü teâlânın insan gibi iki gözü olduğu çıkarılamaz.

Hacılara dağıtılan kitapta, deyimler bilinmediği için veya üstadları öyle söylediği için Allah'ın iki gözü vardır deniyor. Delil olarak da şu âyet gösteriliyor:

(Ey Nuh, gemiyi gözlerimizin önünde yap.) [Hud 37]

Tefsir âlimleri, **(Gemiyi nezaretimiz, gözetimimiz altında yap)** diye açıklamışlardır. Bu âyeti delil getirip Allah'ın iki göz var demek çok yanlış olur. Allahü teâlâ hiçbir şeye benzemez. Hiçbir âyet ve hadiste Allah'ın iki gözü olduğu bildirilmiyor. Elbette Allahü teâlâ görür, ancak iki gözü vardır, onunla görür demek yanlıştır. Dünyanın her yerinde karanlıkta, binaların içinde olanları da görür, bilir. İki gözü ile görür demek yanlıştır. Bu yanlışlıklara deyimlerin bilinmemesi de sebep oluyor.

Mesela Türkçe'ye **Ebu Turab** [toprak babası], Hazret-i Ali'nin bir lakabıdır, **Ebu Hüreyre** [kedi babası] diye tercüme ediliyor. Bir insana toprağın veya kedinin babası denir mi? Türkçe'de para babası deniyor, baba ile hiç alakası var mıdır? Parası çok anlamındadır. Ebu Hüreyre de kediyi sever, ona şefkat duyar, acır, iyilik eder anlamındadır. Deyimleri söylenilen kelimelerle anlamaya kalkılırsa yanlışlıklar olur. Hacılara dağıtılan kitaplar böyle yanlışlıklarla doludur. Böyle kitaplar okunmamalıdır.

Mübarek geceler bid'at mi?

Sual: Selefiler, Kadir gecesi hariç, başta Mevlid gecesi olmak üzere bütün mübarek gecelere bid'at diyorlar. Bu gecelerin dindeki yeri nedir?

CEVAP

Cuma, bayram ve kandil günleri ve geceleri, Müslümanların mübarek gün ve geceleridir. Bu mübarek gün ve gecelere kıymet veren Allahü

teâlâdır. Peygamberler de insandır. Ancak Allahü teâlâ onları kıymetlendirmiş, güzide mevki ihsan etmiştir. Diğer insanlardan niye ayırt ediliyor denemediği gibi, bazı gün ve geceleri kıymetli yaratan Allahü teâlâya da bugünleri diğer günlerden niye ayırdı denemez.

Mübarek geceler, İslam dininin kıymet verdiği gecelerdir. Allahü teâlâ, kullarına çok acıdığı için, bazı gecelere kıymet vermiş, bu gecelerdeki, dua ve tevbeleri kabul edeceğini bildirmiştir. Kullarının çok ibadet yapması, dua ve tevbe etmeleri için bu geceleri sebep kılmıştır. Bu geceleri ihya etmeli ve gecelere saygı göstermelidir. **(S. Ebediyye)**

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

Ahiret yolcusunun ibadetle ihya edilmesi kuvvetle müstehab olan mübarek geceleri boş geçirmesi uygun değildir. Çünkü bunlar hayır mevsimleri ve kârı bol olan gecelerdir. Kazançlı mevsimleri ihmal eden tüccar, bir kâr sağlayamadığı gibi, mübarek geceleri gafletle geçiren ahiret yolcusu da maksada ulaşamaz. Bu geceler: Muharremin birinci gecesi, Aşure gecesi, Recebin birinci, beşinci ve 27. gecesi ki buna Mirac gecesi denir. Şabanın 15. gecesi, Arefe gecesi ile iki bayram gecesidir. **(İhya)**

Bu gecelerin fazileti çeşitli hadis-i şeriflerde bildirilmiştir. [**Mübarek Gün ve Geceler** maddesine bakınız.]

Her şeyden önce doğru itikad

Sual: Hangi hallerde Ehl-i kıbleye [namaz kılana] kâfir denir?

CEVAP

Din kitaplarında bildiriliyor ki:

1- İmam-ı a'zam ve imam-ı Şafii, Ehl-i kıble olana kâfir denilmez buyurdu. Bu söz, Ehl-i kıble olan, günah işlemekle kâfir olmaz demektir. 72 fırka, Ehl-i kıbledir. İctihad yapılması caiz olan açıkça anlaşılamayan delillerin tevillerinde yanıldıkları için, bunlara kâfir denilmez. Fakat, zaruri olan ve tevatür ile bildirilmiş olan din bilgilerinde ictihad caiz olmadığı için, böyle bilgilere inanmayan, sözbirliği ile kâfir olur. Çünkü, bunlara inanmayan, Resulullaha inanmamış olur. İman demek, Resulullahın Allahü teâlâ tarafından getirdiği, zaruri olarak bilinen bilgilere inanmak demektir. Bu bilgilerden birine bile inanmamak küfür olur. **(Milel-nihal tercümesi)**

2- 72 bid'at fırkası, namaz kıldığı ve her ibadeti yaptığı halde, bir kısmı mülhiddir. Dinde icma ile bildirilen bir inanışı veya bir işi inkâr eden, kâfir olacağı için, La ilahe illallah Muhammedün Resulullah dese ve her ibadeti yapsa ve her günahtan sakınsa da, artık buna ehl-i kıble denmez.

(Hadika)

3- Zaruri din bilgilerinden veya iman edilecek şeylerden birine bile inanmayan, La ilahe illallah Muhammedün Resulullah dese de, kâfir olur. **(Redd-ül-muhtar)**

4- 72 bid'at fırkası, Ehl-i kıble olduğu için, bunlara kâfir denmez. Fakat bunların, dinde inanması zaruri olan şeylere inanmayanları kâfir olur. **(Mekt. Rabbani** 2/67, 3/38**)**

5- Meşhur bir farzı inkâr eden kimse, namaz kılsa da kâfir olur. **(Berika)**

6- Her namaz kılana ehl-i kıble denmez. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

(Yalan söyleyen, sözünde durmayan ve emanete hıyanet eden, Müslüman olduğunu söylese, namaz kılsa, oruç tutsa da münafıktır.) [Buhari]

7- İmanın 6 şartından birine inanmayan, namaz kılsa da kâfirdir. **(Eşiat-ül-lemeat)**

8- Ahir zamanda, namaz kıldığı halde kâfir olanlar olacaktır. Bir hadis-i şerif meali:

(Ahir zamanda bir camide binden fazla kişi namaz kılacak, fakat, içlerinde bir tane mümin bulunmayacaktır.) [Deylemi]

9- Bir Müminin kâfir olmasını isteyerek ona kâfir diyen Mümin kâfir olur. Bir hadis-i şerif meali:

(Bir Müslümana kâfir diyenin kendisi kâfir olur.) [Buhari]

Vehhabiler, Ehl-i sünnete müşrik dedikleri için, bu yönden de kâfir oluyorlar. Kâfire Müslüman diyen de kâfirdir. **(Şevahid-ül-hak)**

10- Küfür söz söyleyen namaz kılsa da kâfir olur. Küfür söz çoktur. Mesela şunlar küfürdür:

- Zaruretsiz Hıristiyanın Noel'ini kutlamak, Kilise'ye gidip âyinlerine katılmak, âyinlerini tasvip etmek, haçlarını takmak. **(Birgivi, Mek. Rabbani)**

- (Muhammedün Resulullah demek şart değil, Allah'a inanan herkes Cennete gidecek) demek. Hıristiyan ve Yahudileri de Cennetlik bilmek. **(Feraid-ül-fevaid)**

- Allah'ı cisim sanmak, gökte oturuyor demek. **(Miftah-ül Cenne)**

Bir âyet meali:

(Onun benzeri hiç bir şey yoktur.) [Şura 11] (Mekan sahibi olmak, bir yere oturmak mahlûka benzetmek olur.)

- Mirac'da Resulullahın, Mekke'den Kudüs'e götürüldüğüne inanmamak. **(Bahr)**

Doğru iman sahibi olmaya çalışmalı. İtikadı düzeltmeden namazın, ibadetin faydası olmaz. Doğru itikad, ehl-i sünnet itikadıdır, bu da 1 rakamı gibidir. İhlaslı ibadetler sağına konan sıfır gibidir. Bir sıfır konunca 10, iki sıfır konunca 100 olur. Sağına ne kadar 0 konursa değeri artar. 1 çekilirse hepsi 0 olur.

Vehhabinin Şirk kitabı

Sual: Muhammed bin Abdurrahman el-Humeyyis isimli bir Vehhabi, **ŞİRK** diye bir kitap yazmış. Adını da, **Hanefi ulemasına göre ŞİRK** koymuş. Vehhabilerden nakil yaparak, Hanefi ulemasının yaptıklarına şirk diyor. Hanefi uleması diye, Şah Muhammed İsmail Dehlevi adında birinin bozuk fikirleri anlatılıyor. Hanefi ulemasından denilen bu zat kimdir?

CEVAP

S. Ebediyye'de deniyor ki:

(Şah Veliyullah-ı Dehlevi'nin dördüncü oğlu Şah Abdülgani gençken vefat etti. Bunun oğlu Şah İsmail 1781'de Delhi'de doğdu. Büyük Ehl-i sünnet âlimi olan dedesinin yolundan ayrılarak Vehhabi oldu. Vehhabilik inançlarının Hindistan'da yayılmasına önderlik yaptı. Bu fitnenin başı olan Muhammed bin Abdülvehhab-ı Necdi'nin **Kitab-üt-tevhid** isimli kitabını Urdu diline tercüme ederek **Takviyet-ül iman** ismiyle bastırdı. Böylece, Vehhabiliğin Hindistan'da yayılmasına önayak oldu. Farsçaya tercüme edilip, **Takvim-ül beyan** ismiyle bastırıldı. **Sırat-ı müstakim** ve başka kitaplar da neşrettiyse de, Ehl-i sünnet âlimlerinin reddiyeleri karşısında, Pişavur şehrine kaçtı. Müslümanlara önder olmak düşüncesiyle, orada Sihlere cihad ilan etti. Çok Müslümanın telef olmasına sebep oldu. Kendisi de bu savaşta 1831'de öldürüldü. Dedesinin şöhretine aldanarak, bunun tuzağına düşmüş olanlardan Abdullah-ı Gaznevi, Nezir Hüseyin Dehlevi, Muhammed Sıddık Hasan Han, Reşid Ahmed Kenkühi ve **Diyobend** şehrindeki medresenin bazı hocaları, Vehhabiliğe kendi düşüncelerini de karıştırıp, kitaplar neşrederek, Hindistan'da Vehhabilik ismi altında, yeni bir çığır açtılar.)

Vehhabiler kendilerine Hanefiyiz veya Ehl-i sünnetiz diyerek Müslümanları kandırmaya çalışıyorlar. Vehhabileri de, Hanefi veya Hanbeli âlimi gibi gösterebiliyorlar, yani her türlü hileyi yapabiliyorlar. Bunların tuzaklarına düşmemeli.

“Tuhfet-ül ihvan” vehhabi kitabı

Sual: Hacılara dağıtılan, ünlü vehhabi **İbni Baz**’ın, sualli cevaplı **Tuhfet-ül ihvan** isimli kitabı ektedir. Dine aykırı yerleri nelerdir?

CEVAP

Kitabın tamamı dine aykırıdır.

Birincisi, âyet ve hadislere indî yorumlar yapmıştır. Muteber hiçbir İslam âliminden nakil yapmamıştır. Mezhepler üstü, yani mezhepsizce yazmıştır.

İkincisi, İbni Teymiye ve İbni Kayyım’ın sözlerini delil olarak almış; fakat dört imamın sözlerine ve hiçbir fıkıh kitabına itibar etmemiştir. Zaten hiçbir mezhebi kabul etmemektedir.

(Gücünüz yettiği kadar Allah’tan korkun) âyetini, hiç ilgisi olmayan birçok meseleye delil göstermiştir. Mesela, (Namaz kılarken önünden geçene mani olma gücün olmadığı için, hiç mahzuru olmaz) diyor. Hâlbuki fıkıh kitaplarında herkesin gelip geçeceği yere duran da günah işler buyuruluyor. Ya öne sütre koymalı veya insanların geçmeyeceği bir yere durmalı. Bir hadis-i şerifte de, **(Namaza dururken sütre koyun! Geçmek isteyene mani olun!)** buyuruluyor. (İbni Mace)

(Ameller niyete göredir) hadis-i şerifini de, ilgisiz yerlere delil getirmiş, niyetin düzgünse, yaptığın yanlış olmuş, önemi yok demektedir.

Üçüncüsü, kendini bütün âlimlerin üzerinde görüyor. (Âlimlerin iki görüşünden en doğru olanına göre şöyledir) diyor. Farklı ictihadlara, doğru veya yanlış diyebiliyor. İctihadın ictihadla nakzedilemeyeceğini yani iptal edilemeyeceğini bilmiyor. Birkaç örnek verelim:

1- Kitabın büyük bölümünde, kabir ziyaretine, Resulullah’tan ve Evliyadan yardım istemeye şirk denmektedir. Hatta İbni Baz, (Türbede kılınan namaz bâtıldır. İsterse kabir arkada kalsın fark etmez; çünkü kabrin yanında kılınan namaz şirke götürür) diyor. Hâlbuki kabir yanda veya arkada olursa mahzuru olmaz. Hadis-i şerifte sadece, **(Kabre karşı namaz kılmayın!)** buyuruluyor. (Nesai)

Kabre karşı değilse, namaz mekruh olmaz. Kıbleyle kabir arasında, perde, duvar olursa veya kabir yandaysa, namaz mekruh olmaz. **(Hindiyye)**

2- (Elbisesinde namaza mani olacak necaset bulunduğu halde, unutup necasetli elbiseyle namaz kılsa, **(Rabbimiz unutur veya hata edersek, bizi sorumlu tutma)** âyeti gereğince namazı sahih olur) diyor. Âyet-i kerime bütün unutmalara, hatalara şamil olur mu hiç? Mesela bir

kimse unutup öğleyi kılacakken ikindiye niyet edip kılsa namazı sahih olmaz. Abdestsizken unutup namaz kılsa, sonra hatırlasa namazı sahih olmaz. Demek ki, bu âyeti her yere delil getirmek yanlıştır.

3- (Meşru sebeple 3 gün veya daha az bayılan, ayılınca bunları kaza eder) diyor. Hâlbuki 24 saatten çok baygın kalan kaza etmez. 24 saatten az bayılan kaza eder. **(Eşbah)**

4- (İki görüşten en doğru olanına göre, kazaya kalan namazları kaza etmek gerekmez; çünkü namazı kazaya bırakmak küfürdür. Kâfirse, ibadetten sorumlu değildir) dedikten hemen sonra, **(Namazı kasten terk eden kimse, namazın farz olduğunu inkâr etmezse kâfir olmaz** diyen çoğunluktaki âlimlerin görüşüne uyarak namazlarını kaza etmesinde bir sakınca yoktur) diyor. Görüldüğü gibi, ikisi birbirine zıttır.

5- (Namazda eller göğsün üstüne bağlanır. Göbek altına bağlamak zayıf kavildir. Elleri bağlamadan yana salmaksa, sünnete aykırıdır) diyor. Resulullah elleri yana salarak da namaza durduğu için Maliki mezhebinde elleri yana salarak durmak caizdir. Hanefiler ise, **(Namazda sağ el, sol el üstüne konur, göbek altına bağlanır)** hadis-i şerifine göre hareket ederler. **(Ebu Davud)**

Bütün Hanefi fıkıh kitaplarına göre, namazda eller göbek altına bağlanır. Mesela Hazret-i Ali, **(Elleri göbek altına bağlamak sünnettir)** diyor. Namazda erkek, ellerini göbeğinin altına koyar. Muhtar olan kavil budur. **(Dürr-ül-muhtar)**

6- (Uçaktan inince, vakit olsa da, namazı ilk vaktinde kılabilmek için, uçakta imayla kılmalı; çünkü Kur'anda, "**Gücünüz yettiği kadar Allah'tan korkun**" buyuruluyor) diyor. İnip kılmaya gücümüz yetmiyor mu? İnip namazı kâmil olarak farzlarına riâyet ederek kılma imkânı varken ne diye uçakta imayla kılınır ki? Hatta diyelim ki, öğle vakti uçakta geçse, ikindi vakti inilse, seferiyse üç mezhepten birini taklit ederek, ikindiyle birlikte cem etmeye niyet edilir. Seferi değilse, Hanbeli taklit edilerek cem edilir.

7- (Namaz kılarken üç hareketin namazı bozacağını bildiren kavil zayıftır. Hareket etmenin bir sınırı yoktur. Namaz kılanın kendine göre, bu hareket çoksa o zaman namaz bozulmuş olur) diyor. Dinin hükmünü namaz kılanın görüşüne bağlıyor. Bir rükünde üç veya daha çok hareketin namazı bozacağı Hanefi fıkıh kitaplarının hepsinde yazılıdır. Mesela **Dürr-ül-muhtar** kitabında diyor ki: Bir rükünde, eli üç kere kaldırmak namazı bozar. **(Redd-ül-muhtar)**

8- Eskiden secdeye giderken dizlerden önce ellerin yere konmasını bildirirken, bu son kitabında, Hanefiler gibi önce dizlerin yere konmasını

savunarak, **(Önce dizleri yere koymak sünnettir)** hadis-i şerifini yazdıktan sonra, (Peygamberimiz, secdeye giderken, devenin çökmesi gibi, yere çökmeyi yasaklamıştır. Elleri dizlerinden önce yere koymak deveye benzemek olur. Dizler ellerden önce yere konmalı. Büyük âlim İbni Kayyım da böyle bildirmektedir) diyor. [Bunu bildirmemizin sebebi şudur: Türkiye'deki selefiler hâlâ İbni Baz'ı örnek alarak ellerini önce secdeye koydukları için, son durumu onlara duyurmak istedik.]

9- (Gereksiz yere öksürmek namazı bozmaz; fakat mekruhtur) diyor. Hâlbuki Hanefi fıkıh kitaplarında diyor ki: Boğazından özürsüz öksürür gibi ses çıkarmak namazı bozar. Kendiliğinden olursa bozmaz. Okumayı kolaylaştırmak için yaparsa zararı olmaz. **(Dürr-ül muhtar)**

10- (Her namazdan sonra tokalaşmak caiz mi?) sualine cevap olarak, (Müslümanların birbirleriyle tokalaşması sünnettir, bir mahzuru olmaz) diyor. Tokalaşmak yani müsafeha etmek sünnettir; ama her zaman değildir. Mesela namaz kılarken tokalaşılmaz. Selamı almak farzdır diye, namaz kılarken birinin selamını alamayız. İbni Abidin hazretleri buyuruyor ki: Camide her namazdan sonra birbiriyle müsafeha etmek [tokalaşmak] bid'attir. **(Redd-ül muhtar** istibra bahsi**)**

12- Bazı hadis-i şeriflerde, **(Bu duayı namazdan sonra okumalı)** buyuruluyor. İbni Baz da bunu, hemen selam verdikten sonra okunur zannetmiş. Mesela şu hadis-i şerifi de öyle anlamış:

(Sabah namazından sonra on defa, "La ilahe illallahü vahdehü lâ şerike leh lehül-mülkü ve lehül hamdü yuhyî ve yümît ve hüve alâ külli şey'in kadîr" **okuyan, akşama kadar her çeşit zarardan korunur. Akşam namazından sonra okuyan, sabaha kadar şeytandan korunur. On sevaba kavuşur, on günahı affolur ve on köle azat etmiş gibi sevab verilir.)** [Nesai, Tirmizi]

(Bunu sabah ve akşam namazından sonra selam verir vermez hemen okumalı) diyor. Hanefi fıkıh kitaplarında şöyle deniyor: Farzla sünnet veya sünnetle farz arasında konuşmak ve herhangi bir dua okumak, sünnetin sevabını azaltır. Esah olan kavilde, sünneti iade etmek gerekir. **(Dürr-ül-muhtar, Tahtavi, N. İslam)**

Böyle duaları, tesbihleri çekip dua bittikten sonra okumalı.

13- Buhari ve Müslim'deki, **(Cemaatle namaz kılarken, imamın kıraati kendisinin kıraatinin yerine geçer)** mealindeki hadis-i şerifi bildirdiği halde, **(İmam arkasında Fatiha okumak farzdır)** diyor. Halbuki bu husus, Şafii'de farz ise de, Hanefi'de tahrimen mekruhtur. **(Halebî)**

14- (Safın arkasında tek başına imama uyanın namazı hiç sahih olmaz) diyor. Hâlbuki özürsüz tek başına durmak mekruhtur, namazı

sahih olur. **(Redd-ül muhtar)**

15- (Cemaat sevabına kavuşmak için, imamla en az bir rekât kılmak gerekir) diyor. Hâlbuki son teşehhüde, hatta secde-i sehv yapılırken yetişen de cemaat sevabına kavuşur. **(Halebi)**

16- (İmamın erkeklere de imam olmaya niyet etmesi farzdır) diyor. **(Ameller niyete göredir)** hadis-i şerifini delil gösteriyor. Bu hadis-i şerifin imamın niyetiyle hiç ilgisi yoktur. İmamın kadınlara imam olmaya niyet etmesi farz ise de, erkeklere imam olmaya niyet etmesi farz değildir. **(Tahtavi)**

İbni Baz yine, (Mesbuk olana uymakta mahzur yoktur) diyor. Bu da yanlıştır. Mesbuk imam olamaz. Ayrıca, bu sözü önceki sözüyle tenakuz halindedir. Mesbuk imamlığa niyet etmediğine göre, nasıl imam olabilir ki? Hâlbuki imam olmak için niyet farz diyordu.

17- (Sabah namazının sünnetini kılmadan farzını kılan kimse, daha sonra sünnetini kılar) diyor. Hâlbuki sabahın farzı kılındıktan sonra artık sünnet ve nafile kılınmaz. **(Nimet-i İslam)**

18- (Seferde olan yolcunun sabah namazının sünneti hariç, diğer sünnetleri terk etmesi sünnettir) diyor. Bu da yanlıştır. Yolcu müsaitse sünnetleri kılar, müsait değilse kılmaz. **(Hindiyye)**

19- (Tilavet secdesi için abdeste gerek yoktur) diyor. Hâlbuki abdest almanın şart olduğu bütün fıkıh kitaplarında yazılıdır. **(Dürr-ül-münteka)**

20- (Farz veya nafile kılarken, unutarak veya bilmeyerek konuşanın namazı bozulmaz; çünkü Kur'anda, **(Rabbimiz unutur veya hata edersek, bizi sorumlu tutma)** buyuruluyor) diyor. Bütün fıkıh kitaplarında unutarak da olsa, namazda konuşanın namazı bozulur buyuruluyor. **(Hindiyye)**

Bu âyet-i kerimeyi her unutmaya delil olarak gösteriyor. Kendi görüşüyle çelişkili olarak, (Unutarak abdestsiz namaz kılanın o namazı iade etmesi gerekir) diyor. Hani unutmak özürdü?

21- (Unutarak yapan, bilmeden yapan gibi sorumlu olmaz. Aksıran birine bilmeden yerhamükellah demek namazı bozmaz) diyor. Hâlbuki aksırıp elhamdülillah diyene, yerhamükellah demenin namazı bozduğu, bütün fıkıh kitaplarında yazılıdır. **(Dürr-ül muhtar)**

22- (Zenginin, yıl içinde eline çeşitli aylarda paralar geçse, eline her geçen paranın, bir yıl sonra zekâtını verir) diyor. Hâlbuki yıl içinde ele geçenlerin bir yıl beklemesi gerekmez. İlk zengin olduğu tarih önemlidir. Yılsonunda elinde ne varsa onun zekâtını verir. Sebze ve meyveyi de, aynı hükme sokmuştur. Hâlbuki bir manavın elinde bir yıl bekleyen meyve veya sebzenin bulunması imkânsız gibidir. İbni Baz'a göre

manavın zekât vermesi gerekmez; çünkü (Her malın üstünden bir yıl geçmesi gerekir) diyor. Hâlbuki paranın veya ticaret malının üstünden, bir yıl geçmesi gerekmez. İlk zengin olma tarihinin üstünden bir yıl geçmesi gerekir.

23- (Faiz olarak alınan para, hayır yoluna harcanmalı) diyor. Hâlbuki haram para hayır yolunda harcanmaz, sevab beklemeden fakire verilir. Din kitaplarında buyuruluyor ki:

Haramdan sadaka verse, alan fakir de haramdan olduğunu bilerek, verene, Allah razı olsun dese veya Allah kabul etsin dese ve veren de, âmin dese, ikisi de kâfir olur. **(Birgivi şerhi)**

Haram olduğu bilinen belli malla cami veya başka hayır yaptırmak ve bunlara karşılık sevab beklemek küfürdür. **(Redd-ül-muhtar)**

İbni Baz ise, fıkıh kitaplarına aykırı olarak, haramı hayra verin diye, küfre teşvik ediyor.

24- (Damardan ve kastan yapılan iğne orucu bozmaz; fakat damardan verilen serum orucu bozar) diyor. Hâlbuki damardan yapılan iğneyle serum arasında hiç fark yoktur. Her ikisi de sindirim yoluna gider ve orucu bozar. Kastan yapılan iğne de orucu bozar. Türkiye'de İbni Baz'ın görüşüne uygun konuşup yazan olsa da önemi yoktur. Dört mezhepte de, yaraya konulan ilaç, cevfe [içeriye] giderse oruç bozulur. Şafii kitaplarında, dimağ [beyin], karın, bağırsak, mesane birer cevftir. Mesela, baştaki kemik yarılsa, buradaki yaraya konulan ilaç, cevfe yani beyne gideceğinden oruç bozulmuş olur. Şafii'de karnımıza bıçak saplansa, bıçağın ucu mideye, yani cevfe girdiği için oruç bozulur. Sağlam deriden bıçak cevfe girince oruç bozulduğu gibi, iğneyle adaleyi veya damarı yırtarak verilen ilaç, cevfe ulaşınca da oruç bozulmuş olur.

25- (Kan bağışında bulunan da, hacamat gibi kan vereceği için orucu bozulur) diyor. Hâlbuki genel kaide şöyledir: Vücuda giren şeyler orucu bozar, vücuttan çıkan şeyler, orucu bozmaz. Yani kan vermek orucu bozmaz.

26- (Tenkiye şırıngası yani lavman orucu bozmaz. Yeme ve içmeye benzemediği için, İbni Teymiye bu görüştedir) diyor; ama İmam-ı a'zam bozar diyor. İmam-ı Şafii bozar diyor; çünkü tabii deliklerden içeri su girmiş oluyor. Delil olarak (Yemeye içmeye benzemiyor) diyor. Kan vermek de yemeye içmeye benzemiyor. Niye kan vermekle oruç bozulur diyor? Kıyası da birbirini tutmuyor.

27- (Namaz kılmayanın tuttuğu oruç geçersizdir. Namaz kılmayan kâfir olduğu için, onun orucu ve diğer ibadetleri geçerli olmaz; çünkü Allahü teâlâ, "**Eğer onlar Allah'a ortak koşsalardı, yaptıkları ibadetler**

elbette boşa giderdi [Enam 88]" buyuruyor) diyor. Âyete kendi aklına göre mânâ vererek, namaz kılmamayı şirk kabul ediyor. Bu da, Ehl-i sünnet olmadıklarını açıkça gösteriyor. Yukarıda bildirilen sebeplerden dolayı, hacılara dağıtılan kitaplara itibar etmemelidir.

Bunlar, önemsiz hususlar değildir, dinimizin emridir. Bir müslümana yapılacak en büyük kötülük, itikadını bozmak, ibadetlerini yanlış yaptırmaktır. Bunları bildirmek gücü yeten her müslümanın vazifesidir.

Yerli Vehhabiler

Sual: Yerli Vehhabiler, yani kendilerine selefi diyenler, *(Ali Veli'yi öldürdü demek veya Ali olmasaydı Veli beni öldürecekti demek şirktir, çünkü öldüren yalnız Allah'tır)* diyorlar. Şu âyetleri de delil olarak gösteriyorlar:

(Dirilten ve öldüren, yalnız Odur.) [Yunus 56]

(Allah, öleceklerin ölümleri gelince, ölmeyeceklerin de, uykuları esnasında, canlarını alır. Ölmelerini dilediği kimselerinkini tutar, diğerlerini bir süreye kadar salıverir.) [Zümer 42]

(Savaşta öldürülenleri siz değil, Allah öldürdü. Attığın zaman da, sen değil, Allah attı.) [Enfal 17]

CEVAP

Yerli Vehhabiler, körü körüne, adım adım Vehhabileri takip ediyorlar. Ellerine bir şirk damgası alıp Ehl-i sünneti damgalıyorlar. Âyet-i kerimelerin bir kısmı diğerlerini açıklar. Kur'an-ı kerimde mecaz vardır. Mesela, **(Köye sor)** demek köylüye sor, köy halkına sor demektir. Ali Veli'yi öldürdü demek şirk olmaz.

Yerli vehhabilerin şirk dedikleri ifadeler, Kur'an-ı kerimde de geçiyor. Bir âyet-i kerime meali:

(Davud, Calut'u öldürdü.) [Bekara 251]

Öldüren, canı alan, elbette Allahü teâlâdır, ama bunun ölümüne Davud aleyhisselam sebep olmuştur. Davud, Calut'u öldürdü, Ali Veli'yi öldürdü demeye şirk demek, cahilliğin daniskası olur. Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselamın oğlunun [Kabil'in], kardeşini [Habil'i] öldürdüğünü de bildiriyor. (Maide 30)

Peygamber efendimiz de, Kur'an-ı kerimdeki gibi bildiriyor. Hâşâ Resulullah şirk mi işliyor? Allahü teâlânın ve Resulünün bildirdiğine şirk denir mi hiç?

Yerli sapıkların, insanların bir iş yapmadıklarını söylemeleri yanlıştır. Eğer onların dedikleri gibi olsaydı, (Ağaç meyve verdi, yemek beni doyurdu, ilaç ağrıyı durdurdu, taş camı kırdı) gibi sözler, yanlış ve şirk

olurdu. Bu sözler, (Bu şey, bu işin yapılmasına sebep oldu, vasıta oldu) demektir. Mesela, taş camı kırmaya sebep oldu demektir. Ali Veli'yi öldürdü demek, Ali Veli'nin ölmesine sebep oldu demektir. Allahü teâlâ, çok şeyleri yaratmasına, insanları ve mahlûkları sebep kılmıştır. Onun âdeti böyledir.

(Ali olmasaydı, Veli beni öldürecekti) demek şirk değildir. Velinin öldürememesine Ali sebep oldu demektir. (Şemsiye olmasaydı ıslanacaktık) demek, şemsiye ıslanmamamıza sebep oldu demektir. Bu inceliği bilmeyen vahşi yerliler, Müslümanların böyle sözlerine şirk damgası basıyorlar.

Bizi öldüren, konuşturan, her işimizi yaratan elbette Allahü teâlâdır, çünkü Kur'an-ı kerimde mealen, **(Sizi de, işlerinizi de yaratan Allah'tır)** buyuruluyor. (Saffat 96)

Her işimizi yaratan Allahü teâlâ olduğuna göre konuşmalarımızı yaratan da odur. Yerlilerin şirk dedikleri sözleri de bize Allahü teâlâ söyletiyor. Hâşâ onların mantığına göre, şirkleri de Allahü teâlâ yaptırmış oluyor. O zaman Allahü teâlânın yaptığı işlerden dolayı Müslümanları şirk işledi diye niye suçluyorlar ki? Yoksa hâşâ ikinci bir yaratıcı mı var? Yani hayrı Allahü teâlâ işletiyor da, şerri şeytan mı işletiyor? Hâşâ Şeytan böyle bir şey mi yaratıyor? Bunu da savunan sapıklar vardır.